

UKRAINISCHE FREIE AKADEMIE DER WISSENSCHAFTEN
UKRAINIAN FREE ACADEMY OF ARTS AND SCIENCES

Natalia Polonska-Vasylenko

THE UKRAINIAN ZAPOROZHIAN-STATE
IN THE XVIII-th CENTURY AND THEIR HERITAGE

ZAPORIŽ ŽJA DES XVIII JAHRHUNDERTS
UND SEIN ERBE

Published by DNIPROVA CHVYLA, Munich

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК
В НІМЕЧЧИНІ

Наталія Полонська-Василенко

ЗАПОРІЖЖЯ ХVІІІ СТОЛІТТЯ
ТА ЙОГО СПАДЩИНА

Том I

Видання «ДНІПРОВОЇ ХВИЛІ», Мюнхен

Проф. Н. Полонська-Василенко

Copyright 1965 by DNIPROVA CHVYLA, Munich, W. Germany

Druck: BIBLOS GmbH, München

ВІД ВИДАВНИЦТВА

Віддаючи до рук читача цю працю відомого й заслуженого історика проф. д-р Н. Полонської-Василенко, ми впевнені, що загал читачів, як також наші вчені-історики з радістю привітають її появу.

Вона ж бо вміщає в собі незвичайно цікаві, а сьогодні, може й унікальні матеріали про останній етап у боротьбі Запоріжжя за його вольності, зібрані й опрацьовані авторкою на основі важливих джерельних матеріалів, що збереглися ще були в архівах Києва, Одеси, Дніпропетровського.

Більша частина матеріалів та праць авторки друкувалась у наукових збірниках в Україні у роках 1926-1940.

Є підстави побоюватися, що ці архівні матеріали загинули у час михоліття другої світової війни, а може й по ній. Тому теперішнє видання уважаємо за дуже потрібне.

Видавництво уважало за потрібне для збереження одностайности тексту нині публікованих матеріалів із такими ж матеріалами, публікованими давніше, не зміняти мови давніше написаних статей шановної авторки, а залишити її такою, якою вони тоді були написані. Статті авторки були друковані раніш у виданнях Української Академії Наук, і вони також дають матеріал для історії української літературної мови за 50 років.

ПЕРЕДМОВА

«Злим гніздом» називав Запоріжжя Петро I, і зовсім зрозуміла радість російського царя та його вельмож, коли на весні 1709 року їм пощастило зруйнувати Січ. Це ж бо був «останній корінь Мазепин» (слова Петра I) — того гетьмана Івана Мазепи, якого запорожці вважали «не батьком, а вітчимом України», а все ж у критичний момент боротьби проти Москви стали на його боці. І не лише витримали до кінця, але й пішли за ним на вигнання, покинувши рідну «Січ-мати», щоб лише не скоритися жорстокому і мстивому переможцеві. Та найголовніше, Москва дуже добре знала, що «мало не вся Україна тим „запорозьким духом дихає”» (слова Мазепи).

Той «запорозький дух» — це було, кінець-кінцем, споконвічне прагнення українського народу й української людини до свободи й незалежності — по всіх усюдах української землі, на всіх ділянках українського громадського й індивідуального життя, в усіх виявах і проявах української національної душі і вдачі. Це він — отой «запорозький дух» відродив зруйновану Петром I Січ і продовжив існування держави Війська Запорозького Низового ще понад півстоліття.

Але цей «запорозький дух» мав у собі ще один — і дуже важливий — елемент. То була віковична традиція запорозька — боронити не тільки власну свободу, але й свободу інших людей і народів. Січ і створена була князем Дмитром Вишневецьким у половині XVI ст. як форпост проти турецько-татарської навали, що загрожувала тоді не лише Україні, але й цілій Європі. Протягом двох століть була вона азилем української вольності — національної, соціальної, індивідуальної — і супроти Польщі, і супроти Москви, і проти українського панства, а навіть Української держави, коли та змушена була коритися чужій волі й сваволі. І це добре знали і на Запоріжжі, і поза його межами. Недарма казали на Україні на початку XVIII ст., що як тільки москалі знищать Січ, то «конечно на вічні часи

всі українські люди будуть невільниками Москви, чого давно Московська держава бажає й шукає на те способів».

Тим часом історія не стояла на місці. Поволі, різними шляхами й засобами, наступала Російська імперія на маленьку республіку Війська Запорозького Низового. Польська й турецько-татарська загроза давно вже перестала існувати. Військове значення Запоріжжя чимраз зменшується. Старий лицарський орден на півдні України, з його архаїчним ладом, у половині XVIII ст. став явним анахронізмом, і це дуже добре розуміла запорозька провідна верства. Перед нею, в особі її визначного представника Петра Калнишевського, останнього кошового отамана Запорозької Січі, постало завдання «модернізувати свою маленьку державу» (слова відомого російського історика-правника Бориса Нольде).

Але саме цього найбільше боялася Росія. Закидаючи (у маніфесті 3 серпня 1775) Війську Запорозькому Низовому його архаїчний політичний і побутовий устрій, російський уряд у той же час робив усе, щоб затримати Запоріжжя на цьому, вже анахроністичному рівні. А коли цього не пощастило зробити, Запорозька держава була знищена російським військом у 1775 році. Несповна 10 років пізніше російський уряд ліквідував українську козацьку державу на Гетьманщині.

Запоріжжя перестало існувати. Але воно залишило багату спадщину, що відіграла важливу роль в дальшій історії українства. Це була насамперед величезна територія Запорозьких Вольностей, центральна частина Південної України. Далі, це була, кажучи словами українського історика XVIII ст., «немерцающая слава козацкая и хвалебные дела воинские Войска Запорозьского» (Петро Симоновський). Нарешті — і чи не найбільше — невмируща традиція того «запорозького духа» — сила, що її Росія — ні біла, ні червона — здолати не змогла.

Історія Запоріжжя, зокрема Нової Січі (1734-75), як і історія Південної України другої половини XVIII ст. віддавна цікавили істориків. Наслідком того були численні наукові праці та видання документального матеріалу. Імення Аполлона Скальковського, Дмитра Яворницького, Дмитра Багалія, Михайла Слабченка і багатьох інших, більших і менших істориків Запоріжжя й Полудневої України займають визначне місце в українській історіографії XIX-XX сторіччя. Кожен із них вніс свою частку у вивчення історичного минулого чи то Запорізької Січі, чи то Південної України. Історія Запоріжжя й історія Південної України становили немов би дві окремі, майже не пов'язані між

собою ділянки історичної науки. Заслуга об'єднання їх в єдину наукову цілість належить проф. д-рові Наталії Дмитрівні Полонській-Василенко.

Півстоліття тому молода українська дослідниця звернула свою увагу на проблему колонізації, соціально-економічного та адміністративно-політичного розвитку Південної України XVIII століття, нової української території, яка створилася не лише на ґрунті держави Війська Запорозького Низового, а великою мірою і завдяки військово-політичній та культурно-господарській діяльності Української Січової Республіки. Рік за роком, архів за архівом і на Україні, і в центрах імперії — Москві і Петербурзі, і в Криму, документ за документом, сотні й тисячі дорогих цінних документів знаходить, вибірує, систематизує й вивчає талановита дослідниця, перед творчим зором якої поволі встає грандіозна картина становлення нової України, і в ній два особливо яскраві явища:

1) тривала й завзята боротьба Запорозької Січі, що переживала тоді складний процес перетворення на державу і суспільство модерного типу, проти російського імперіалізму, та

2) пов'язаний з тим зріст Південної України, як відродження колишньої частини великокняжої України-Руси.

Саме цими двома, пов'язаними між собою тематичними шляхами — боротьба Запоріжжя за своє існування і колонізація та загосподарення Південної України у другій половині XVIII століття — й пішла наукова діяльність проф. Полонської-Василенко — діяльність, яка створила їй уже в 1920-их роках ім'я одного з найкращих знавців історії Запоріжжя та Полудневої України. Починаючи з 1926 року і до цього часу, у виданнях Української Академії Наук та інших наукових інституцій, а згодом також у загальних журналах і окремими публікаціями з'являються численні праці нашого історика, присвячені цій тематиці. Кожна з них зокрема була цінною вкладкою в українську історичну науку, а цілість їх становить «золотий фонд» української історіографії в царині історії Запоріжжя та Полудневої України.

Тим часом це велике багатство стало, в наслідок багатьох обставин, майже неприступним навіть для фахівців-істориків, не кажучи вже про ширші кола українського громадянства. Давно вже відчувалася потреба видання цих, мовляв, *members dis-jesta* великого творчого задуму й праці окремою збіркою. Меморіальне видання «Запоріжжя XVIII століття та його спадщина», куди входять усі публіковані досі праці проф. Полонської-Василенко з історії Запоріжжя й Південної України (за

винятком монографії «Заселення Південної України в XVIII ст.», що її нещодавно опубліковано було в українській і в англійській мові), буде безперечно зустрінуте щирою подякою з боку всіх, кому дорогі інтереси справжньої української історичної науки. Воно знову відкриє нам блискучу сторінку нашого минулого і покаже нам і нашим нащадкам, як з руїн Запорозької Січі виростала й виросла, овіяна тим вічним «запорозьким духом», Нова Україна, не лише Південна, але й ціла Україна — нашої доби й майбутніх поколінь.

Саме в цьому велика наукова й національна вартість праць проф. Н. Д. Полонської-Василенко і вага цього нового їх видання.

Олександр Оглоблин

20. VII. 1965.

ІСТОРИКИ ЗАПОРІЖЖЯ XVIII СТОЛ.

Ми маємо небагато джерел для історії останньої Запорозької Січі, Січі XVIII в. За найважливіші з них звичайно вважають «Исторію о казакахъ запорожскихъ» кн. С. І. Мишецького, та «Лѣтописное повѣствованіе о Малой Россіи» А. І. Ригельмана. Обоє автори були сами в Січі, мали спромогу бачити на власні очі її побут, чути від самих учасників про різні події XVIII в., взагалі вони були самовидці того запорозького ладу, що його знищено 1775 р. Близько до цих праць ставлять історичні досліді рос. історіографа Г. Ф. Міллера, що хоч і не був у Січі, але зібрав у своїх портфелях чимало — здебільша й досі не надрукованих — документів про її історію.

Всі ці джерела дослідники вважають за незалежні, хоч О. М. Бодянський висловив деякі думки з приводу ідентичности авторів «Лѣтописнаго повѣствованія» та «Исторіи о казакахъ запорожскихъ» — тоді ще не було відомо, хто був цей автор, і О. М. Бодянський, друкуючи в «Чтеніяхъ въ Обществѣ Исторіи и Древностей Россійскихъ» анонімну «Исторію о казакахъ запорожскихъ», у передмові до неї висловив гадку, що або автор її — А. І. Ригельман, або — «Ригельманъ обирало достоянія другихъ, компиляторъ»¹⁾. Згодом, друкуючи «Лѣтописное повѣствованіе» Ригельмана, О. М. Бодянський дізнався, що автор «Исторіи о казакахъ» — кн. С. І. Мишецький (про це написав у примітці сам А. І. Ригельман)²⁾. Але видавати «Повѣствованіе» Ригельманове доводилося в таких умовах, що О. М. Бодянський не міг настоювати на своїй характеристиці Ригельмана: він не

¹⁾ У передмові О. М. Бодянський писав так: «хотя сочинитель (Ригельманъ) въ Предувѣдомленіи къ Лѣтописному повѣствованію и говорить о многихъ источникахъ... однако объ... Исторіи вовсе не упоминаетъ. А такъ распоряджаться чужимъ трудомъ... то есть почти цѣликомъ помѣститъ его въ свое сочиненіе... можетъ только виновникъ, полный хозяинъ его, или же какой-нибудь обирало... Исторія о казакахъ запорожскихъ. Предисловіе. Чтенія въ Импер. Обществѣ Исторіи и Древностей Россійскихъ при Моск. Универс. 1847 г. № 6, ст. III-IV (відд. «Смѣсь»).

²⁾ А. И. Ригельманъ, Лѣтописное повѣствованіе о Малой Россіи, ч. III, кн. V, стор. 138.

автор, ergo — він «обирало». Відтоді зминуло аж 80 років, здогад О. М. Бодяньського цілком призабули, і всі дослідники Запорозжя та Степової України — кінчаючи автором останньої статті про історію Запорозжя, автором цієї замітки — вважали твори цих авторів за самостійні, незалежні один від одного джерела, і бачили в їх ідентичності яскравий довід на те, що вони відповідали дійсності³).

Але справді було не так, і мій невеличкий нарис має виявити обопільний стосунок цих джерел.

З середини XVIII в. з'являється ціла низка праць, присвячених історії Запорозжя; перша з них була «Історія о казакахъ запорожскихъ» кн. С. І. Мишецького⁴). Автора її відряджено р. 1736 на Січ «для построенія тогда до оной крѣпостного укрѣпленія», і пробув він там до 1740 р. Наслідком його спостережень і була «Історія о казакахъ»⁵), яку він написав «отъ инженерной команды», себто, здається, за дорученням од начальства. Цей твір зберігся у п'ятьох списках: трое списків збереглося в портфелях Г. Ф. Міллерових, четвертий — у збірці І. П. Сахарова та п'ятий — у кн. М. С. Воронцова. Всі вони мають невеличкі відміни в тексті; окрім того примірник І. П. Сахарова має «заключеніє» — до читача⁶); деякі інші мають примітку, що цю роботу виконано «отъ инженерной команды»; це дало право редакторам останнього видання — членам одеського «Общества Истории и Древностей» гадати, що Мишецький відповів на запитання од уряду⁷). Всі списки — анонімні, і ім'я авторове стало відоме через примітку Рігельмана⁸). «Історію» Мишецького видано двічі: вперше, 1847 р., її видав О. М. Бодяньський, у «Чтеніяхъ»⁹), використавши списки Міллерові та Сахарова; вдруге — список кн. Воронцова видало одеське «Обще-

³) Див. між иншим Д. Дорошенко, Огляд української історіографії. Прага 1923 стор. 62-63.

⁴) Кн. С. І. Мишецький народивсь р. 1716, Г. А. Власєвєв подав про його тільки одну звістку: р. 1758 він був секунд-майор Смоленського гарніз. полку. Г. А. Власєвєв, Потомство Рюрика. Матеріали для составленія родословника, т. I, в. II. Князь Черниговскіе. Спб. 1906, стор. 222.

⁵) Повна назва така: «Исторія о казакахъ запорожскихъ, какъ оныя издревле зачалися, и откуда свое происхождение имѣють, и въ какомъ состоянїи нынѣ находятся».

⁶) Чтенія въ Имп. Общ. Ист. и Древн. при Моск. Унив., 1847, № 6, стор. 36.

⁷) «Исторія о казакахъ...», Одеса 1852, стор. III.

⁸) Лѣтописное повѣствованіе, т. III, кн. V, стор. 138.

⁹) Чтенія, 1847, № 6, стор. 1-42 (та III-VIII); смѣсь.

ство Истории и Древностей», з примітками його членів: Н. Н. Мурзакевича, С. В. Сафонова та Н. П. Вертильяка¹⁰).

Історія поділяється на 17 розділів. Зміст її такий: I розділ — початок запорозького війська (стор. 1-8)¹¹); II розділ — перелік січей (стор. 9-10); III розділ — засоби війни з турками (стор. 11-15); IV розділ — про те, відкіля козаки приходять у Січ (стор. 16-18); V розділ — історія перебування запорозців під татарською владою (ст. 19-27); VI розділ — про те, як вони повернулися до Росії, і про їх звичаї (стор. 27-32); VII розділ — про старшину (стор. 33-36); VIII розділ — про ради, їх значіння та характер (стор. 36-43); IX розділ — про курінних отаманів (стор. 43-44); X розділ — про духівництво (стор. 44-46); XI розділ — про канцелярію стор. (46-47); XII розділ — про майстерових людей (стор. 47-48); XIII розділ — про побут та прибутки старшини (стор. 48-51); XIV розділ — про прибутки курінних отаманів (стор. 51); XV розділ — про побут, вольності, багатство козаків (стор. 52-56); XVI розділ — про суд (стор. 56-59); XVII розділ — описання Дніпра, його допливів, річок і т. д. (стор. 59-78).

Вже з самого переліку розділів можна бачити, що книжка ця має велику вагу для дослідів над історією Запорозжя. Звичайно це значіння ще збільшується, коли візьмемо на увагу, що книжку цю написано в середині XVIII в., коли не було жадних дослідів присвячених Запорозжю, і що автор її сам, на власні очі, бачив те, про що він писав. І справді — цінність розділів книжки не однакова: ті частини, що Мишецький писав з чужих слів (розд. I, V, VI), мають меншу вагу, ніж ті, які він писав, як спостережник подій.

Найцікавіші ті розділи, де автор описує побут запорозців, політичний устрій, ради, обрання старшини, суд, вольності, промисловість, і т. д. Цей відділ не втратив і досі свого наукового значіння. Цікаво виявити, як ставивсь автор до того, що він бачив на Запорозжі: він уявляв собі, що запорозці «якобы Мальтійскіе кавалеры своимъ житьемъ и чистотою», і не дозволяють жінкам показуватися в Січі. Людність на Запоріжжі зростала тільки через те, що сюди імігрували сусіди: козаки привозили дітей з України, Польщі, приймали дезертирів, тощо. Мишецький малює докладно звичаї запорозькі: ради, що відбувалися 1 січня, розподіл риболовель, вибори старшини. Тут виявилось,

¹⁰) Одеса 1852, стор. 1-78, та I-V передмова. Додаток — Описаніє Запорозькой Сѣчи. Сочин. Василя Чернявскаго, 1766 г. ст. 79-92.

¹¹) Треба попередити, що протягом усієї статті ми покликуємся на пагінацію «Истории о казакахъ» тільки одеського видання.

що він негативно ставився до «грубого простонародія», що брало участь в обраннях: після того, як поділять риболовлі «всі старі, добрі козаки розійдуться і залишиться тільки сама дурна голота»; коли вони вирішать змінити старшину, знов таки «най-грубіші п'яниці» йдуть до обраного отамана, щоб повідомити про обрання та запросити на раду. Всі зміни старшини, на думку Мишецького, провадять самі «п'яниці»¹²). Це ставлення до запорозької ради, як зібрання п'яниць, бурхливої голоти, дуже цікаве: воно характерне для всієї російської історичної літератури про Січ.

Цінні розділи про прибутки старшини: тут виявляються промисловість запорозців, їх торговля; ще цікавіший розділ, що трактує про вольності: автор яскраво малює дві групи запорозців: справжніх козаків, що живуть по куренях, у Січі, та козаків господарів, що мають свої господарства або на форштаті, або по зимовниках; вони розводять худобу, коней, бджіл, ловлять рибу¹³). В іншому місці він одзначив, що старі заможні козаки почасти ходили на Україну, одружувалися і залишалися там¹⁴). Досить несподівано Мишецький повідомляє, що взагалі запорозці «роботъ повелѣваемыхъ не имѣють, но всегда въ гуляньи и... неспокойномъ пьянствѣ, жизнь свою провождаютъ»¹⁵). Треба гадати, що це говорить про козаків, які жили в самій Січі.

Мишецький подав характерну рису, що малює взаємовідносини між січовими козаками та тими, котрі жили по зимовниках і котрих січовики вважали за своїх підданців. Ненависть цих останніх була така велика, що вони, коли Січ перебувала в Олешках, і коли козаки пішли з ханом на черкасів, прийшли до Олешок і розруйнували січу, пограбували худобу, а людей порізали: це була помста підданців, що за неї згодом віддячилися і козаки¹⁶).

Цікавий розділ присвячено судові: він говорить про найважливіші провини з погляду запорозців: забойство, крадіжка, содомський гріх, що карали їх смертю¹⁷).

Мишецький приділив багато місця в своїй праці перебуванню запорозців за кордоном, під владою татар, та тому, як вони повернулися до Росії, як уважаючи на їх прохання, цариця Ганна дозволила їм повернутися до Росії «и приняла ихъ

въ число своихъ рабовъ». Він докладно описує всі події, зв'язані з переходом у російське підданство, приїзд офіцера російського, а потім турецького посла, який пропонував їм залишитися в підданстві турецькому, описує присягу російській цариці і оголошення всій людності, що їх прийнято «в число вірних рабів»¹⁸). Як бачимо, — нема ані слова про будь-які умови, або обіцянки од російського уряду, що про їх свідчать грамоти імп. Ганни¹⁹).

Ми зупинилися докладно на змісті оповідання Мишецького тому, що воно цікаве, як перший опис запорозького побуту, й тому, що, як побачимо, воно мало величезний вплив на російську історіографію, дарма що і не було надруковане, протягом більш як 100 років.

Року 1760, в часописі «Ежемѣсячныя сочиненія къ пользѣ и увеселенію служащія» було надруковано чималу статтю російського історіографа німця родом, відомого Г. Ф. Міллера, під назвою «Извѣстія о казакахъ запорожскихъ»²⁰). Автор її зазначив у примітці, що в основу свого оповідання поклав він звістки, одержані від російського офіцера, що деякий час перебував між запорозьких козаків. Ці відомості Міллер одержав од свого приятеля, і приєднав до них ті відомості, що мав у себе. Як бачимо, Міллер не назвав Мишецького і натяк на якогось офіцера, що перебував у Січі, досить темний. Зв'язку між цими двома оповіданнями досі в історичній літературі ніхто ще не зазначив. Тільки О. М. Лазаревський року 1858, в «Указателѣ источниковъ» під вказівкою на цю працю Міллера поставив у дужках прізвище Мишецького та знак запитання²¹). Мабуть він не був певний, щоб висловитися ясніше. Будь-що-будь, знак запитання О. М. Лазаревського не звернув на себе достатньої уваги з боку дослідників.

Працю Міллерову не поділено на розділи і не має вона ладу «Історіи» Мишецького. Вона починається переліком порогів та Січів; останне взято в Мишецького з деякими додатками (Мишецький, стор. 9-10, Міллер, стор. 390-392); потім іде в Міллера переказ Мишецького — з деякими дрібними відмінками — про зраду Мазепи, про участь запорозців у цій справі (Мишецький, стор. 18-26, Міллер, стор. 393-402). Міллер тут мало не слово

¹⁸) Те-ж, стор. 27-32.

¹⁹) А. А. Скальковскій. Історія Новой Сѣчи, г. II, изд. III, стор. 44-45, 57.

²⁰) «Ежемѣсячныя сочиненія къ пользѣ и увеселенію служащія», 1760 р., травень, стор. 387-444.

²¹) А. М. Лазаревскій, Указатель источниковъ для изученія Малороссійскаго края. Вып. I. Спб. 1858, стор. 4, № 6.

¹²) Історія о казакахъ запорожскихъ. Одесса 1852, стор. 36-43.

¹³) Історія о казакахъ запорожскихъ, Одесса, 1852, стор. 13-53.

¹⁴) Те-ж, стор. 18.

¹⁵) Те-ж, стор. 55.

¹⁶) Те-ж, стор. 23.

¹⁷) Те-ж, стор. 56-58.

в слово повторює байку Мишецького про те, що Орлик був мусулманин. Так само переказує Міллер оповідання Мишецького про помсту Самарських козаків:

Мишецький.

...якь запорожскіє козаки подь командою султана, ходили въ Черкесы... Запорожскіє казаки ж, которые живутъ при р. Самарѣ, собравшись во многой силѣ, и пошли военной рукою на Запорожскую Сѣчь, въ урочище Олешки, и оную всю разбили и разграбили, и людей множество перерубили и вѣшали, и потомъ оную всю выжгли; и за то они то чинили, что запорожцы подданными у себя имѣли и многія имъ насильства и обиды чинили (сторінка 28).

Тут ясно, що Міллер тільки згустив фарби Мишецького. Далі — оповідання про те, як козаки пограбували поляків:

Мишецький.

...Ханъ крымскій онымъ запорожцамъ запрещалъ и великія деньги съ нихъ за оныя обиды доправлялъ, и онымъ обидимымъ полякамъ отдавалъ; въ одну пору, чрезъ прошенія польскихъ жителей Ханъ крымскій съ оныхъ козаконъ изыскалъ 24.000 р. денегъ и обидимымъ полякамъ отдалъ (24).

Так само переказано оповідання про те, як запорозці знайшли гармати в Дніпрі (Мишецький, стор. 26, Міллер, стор. 400). Характер переказу має оповідання про те, як козаки повернулися до Росії і як з них зробилися «вірні раби», про участь, яку вони брали в війні з Туреччиною (Миш., стор. 27, Міллер, стор. 403).

Мишецький.

...якь оный офицеръ (що його послала імп. Ганна) къ нимъ пріѣхалъ, то отдалась ему честь такимъ образомъ: что вышелъ кошевой со всею старшиною и казаками въ нѣсколько тысячахъ человекъ ему на встрѣтеніе, и стали отъ самой Сѣчи на обѣ стороны по дорогѣ версты на двѣ, гдѣ надлежитъ оному офицеру сквозь ихъ ѣхать... они его съ великимъ учтивствомъ и поздравленіями приняли и отдали ему честь пушечною и ружейною стрѣльбою (стор. 28).

Цей зразок показує, яким чином використовував Міллер звістки Мишецького: по суті там нема нічого нового, але «настрій» підвищений, бо як бачимо, ці «восклицання», що найбільше відбивають радість народню — додав разом з флейтами, сам Міллер, од свого щирого серця.

Ми не даватимем далі таких докладних прикладів — нам здається, що їх наведено досить.

Потім іде в Міллера перелік куренів, він його цілком узяв у Мишецького (Миш., стор. 34-35, Міллер, стор. 411-413); так само оповідання про курінних отаманів, їх обрання, інших начальників курінних (Миш., стор. 43-44, Міллер, стор. 412-415); тут є деякі додатки. Що ж до розділу про «рядових» козаків, то цю частину списано в Мишецького (Миш., стор. 16-18, Міллер, стор. 415); так само і оповідання про духівництво на Січі (Миш., стор. 44-46, Міллер, стор. 417-419); про ремісників (Миш., стор. 47, Міллер, стор. 419-420), хоч у Міллера це дано трошки докладніше.

Найважливіша частина оповідання — ради і обрання старшини — являє собою у Міллера шкільний переказ відповідного місця Мишецького (Миш., ст. 36-43, Міллер ст. 420-428). В частині, присвяченій судові, Міллер зробив невеличкі додатки: так він порівнює право запорозьке з «малоросійським», але взагалі наслідуює Мишецькому. У відділі про кари він цілком списав у Мишецького (Миш., ст. 56-59, Міллер, ст. 429-432).

Тепер можна підбити деякі підсумки: порівнюючи два оповідання про запорозьких козаків — Мишецького та Міллера, бачимо, що останній не тільки використав першого, як історичне джерело, а мало не все оповідання Мишецького пере-

Міллер.

Кошевой со старшинами и нѣсколько тысячъ простыхъ казаковъ вышли ему на встрѣчу и стали отъ Сѣчи по обѣмъ сторонамъ дороги версты на двѣ рядомъ, такъ, что офицеръ промѣжъ ихъ ѣхалъ. Они поздравляли его пушечною пальбой. Вездѣ раздавался голосъ литавровъ и трубъ, барабановъ и флейтъ, а наипаче всенародно-го восклицанія, которымъ больше, нежели всѣмъ прочимъ общая радость изъясняется (стор. 404).

писав, позбавив його прийнятої в автора систематичности. Але в «Історії» Мишецького залишилося невикористано чимало сторінок, увесь перший розділ про походження козаків, що звичайно, не задовольнило історика, третій — про війни з турками, та весь розділ останній — географічний опис території, річок і т. д., та деякі окремі дрібниці.

З другого боку цікаво, що вніс Міллер нового? Дуже мало. Треба пам'ятати, що протягом всієї книжки зустрічаємо невеличкі додатки: наприклад — перелік порогів (387-389), про те, як ставилися Петро I та Катерина II до запорозців і гадка, що пізніш і справді можна було ставитися до них не так суворо, бо навряд-чи залишивсь хто з тих, що брали участь у Мазепиній зраді (410); Міллер надає значіння участі Гетьмана Апостола в тому, що запорозцям дозволено повернутися (402); він описує пересправи з Польщею докладніше, ніж Мишецький (402); Міллер висловив гадку, що запорозці не вдоволені з сучасного миру і навпаки, бажають знов взяти участь у війні (410); потім іде невеликий опис того, як зовні виглядала Січ (411); Міллер додає до списку куренів поясіння про походження самої назви — від «диму» (412). До розділу про те, що до Січи не допускають жінок, Міллер додає, що коли одного разу комендант Січи привіз свою жінку, то вона мусіла була «терпѣть отъ казаковъ досадительныхъ рѣчи» (416); в розділі про духівництво Міллер додав коротеньке поясіння, як боролися козаки з унією та католицизмом (417).

За найважливіший ми вважаємо додаток до розділу про побут козаків: Міллер пише, що можна порівняти курені з окремими кантонами, з яких складається республіка. Вони сваряться, але, коли починається війна, всі сварки вщухають. В них панує право дужчого, і тільки воно й може держати їх просте та грубе товариство (432).

Цікавий додаток про торгівлю: «нынѣ, — пише Міллер — устремились они больше въ торги, а наипаче получаемою изъ Крыма солью и рыбою». Далі він пише, що поляки обвинувачують запорозців, ніби вони всі гайдамаки; але це без підстави; коли деякі окремі козаки починають грабувати, їх ловлять, вішають, і те, що вони пограбували, повертається власникам (439-440).

Ще цікавий додаток: як відомо, Мишецький писав свою історію тоді, коли ще не було Нової Сербії. Міллер писав свої «Извѣстія» 1760 р., і він визнав за потрібне пояснити, що запорозці перед оселенням сербів «распространялись» до впливу Синюхи в Бог; всю цю землю, аж до містечка Торговиці, за-

хопили серби, але «запорожци мало оную употребляли. Сіе было бы не простительно, ежели бы столь изрядная земля долее стояла ненаселенною» — таким чином він цілком виправдує земельну політику вищої влади. Далі він перелічує сербські осаді. Описавши характер торгівлі запорозців (вони завсіди купують та продають все, коли п'яні), Міллер висловлює таке міркування: хоч запорозці і вважаються за належних владі Гетьмана, справді «за дальнимъ разстояніемъ и для необузданного житія сего народа, невозможно ихъ содержать въ совершенномъ послушаніи» (442-444).

Такий зміст «Извѣстій» Міллера. З того, що ми дали, видно, що автор не мав іншого джерела, ніж «Історія» Мишецького; можливо, що хтось розповідав Міллерові про вигляд Січи, про неприємності, що зазнала командантова жінка, то-що. Джерел належних, вартих уваги, у його не було. До того, що написав Мишецький — він додав тільки вчені міркування історика.

Тут повстає ще одно питання: чому Міллер не назвав Мишецького? Чому він тільки натякнув на якогось офіцера в своїй примітці? Можливо, що він не знав прізвища автора «Історії», про його вперше довідався з Рігельманової примітки. Але все-ж-таки Міллер міг, не називаючи автора, пояснити, що він видає чужий твір²²⁾, а не запевняти, що він користувався між іншим і цим джерелом.

Про те, яку вагу надавали сучасники «Извѣстіямъ» Міллеровим, свідчить такий приклад: 1788 року, Л. Максимович видав у Москві «Словарь Географической Россійскаго Государства»; друге видання вийшло 1804 року²³⁾. Тут Запорожжю присвячено велику статтю²⁴⁾. Коли ми її порівняємо з Міллеровою статтею, то побачимо, що з початку до 576 стор. — це передрук Міллерової статті. В ній є тільки невеличкі відміни: додано про вбрання запорозців та їхню вдачу (стор. 564), та є ще цікава відміна, що ми її наведемо текстуально:

²²⁾ Треба пам'ятати, що в портфелях Міллерових переховувалися 2 списки «Історії о казакахъ запорожскихъ» Мишецького, і покликуватися, отже, на те, що «сіе отъ нѣкоторого пріятеля мнѣ сообщено было» — Міллер не мав підстав; краще було-б, коли-б він надрукував твір Мишецького з своїми додатками, або примітками.

²³⁾ Перше видання мало назву: «Новый и полный Географической Словарь Россійск. Государства. 1788-1789». Друге видання: «Словарь Географической Россійскаго Государства, описывающій азбучнымъ порядкомъ... Москва... собранный А. Ш. (екатовымъ). Москва 1804».

²⁴⁾ Там-же, т. II, вид. I, стор. 535-579.

До поселення сербовъ при рѣкахъ Ингуль и Ингульцѣ, которое учинилося въ 1755 году, распространялися они обыкновенно до впаденія въ Бугъ рѣки Синюхи, яко до своей старой границы (442).

Ясно, навіщо додано скількись слів у Словнику. Після того замість опису Нової Сербії вміщено докладний опис рибного промислу запорозців (567-571). Кінець статті додано механічно — тут надруковано маніфест 1775 року про зруйнування Січі.

Пізніш, року 1822, Д. Н. Бантиш-Каменський мало не весь відділ, присвячений Запорожжю списав з Міллера,²⁵⁾ цікаво те, що він, маючи під руками «Історію» Мишецького, не помітив обоюстороннього стосунку між цими оповіданнями²⁶⁾.

Поруч із «Історією» Мишецького звичайно вважають за незалежне від нього першоджерело запорозької історії «Лѣтописное повѣствованіе» А. І. Ригельмана²⁷⁾. Автор її, інженір значну частину свого життя провів взагалі на Україні, і зокрема серед запорозців (1740-42), де брав участь у розмежуванні земель з Туреччиною; потім (1770-71) він будує фортецю Петровську на Дніпрянській лінії. Одружившись з донькою Лизогуба, він, після служби, оселився на Чернігівщині, в маєтку Андріївці²⁸⁾. Таким чином автор «Повѣствованія» не був зовсім чужий Україні і здавалося-б, міг внести чимало нового матеріалу в своє оповідання.

Взагалі «Повѣствованіе» Ригельмана звернуло на себе пильну увагу з боку дослідників, а акад. В. С. Іконников ставив його на межі літописного оповідання та критичної історії²⁹⁾.

Ригельман у передмові перелічує джерела, якими він кори-

²⁵⁾ Д. Бантыш-Каменский, История Украины. Останне київське видання Ф. А. Іогансона, стор. 244-248.

²⁶⁾ Теж Примѣчанія ко второй части Истории Малой России, стор. 540, № 29.

²⁷⁾ «Лѣтописное повѣствованіе о Малой России и ея народѣ и козакахъ вообще... собрано и составлено чрезъ труды инженеръ-генералъ-маіора и кавалера Александра Ригельмана, 1785-1786 г. Чтенія въ Имп. Общ. Ист. и Древн. Росс., при Моск. Универ., за 1847 г. книги — 5 — 9; всего 668 + XIV стр., част. I-IV.

²⁸⁾ О. Бодянский, Историческое свѣдѣніе объ А. И. Ригельманѣ. Чтенія въ Общ. Ист. и Древн., за 1848 г., кн., стор. II-IV.

²⁹⁾ В. С. Иконниковъ, Опытъ русской исторіографіи, т. II, кн. II, стор. 1953.

...До поселенія сербовъ при рѣкахъ Ингуль и Ингульцѣ, которое учинилося въ 1755 году, распространялись было они дерзостнымъ образомъ до впадающей въ Бугъ рѣки Синюхи, яко бы до своей старой границы (567).

стувавсь: літописи (Габ'янки, Самовидця³⁰⁾), почасти посилається в самому тексті на польських хронографів Кромера та ін.³¹⁾, на Соліньяка³²⁾, Вольтера³³⁾, В. Н. Татищева³⁴⁾, Єміна³⁵⁾, Шевалієра³⁶⁾ та «інших істориків»³⁷⁾; він зазначає і кн. Мишецького, в примітці до розділу про перебування запорозців під татарською владою, і каже щиро, що цей розділ він списав у Мишецького³⁸⁾. На жаль, він не зазначив того-ж про інші частини своєї праці, які історики досі вважали за самостійний твір, за незалежні вражіння людини, що на власні очі бачила те, про що писала або прийняла з безпосереднього первісного джерела. Як ми вже казали — примітку О. М. Бодяньського — його дилему про відносини між Ригельманом та автором «Історія о казакахъ» — всі забули, не настоював на ній і сам Бодяньський.

Навсправжки «Повѣствованіе» Ригельмана, в частині присвяченій Запорожжю не можна вважати за першоджерело: він списав у Мишецького все, що малює побут Запорожжя, його політичний устрій, соціальний лад. Цей плагіят починається з перших сторінок «Повѣствованія», а саме:

Мишецький.

Зачатіе ихъ войска и собранію учинилося въ 948 г., нижеописаннымъ случаемъ. Вышелъ изъ Польши одинъ человекъ, именемъ Семень, на устьѣ Буга, на лиманъ, для битья дикихъ козъ... и какъ проведали тамошнее довольствіе ближніе его сосѣди, то предались къ нему человекъ болѣе ста, ... а оного Семена стали у себя имѣть атаманомъ... и прозвали ихъ Козарами (1-2).

Ригельман.

Запорожцы... собственно о себе объявили, якобы войско ихъ начало свое возымѣло отъ 948 г., черезъ вышедшаго тогда изъ Польши, нѣкоего человека, именемъ Семена, роду Козарскаго, который якобы для рыбного промысла и ловли звѣриной на устьѣ Бугъ-рѣки въ е лиманъ мѣсто избралъ, и куда по извѣщенію его... присовокупились къ нему земляки его и составили сперва черезъ то шайку человекъ изо 100 или болѣе (ч. I, стор. 2).

Як бачимо, весь зміст Ригельман списав у Мишецького, але дещо змінив у ньому: вперше він видає цю байку за народне

³⁰⁾ Там-же, стор. 1953.

³¹⁾ А. И. Ригельманъ, Лѣтоп. повѣств. I, стор. 9.

³²⁾ Те-ж, ч. I, стор. 9.

³³⁾ Те-ж, ч. III, стор. 99-101.

³⁴⁾ Те-ж, ч. I, стор. 8-10.

³⁵⁾ Те-ж, ч. I, стор. 9.

³⁶⁾ Те-ж, ч. I, стор. 49-100.

³⁷⁾ Те-ж, ч. I, стор. 2, 49 та 117.

³⁸⁾ Те-ж, ч. III, стор. 138.

оповідання; вдруге він запевняє, що цей Семен з Польщі був «роду козарського», — Мишецький, навпаки, намагався з'ясувати назву «козари» — від «кози»³⁹).

Далі Рігельман бере у того-ж-таки Мишецького перелік Січей, попередивши, що він його узяв «від інших істориків» (ст. 2); потім він оповідає про козарів, перших князів і т. д. З 47 стор. він знов повертається до Запорозжя і оповідає про боротьбу запорозців з турками.

Мишецький.

Черезъ Днѣпръ бывали цѣпи желѣзные перетянуты... Запорозцы вырубятъ дерево толстое со всею прутьемъ, и везутъ передъ собою, и какъ будутъ приѣзжать къ тѣмъ городкамъ, то въѣдутъ въ р. Космаку ночью... и пустятъ дерево къ тѣмъ цѣплямъ, какъ то дерево въ цѣпи ударитъ, и цѣпи забренчатъ, то изъ пушекъ пойдетъ пальба, и какъ изъ пушекъ выпалятъ, которые на цѣпи наведены, то оныя вдругъ и пройдутъ мимо тѣхъ городковъ, а турки, хотя по проѣзжающимъ изъ ружей палили, однакъ ихъ не могли удерживать. А въ иныя времена такъ бывало, что казаки сквозь пройдутъ, а турки о томъ и знать не будутъ (13).

Так само іде і далі: стор. 14 Мишецького цілком переписана в Рігельмана на стор. 48.

Далі — цікаво, як змінює Рігельман текст Мишецького:

Мишецький.

Оный Орликъ принялъ махметскій законъ и женился на турчанкѣ, отъ которого (?) уже и дѣтей много имѣеть (20).

³⁹) Цікаве те, що Рігельман узяв редакцію списків Сахаровського та Воронцовського, бо в списках Міллерових замість «із Польщі» читаємо: «із Росії». «Історія о казакахъ запорожскихъ», Чтенія Общ. Ист. и Древн., 1847 г., смѣсь кн. 6, Смѣсь, стор. 3. Там-же «Разнорѣчія», стор. 37, № 7.

Рігельман.

... черезъ рѣки перетянутъ желѣзные цѣпи... Срубали толстыя деревья, подводя рѣкою ихъ ближе къ заставамъ и пускали со всею сучьями по водѣ въ темныя ночи... деревья жъ наплывали на те перетянутыя цѣпи и тѣмъ удареніемъ по ночному времени тревожили турокъ, кои думали завѣрно, что казаки въ лодкахъ къ нимъ приплывали, стрѣляли по онымъ ворагамъ изъ пушекъ и ружьевъ, и тѣмъ чаяли удержатъ нашествениковъ. Точію казаки сколь скоро пальба окончилась, въ то время тутъ проѣзжали... Иногда же казаки тайно проѣзжали, что турки о нихъ и свѣдать не только видѣть не могли (ч. I, стор. 47-48).

Рігельман.

... дабы не отданъ былъ по усиленному отъ Росіи требованію, принялъ наконецъ законъ Магометанскій, и для лучшего туркамъ увѣренія женился на турчанкѣ. Тогда запорожцы, яко бусурманина, хетмана имѣть его у себя не захотѣли... (ч. III, стор. 97).

Далі — розділ «о бытности отъ времени измѣны запорожцевъ въ Крымскомъ владѣніи» має примітку Рігельмана, що він списав це оповідання у Мишецького (част. III, стор. 138, розділ XXXI).

Головне значіння для історії Запорозжя має, звичайно, розділ XXXVII, VI книги, IV частини оповідання Рігельмана, під назвою «Описание о бывшихъ запорожскихъ казакахъ, жительствѣ, поведеніи и обычаяхъ ихъ».

Тут, після невеличкої передмови (стор. 67-71), починається отверте, виразне списування з Мишецького. Маніра списування Рігельмана різко відрізняється від Міллерової. Міллер міняє порядок статтів, треба в його «Извѣстіяхъ» вишукувати де він списав у Мишецького те, або інше місце. Рігельман бере все, ряд-у-ряд, сторінку за сторінкою, тільки додаючи якісь дрібниці.

Мишецький.

... старые и добрые казаки имѣютъ довольно богатство въ платѣ и въ деньгахъ, а пожелаютъ ѣхать въ Малоросію или въ Польшу для торговъ, или другихъ какихъ нуждъ, оныя берутъ себѣ пашпорты отъ Кошевого, за ихъ войсковою печатью, и изъ оныхъ много случается, что взявъ изъ Сѣчи свое богатство и женятся въ Малоросіи или въ Польшѣ и тамъ остаются (18).

... Кошевой съ палицею, въ которой Кошевого вся честь состоитъ, а судья съ войсковою печатью, писарь съ чернильницей, асаулъ съ маленькою палочкою придуть, которымъ тогда отдается честь политавренимъ боемъ, которые пришедъ стануть посреди народа безъ шапокъ, и поклонятся на всѣ четыре стороны потомъ скажетъ Кошевой: всему войску: что нынѣ, молодцы, у насъ новый годъ, надлежитъ намъ, по древнему нашему обыкновению, раздѣль въ войскѣ рѣкамъ и урочищамъ учинитъ (37).

Рігельман.

... нѣкоторые нажившись въ Сѣчи, со всею своимъ имѣніемъ подъ видомъ торговъ или и иныхъ какихъ нуждъ взявъ пашпорты отъ кошевого за печатью войсковою, отъѣзжали въ Польшу или Малоросію и тамъ безвозвратно жить оставались и оженивались (ч. IV, стор. 73).

... кошевой съ палицею, или съ насѣкою, въ которой вся честь Кошевого состояла, а судья съ войсковою печатью, писарь съ каламеремъ, то есть съ чернильницей, асаулъ съ маленькою палочкою, къ тому жъ мѣсту придуть, гдѣ отдавалась имъ честь литавренимъ боемъ. Они же ставъ посреди круга того или народа, близъ знамя и литавръ, снявъ шапки, кланялись козакамъ, на всѣ то есть на четыре стороны. Потомъ скажетъ кошевой ко всему тутъ собранію, гдѣ и атаманы куренные бовали, сими рѣчами: «Паны молодцы и товариство. У насъ нынѣ Новый Годъ; треба намъ по древнему нашему звичаю

роздѣль въ войскѣ рѣкамъ и урочищамъ учинить», (ч. IV, стор. 74).

Мишецький.

...пойдутъ человекъ десять да и болѣе самыхъ грубыхъ пьяницъ въ тотъ курень, гдѣ онъ живетъ и будутъ просить его, дабы онъ принялъ на себя такую честь. Ежели онъ добровольно не пойдетъ, то его по два человекъ ведутъ подъ руки, а двое или трое съзади пекать, и въ шею толкають, и ругательно бранять: иди, скурвый сынъ, намъ бо тебя треба, ты нашъ батько, будь намъ паномъ (38-39).

А кто изъ ихъ войска козаки... вино... будетъ продавать, то принужденъ дать кошовому ведро, а по ихъ званію кварту, судѣвъ другу, писарю третью, асаулу четвертую, добышу и пушкарю пятаю, на церковный обиходъ шестую, атаманамъ куреннымъ всемъ седмью, а оное у нихъ береться все изъ десяти куфѣ, и прозывается оное поставное вино (49).

Мені здається, що наведених прикладів цілком досить, щоб з'ясувати взаємовідносини між Рігельманом та Мишецьким; немає сумніву в тому, що він не тільки використав Мишецького, а навіть цілком списав у нього більшу частину свого оповідання, присвяченого Запорожжю⁴⁰). Але він не все списав у Мишецького: всього він присвятив Запорожжю в I частині: стор. 2-3, 7-8, 17-18, 47-48 (взагалі 6 стор.); част. III, стор. 78, 96, 97, 138-143 (9 ст.); част IV, стор. 29-35, 67-84 (25 стор.), а взагалі — 40 стор. З них 6 списав Рігельман отверто, та не визнаючи джерела в I частині 2-3, 47-48; в частині III — 97;

⁴⁰) Треба застерегти: ми не рахуємо сторінок, присвячених загальній історії України, переважно воєнній, де брали участь запорозці.

Рігельман.

...самые пьяные и сумазбродные человекъ съ десять или болѣе, и пришедъ къ тому въ курень, просили, чтобы онъ принялъ тотъ чинъ и званіе на себя, въ которое его выбираютъ, если же онъ не желаетъ и добровольно на сборное мѣсто не пойдетъ, то взявъ по два человекъ, его за руки, а прочіе сзади в спину и въ шею толкавши, изъ куреня его выгалкиваютъ и съ тою процессією чрезъ всю площадь до сборища ихъ доваживали, ругая и говоря ему въ слѣдъ: иди, скурвый сынъ намъ тебе треба, ты нашъ батько, будь намъ паномъ (ч. IV, стор. 75).

...а когда оное скупаютъ козаки, и пожелаютъ въ Сѣчи продавать, тогда принуждены были съ каждаго десяти куфѣ вина дать Кошовому ведро, судѣвъ другое, писарю третью, есаулу четвертое, добышу и пушкарю пятое, на церковный доходъ шестое, а на атамановъ куренныхъ седмье, что указывалось у нихъ сборъ, вино поставное (ч. IV, стор. 79).

в частині IV — 72-84, себто тільки 22 стор. Рігельман не списав у Мишецького. З цієї кількості 4 сторінки взяв Маніфест 1775 про зруйнування Січі, і залишилося 18 стор., які ми можемо поки-що вважати за власний твір Рігельмана. Побачимо зміст цих частин оповідання. Сторінки 7-8 I частини — присвячені «началу бытія при порогахъ»; 17-18 — побут козаків, їжа, одяг, зброя. Стор. 78, част. III — перше зруйнування Січі; 96 — про перебування запорозців під татарською владою (цікаве те, що трішки далі Рігельман повторює про перебування козаків під татарами — в розділі, що він списав у Мишецького — стор. 138-143). У частині IV, стор. 29-35, названі «Описанія о всѣхъ продерзостяхъ сѣчевскихъ казаковъ» — мають за джерело почасти офіційні відомості про «запорозьку небезпеку», почасти — той самий Маніфест, що його надрукував Рігельман. Сторінки 67-72 присвячені побутові запорозців. Ми не шукатимемо джерел для цих частин Рігельманового оповідання, ми поставимо собі завдання з'ясувати зв'язок між Рігельманом та Мишецьким. Але все-ж-таки тут можна додати, що Рігельман між иншим, використав і Міллерові «Извѣстія». Наприклад: сторінки Рігельмана 67-69 списані з Міллерових 411-413).

Міллер.

Каждый курень имѣетъ своего атамана или предводителя, который называется куреннымъ, атаманомъ, и всѣ купно состоятъ въ вѣдомствѣ Кошевого атамана, который имѣетъ названіе отъ татарского слова Кошъ, а по російски станъ... (413).

Рігельман.

Каждый курень имѣлъ своего старшину, который назывался куреннымъ атаманомъ, а всѣ купно состояли подъ правленіемъ Кошевого Атамана, какъ выше сказано, кой получилъ себе названіе по мѣсту отъ татарского слова Кошъ, а по нашему станъ... (ч. IV, 69).

Далі — про військовий побут, про межі, про те, як запорозці «имя свое оскаредили» супроти Росії, про ради, про напади на торговельні валки, про те, що вони «зрадили» Росію — та резюме: «всякой благоразумный человекъ разсудить можетъ, что сборище оное достойно было давно какъ домашнее государству зло искоренено быть». Вся ця частина тенденційного характеру, зібрана з різних місць — почасти з маніфесту 1775, почасти — з Міллера, то-що. Цікаве те, що й тут деякі пункти — напр. про ради, про старшину, і т. инш. повторюються нижче, там, де Рігельман цілком списав у Мишецького. Ці приклади малюють методу Рігельмана: він механічно зшивав окремі матеріяли, якими користувався.

Тепер можна відповісти на запитання: чи мають самостійне значіння ті місця «Повѣствованія», які Рігельман не списав у Мишецького? Нам здається, що відповідь може бути тільки негативна: за дуже невеликими винятками, дрібницями Рігельман не додав нічого цінного до оповідання Мишецького, і те, що додав — взяв такі знов почасти, у Міллера. Таким чином працю Рігельмана не можна вважати за першоджерело історії Запорозжя — він не вніс нічого з того, що міг-би йому дати власний досвід, власні спостереження над побутом, звичаями, правами запорозьких козаків.

Отже на підставі порівняння цих джерел запорозької історії XVIII в. можна зробити такі підсумки. Замість трьох джерел ми маємо по суті тільки одне: це «Історія у казакахъ запорозькихъ» кн. С. І. Мишецького. Він фактично був на Січі, спостерігав події в ній, її побут, і свої власні спостереження він записав, додавши до них «мудрування» псевдо-історика. Його оповідання, що збереглося до наших часів у п'ятьох списках, було досить популярне, хоч і не було надруковане; не дарма-ж він написав до нього «заключеніє», звертаючися «до читача»⁴¹).

Дальша історія оповідання Мишецького була така: три списки її переховувалися в портфелях Міллера, і він видав «Історію» Мишецького від назвою «Извѣстія», з невеликими змінами, року 1760. Таким чином з'явилася друга редакція «Історії о казакахъ».

Генерал-інженір А. І. Рігельман, людина освічена, збирав матеріяли до історії України — і натрапив, звичайно, і на «Історію» Мишецького, і на «Извѣстія» Міллера. Можливо — що кн. Мишецького він знав персонально. Але чому він зазначив в одному місці, що тут він «списав» у Мишецького — та не зазначив цього про інші місця — не відомо. І ось — в

⁴¹) Нашу гадку про чималу популярність «Історії» Мишецького підтримують такі приклади: Д. М. Бантиш-Каменський мав примірник «Історії», який йому подарував Сосницький підкоморій М. Ф. Ставицький (Історія України. Останнє київське видання Йогансона, стор. IV); І. Н. Болтин теж мав список «Історії», він сам пише так: «есть у меня письменная тетрадка о началѣ Запорозьскихъ Козаковъ», і далі подає докладну цитату про походження козаків від козарів, яку цілком узято з «Історії» Мишецького (див.: Примѣчанія на исторію древнія и нынѣшнія Россіи Г. Леклерка, сочиненія ген.-м. Ивановъ Болтинъмъ, т. I, М. 1788, стор. 363-64, та «Історія о казакахъ»... Одесса, 1852, стор. 1-3. Таким чином — нам відомо існування 7 примірників «Історії» о казакахъ запорозькихъ». А скільки їх загинуло без сліду?

«Повѣствованіи» Рігельмана ми маємо третю редакцію «Історії» Мишецького, сполучену почасти з другою редакцією тієї самої історії, з «Извѣстіями» Міллеровими.

А врешті треба визнати — що тут ми маємо тільки одне першоджерело — це «Історія о казакахъ запорозькихъ» невідомого, маленького офіцера-інженіра, кн. С. І. Мишецького, без спостережень якого ні Міллер, ані Рігельман не знали-б нічого про побут Запорозжя XVIII в.

ДО ІСТОРИОГРАФІЇ ЗАПОРІЖЖЯ XVIII СТОРІЧЧЯ

(Леклерк та Болтін).

Друга половина XVIII ст. — доба найбільшого зростання Російської дворянської імперії. З перших років царювання Катерини II Україна втрачає ознаки автономії та входить до складу Російської імперії як одна з її губерній. Скасування гетьманства, утворення Новоросійської губернії, ліквідація козацького ладу на Слобожанщині — всі ці події підготовляли шлях до заведення загально-російського адміністративного устрою.

Лише Запоріжжя деякий час зберігало рештки автономності. З часу повернення запорожців «спід татарської протекції» року 1734 і заснування ними останньої Нової Січі на р. Підпільній вони вважали, що російський царський уряд поновив усі їх права на «вольності», якими вони користувалися до відходу під татарську владу: всю територію, якою володіли раніш, право самоурядування, право вільної торгівлі.

Царський уряд не так розумів правове становище Запоріжжя. Жодним документом не підтверджено запорожцям їх прав¹⁾. Згодом, коли постало питання про ці права на землі, царський уряд почав вимагати від запорожців справжніх документів, які стверджували ці права, королівських грамот, гетьманських універсалів, але у запорожців нічого не було, крім зіпсованих копій.

Фактично з перших років повернення запорожців на їх старі оселі, почалося поступове обмеження їх прав з боку російського уряду. Почалося поступове захоплення запорізьких земель, просування на їх вольності слобід, форпостів, ретрашементів. В 1751 році широкі смуги землі були відрізані під Нову Сербію та Слов'яносербію, а далі — під Слобідський полк. В 1764 р. з утворенням Новоросійської губернії значна частина Запорізької землі була прирізана до неї. В 1770 році почали

¹⁾ Лише в листах до запорожців київського генерал-губернатора Вейсбаха, який власне умовлявся з запорожцями з приводу повернення їх, говорилося про їх безсумнівні права на землі та всі «вольності». А. А. Скальковский, История Новой Сечи, изд. III, часть II, Одесса, 1885, ст. 47-69.

будувати Дніпровську лінію фортець у східній частині запорізьких земель і знову таки значна частина земель, садків, гаїв була відрізана. Нарешті заснована року 1775 Азовська губернія охопила Запоріжжя з південно-східньої сторони.

У той же час російський уряд, вмівши використовувати класові протиріччя між сірою та запорозькою старшиною, здобув велику перемогу в галузі обмеження прав самоурядування: з середини 50-их років фактично запорожці відмовилися від щорічного переобрання старшини. Право вільної торгівлі поступово обмежується низкою митних законів.

Запоріжжя билосся в передсмертній агонії й боролосся за свої права, переходячи від одного методу боротьби до протилежного; виряджало депутації до столиці, щоб довести свої права, засипало подарунками царських вельмож, і в той же час збройною рукою виганяло загарбників своїх земель, палило слободи, переманювало до своїх слобід поселенців. Щороку боротьба ставала більш напруженою, і все більше скарг летіло до столиці з обох сторін. Вперта, але нерівна боротьба закінчилася в 1775 році: після Кучук-Кайнарджійської угоди царська Росія здобула Чорноморське побережжя, а Запорізька Січ була знищена.

Ця боротьба не пройшла безслідно в російській літературі, вона викликала інтерес до Запоріжжя, викликала ряд історичних та економічних записок, які відбивали настрої панівної верхівки російського суспільства-дворянства.

Втягнення російських та українських поміщиків в коло європейської торгівлі, яке сталося в середині XVIII ст., штовхало їх на шлях інтенсифікації господарства. Розкішний побут дворянства вимагав збільшення прибутків від маєтків. Питання про підвищення рентабельності сільського господарства захоплювали поміщиків і економістів-теоретиків другої половини XVIII ст. Вони відбивалися в органі дворянства, «Трудах Вольного Экономического Общества», яке об'єднало в своїх лавах великих магнатів, як граф Розумовський, князь Орлов, граф Чернишов, та середніх поміщиків, як Ричков, Болотов та інші. Для піднесення прибутковості маєтків були два шляхи: збільшити збут продуктів господарства та розшукати додаткові джерела прибутків, крім сільського господарства, себто збільшити інтенсивність праці кріпаків. Щоб збільшити збут продуктів, треба було постачати на ринок те, на що був великий попит — пшеницю, але її не можна було сіяти в північних частинах Росії, і, навпаки, рясно родили південні українські степи. У цьому причина тяги російських поміщиків на південь, на Україну, проте, там, на півдні, на перешкоді стояло Запоріжжя, через

межі якого не могла перелитися хвиля поміщицької колонізації, те Запоріжжя, на вільних степах якого сріблится «ковиль», і про казкову родючість степів ширилися легенди. За останні роки існування Запоріжжя там народився новий тип заможного поміщика, володільця величезних табунів, отар, поміщика, який зрозумів вагу сільського господарства і зробився конкурентом українського та російського поміщика.

Намагання піднести інтенсивність кріпацької праці сприяло тому, що поміщики починають влаштовувати мануфактури та заводи у своїх маєтках; в більшості панських господарств XVIII ст. селяни повинні були постачати прядиво, полотно тощо.²⁾ Так збільшувалися прибутки поміщика, і не дивно, що разом з тим зростала й ціна «душ»: у 60-их роках XVIII ст. середня ціна кріпака була 60 карб., в 90-их роках вона досягає вже 200 карб.³⁾

З зростанням кріпацького гніту росла опозиція йому, головню пасивна: «душі» не могли витримати кріпацького давила й тікали, не зважаючи на всі перешкоди, які ставив їм уряд, не зважаючи на застави, які перегороджували шляхи. Тікали на Дін, на Волгу і головне — на Запоріжжя, і зникали там в широких степах, у нікому невідомих зимовниках, де їх охоче приймали. Таким чином, і тут Запоріжжя стояло як грізна примара й заваджало поміщикам ширше використовувати кріпацьку працю.

Усі ці обставини сприяли тому, що інтерес феодално-поміщицької Росії до Запоріжжя зростав і досяг апогею в останні роки перед ліквідацією Запорізької Січі. Ця зацікавленість офіційного російського суспільства, по суті дворянського, відбилася на ряді літературних творів, присвячених Запоріжжю, які освітлювали його соціально-економічний та політичний устрій, а разом з тим відбивали ті тенденції, що панували на той час в російському суспільстві. Характерно, що перша записка, присвячена Запоріжжю у XVIII ст., написана у 1740-их роках князем Мишецьким, ходила у багатьох рукописних примірниках; це свідчить про великий інтерес до неї.⁴⁾ Крім записки князя Мишецького, яка лежить в основі всіх праць XVIII ст. про Запоріжжя, треба назвати велику працю А. І. Рігельмана, інженер-генерала, одруженого з донькою Лизогуба, що став помі-

²⁾ Труды Вольн. Эконом. Общества, ч. XXIII, с. 274-75, ч. VIII, с. 155, 215.

³⁾ В. И. Семевский. Крестьяне на Руси. Т. I, изд. 2-ое. Введение с. XXVII.

⁴⁾ История о козаках запорожских. Одесса, 1852; Чтения Московск. Об-ва истории и древностей, 1847, кн. 6. Смесь.

щиком Чернігівщини,⁵⁾ Станіслава Зарульського,⁶⁾ ряд записок академіка Г. Ф. Міллера,⁷⁾ низку анонімних записок, серед яких найцікавіша записка, надрукована О. М. Лазаревським.⁸⁾ Усі ці твори, різноманітні своїми літературними достоїнствами, змістом, характером, мають одну спільну рису: негативне, вороже ставлення до Запоріжжя з його політичним і соціальним ладом. Запоріжжя виступає в них як шкідливе для сусідів «Товариство безженних людей», як кубло розбійників. Воно стає перед очима поміщицько-кріпацької Росії як жадлива примара, як країна, де «голота» сама обирає та скидає своє начальство, старшину, де в безмежних степах, нікому непотрібних та неораних, зникають навіки непокірні «раби»; Запоріжжя малюють у цих творах як країну, яка перепиняє шлях до Чорного моря, як джерело, з якого дух свавілля, непокірності може розлитися й потопити сусідні губернії, подібно до того, як розлилася далеко по Росії хвиля повстання Пугачова⁹⁾. Яскраво та повно відбилися ці погляди на Запоріжжя у маніфесті 3 серпня 1775 року; він був виданий за два місяці після ліквідації Січі й з'ясовував мотиви цієї події відповідно до тих поглядів, які висловлювали дворянські публіцисти; в ньому, під кутом зору пануючої тенденції, були зазначені «провини» запорожців, нібито царський уряд хотів виправдатись і в певному напрямку скерувати громадську думку¹⁰⁾.

Так освітлювали взаємини між Росією та Запоріжжям представники одного табору. Звичайно, цікаво було б знати, як освітлювала ці події інша сторона, представники іншого табору, невже ж вони мовчали? Так по суті й було. Запорожці були люди в масі «неписьменні»; крім величезної кількості скарг, прохань, зауважень, пояснень, чолобитень, які подавали вони у своїх справах урядові, вони не залишили письмових творів.

⁵⁾ Летописное повествование о Малой России. Чтения в Моск. Об-ве ист. и древн. 1847, кн. 5-6.

⁶⁾ Описание Малой России. Чтения в М. Об-ве, 1848, кн. 8.

⁷⁾ Разсуждения о запорожцах. Краткая выписка о малороссийском народе. Чтения в М. Об-ве, 1848, кн. 5. Разные материалы до истории запорожцев касающиеся. Там же, 1847, кн. 5.

⁸⁾ Краткое историческое повествование о Малой России. Чтения в М. Об-ве, 1846, кн. 6.

⁹⁾ Запорожье в конце XVIII ст. «Киевская Старина» 1889, т. XXVII, раніш було надруковане в «Архиве исторических и практических сведений», изд. Н. Калачовым, СПб., 1861, кн. II, та Н. Кашпировым в «Памятниках русской истории», СПб., 1872.

¹⁰⁾ П. С. З. Росс. империи, 1775, номер 14354, 3 серпня.

Рубинштейн. Хронологический Указатель указов, правит. распоряжений по губерниям Западной России, Белоруссии и Малороссии, Вильно, 1894.

Всю свою енергію, все красномовство запорожці спрямовували на доведення своїх прав, і доводили, доводили без кінця та краю, що живуть вони на власних землях, що землі ці повернула їм імператриця Анна і закріпила імператриця Єлисавета; що обирають свою старшину вони на підставі своїх давніх прав; що торгують вони так само на підставі тих давніх прав. Проте прохання та пояснення запорожців покоїлися мирно в архівах і лише у XIX ст. їх почали розшукувати та видавати. Правда, гірко висловлювали запорожці образу та тугу з приводу втрати земель у піснях та думках, але ця народня творчість звернула на себе увагу дослідників лише у XIX ст.

Серед документів Запорізького Коша збереглося листування між Г. О. Потьомкіним і кошовим отаманом П. І. Калнишевським року 1774¹¹⁾. Коли Потьомкіна призначено на посаду головного командира Новоросійської губернії, йому передано низку скарг на напади запорожців. Потьомкін звернувся до запорожців з листом, в якому сповіщав їх про своє призначення й пропонував їм повернути усе, що вони захопили у мешканців Новоросійської губернії, й надалі жити з ними мирно. В цьому листі він писав так: «дошедшая... жалоба о причиняемых запорожцами Новороссийским жителям... обидах и огорчениях... ежли в самом деле было, покорно прошу Вас, сие через совестных людей в непродолжительном времени исследовав, сделать обидимым справедливое удовлетворение и, возвратив увезенное, удерживая подчиненных вам от своевольтва. Вы знаете, что я люблю серомах, будучи сам сечевиком¹²⁾. И для того без крайности не захочу на них жаловаться, надеясь при том, что и сами они, внимая общий наш совет, не подадут к неудовольствиям на них причинны, чего тем надежнее ожидаю, чем более уверен в вашей ко мне дружбе, которая и с моей стороны во всякое время хранения будет непоколебимо, ибо я есмь ясно-вельможности вашей всепокорнейшим слугою. Григорий Потемкин». Здавалося б, що цим листом запорожців запрошено утворити нові взаємини на нових засадах доброзичливості та мирного сусідства. Але мир був неможливий. У відповіді на цей лист Калнишевський, старшина та товариство чітко зазначили, що вони не можуть заспокоїтися, поки не дістануть своїх земель, на яких розташовано Єлисаветградську провінцію. Запорожці просили Потьомкіна вплинути на Катерину II, щоб повернула ці землі військові. Ті, що живуть на цих землях, пи-

сали вони, намагаються «войско запорожское за наше добро без вины виновными сделать... если нас, войско запорожское, сколько видится жалуете и жалеете, то... продолжите благоприязненность... , чтобы все захваченное и отнятое зараз возвратили нам, войску, и Елисаветградская провинция сошла из наших военных земель, или совсем отдана во владение наше, не оставьте употребить ходатайство у [ея импер. величества]. Надсилаючи Потьомкіну атестати для різних осіб на звання козаків, запорожці прохали його роздати їх кому слід та допомогти військові повернути землі: «Ибо все народы за свое собственное добро стоят, следственно и нам наши земли обстоять надобно, а селящиеся желают как бы оными овладеть и ради того в своих представлениях наводят разные взмышленности и всех и ее импер. величество в прискорбие на нас чрез наше добро приводят, и что мы своего собственного доискуем, заглаживается».

В цьому листуванні стисло й яскраво виявляється те глибоке протиріччя, яке лежало між запорожцями та російськими адміністраторами; у той час, як місцева адміністрація скаржилася на напади запорожців, на зруйнування слобід, запорожці запевняли, що вони тільки захищали від загарбників свої землі, своє «добро». Але подібні доводи не йшли далі місцевих та столичних канцелярій.

Отже за таких умов надто цікава стає спроба сучасника, чужоземця взяти на себе несподівану роллю представника інтересів Запоріжжя й передати відгуки того настрою, який панував у таборі прихильників Запоріжжя. Це був Н. Г. Клерк, або Леклерк, як він почав іменуватися після того, як здобув дворянство, автор шоститомової історії Росії¹³⁾, більше відомої у Росії в уривках, які вмістив в свої «Примечания» І. М. Болтін¹⁴⁾.

Николай-Габріель Леклерк, француз з походження, талановитий лікар, різноманітний письменник, автор праць з медицини, природничих наук, філософії, педагогіки, історії; крім історії Росії, йому належить характеристика Генриха IV, трактат про Конфуція, переклади на французьку мову поем Хераскова «Чесменский бой» та Ломоносова «Петр Великий», а також комедії Катерини II «О время». Леклерк прожив в Росії досить довго; уперше він приїхав на запрошення цариці Єлисавети у 1759 році і пробув тут 4 роки. Після того повернувся до Франції, де був лейб-медиком герцога Орлеанського. У 1769

¹¹⁾ Запорізький архів, зв. 24, № 198 (43), арк. 226; 327.

¹²⁾ Останніми часами була мода вписуватися козаками в курені. А. А. Скальковський. Ист. Новой Сечи, ч. I, сс. 96-97.

¹³⁾ Histoire physique, morale, civile et politique de la Russie ancienne et moderne, Paris 1783-92.

¹⁴⁾ Примечания на историю древние и нынешние России г. Лек-

році Леклерк знову приїхав до Росії і пробув до 1775 року¹⁵). Під час першого перебування в Росії Леклерк був деякий час лікарем останнього гетьмана Кирила Розумовського; він супроводив його в його подорожах по Росії та по Україні, мешкав у його палаці у Глухові, користувався його бібліотекою, і взагалі здобув любов та пошану Розумовського. Розумовський, прохачучи графа М. М. Воронцова допомогти Леклеркові знайти більш відповідну до його здібностей посаду, писав, що це робить всупереч «бажанню свого серця», клопочеться про Леклеркову кар'єру, лише добре розуміючи, що гідність гарного лікаря в Москві буде ясніша, ніж у Глухові¹⁶). Дійсно, перед Леклерком відкрилося широке поле діяльності і він не мав підстав скаржитися, що його не оцінили у Росії. Він послідовно обіймав посади лейб-медика наслідника Павла Петровича, директора наук шляхетського корпусу, професора та радника Академії Мистецтв і нарешті — почесного члена Академії Наук¹⁷). Там він виголосив хвальне слово Ломоносову¹⁸).

В біографії Леклерка кидається у вічі одна яскрава риса: він умів близько сходитися з людьми, і під час перебування у Росії та Україні зав'язав чимало цінних зв'язків і цікавих знайомств. Коли вирішив писати історію Росії, він знайшов шлях до князя М. М. Щербатова, який передав йому дещо з своїх заміток; він зблизився з М. Г. Собакиним, і той допоміг йому збирати матеріяли в архівах¹⁹); був особисто знайомий з Н. І. Новиковим²⁰). Леклерк писав в своїй «Історії», що ніколи не нехтував корисними знайомствами²¹). Під час перебування в Україні Леклерк теж устиг зав'язати знайомства і зібрав чимало інтересних матеріялів з історії козацтва²²). Цікаво, що І. Н. Болтін у своїй «Примечаниях» писав: «обязанность имею я изблечить его (Леклерка) в том и показать, что повествуемое им о козаках взято из слова в слово из книги, печатанной в Санкт-Петербурге в 1777 году под названием „Краткая летопись Малые Росси с 1706 по 1776 год“. Некоторые токмо обстоя-

тельства прибавлены к тому из наслышки»²³). Таким чином Болтін визнавав, що Леклерк здобував з безпосереднього знайомства з людьми.

Ці риси характеру Леклерка, його товариськість, уміння знаходити знайомства й використовувати їх збільшують інтерес до його «Історії»: автора її треба вважати не лише за чужоземця, який дещо знає про Росію та Україну, але також за особу, яка мала стосунки з росіянами та українцями і в особистих розмовах могла почути чимало цікавого. Ці враження від нової країни, від розмов з місцевими людьми Леклерк сполучав з знайомством з документами та літературою²⁴) і освітлював тим настроєм, який приніс із Франції напередодні революції, під кутом зору якої й дивився на сучасну йому Росію.

Для характеристики настрою Леклерка цікавий вірш, що його він присвятив великому князеві Павлові Петровичу:

Pierre le grand fut citoyen.
Ce titre seul peint les bons princes.
Pour le maleur de leurs provinces
Ce titre à peu de rois convient....
Prince! Vous etes trop heureux,
Si vous scavés comme nous sommes,
Pour peu que vous soyez des hommes,
Sujets fidels et généreux,
Nous vous faisons des demi-dieux.²⁵)

Недивно, що Леклерк побачив в Росії не те, що йому хотіли показати його інформатори. У той час, як російський уряд робив усе, щоб переконати «весь світ», як тоді охоче висловлювалися, що Росія процвітає, у той час, як дворянство запевняло, що селяни розкошують під патріархальною опікою поміщиків, що в Росії шириться освіта, з'явилася книга Леклерка, в якій автор писав, що російський народ тупіє під гнітом кріпацтва, що він голодує²⁶), що «раби» не знають радості життя і навіть не хочуть розмножуватися²⁷); що вони пиячать, щоб у горліці топити свої злидні²⁸). Росія потопає у нещастті, і поки нещасття пануватиме у Росії, найкращі царі не зможуть сприя-

лерка, сочиненные генерал-майором Иваном Болтиным, Москва, 1788.

¹⁵) Русский Биографический Словарь, СПб, 1914, сс. 179-180.

¹⁶) А. А. Васильчиков. Семейство Розумовских, т. I, СПб, 1880, с. 257.

¹⁷) М. И. Сухомлинов. История Российской Академии Наук, вып. 5, СПб, 1880, сс. 111-112.

¹⁸) Надруковано у X томі Записок Академії Наук.

¹⁹) М. И. Сухомлинов. История Росс. Академии Наук, вып. 5, с. 123.

²⁰) Там же, сс. 122-124.

²¹) Histoire de Russie, t. I, c. VIII, Plan de l'ouvrage.

²²) Там же, т. II, ст. VIII, Reflexions sur Cet ouvrage.

²³) Примечания, т. I, с. 383 (тут Болтін має на увазі книжку В. Рубана; треба додати, що з приводу Запоріжжя Леклерк нічого не взяв у Рубана).

²⁴) М. И. Сухомлинов. История Росс. Академии Наук, в. V, с. 129.

²⁵) М. И. Сухомлинов. Гст. Росс. Академии Наук, вып. V, с. 114.

²⁶) Histoire, t. I, с. 189.

²⁷) Там же, т. I, сс. 190; 262.

²⁸) Там же, т. I, с. 287.

ти освіті народу²⁹). Навіть закони, якими пишалася так Катерина II, Леклерк порівнював з китайськими³⁰).

Не важко уявити собі, яке обурення викликала книга Леклерка у російському суспільстві й урядових колах. Катерина II, Потьомкін³¹), князь Щербатов³²), усі з обуренням поставилися до книги Леклерка. Зокрема ображені були ті з російського дворянства, які у свій час охоче розмовляли з Леклерком та постачали йому різні матеріали, не передбачаючи, яке освітлення він дасть їм. Щербатов заявив, що книга Леклеркова «нелепая смесь несправедливых охулений России и лжи». Наче виправдуючися, Щербатов писав, що був певен «в незнанні его (Леклеркава) російського язика», в самому его неосмотрительном обычае и в охоте везде лишнее и не принадлежащее к причине, о которой пишет, вмещать»³³. Але ця заява робила незрозумілою допомогу, яку подав Щербатов Леклеркові, передаючи йому свої замітки. Щербатов у свій час виявив стільки інтересу й уваги до роботи Леклерка, що критик Леклерка, Болтін, мав підстави, у зауваженнях Леклеркові, гостро закидати про це Щербатову, так що Щербатов був примушений надрукувати «Письмо князя Щербатова... к одному его приятелю в оправдание на некоторые сокрытые и явные охуления, учиненные его историей от г. генерал-майора Болтина, творца «Примечаний на историю Леклерка»³⁴). Сучасники Леклерка чекали іншого освітлення становища Росії. Розчарування у Леклерку було тим гірше, що він, як уже зазначалося вище, користувався великою увагою вищих шарів російського суспільства та урядових кіл, а це, відповідно звичаям того часу, накладало певні обов'язки і у значній мірі гарантувало, що Леклерк дасть позитивний відзив про Росію. Досить згадати визнання Вольтера, що його «Histoire de Russie» була сплачена медалями та хутрами. Можна нагадати, що іноді безмірні лестощі Гріма бентежили навіть Катерину II³⁵).

Проти Леклерка виступив з докладними спростовуваннями й зауваженнями генерал-майор Іван Микитович Болтін. Він був близько зв'язаний з Потьомкіним; він був товариш Потьом-

кіна послужбі у полку; потім значну частину життя провів в Україні, з 1769 року до 1779 служив начальником Васильківської митниці, потім служив у Военній Колегії, де президентом був Потьомкін. У той же час узяв на відкуп Кінбурнські соляні озера, у тій великій країні, якою безконтрольно правив Потьомкін. З 1783 року Болтін був прикомандирований до Потьомкіна, «отправляя по приказанию его разные порученности». Болтін не розривав зв'язків із столицею. Людина освічена, він мав багато знайомих у наукових колах, був особисто знайомий з Ломоносовим, Сумароковим, Міллером. Він захоплювався російською історією, брав участь з Мусінім-Пушкіном та Слагіном у першому виданні «Русской Правды» та «Книги большого чертежа». Репутація його, як знавця історії стояла так високо, що Катерина II давала йому на перегляд свої праці з російської історії. Він написав згодом «Примечания на сочинение императрицы Екатерины: Историческое представление из жизни Рюрика». У 1783 р. разом із Потьомкіним, Болтіна обрано на почесного члена Академії Наук³⁶).

Книга Леклерка викликала у Болтіна почуття жорстокого обурення і він «по долгу писателя и гражданина»³⁷) виступив із докладними зауваженнями на захист «правды и отечества»³⁸). Інтерес до цих зауважень збільшується тим, що автор був дуже близький до Потьомкіна й той брав, безсумнівно, велику участь у цих зауваженнях. Племінник Потьомкіна, граф О. М. Самойлов, писав, що Потьомкін «дав Болтіну ідею» й просив його написати зауваження на Леклеркову книгу³⁹). Ще ближче виявляє безпосередню участь Потьомкіна у «Примечаниях» Болтіна лист Болтіна до правителя канцелярії Потьомкіна В. С. Попова, написаний 12 вересня 1785 року: «Тут ідуть чутки, що його світлість незабаром має виїхати з Петербургу до свого намісництва, і якщо це правда, покійно прошу доповісти його світлості з приводу моїх зошитів, щоб дозволено мені взяти їх на деякий час до себе тому, що конче потрібно переглянути їх раніш, ніж здавати до друку. До зошитів з приводу Леклерка додається ще зошитів з десять, на його останні два томи, які вже готові... Якщо його світлість дозволить повернути їх мені, прошу передати їх подавцеві цього листа для надсилки мені, і повідомити мене при тому про накази його світлості з приводу

²⁹) Там же, т. I, с. 242.

³⁰) Там же, т. I, с. 298.

³¹) В. С. Иконников. Болтин, Русский Биографический Словарь, сс. 189-190.

³²) М. И. Сухомлинов. Ист. Росс. Академии Наук, вып. V, с. 107.

³³) Там само, вып. V, с. 123-124.

³⁴) В. С. Иконников. Болтин. Р. Биограф. Словарь, с. 191.

³⁵) В. А. Бильбасов. Князь де-Линь в России в 1787-88 гг. «Русская Старина», кн. IV, с. 2.

³⁶) М. И. Сухомлинов, ор. cit. вып. V, сс. 72, 73, 84, 85, 101, 275.

В. С. Иконников. Болтин, Р. Биограф. Словарь, сс. 186-195.

³⁷) М. И. Сухомлинов, ор. cit., вып. V, с. 107.

³⁸) В. С. Иконников. Болтин, Р. Биограф. Словарь, с. 190.

³⁹) Жизнь и деяния князя Потемкина-Таврического. «Русский Архив», 1867, с. 1570.

їх, щоб я міг точно виконати його волю»⁴⁰). З цього листа видно, що Потьомкін не обмежувався тим, що подав думку Болтіну написати зауваження, але читав ці зауваження у рукописі і давав вказівки, які точно виконував Болтін. Цей лист вносить нову цінну рису до біографії Потьомкіна і Болтіна. Виявляється, що «негодования патриота и писателя», про які писав Болтін, цілком відповідали «волі» Потьомкіна. Зауваження Болтіна склали два великих томи, які надруковані, згідно з бажанням Потьомкіна, коштом кабінету, у 1788 році⁴¹).

Зауваження Болтіна являли собою докладний, рядок за рядком, сторінка за сторінкою, розгляд книги Леклерка, при чому він з однаковою увагою зупинявся і на серйозному, і на дрібниціях. Деякі питання, зачеплені Леклерком, викликали докладні досліди Болтіна, які мають власну вагу; у них відбилосся знайомство автора з літературою та історичними джерелами, а також світогляд його. Ставлення Болтіна до книги Леклерка різко-негативне; він не визнає за нею нічого позитивного і критикує автора різко та уціпливо. У цілому книга не історія, а «всякий сброд, мелочная лавочка»⁴²); «язык врет, а у не ведаєт»⁴³) — характеризує він її. У показнику Болтін поставив окрему рубрику «лжи и клеветы»⁴⁴). Спростовуючи їх, Болтін ставить у вину Леклеркові навіть незнання російських звичаїв: «в Росії раньше пьют, а потом закусывают», а не навпаки⁴⁵), або невірний переклад імені матері Кантемира — Смарагди⁴⁶). У своїх зауваженнях Леклеркові Болтін крок за кроком порівнює те, що він каже з приводу Росії, з звичаями та ладом сучасної йому Франції і переходить у наступ, засуджуючи звичай та діячів Франції⁴⁷).

Природно, постає питання про науковий апарат Болтіна. В оцінці його представниками російської історіографії було чимало розходження: М. І. Сухомлінов підкреслював велику начитаність Болтіна, зокрема в галузі чужоземної літератури⁴⁸). П. М. Мільков стримано характеризував її так: «науковий апарат Болтіна, зокрема в галузі сучасної історії, був невеликий:

книжка Шафірова, анекдоти Штеліна, записки Манштейна — ось усі джерела Болтіна»... «документальне вивчення подій Болтін заміняв живою традицією»⁴⁹). Але якраз у цьому полягає вага зауважень Болтіна: у них треба шукати не дослідів вченого критика, а настроїв члена суспільства, який сам поділяв та відбивав погляди⁵⁰) цього суспільства. Треба підкреслити ще одну важливу рису: Болтін писав не наукову критику книги Леклерка, а лише «зауваження» — і тому, природно, не зупинявся на політичних сторонах (якщо він їх визнавав), а зосереджував усю увагу на помилках автора. У цьому полягає інтерес «зауважень»; у той час як Леклерк сприймав усі події під кутом зору француза напередодні революції, Болтін вносив у свої «зауваження» непохитні погляди дворянина-консерватора, представника феодально-кріпацької Росії, який намагався спростувати все, що говорилося про пригнічення клясів, або про будь-які народні рухи⁵¹).

Цікаво, що не зважаючи на те, що минуло понад 150 років з виходу у світ «Історії Росії» Леклерка, ще не дано жадного критичного перегляду книги. Ще й до наших часів не виявлені джерела, якими користувався Леклерк, метод використовування їх, залежність автора від джерел, а разом з тим не виявлено те, що саме вартє уваги у великій праці Леклерка. Своєрідна аберація тяжила над істориками, авторитет Болтіна зв'язував їх і не давав критично поставитися до Леклерка. Так С. М. Соловйов характеризував «Історію» Леклерка майже тими словами, що й Болтін⁵²). М. І. Сухомлінов ще тенденційніше поставив до Леклерка: «Болтін, — писав він, — ретельно звів до купи Леклеркові джерела, докладно розглядав їх та критично оцінив»⁵³). «Історик (Леклерк), — пише Сухомлінов в іншому місці, — починає з великого та непомірного багатослівного вступу, в якому автор балакає і про вплив клімату на людину, і про різні темпераменти, і про кращі форми правління, і про інші предмети, які здебільшого не мають відношення до справи»⁵⁴). Так у декількох рядках закінчує Сухомлінов свій розгляд вступу до «Історії», характерного для XVIII ст. Не звільнилися від

⁴⁰) Одеський Державний Історичний Музей, фонд рукописів кол. Одеського Товариства Історії, № 11-15-49, арк. 47.

⁴¹) В. С. Иконников. Болтин, Р. Биограф. Словарь, с. 190.

⁴²) Примечания, т. I, с. 4; т. II, с. 193.

⁴³) Там же, т. II, с. 379.

⁴⁴) Там же, т. I, с. XXVI-XXIX.

⁴⁵) Там же, т. II, с. 410.

⁴⁶) Там же, т. II, с. 65.

⁴⁷) Там же, т. I, сс. 234-240; т. II, 471-72; 524; 529-31.

⁴⁸) М. И. Сухомлинов, *op. cit.*, вып. V, сс. 134-73.

⁴⁹) П. Н. Мильков. Главные течения русской исторической мысли в XVIII ст. Изд. III, СПб, 1913, сс. 50-51.

⁵⁰) М. И. Сухомлинов, *op. cit.*, вып. V, с. 129.

⁵¹) В. С. Иконников. Болтин, с. 202.

⁵²) Писатели русской истории XVIII стол. «Архив исторических и юридических сведений, относящихся к русской истории, изд. Калачовым», М., 1885, кн. II, полов. I, сс. 65-67.

⁵³) М. И. Сухомлинов, *op. cit.*, вып. V, с. 128.

⁵⁴) М. И. Сухомлинов, *op. cit.*, вып. V, с. 121.

впливу Болтіна й інші історики — В. О. Ключевський⁵⁶), П. М. Мілюков⁵⁶), В. С. Іконніков⁵⁷), П. П. Смірнов⁵⁸). Між тим здавалося б, не зайва річ переглянути книгу Леклерка, не покладаючись на думку його опонента, виявити, що заслуговує на увагу дослідника у книзі Леклерка, і відсіяти справжні «лжи и клеветы». Запоріжжя, в його минулому та сучасному, заняло досить видатне місце у полеміці Болтіна та Леклерка. Стисло зміст розділу, присвяченого Леклерком Запоріжжю, такий: запорожці повернулися до Росії за царювання Анни, у 1739 р. (1734 р. — Н. П.-В.), і склали з нею умову. Запорожцям повернуто усі їх «вольності». Тут вони заснували товариство з 20-25 тисяч чоловіка, яке вільно поповнялося вихідцями з інших країн. Кожен козак міг вільно покинути товариство й знову повернутися до нього. Запорожці розподілили між собою землі; вони поділялися на дві частини — одна, військо, перебувала в Січі, друга — мешкала по хуторах та зимовниках і господарювала. Вони мали рільництво, скотарство, ловили рибу, здобували сіль на Кримських озерах і возили її на продаж до України. Запорожці виробляли шкіри вищого ґатунку, сап'ян. Запорізьке військо поділялося на 38 куренів, на чолі яких стояли отамани, яких обирали козаки. Кожен курінь мав великий будинок і декілька малих. Всі козаки обов'язково належали до якогось куреня, і всі, що жили в Січі, мешкали у своєму курені. На чолі Січі стояв кошовий отаман, який підлягав владі гетьмана. Кошовий та інша старшина, якщо їх більше не обирали, ставали звичайними козаками. Жінкам заборонено приходити до Січі, але одружені козаки могли мешкати у зимовниках. Козаки часто робили напади на кримських татар. Взагалі козаки були дуже корисні Росії як захист її від кримських татар. Були корисні запорожці й під час воєн — семирічної та турецької. Військову службу відбували запорожці на власних конях, з власною зброєю і на власному утриманні.

У Запоріжжі існували приватна та громадська власність. Всі предмети харчування вважалися громадською власністю, і кожен міг, у відсутності господаря, взяти в його хаті усе потрібне з їстівних продуктів. Але знайдені гроші, чи будь-які речі треба було принести до Січі і там їх виставляти на майдані, щоб їх побачив хазяїн. У Січі вживали жорстоких кар: убивцю закопували у землю живим, разом із трупом забитого; боржни-

⁵⁶) В. О. Ключевский. Болтин. Очерки и речи, М., 1913, сс. 173-4.

⁵⁶) П. М. Миллюков. Главные течения русской исторической мысли в XVIII ст. СПб., 1913, изд. III, с. 49.

⁵⁷) В. С. Иконников, *op. cit.*, сс. 189-190.

⁵⁸) Histoire de Russie, т. II, сс. 422-24.

ків прив'язували до гармати, на майдані, поки вони не сплатять боргу, або хтось не окупить їх.

Старшину переобирали щороку, на спільній раді, 1 січня, після розподілу військових посіlostей. Спочатку кожен курінь обирав кандидатів, а потім уже обирали старшину. Спочатку кожен намічений кандидат відмовлявся, і лише після довгих переговорів давав згоду. Щоб змінити старшину серед року, треба було, щоб 10 куренів заявили про незадоволення з неї. Кошовий отаман не мав власних прибутків і розпоряджався громадською власністю, як батько.

Територія Січі, дуже обмежена спочатку, згодом зростала у зв'язку з розвитком хліборобства, і через те інтереси запорожців почали стикатися з інтересами сусідніх російських поміщиків. В наслідок цього почалися свари, боротьба. Обидві сторони скаржилися імператриці. Нарешті була вираджена комісія з Мельгуновим та Волковим на чолі, яка вирішила справу на користь росіян. Тоді запорожці відрядили депутацію до цариці, з поважним стариком на чолі. Він казав цариці на авдієнці, що запорожці просять захистити їх від російських підданих, які ображають їх, і якщо козаки не дістануть захисту від цариці, залишається один вихід — перейти до їх братів — татар. Цариця обіцяла розглянути справу, але нічого не зробила. Такий зміст розділу книги Леклерка, присвяченого Запоріжжю.

Яка наукова вага цього розділу? Він поділяється на три частини: а) вступ, б) опис побуту запорожців та в) опис боротьби за землі.

У вступі мова йде про повернення запорожців спід кримської протекції й умову з російським урядом. Якщо це питання про умову не відповідає історичній дійсності, то в усякому разі цілком відповідає загальним переконанням запорожців, що така умова була; цьому сприяли листи графа Вейсбаха, непевні грамоти цариці Анни⁵⁹).

В основній частині — описі побуту запорожців, у цілому, виключаючи деякі дрібниці, Леклерк близько стоїть до Мишецького, записка якого була йому знайома в рукопису⁶⁰). Проте Леклерк передає деякі деталі, яких бракує у Мишецького та Коржа⁶¹), — наприклад, про випробовування відваги тих, хто вступає до війська, відбування річного іспиту у куренях, про

⁵⁹) А. А. Скальковский. История Новой Сечи, изд. III, СПб, 1885, т. II, сс. 44-45; 59-66.

⁶⁰) История о козаках запорожских. Одесса, 1852.

⁶¹) Повествование Никиты Коржа. Одесса, 1842.

виробку сап'яна⁶²). Все це свідчить, що Леклерк мав інші джерела; не можна забувати, що він був сам у Січі, про що згадує. В усякому разі ці деталі виявляють безпосереднє знайомство Леклерка з Січчю — хай не його власні спостереження, то у всякому разі розмови з людьми, які могли йому розповісти дещо.

Остання частина оповідання Леклеркова про Запоріжжя — присвячена боротьбі запорожців за землі. Тут є чимало помилок, але загальний настрій боротьби передано правильно. Боротьба тяглася довго, понад 30 років. За цей час надсилалося до столиці багато прохань, і не один раз змінювалися ставлення уряду до Запоріжжя та його прав на територію. Чимало комісій приїждило межувати землі; це в основному відповідає тому, що подає Леклерк. Помилився він, оповідаючи про комісію з Мельгуновим на чолі, але й тут зернятка правди є. Мельгунов був головним командиром Новоросійської губернії і при ньому проведено розмежування земель Новоросійської губернії й Запоріжжя та проведена так звана «Мельгуновська черта» — тимчасова, до остаточного розмежування. Так само й за справою депутатів запорожців до столиці. Їх було декілька, і тому трудно зрозуміти, яку саме мав на увазі Леклерк. Старий запорожець, якого описав Леклерк, міг бути колишній кошовий отаман, Григорій Федоров-Лантух, що був отаманом у 1755-56 рр., 1758, 1761 та 1763 роках. Він брав участь у депутації року 1763 з приводу зруйнування запорожцями слобід Лисої гори та Пісчаного броду⁶³); звичайно, не можна припустити, щоб він міг загрожувати відходом запорожців до татар, але можливо, що розмови про це велися. Відомо, як пізніше, у 1766 році, втрапивши надію на розв'язання земельних справ, Калнишевський скаржився на невдачу писареві Савицькому й казав, що єдиний вихід — звернутися до «Турецького імператора». Про цю розмову Савицький сповістив царський уряд⁶⁴). Треба мати на увазі, що Григорій Федоров не був так тісно зв'язаний з російським урядом, як Калнишевський, який весь час орієнтувався на підтримку російського уряду. Таким чином, відкидаючи можливість такої відповіді під час авдієнції, можна цілком прийняти за ймовірне, що такі розмови велися поміж запорожцями,

⁶²) Це цілком відповідає «Топографическому описанию доставшихся по мирному трактату от Оттоманской порты во владение Российской империи землям 1774 р.», «Зап. Од. Об-ва ист. и древн.» т. VII, с. 186. Крім того —

Д. И. Эварницкий. История запорожских казаков, т. I, с. 503.

⁶³) А. А. Скальковский. История Новой Сечи, т. II, с. 259; т. III, с. 239.

⁶⁴) С. М. Соловьев. История России, изд. Общ. Пользы, кн. IV, с. 324.

і можливо, найстарший з запорожців якраз і висловив таке побажання.

Звідки міг взяти Леклерк ці деталі? Авжеж, не з друкованих джерел, і не з архівів. Тільки з розмов з сучасниками міг довідатися Леклерк про загальний настрій запорожців. Можливо, у Глухові, або у мандрівках по Україні, він чув про незадоволення запорожців з приводу безнадійного стану, в якому вони опинилися з їх безчисленними депутаціями, проханнями, обіцянками розглянути справу і в той же час невпинним захопленням їх земель. Можливо, поінформований правильно, Леклерк сплутав послідовність подій і надав оповіданню зайвого драматизму, передавши вірно загальний настрій.

Отже, переглянувши цей відділ «Історії» Леклерка, треба визнати, що «лжи и клеветы» у нього тут немає. Все, що оповідає Леклерк про Запоріжжя, цілком правильне, крім помилок у деяких дрібницях, що трапляється навіть і в більш обізнаних зо справами письменників.

Тепер подивимось, що дають зауваження Болтіна. З обуренням спростовує Болтін саму можливість будь-якої угоди між російським урядом і запорожцями тому, що «угоди неможливі з тим, хто благає прощення та милости»⁶⁵). Опис побуту Болтін обминає й залишає без уваги. З приводу захоплення росіянами запорізьких земель Болтін пише: «землі, які відведено під заселення, нікому не належали, запорожці ніколи їх не орали і ними не володіли. Запоріжці мали стільки землі, що навіть одної десятої частини їх не могли використовувати для хліборобства та скотарства, решта залишалася до самого зруйнування Січі без ужитку... Роздавав порожні землі місцевий уряд на підставі «высочайших» наказів, і свавільно ніхто їх не привласнював», тому скаржитися на окремих осіб запорожці не могли. Навпаки, вони самі тіснили своїх сусідів, руйнували слободи й викликували скарги. Промову депутата Болтін вважав за вигадку; якби хтось справді під час авдієнції сказав щось подібне, то негайно його взято б до в'язниці, або лікарні до божевільних.

Так просто й рішуче спростовував Болтін все, що писав Леклерк з приводу Запоріжжя. Але видно з цього стислого переказу його зауважень, що Болтін не збагатив науки. Нічого нового, невідомого він не дав, жодного факту не привів, жодної деталі, яка базувалася б на власному вивченні справи, на власному спостереженні він не дав. Він у своїх «Примечаніях» відбив лише те, що писали сучасники, про що точилися розмови

⁶⁵) Примечания, т. I, сс. 373-74.

у російських дворянських та урядових колах перед ліквідацією Січі: вказівки на неможливість будь-яких умов з запорожцями⁶⁶); що у Запоріжжі надто багато вільної й нікому непотрібної землі; що запорожці захопили ці землі незаконно; що вони заважають залюдненню слобід, руйнують села, виводять селян тощо⁶⁷). Всі ці думки ширяться напередодні ліквідації Січі, і в різних шарах дворянської громадськості і яскраво висловлені у маніфесті 3 серпня 1775 року.

Таким чином в особах Леклерка та Болтіна зустрічалися виразники двох протилежних таборів — запорізької старшини та російського феодального дворянства. У той час, коли друкувалася «Історія» Леклерка та «Примечания» Болтіна, полеміка між російським урядом та Запоріжжям з приводу прав уже закінчилася: 4 червня 1775 року була скасована Січ і питання права, втративши свою актуальність, стали об'єктом історичних дослідів. Бурхлива хвиля дворянської поміщицької колонізації затопила запорізькі «вольності» і, дійсно, «многим тисячам людей» знайшлося тут місце, як пророкував Болтін. Величезні поміщицькі лятифундії з'явилися на місцях запорізьких зимовників і пшениця рясно колосилася там, де раніш сріблилася тирса. Запоріжжя вже не перепиняло шляху до Чорного моря і поміщицькі валки тягнулися вільно до Чорноморських портів.

Всім відомо, що на чолі «Новоросійського краю» стояв у пишності необмеженої влади намісник Катеринославського намісництва, князь Потьомкін-Таврійський, чию волю так старанно виконував у своїх «Примечаниях» Болтін. Але мало хто знає, що серед «спадкоємців» запорожців, серед нових поміщиків цього краю не останнє місце належало авторів цих «Примечаний» — генерал-майору І. М. Болтіну: спільно з своїм зятем, статс-секретарем П. А. Соїмоновим він одержав 24.000 десятин землі понад Дніпром, недалеко від Херсону⁶⁸).

Часи йшли, минали роки, але в історіографії Запоріжжя ще довго, протягом цілого століття, лунали відгуки тих настроїв, які відбулися у творах Леклерка та Болтіна, та не вгавала полеміка, яку розпочали вони⁶⁹).

⁶⁶) А. И. Ригельман. Летописное повествование, ч. IV, с. 30.

⁶⁷) А. М. Лазаревский. Запорожье в конце XVIII ст. «Киевская Старина» 1889, т. XXVII, сс. 633-35.

⁶⁸) Архив Таврич. Управл. Госуд. Имуществ, Симферополь, зв. VII, № 1770; зв. X, 1557.

⁶⁹) П. Ефименко. Откуда взялись запорожцы? «Киевская Старина», 1882, т. IV, с. 589.

З ІСТОРІЇ ОСТАННІХ ЧАСІВ ЗАПОРІЖЖЯ

(Остання боротьба Запоріжжя за його «вільності»)

I.

В історичній літературі небагато праць присвячених історії останньої Запорозької Січі й вивченню справжніх причин її загибелі. Книга А. О. Скальковського «Історія Новой Сѣчи», що її вперше надруковано року 1841 й тричі видано¹⁾, це й до наших часів єдина спроба дати повну історію останнього періоду в існуванні Запорозької Січі. Звичайно, книга ця тепер застаріла і що-до методи досліджувати і через те, що автор не знав більшу частину матеріалів, котрі освітлюють історію Січі. Одколи виїшла між люди книга Скальковського, опубліковано силу матеріалів. Досить згадати хоч-би за збірки документів Д. І. Яворницького²⁾, О. О. Андрієвського³⁾ та П. А. Іванова⁴⁾, що примушують глядіти на запорозьких козаків іншими очима. Окрім того, що видано необроблені матеріали, треба відзначити, що протягом останніх десятиріччів надруковано силу-силенну заміток і статтів, котрі освітлюють окремі питання в історії Запоріжжя й являють собою в цілому багатющий матеріал.

Наша стаття, заснована на вивченні архівних матеріалів, по-

¹⁾ Перше видання — Одеса, 1841 р.; друге — Одеса, 1846 р.; третє — Одеса, 1885 р. Остання рецензія — В. О. Біднов: Аполон Скальковський, як історик степової України. Науковий ювілейний збірник українського універс. в Празі, присвячен. пр-ві Т. Г. Масарикові. Прага, 1925 р.

²⁾ Д. И. Эварницкий. Сборникъ матеріаловъ по історіи запор. казаківъ. СПб. 1888 г.; його-ж: Источники по історіи запор. казаківъ. Владиміръ, т. I-II, 1903.

³⁾ А. А. Андрієвскій. Матеріали, касаючієся запорожцевъ, съ 1715-1774 г. Записки Одесск. Общества ист. и древн. т. XIV. (Теж окремо — Матеріали по історіи южно-русскаго края Од. 1886); Матеріали по історіи Запорожья и пограничныхъ сношеній. Зап. Одесск. Общ. тт. XVI-XVII. Реляції Киевск. генераль-губернаторовъ за 1768-69 гг. Чтенія Ист. Общ. Нестора Лѣтоп., пп. VII.

⁴⁾ П. А. Ивановъ. Матеріали по історіи Запорожья XVIII в. Зап. Од. Общ. т. XX.

Ясно, що вигравали обидві сторони, але переговори тривали довго. З літа 1731-го року аж до весни 1734-го року тривали таємні переговори, давали й обмірковували обіцянки²¹⁾.

Звичайно, обіцянки ці були доволі-таки невіразні. Тут мова мовилася «о безопасности и счастья», що чекало запорозців (лист гр. Вейсбаха від 26 серпня 1731)²²⁾; стверджувано давні обіцянки та «обнадеживаніе монаршей милостью» (грамота від імператриці Ганни кошовому отаманові від 31 серпня 1733)²³⁾, обіцяно «неизмѣнное соизволеніе и милость» (лист гр. Вейсбаха від 1 лютого 1734-го року)²⁴⁾; обіцяно «повторительно» ласку й «высокую протекцію» (грамота від імп. Ганни від 6 березня р. 1735)²⁵⁾.

Центральний Архів Давн. Актів, спр. № 9118 (надр. А. А. Андрієвский «Матеріали для історії южно-русскаго края». Од. 1886, ст. 1-13 відб. з Зап. Од. Об. т. XIV, стор. 283-397). П. А. Ивановъ. Ор. сіт. Зап. Од. Об., т. XX, ст. 61. А. И. Ригельманъ. Лѣтописное повѣствованіе о Малой Россіи, ея народѣ и казакахъ вообще. М. 1847. Часть III, кн. V, стор. 140-141. (Князь С. И. Мышецкий). Исторія о казакахъ запорожскихъ, какъ оныя издревле зачалися, и откуда свое происхождение имѣютъ, и въ какомъ состояніи нынѣ находятся, сочиненная отъ инженерной команды. Одесса, 1852, стор. 26-32; теж надрук. в Чтен. Моск. Общ. Ист. и Древн. — 1847, кн. 6, стор. 13. Г. Ф. Миллеръ. Извѣстія о запорожскихъ казакахъ. Ежемѣсячныя сочиненія къ пользѣ и увеселенію относящіяся. 1760 р., травень, стор. 402 — 407. (В примітці автор попереджує що він використав між иншим відомості, що він одержав од «російського офіцера, що був деякий час межи запорозьк. козаків». Порівнюючи «Извѣстія» з «Исторіей» кн. Мишецького, здається, що цей «р. офіцер» кн. Мишецький). Г. Ф. Миллеръ Разсужденія о запорожцахъ. Чтенія М. Общ. Ист. и Древн., 1846 р. кн. 5, стор. 60. А. А. Скальковскій. Исторія Новой Сѣчи, т. II, 1885-1886, Одесса, 39-40. С. М. Соловьевъ. Исторія Россіи, Изд. «Общ. Польза», кн. IV, ст. 1110-1113. Д. И. Эварницкій. Исторія запор. казаковъ, т. III, 1897 СПб., стор. 510-530; 655-550. Ілля Ворщак. Гетьман Пилип Орлик і Франція. Зап. Наук. Товариства, т. 134, стор. 11.²¹⁾ А. И. Ригельманъ. Ор. сіт. 141. Кн. Мышецкий. Ор. сіт., стор. 13. Письмо гр. Вейсбаха запорожцамъ. Зап. Од. Общ. т. XXII, проток. засѣд. ст. 134-135. С. М. Соловьевъ. Ист. Россіи, кн. IV, стор. 132-136. А. А. Скальковскій. Очерки Запорожья. Журн. Мин. Нар. Прос. 1840, апр. стор. 310. Його-ж: Филиппъ Орликъ и запорожцы. Киевск. Стар. 1882, т. II, стор. 124-32. Його-ж: Ист. Новой Сѣчи, т. II, стор. 39-40. Д. И. Эварницкій. Ист. Запор. казак., т. III, 552-4. П. П. Короленко. Матеріали по історії запорожскаго войска (извлеч. изъ дѣлъ Харьковскаго Ист. Архива) Сборникъ Харьковскаго Ист. Филол. Об., т. IV, 1897, стор. 140-142.

²²⁾ А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С. т. II, ст. 39-40.

²³⁾ Д. И. Эварницкій. Источники для історії запорожскихъ казаковъ. г. Владимиръ, 1903 р., т. II, ст. 1140-41. А. А. Скальковскій. Ор. с. т. II, 44-45. Д. И. Эварницкій. Ист. зап. каз. т. III, 561.

²⁴⁾ А. А. Скальковскій. Ор. с., т. II, 43-44.

²⁵⁾ П. А. Ивановъ. Матер. Зап. Од. Общ. т. XX, ст. 3. Д. И. Эварницкій. Ист. Зап. каз., т. III, ст. 561-2.

Але від цих безпідставних обіцянок гр. Вейсбах переходить до конкретніших: 4-го квітня року 1734 у «наставленій» Запорозькому Кошові він писав так: «что до этого мѣста надлежитъ, гдѣ вы нынѣ селитесь и по своему обыкновенію кошъ свой строите, то все сіи мѣста ваши собственныя е, которыми вы черезъ нѣсколько сотъ лѣтъ безприкословно со всѣхъ сторонъ владѣете, и что въ оныя мѣста, яко вамъ прямо принадлежащія, ни Россія, ни Порта, ни ханъ Крымскій никто вступитъ не можетъ и не имѣетъ и что для того також-де этимъ мѣстамъ между обоими имперіями разграниченія не было, понеже оныя вамъ принадлежатъ... строите же кошъ — сказано далі — на собственныхъ земляхъ, не на какихъ чужихъ, и понеже никому до тѣхъ мѣстъ дѣла нѣтъ»; коли-ж хто почне втручатися, тоді «себя до послѣдней капли крови своей въ своихъ тѣхъ древнихъ и праведно принадлежащихъ земляхъ защищать и оборонять станете»²⁶⁾.

Звичайно, не можна забувати, що всенького цього наказу диктовано на випадок, коли стануться ускладнення з татарами або Портою. Але-ж зважити це запорозці не мали змоги і прийняли все сказане, як підтвердження прав на землю.

Того-таки року, 7-го вересня, даючи до рук кошовому Малашевичеві та старшині з курінними отаманами, в Білій Церкві, надано грамоту у прийнявши присягу на вірність, гр. Вейсбах од імені імператриці, ствердив, що військо запорозьке при попередніх своїх вільностях і правах залишається, аби-б тільки вірно свою службу по-давньому виконувало. При цьому кошовому та старшині надано всі військові клейноди²⁷⁾. Згодом ці умови докладніш затверджено в Лубнях²⁸⁾.

Запорозьке військо розташувалося на своїх колишніх землях. Нова Січ розкинулася коло річки Підпільної (Підпільні), допливу Дніпрового. Тут засновано церкву Покрова Богородиці, а через те й село почало зватися Покровським²⁹⁾.

²⁶⁾ А. А. Скальковскій, ор. с. т. II, 63-5. Про дозвіл козакам володіти «всѣми тѣми мѣстами, коими и прежде владѣли» свідчить також і Ригельман, ор. с. ст. 141.

²⁷⁾ А. А. Скальковскій. Исторія Новой Сѣчи, т. II, ст. 58-59. Николай Маркевичъ. Исторія Малороссіи, М. 1842, т. II, ст. 612. Д. И. Эварницкій. Исторія запорожскихъ казаковъ, т. III, 595-599.

²⁸⁾ Краткое историческое описаніе о Малой Россіи до 1765-го года, собранное изъ лѣтописей. Чтенія Моск. Общества Ист. и Древностей, 1848 г., 6, ст. 44-45. Д. И. Эварницкій. Ист. запорожск. каз., т. III, 602-605. М. С. Грушевскій. Ілюстрована історія України, К.-Льв. 1911, ст. 438.

²⁹⁾ А. А. Ригельманъ. Ор. с., ч. III, кн. V, ст. 142. Д. И. Эварницкій. Вольности запор. казаковъ, СПб. 1890, т. I, ст. 163. Його-ж. Запорожье

Широко зазначені в наданій грамоті війську запорозькому вільності його складалися з території, що її визнано «собствен-ной», і захищати її Вейсбах радив «до послѣдней капли крови», і політичних прав, що їх точно в наданій грамоті не зазначено, але й не було обмежено; фактично вони полягали в широкій автономії, в праві самоврядування, за допомогою обібраної старшини. Протягом перших років по тому, як запорозці повернулися до меж російської імперії, і мовчки, і в офіційних актах, за ними визнано однаково ті й інші права. Навіть білгородський мир року 1739 і інструмент р. 1740, що затвердили за російською імперією землі запорозькі не змінили були з початку цих відносин.

Але це спокійне користування своїми «вільностями» тривало не довго, та по суті, й не могло тривати. В підставі переходу запорозців на колишні місця й згоди з урядом була недоговореність: запорозці гадали, що дістали були цілковите «прощення» й що-до прав — повну втрачену раніш правоздатність, звичайно й на землю; імператриця Ганна, запевняли вони року 1775, «оставила насъ при свѣхъ нашихъ правахъ, вольностяхъ и земляхъ, по прежнему. Какъ они не отходили отъ насъ, такъ и есть»³⁰). Інакше дивився уряд, що в своїх вчинках не вважав, що він зв'язаний правами власности запорозців: він не відокремлював їх з кола підданців і намагавсь ступінь за ступенем зрівняти їх з загальною масою. Звичайно, легко було В. Н. Ястребову вважати заяви і обіцянки графа Вейсбаха запорозцям «непрошеними и бестактними»³¹), але так критично й спокійно поставитися до цих обіцянок запорозці не могли, вони природно гадали ніби вони щирі. У цьому недосказі слід шукати один з головних приводів боротьби за запорозькі вільності, що призвела, кінець-кінцем, до скасування Січі.

Цікаво, що Сенат навіть не уявляв, на яких підставах прийнято запорозців. Року 1750, коли відновлювано гетьманство й Запорожжя перейшло до його відома, граф Розумовський запитав Сенат про умови, що на їх підставі прийнято запорозців в підданство, Сенат відповів: «на яких підставах запорозьке військо за ім. Ганни в підданство прийнято, про те правуючий сенат звісток не має»... й що «про прийом запорозців, в під-

въ остаткахъ старины и преднїяхъ народа. СПб. 1888, ч. II, ст. 166-70; 194. Його-ж. Число и порядокъ запорожскихъ сѣчей. К. Старина. 1884, т. VIII, 589-608. А. А. Скальковскій. Оп. с., II, 48-9. Л. В. Падалка. Надъ Великимъ Лугомъ. К. Старина, 1897, т. LXVII, стор. 300-315.

³⁰) А. А. Скальковскій. Історія Новой Сѣчи, т. III, стор. 170.

³¹) В. Н. Ястребовъ. Объяснительная записка къ картѣ Елисаветградской провинціи 1772 г. Записки Одесск. Об., т. XIV, стор. 164.

данство, права повинна бути в Колегії Чужоземних Справ»³². На жаль, відповіді Колегії ми не знайшли, але в нас є відповідь цієї установи в аналогічному випадкові. Року 1743 Сенат запитав у Колегії Чужоз. Справ, про запорозьких козаків: «со вступленія ихъ во время минувшей турецкой войны въ подданство российское у кого въ вѣдомствѣ были і нынѣ гдѣ подвѣднїемъ состоятъ?» Колегія відповідала так: коли козаки «паки въ подданство российское принимаемы, указы об нихъ посыланы изъ бывшего кабинета к генералу Вейсбаху, а потомъ во время войны къ бывшему генер. фельт. Миниху, у которого... они втою... войну и потомъ и ввѣдомствѣ были... а нынѣ оныя подчїмъ вѣднїемъ обрѣтаютца і одкуду годовое жалованье имъ производится, втой Колегіи неизвѣстно»³³).

Тут можна відзначити два погляди на взаємовідносини поміж запорозцями та московським урядом. Один ми зустрічаємо в «Історії древней и новой Россіи», що її видав Леклерк: «казаки, — пише він, жили у татаръ до 1739 (?) г. и, учиня съ императрицей Анной условіе, ... возвратились». І. Н. Болтін, у «Примѣчанїяхъ на исторію Леклерка» висловлює інший, офіційний погляд на цю подію: звертаючи ласкаву увагу на прохання від козаків, за великі їх прозьби й бачучи щиросерде їхне каяття, року 1733 надіслано було офіцера з «височайшою ласкавою грамотою... «сей посланный... привелъ ихъ свѣхъ къ присягѣ, а условій съ ними никакихъ не дѣлалъ; отъ просящихъ прощенія ни прежде, ни въ то время и предлагаемо оное бытъ не могло»³⁴).

Цікаво, що року 1774, коли в Державній Раді обмірковувано прохання від запорозців (вони скаржилися на те, що в них відібрано їхні землі під поселення Нової Сербії), — міністр чужоземних справ, гр. Панін зробив отаку заяву: запорозці, мовляв він, не мають прав на ці землі, через те, що коли вони повернулися з Криму, не було підтверджено їхні права на землі»³⁵).

Років із сорок, протяг життя одного покоління, відокремлю-

³²) Сенатскій Архивъ, т. VIII, стор. 175-176.

³³) Д. И. Эварницкій. Источники для ист. зап. каз., т. II, стор. 1714.

³⁴) И. Н. Болтинъ. Примѣчанія на исторію древней и новой Россіи, г. Леклерка. СПб. 1788 г., т. I, стор. 376.

Погляд Леклерків дуже цікавий; треба пам'ятати, що він жив у Росії, з перервами, щось із 20 років (1755-1777); був лікар останнього гетьмана гр. Розумовського; він мав багато знайомих (П. П. Смирновъ. Болтинъ и его значеніе въ историографіи. К. 1913, стор. 2). Можливо, що він мав зв'язки й серед українського суспільства; коли це так, то можна гадати, що в його поглядах відбилися думки сучасного йому українського суспільства.

³⁵) Архивъ Государственнаго Совѣта, т. I, ч. II СПб. 1869, стор. 220.

ють два кардинальні моменти в історії Запорозжя: другий прихід на давні вільності й зруйнування Січі; та підготовлювано це зруйнування поволі, ступінь за ступенем обмежувано запорозців що-до їхніх прав: ступінь за ступенем втрачали вони свої «вільності».

За справжню для боротьби за землі причину треба вважати те, що на території Запорозжя зіткнулися обопільні економічні інтереси: як вже сказано раніш, протягом XVIII в. колонізаційний рух, що йшов з півночі на південь, триває й далі; одколи Україну прилучено до Московщини, ця колонізаційна хвиля, і селянська, і поміщицька, залляла Гетьманщину та й зупинилася на межі Запорозжя. Видима річ, що ця умовна межа запорозьких вільностей не могла її спинити. Тож ми й побачимо, як хвиля ця переллялася через межі Запорозжя. Але тут вона зустрічає протилежний рух — колонізацію, що йшла на північ з самого Запорозжя. Треба мати на увазі, що споконвіку північні частини Запорозжя було найбільш залюднено, тут було чимало сіл та хуторів. Ось тут і почалася тая боротьба, що освітлити її ми оце й маємо.

III.

Південну межу «вільностей» зазначено в Інструменті 1740 року між Московщиною й Туреччиною, що встановив кордон — від кінця польського кордона (гирла Кодими) униз Богом, на Ташлик, полем через р. Гарбузину, Мертві Води, звідти до стародавнього мечету, на р. Громоклії, далі до Великого Інгулу, до Бекенівського броду, на гирло р. Кам'янки й на Дніпро³⁶⁾.

Східно межу «Інструментъ» 1740 року визначав так само, як її встановив межовий запис р. 1705: починаючися від того місця, де р. Конка вливалася в Дніпро, проти Кам'яного Затону, вона підіймалася вгору течією Конки, далі простою лінією йшла на схід, по-над верховиною рр. Токмака, Бердинки, Середньої Берди до р. Великої Берди, і наприкінці течією останньої, аж доки вона не вливалася в Озівське море³⁷⁾. Але це сторони не завдовольняло. Тож року 1742 складено новий «інструментъ». Він провів межу від верховини Конки до західньої верховини Великої Берди, звідти до нового міста Міуського, де вливається Міус в Озівське море³⁸⁾. На північ проходила вона Ореллю, північним Донцем до Бахмута.

³⁶⁾ П. С. З. 4 ноября 1740 г., № 8276.

³⁷⁾ Д. И. Эварницкій. Вольн. запор. каз., 12-13.

³⁸⁾ Зап. Од. Об., т. II, 834.

Північна межа запорозьких вільностей була менш виразна. А. О. Скальковський позначає її так: на півночі — від Крилова, чи польської межі, Дніпром до Переволочної, до Бахмута³⁹⁾, Р. 1745 ген.-губернатор Леонтьев таємно запитав Кіш, доручивши розпитати в дідів-запорозців, де проходила межа з Польщею. Отож, ґрунтуючися на їхніх свідченнях, межу визначили в «описи межъ и урочищъ», що її подали до Колегії Чужоз. Справ, так: межа йшла від гирла р. Тясьмина, що вливається в Дніпро, до гирла Синюхи, допливу Бога, «по-за Чорним Лісом», по р. Богу й Синюсі. Запорозьким шпиталем було м. Терехтемирів під Трипіллям⁴⁰⁾.

Тут, на цьому широченькому просторі, що поділявся на паланки, були розкидані зимовники та хуторі козацькі. В запорозькім краю 1756 р. було п'ятеро паланок — Бугогардівська, що її зафіксовано ще в XVII в.: вона простягалася на північ Синюхою до Торговиці; на березі Бога, де вливається р. Ташлик, був останній з заходу запорозький гард. У цій паланці сіл не було, а були самі зимовники⁴¹⁾. Паланка Кодацька підходила Дніпром аж до Крилова, а вширшки до річок Тясьмина й Виси⁴²⁾. Тут були села й слобідки, що їх позакладували запорозці за давніх часів, — напр., Романково⁴³⁾, Глинське на р. Домоткані⁴⁴⁾, паланкове місто Новий Кодак, що коло нього була переправа на Дніпрі⁴⁵⁾, Мишури-ріг, де теж був перевіз⁴⁶⁾, Бородаївка — вславлена ярмарком⁴⁷⁾, та інші. Ліворуч Дніпра простягалися Самарська паланка, найбагатша й найважливіша, що-до значіння хуторів і зимовників⁴⁸⁾. Тут ще в половині XVI в. існувало місто

³⁹⁾ А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С., т. I, стор. 22.

⁴⁰⁾ А. А. Скальковскій. Ор. с., т. II, ст. 118. Путевья записки Эриха Лассоты, пер. Бруна, СПб. 1873, ст. 24. Наказъ депутатамъ въ Ком. 1767 г. Зап. Од. Об. т. XX, ст. 366. Д. И. Эварницкій. Источники для ист. зап. каз., II, стор. 1724.

⁴¹⁾ А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Съчи, т. I, стор. 40.

⁴²⁾ Те саме, стор. 33. Д. И. Багал'їй. Колонизація Новороссійскаго края. К. Старина, 1889, т. XXV, та окремо — К. 1889. Його-ж — Заселення південної України і перші початки її культурного розвитку. Харків, 1920, стор. 24.

⁴³⁾ Д. И. Эварницкій. Запорожье въ остаткахъ старины и преданіяхъ народа, т. I, СПб. 1888, стр. 34.

⁴⁴⁾ Те-ж саме, ст. 30.

⁴⁵⁾ Пр. Феодосій. Матеріали для историко-статистическаго описанія Екатеринославской епархіи. Екатор. 1880, т. I, стор. 26-8. Д. И. Эварницкій. Запорожье въ остаткахъ старины, т. I, ст. 47.

⁴⁶⁾ Пр. Феодосій. Ор. сіт., стор. 196; Д. И. Эварницкій. Ор. с., стор. 18. Г. Ф. Миллеръ. Разные матеріалы, до исторіи Запорожской относящіяся. Чтенія М. Общ. Ист. и Древн. 1847, кн. 6, стор. 60.

⁴⁷⁾ Пр. Феодосій, ор. сіт., стор. 216. Д. И. Эварницкій, ор. сіт., стор. 27.

⁴⁸⁾ А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С., т. I, ст. 36.

Самар⁴⁰). У південній частині були паланки Перевіська, або Ігульська та Калміуська. Р. 1765 прилучено на півдні паланку Прогоїнську, а в р. 1768 на півночі — Протовчанську та Орельську, відокремлену од Самарської⁴⁰). За часів зруйнування Січі бачимо ще дві паланки: Личковську та Барвиностинську⁴¹).

Паланки північні й південні мали різний характер: тимчасом коли південні, як казав був А. О. Скальковський, не мали ані сіл, ані постійних осель, а були залюднені тільки з весни до осені, для рибальства, мисливства та соляної здобичи, північні мали велике число сіл та зимовників⁴²). А втім де-далі й по південних паланках тимчасові селища перетворювалися на постійні слобідки; отож з тимчасових селищ рибалок-запорозців повиростали слободи Миколаївка, Троїцька, Покровська⁴³). По північних паланках не аби-яку частину людности становили родинні козаки й зайшла людність: зайді з сусідніх полків та з Польщі. Поміж запорозцями починають діяти «осадчі», що залюднюють слободи виведеними й викликаними людьми⁴⁴). Тут поширюється хліборобство, скотарство⁴⁵).

Не легко, навіть більше-менше зазначити кількість таких селищ. Коли руйновано Січ року 1775, Текелій в офіційній відомості зазначав, що хуторів було 15 і зимовників 1601. Тільки-ж цифру цю напевно зменшено, як завважив це акад. Д. І. Багалій⁴⁶). Кн. Мишецький перед 40 роками налічував аж 4000 зимовників⁴⁷). Будь-що-будь, можна, безперечно, відзначити одне — де-далі більшає хуторів та зимовників і разом із цим — площа обробленої землі, та про це ми скажемо далі.

Передусім почали запорозці трачати свої «земельні вільності» й втрачати їх так, що не мали змоги скористатися з поради Вейсбахової. Ця боротьба за землі почалася на східній межі, де

донські козаки захопили землі; боротьба відзначилась обопільними грабунками, розбишацтвами, вбивствами, на що обидві сторони скаржилися на «высочайшее» ім'я⁴⁸). Спричинилося до суперечок те, що межі, проведені в інструменті року 1742 були невиразні. Суперечки ці виникали переважно через рибальські ловлі по Калміусу, Еланчику, Нальчику, Міусу, Темернику й косах Озівського моря. Боронячи своїх прав, запорозці покликувалися на «височайші» укази, ордери від ген.-губ. Леонтєва, кн. Василя Репніна, що на підставі їх їм дозволено володіти «отъ Днѣпра морскими косами и впадающими въ Азовское море разными рѣчками, такожъ степными мѣстами отъ вершины Берды до старой границы, яко-то Міуса, Бѣлого камня, и Темерника»⁴⁹). Справу про межі й помежні суперечки розглядали довгенько⁵⁰), допіру року 1746 встановлено сталу межу, визначену за участю представників од запорозького війська й донського⁵¹). Межу встановлено по р. Калміусу, й запорозці обов'язалися «до другихъ рѣкъ Еланчика, Міуса, Темерника и прочаго... отнюдь не ѣздить и донскимъ казакамъ никакихъ обидъ нечинить»⁵²). Отже запорозці втратили чимало землі, порівнюючи з тим, чим вони володіли згідно з Інструментом р. 1742, не кажучи вже про те, на що вони претендували. І після розмежування суперечки не припинилися, за привід до них були переважно коси Озівського моря, чого вимагали обидві сторони⁵³).

Одночасно з боротьбою за південно-східні межі починається боротьба на півночі Лівобережжя, за гирло р. Самари. Тут одбулося давнє змагання з Москвою за це гирло, де закладено Ново-Богородицьку фортецю. Року 1736 боротьба відновилася з-за перевозів через річку, що їх коменданти фортеці почали здавати в оренду чужинцям⁵⁴). Де-далі, боротьба стає завзятіша,

⁴⁰) Д. И. Эварницкий. Запор. въ ост. стар., ст. 60.

⁴¹) А. А. Скальковский. Ист. Нов. С., I, ст. 31-32.

⁴²) А. Богумиль. Изъ истории управления Новороссии кн. Потемкинскимъ. Ордера 1775-76 г. Лѣтоп. Екатер. Уч. Арх. Ком. 1905, вып. II, ст. 128-31. Д. И. Эварницкий. Вольности зап. каз., стор. 338.

⁴³) А. А. Скальковский. Ист. Нов. Сѣчи, т. I, 33.

⁴⁴) Пр. Феодосій. Ор. сіт., т. II, стор. 215-223. Д. И. Багалій. Заселення південної України. (Запорожжя й Новоросійського краю) і перші початки її культурного розвитку. Харк. 1920, стор. 23-24. Його-ж — Колонізація Новорос. края. К. 1889, ст. 25.

⁴⁵) Д. И. Багалій. Колонізація, ст. 27. (Заселення, стор. 27).

⁴⁶) Топографическое описание земель, доставшихся по мирному трактату 1774 г. Зап. Од. Общ., т. VII, стор. 185-186. Д. И. Эварницкий. Ист. запор. казак., т. I, стор. 551-555.

⁴⁷) Д. И. Багалій. Заселення, стор. 31. Колонізація, ст. 28.

⁴⁸) Кн. Мышецкий. История о казакахъ Запорожскихъ, Одесса, 1852.

⁴⁹) Д. И. Эварницкий. Ист. запор. каз., т. I, 18.

⁵⁰) Там-же; ст. I. Його-таки: Источники, т. II, стор. 1381. П. С. З. № 8804.

⁵¹) Д. И. Эварницкий. Источники, т. II, ст. 1328, 1350, 1389-1401, 1410, 1430. П. А. Ивановъ. Матеріалы. Зап. Одес. Общ., т. XX, 84-90.

⁵²) Д. И. Эварницкий. Источники, т. II, стор. 1474-1484; 1516-1652. П. С. З. 30 кв. 1746 р., № 9282.

⁵³) Д. И. Эварницкий. Источники, т. II, стор. 1485-1491, 1552-1588. Його-ж: Ист. запор. каз., т. I, стор. 25.

⁵⁴) Сенатск. Архивъ, т. X, стор. 530-602. П. П. Короленко. Матеріалы до истории войска Запорожскаго. Сборникъ Харьковскаго Историко-Филологическаго Общества, т. IX. Харьк. 1897, стор. 151-6. А. А. Скальковский. История Нов. Сѣчи, т. II, стор. 119-21; т. III, стор. 153. Д. И. Эварницкий. Сборникъ матеріаловъ для истории запор. каз., стор. 152-153. Дневникъ путешествія въ южн. Россію акад. Гильденштедта. Зап. Од. Общ. XI, 222.

⁵⁵) Д. И. Эварницкий. Источники, т. II, ст. 1332, 1336, 1340, 1361, 1364, 1370, 1379-80.

бо від року 1742 в Старій Самарі починають осідати мешканці українських полків. Через це територію, що її запорозці мали за свою, прилучено до Полтавського полку, і полковник полтавський починає «притязать старую Самарь до полку Полтавского». Тільки р. 1744 Старо-Самарську фортецю знову повернено запорозцям⁶⁵). Одночасно відбувалася боротьба з миргородським полком в особі його полковника Капниста; він, як писали р. 1744 запорозці, «сталъ заводить на сей сторонѣ Днѣпра слободы и футора, и его жъ полку люди стали влазить въ наши вольности», грабувати худобу, руйнувати зимовники й чинити різні кривди⁶⁶).

Року 1746 звелено поселити 9 ландміліцьких полків на межі України: цим полкам одводжувано смугу землі завдовжки 40 верстов на північ од межі, в бік України, й на 30 верстов завдовжки на південь од межі, у землях запорозьких.

Організацію ландміліцьких полків уряд уважав за справу надто важливу: цим він намагавсь розв'язати складне економічне завдання охоронити межі з найменшими витратами на утримання війська, по-перше, й одночасно закласти селянсько-господарське суспільство, по-друге. Отже тут інтереси запорозців зіткнулися з інтересами нових поселенців.

Під ландміліцькі полки відійшли лугові землі на лівім березі Орели. Це викликало нові довгі суперечки з запорозцями. І в цих суперечках знов узяти участь старосамарці. Гетьман одмовивсь затвердити за запорозцями права на землі, ґрунтуючися на поданих йому копіях з універсала Богдана Хмельницького 1665 року й указу імператриці Лизавети 1746-го року. Він вимагав справжніх документів, а їх вони не мали⁶⁷). І тоді, року 1753, знов почали запитувати в стародавніх осельників краю — якими землями володіли запорозці. Тії знов посвідчили, що військо віддавна володіло ланами по-над Самарою по р. Орель. Ґрунтуючися на цьому, Кіш прохав в імператриці через гетьмана, «полтавському полку в Самарѣ и въ прочихъ мѣстахъ тамошнихъ владѣнія по силѣ означенного въ 1746 г. Прав. Се-

⁶⁵) Його-ж — Сборникъ матер., стор. 1-7, 51-54, 140-1. Його-ж — Источники, т. II, стор. 1335-36; 1360-64. Його-ж — Ист. зап. каз., т. I, ст. 28-32.

⁶⁶) Його-ж — Источники, т. II, 1380. А. А. Андріевскій. Матеріали для ист. ю.-р. края, стор. 77-89. Зап. Од. Общ., т. XIV, ст. 359-71. Між инш.: А. А. Скальковскій. Порубежныя любезности. К. Старина, 1882, т. IV, стор. 159-60.

⁶⁷) Д. И. Эварницкій. Сборникъ матеріаловъ, ст. 77-79; 132-33. Як-відомо, ці документи загинули за часів Мазепи і у Коша залишилися тільки копії.

ната указа, отказать, и туда въ Самарь ни за чѣмъ тому полку и старосамарскимъ жителямъ мѣшаться не велѣтъ»⁶⁸).

Ті самі явища повільного займання запорозьких вільностей постерегаємо й в північно-західній частині їхніх володінь.

Перші вістуні майбутніх подій на півночі були укази, що дозволяли утікачам з Малої й Великої Росії до Польщі та Молдавії повернутися до Російської Імперії й оселитися в Задніпрянських містах⁶⁹). На цей заклик почали повертатися утікачі й заселили слободи, між іншими, Крилов і Андрусівку та Тясміні, Мишуриг на Дніпрі та інші⁷⁰). Страшне запорозцям було не переселення втікачів — вони самі закликали їх, але те, що слободи ці прилучено до Миргородського полку й тому частину землі вилучено з Запорозьких вільностей⁷¹). Цим пояснюється незрозуміла на перший погляд скарга Капниста, Миргородського полковника, 1746-го р. на те, що козаки, «отлучаясь отъ Сѣчи для единого своевольства, кочуютъ по степнымъ рѣкамъ яко то: Великому и Малому Ингулахъ, Саксагани, Сугаклефъ, Камышеватой, Мертвыхъ Водахъ, Костоватой, Громклефъ, Еланцу, Боковой и пр. и жительствоующимъ въ заднѣпровскихъ полку Миргородского мѣстахъ козакамъ и обывателямъ... приключаютъ немалые обиды»⁷²). Тут цікаво, що річки, котрі вважалися за безсуперечну власність запорозького Коша, перелічено як місця належні до Миргородського полку.

Від року 1751 починається нова доба в історії Запорожжя — доба, коли держава роздає чужоземним колоністам землі, що досі запорозці включали їх в межі своїх «вільностей». Цю чужоземну, переважно сербську, колонізацію почато з ініціативи полковника австрійської служби Івана Хорвата от Куртич. Він запропонував московському урядові через посла його у Відні, Бестужева-Рюміна, перевести до московського підданства гусарський і пандурський піший полки, всього більше-менше 3 000 чоловіка. Він прохав одвести їм землю на Україні, а йому надати в гусарськім полку спадкове полковництво. Навербувати ці полки Хорват гадав був із слов'ян, переважно сербів, котрі наприкінці XVII й від початку XVIII в. переселилися з

⁶⁸) Його-ж: Сборникъ матеріаловъ, ст. 136-39. Його-ж: Ист. запор. каз., т. I, ст. 32-33.

⁶⁹) П. С. З. 1734 г., № 6555 і № 6612.

⁷⁰) Архим. Арсеній. Софроній Добрашевичъ, архимандритъ Новой Сербіи. К. Стар. 1884, т. X, ст. 276-7.

⁷¹) П. С. З. р. 1743. № 8813. А. А. Скальковскій. Хронологическое обозрѣніе исторіи Новороссійскаго края. Одесса. 1836 г., т. I, ст. 17.

⁷²) Д. И. Эварницкій. Источники, т. II, 1730 й дд. А. А. Андріевскій. Матеріали, ст. 77. (Зап. Од. Общ., XIV, 359 ст).

од поселенців вимагали тільки одного — належати до православної східної церкви⁸¹).

Перш, ніж поселити чужоземних колоністів, поруч і одночасно, почали виселяти всю людність, що прийшла в степи «безуказно»⁸²).

Нову Сербію одразу поставлено в привилейоване становище: особисто фундатор і командир її, Хорват, мав велику довіру від уряду, а на це, між іншим, він ані трохи не заслуговував; з його була людина, схильна перевищувати свою владу, байдужа що-до засобів, як це виявило слідство на їм⁸³), обдарована великою й невизначеною владою. Він підлягав безпосередньо Сенатові й поділяв владу, на досить непевних підставах, з головним командувачем Нової Сербії, генералом Глебовим.

Щоб впорядкувати Нову Сербію, видавано чималі кошти: витрачено на неї 700 000 карб. Людність користувалася великими пільгами: правом торгувати безмитно, як за кордоном, так і на Московщині та на Україні⁸⁴), правом вільно курити горілку⁸⁵). Аж нарешті виявилось, що уряд од Нової Сербії здобув мало користи: Хорват та його зайти не були здатні привести сюди тую силу люду, що вони були обіцявали⁸⁶), полки зовсім не налічували стільки людей, як того вимагали умови⁸⁷), ба навіть і тії, що їх тут було осаджено, в цілому в жаднім разі не були придатні до справи: як свідчать сучасники, це була переважно авантюрицька маса людей, що шукали на чужині лег-

т. I, Одеса, 1850, ст. 227, 253. Його-ж. Румьніскія доблести, Зап. Од. Общ. т. XX, ст. 37. Путешественныя записки Василья Зуева отъ С.-Петербурга до Херсона въ 1781 и 1782 году, СПб. 1787 г., ст. 229-230. Сенатскій Архивъ т. VIII, стор. 708-718; IX т., ст. 467. Е. А. Загоровскій. Очерки по истории слав. колониз. «Военно-Истор. Вѣстн.», 1912, кн. IV, ст. 131-132.

⁸¹) П. С. З. 23 бер., 1752 № 9967; 29 травн. 1752 р., № 9993; 21 грудн. 1755 р., № 10491; 7 жовтн., 1757 р., № 10767.

⁸²) П. С. З. 3 лют. 1752 р., № 9935, Сен. Архивъ, т. VIII, 661-669, 726-727. Е. А. Загоровскій. Очерки. «Военно-Ист. Вѣстн.», 1912, кн. IV, ст. 127-130.

⁸³) А. А. Скальковскій. Хронол. Обзор., т. I, 62. Е. Загоровскій. Очерки. В. Ист. В., 1914, ст. 74. та дд., С. Пишчевичъ. Извѣстія о походахъ. «Чтенія. Моск. Общ. Ист. и др.», 1882, II, 147, 403-5. Арх. Екат. Губ.-Правл. св. № 48, с. № 196.

⁸⁴) П. С. З. 25 вер., 1752, № 10013. 23 трав. 1760, № 11062.

⁸⁵) П. С. З. 24 вер., 1756 р., № 10610. С. Пишчевичъ. Извѣстія о походахъ. Чтен. Моск. Общ., 1882 т. II, 451. Е. Загоровскій. Очерки. «Воен.-Ист. Вѣстн.», 1913, кн. I, ст. 70.

⁸⁶) С. Пишчевичъ. Извѣст. Чтен. М. Общ., 1882. т. II, 424.

⁸⁷) Там-же, ст. 150; Алекс. Пишчевичъ. Примѣчанія на Новорос. край. «Кіевск. Стар.» 1884, т. VIII, ст. 114.

кої поживи, нездатних до важкої роботи, неспокійних, бешкетників⁸⁸).

Року 1752 закладено фортецю св. Лизавети і навкруги неї оселено Новокозачий Слобожанський полк, зформований з московських поселенців. Одколи засновано фортецю св. Лизавети й Новокозачий Слобожанський полк, зайнято ще площу землі на південь од Нової Сербії, на 20 верстов од Дніпра по Бог. В указі від 16-го червня року 1756 комендантові фортеці св. Лизавети сказано, що для полку призначено річки Самоткань, Бешку, Верблюжку, а по межах звелено поставити «подаваясь къ Сѣчи, кампанейскихъ и малороссійскихъ полковъ форпосты»⁸⁹).

Отже на північний захід од запорозьких володінь виріс міцний й ворожий захист.

Те саме явище постерегаємо й з східного, точніш із північно-східного боку: року 1754 роздають землі між Бахмутом та Луганно полковникам Райкові Прерадовичеві та Шевичеві; утворюється новий куточок сербських селищ, що його названо, в одміну від Нової Сербії — Слов'яно-сербією⁹⁰). Слід пояснити, що тут Райко Прерадович прохав одвести йому землі аж до Самари й навіть до Конських вод, с.-то в осередкові запорозьких володінь. Тільки-ж Сенат дав висновок, що йому з його селищами вистачить землі до Лугани й Бахмута; але обіцявшись, що коли буде потрібно, йому доріжуть землі в степу, с.-то запорозькі⁹¹). Та й на тім обширу, що його одведено, пересельці частково захоплювали запорозькі вільності, де були зимовники й хутори Самарської паланки⁹²). Слов'яно-сербія являла собою взагалі, що-до її прав, провінцію на зразок Нової Сербії: головна влада тут належала Шевичеві й Прерадовичеві, під вицим

⁸⁸) С. Пишчевичъ, Извѣстія, Чтенія Моск. Общ., 1881, IV, 185; 1882, т. II, 416-17. А. А. Андріевскій. Сербы въ Кіевѣ. К. Ст. 1885, XI, ст. 38. Його-ж. Историческіе матеріали, извлеч. изъ архива К. Губ. Правл., вып. V, ст. 124-140. В. Ястребовъ. Пѣснь о сербѣ. К. Стар., 1881, т. X, ст. 757-8. Володимир Гнатюк. Зносини Українців із Сербіями. Науковий Збірник, присв. Мих. Грушевському, Льв. 1906, стор. 388-91. Здається, тільки А. О. Скальковскій, ґрунтуючися на матеріалах, змалював сербів, як «мирныхъ» людей «прельщенныхъ буйною ихъ (запорозців) жизнью». «Хронолог. обзор.» I, 59.

⁸⁹) Д. И. Эварницкій. Ист. Запор. каз., т. I, 37.

⁹⁰) А. А. Скальковскій. Хронол. Обзор. I, 25. Е. Загоровскій. Очерки, «Военно-Истор. Вѣстн.», 1913, кн. I, 78 і дд.

⁹¹) П. С. З. 29 вер., 1753 р., № 10104.

⁹²) Пр. Феодосій. Матеріали для истор.-статист. описанія Екатери. епархії, т. II, стор. 15-230. А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. II, стор. 146-147.

головуванням інжен. полк. Бібікова, причому Слов'яносербія підлягала Военній Колегії⁹⁸).

Становище запорозців погіршало через те, що влада обох сусідніх провінцій — Нової Сербії й Слов'яносербії аж ніяк не вважала на права війська на землі: вона уважала землі запорозькі або за порожні, або за ворожі володіння. Отож Новосербська влада видавала відкриті листи на заселення слобід по запорозьких землях; таким чином, рр. 1754-55 зростають садиви по Великому й Малому Інгулу, по рр. Самоткані й Домоткані, й чимало зимовників запорозьких переходить новослобожанам⁹⁹).

Недивниця, що між давніми хазяями й новосельцями утворюються ворожі стосунки. Збереглися відгуки запеклих суперечок за межі, що постали, як поміж запорозькими вільностями оселено Слобожанський полк. Отож року 1755 отаман кошовий писав Київській Губ. Канцелярії, що «изъ давнихъ лѣтъ войско запорожское низове рѣкою Самотканью даже до рѣчки Домоткани владѣло и користовалось»... теперечки-ж землі ці відмежовано Слобожанському полкові й мешканці цього полку «своими хуторами поселились и тѣмъ своимъ поселеніемъ не малые утиски запорожскимъ козакамъ спрочиняють»... і «знатную войску запорожскому обиду чинятъ». А щоб завершити це все, ген.-м. Глебов надіслав вимогу, «дабы имѣющіеся по Самоткани запорожскихъ казаковъ зимовники изъ р. Самоткани, яко-бы она въ дачахъ слободскаго поселенія находится, перенести въ другое мѣсто, въ запорожскіе дачи⁹⁹».

Цілу низку таких суперечок містять у собі документи, що надрукував О. О. Андрієвський, про сутички запорозців з мешканцями Слобожанського полку⁹⁹ і сутички з командою фортеці св. Лизавети⁹⁷).

Команда й урядовці оселених полків незадоволені з призначених їм земель і посовуються ще далі, вглиб запорозьких земель⁹⁹). Року 1759 сотники Новослобожанського полку свавільно проводять границю од р. Саксагани аж по Дніпро, захопивши

⁹⁸) Е. А. Загоровскій. Очерки. Военно-Истор. Вѣстн. 1913, кн. I, стор. 80-81. С. Пишчевичъ. «Извѣстія»... Чтенія М. Общ. 1881 р., кн. IV, стор. 177.

⁹⁹) А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С. т. II, стор. 171.

⁹⁷) А. А. Андрієвскій. Матеріали, ст. 331-32. (Зап. Од. Общ., т. XIV, ст. 613. П. П. Короленко. Матеріали. Сборн. Харьк. Ист.-Ф. Общ. ч. IX, ст. 158.

⁹⁶) А. А. Андрієвскій. Матер., ст. 329. (Зап. Од. Общ., XIV, т. 611).

⁹⁵) А. А. Андрієвскій. Матер., ст. 346. (Зап. Од. Общ. XIV, ст. 628).

⁹⁴) А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С., т. II, 170-172.

мало не цілком пізніший Верхнедніпряньський повіт, і дають наказа — коли хто з старшини Кодацької паланки, що у неї відібрано землю, йтиме проти, — того заарештовувати й відпровадити до фортеці св. Лизавети⁹⁹). Мешканців запорозького села Бородаївки заборці земель вигнали з домівок¹⁰⁰). Ми нагадуємо тут тільки за найвидатніші самовільні захоплення, не кажучи про дрібні сутички. І завсіди влада обороняла заборців.

Слід сказати, що й запорозці свого не попускали¹⁰¹).

Цікаві мотиви цієї боротьби: обороняючи свої права на землі, запорозці зчаста покликувалися на те, що тут їм потрібні аванпости в боротьбі з гайдамаками, а комендант фортеці св. Лизавети та генерал Хорват доводили, що саме для боротьби з гайдамаками треба поставити аванпост Новослобожанського полку, а зовсім не запорозький, бо запорозці переховують гайдамаків¹⁰²).

Такі мотиви виставляли обидві сторони в офіційному листуванні. Але за справжню підвалину цієї боротьби треба вважати, звичайно, інтереси економічні.

1756 року Хорват прохав прирізати землі ще на двадцять верстов на південь, у степ¹⁰³), дарма що запорозці й протестували, адже в них, мовляв, озброєно 13 000 чоловіка, а з усієї Нової Сербії та в Слобожанським полку навряд чи знайдеться 4 000 чоловіка¹⁰⁴).

Ті самі явища гострої боротьби виникали й на лівім Дніпровім боці, на межах Ізюмської провінції¹⁰⁵).

Внаслідок чужоземної колонізації, сербські та інші слободи стиснули запорозькі землі з обох боків ніби у лещата, і зростаючи, стулювали ці лещата щільніш і щільніш. Єдиний вихід, куди можна було запорозцям податися, був тільки південь, назустріч татарам.

Цікава думка сучасників, що стежили за рухом чужоземної колонізації на запорозькі степи: вона збереглася у повідомленні військового писаря Романовського, що їздив з Січи в 1755-ім році у Крим побачитися з Мазепиними співучасниками, що перебували там — Хведором Мировичем та Хведором Нахимов-

⁹⁹) А. А. Скальковскій. Ист. Н. С., т. II, 191-92.

¹⁰⁰) Там-же, т. III, 152.

¹⁰¹) В. Н. Ястребовъ. Архивъ крѣпости св. Елисаветы. Зап. Од. Общ. Ист. и Др., т. XIV, стор. 579, 588-90.

¹⁰²) А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. II, стор. 172.

¹⁰³) А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, II, 175.

¹⁰⁴) Там-же т. II, 179.

¹⁰⁵) А. Шимановъ. Предсмертная поземельная борьба Запорожья. К. Стар. 1883, т. VII. Д. И. Эварницкій, т. II, 1926-1980. А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. III, 151. Його-ж. Къ исторіи Запорожья. К. Стар., 1882, т. IV, ст. 159.

ським¹⁰⁶). Він сповіщав Кіш про те, що утікачі ці казали: «росіяне... нині вже військо запорожское въ конецъ истребитъ хотятъ, для чего и вновь по сей сторонѣ Днѣпра города якъ ось Елисаветъ и прочіе, подѣланы, и уже військо запорожское все въ мѣшокъ убрато, и только-жъ еще чобъ якъ то мѣшокъ завязать росіяне способу не избрали»¹⁰⁷). Так збоку уявляли собі справу спостережники, звичайно, не об'єктивні, але-ж як згодом виявилось, досить прозорливі.

Разуразні суперечки про землю примусили старшину року 1755 вдатися до імператриці, прохаючи розглянути питання про межі запорожських земель, закріпити за військом те, чим фактично воно володіє і на ті землі дати йому дарчу грамоту. Для цього військо надіслало окрему депутацію (до її складу увійшли Данило Гладкий, Петро Калнишевський, Іван Чугуєвець) до двору з проханням виклопотати «высокихъ Е. И. В. милостей» військові запорозькому і з інструкцією домагатися: 1) перепустити безмитно з України перелічені в інструкції припаси, 2) *додаткової плати хлібом і грішми*, 3) *розглянути по даних од війська грамотах прав земського володіння в цій країні, що частина її відійшла вже різночасно до Донського війська, під сербські й Новослобожанські поселення, й надати на ті, що їх остаточно визнані будуть, найласкавішу грамоту.*

Було це в травні року 1755¹⁰⁸). Тільки р. 1756 Сенат розглянув цю справу й дав висновок для запорозців занадто негативний: через те, що справжніх документів, що на їх покликувалися були запорозці — універсала року 1655, й наданої грамоти року 1688, ніде по архівах не знайдено — Сенат поставивсь із сумнівом до факту, ніби військо запорозьке «землями до Переволочной, и паче рѣчкою Самарою и имѣючимися въ оной лѣсами, степями и прочими угодыми владѣли», і «имъ толь многихъ земель... допуститъ не слѣдуетъ», бо коли гетьман Хмельницький з народом українським під високовладну державу Російської Імперії у підданство прийшов, у той час всі міста, села й хутори й саме військо... перебували в однім гетьманським

¹⁰⁶ А. А. Андрієвскій. Матеріали, ст. 320. (Зап. Од. Общ., XIV, 602). Сенатск. Арх., т. X, 463-4.

¹⁰⁷ А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С. т. II, 177 (видання друге). Нагадаємо за художній народній переказ про загибель Запорожжя, що його надрукував П. С. Єфименко. Зруйнування Січи порівнюють з загадкою як дістати хліб, що його покладено посеред бурки, не ступаючи на її. Якийсь «мандрівник» почав підгинати край. «Ось» каже... «Кіевск. Старина», 1882, т. IV, стор. 589-93: Откуда взялись запорожцы.

¹⁰⁸ А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. II, 156-7.

керуванні й між Україною та військом запорозьким межі не було, але де були вільні од поселення порожні землі «и тамо какъ запорожскимъ такъ и малороссійскимъ казакамъ въ пристойныхъ мѣстахъ пасѣки держать, рыбу и звѣрей ловить было невозбранно, а къ сѣчи запорожской въ то время никакихъ мѣстъ и селеній особливыхъ не бывало»; одночасно вирішено «всімъ запорожскимъ землямъ и угодымъ учинитъ описаніе и положи на карту, представитъ въ Прав. Сенатъ, а на принадлежачіе къ ихъ безспорному владѣнію землі и угоды съ обстоятельнымъ описаніемъ къ дачѣ имъ грамоты, учинитъ формуляръ»¹⁰⁹). Реєстр земель, що його домагалися запорозці, звичайно, не був на користь сербам, і Хорват, тогочасна persona grata, загальмував справу. Отже, р. 1758 запорозці знову виряджають депутацію, прохаючи видати їм надавчу грамоту, вже не на підставі реєстру земель, а на підставі мапи, що її склав полковник Дебоксет¹¹⁰).

Реєстрацію земель запорозьких почато допіру в-осени р. 1759, це була запекла боротьба, за кожнісіньку п'ядь землі між запорозцями та новою владою, боротьба, що не дала ніяких наслідків¹¹¹).

Аж тоді запорозцям терпець увірвався, і військова рада року 1763 зробила постанову — вигнати пересельців, котрі перейшли межі Запорожжя¹¹²). Звичайно, такий крок міг тільки підбурити московський уряд проти Коша. Спроба перевести розмежування року 1763 знов не мала наслідків через обопільні суперечки¹¹³). Року 1766 межі запорозьких вільностей було визначено з півночі так: правобережжям — од гирла Самоткани, річкою Самотканню, по Бог до гирла р. Ташлика, а лівобережжям — од гирла Самари впливом по р. Конку, й Конкою по Дніпро.

Опис цього складав кол. ас. Чугуєвець. Його представив на «высочайшее» ім'я губернатор Київський Воейков, подавши й од себе численні примітки й коментарі. Цілом його видав Д. І. Яворницький¹¹⁴), уривок з нього, приписаний секре-

¹⁰⁹ Д. И. Эварницкій. Сборникъ матеріаловъ, 132-9. А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. II, 168. С. М. Соловьевъ. Исторія Россіи, изд. Общ. Пользы, кн. V, ст. 969.

¹¹⁰ А. А. Скальковскій, ор. с., т. II, 175-6.

¹¹¹ А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С., т. II, 184-6.

¹¹² Там-же, т. II, 257-8. Д. И. Эварницкій. Сборникъ матер., 180-83.

¹¹³ П. С. З. 27, гр., 1761 р., № 11393. Д. И. Эварницкій. Сборникъ матеріаловъ, 190-97. Його-ж, Ист. запор. каз. т. I, 37.

¹¹⁴ Д. И. Эварницкій. Источники, т. II, 858-77. Його-ж. Топографическій очеркъ Запорожья, К. Стар., 1884, т. IX, стор. 44.

тареві В. Чернявському, видано в «Історії о казакахъ запорожскихъ» кн. Мишецького¹¹⁵); Чернявському-ж приписав його спочатку й Яворницький в своїй «Історії Запорожскихъ казаків»¹¹⁶).

Як бачимо, порівнюючи з межами року 1740 відміна велика.

Окидаючи загальним поглядом історію земельної боротьби Запорожжя, боротьби його за свої вільності, ми неминуче спинаємося на факті, що про нього вже казали, і тепер вернемося до нього.

Підчас суперечок про межі, р. 1756, Сенат висловив був погляд, що на його у запалі боротьби запорозці не досить зважили: у цей час виявилось, що документів, на яких ґрунтувалися запорозці, — універсала од гетьмана Хмельницького року 1655 та наданої царської грамоти року 1688 по архівах не знайдено, отож Сенат навіть був непевний, чи-ж справді має право військо запорозьке володіти власною територією, адже, мовляв, між запорозьким військом й Україною за тих часів, коли Хмельницький «подѣ державу» прийшов, меж не було¹¹⁷). З оцим сенатським роз'ясненням збіглася, випадково, і инша значна подія в стосунках Запорожжя із урядом; на клопотання гетьмана, що йому підлягало військо від року 1750, Запорожжя переведено з відомства Колегії Чужоземних Справ до завідування Сенату (це ще раз підкреслювало те, що запорозців уважають за підданців, а не за васалів).

Отже, 1756 рік це був рік видатний в історії запорозько-московських стосунків, бо цього року юридично оформлено те, що на практиці уже переводилося, і долю Запорожжя по суті вже вирішено. Далі ми спробуємо довести, що був 1756 рік переломовий і що-до інших вільностей Запорожжя. На це керівники Коша не зважили й боролися за вільність і далі, не тільки не зменшуючи, ба навіть підвищуючи свої вимоги й домагаючися вивести новосербів і повернути собі чисто-всі одібрані землі.

Це питання не аби-яку мало вагу для Запорожжя. Як вже зазначено, не можна вважати запорозьке військо за одноманітну

¹¹⁵) Д. И. Эварницкий. Источники, т. II, примітка, ст. 1867. Кн. Мышецкий. История о казакахъ... Одесса, 1852. Додаток: Описание Запорожской Сѣчи, состоящее въ четырехъ раздѣленіяхъ, показующихъ положеніе Сѣчи, всѣхъ оной земель съ выгодами и лѣсными дачами, также соединеніе татаръ и происходимое отъ оного запорожцамъ раззореніе. Сочиненіе секретаря В. Чернявскаго 1766.

¹¹⁶) Д. И. Эварницкий. Ист. запор. казак., т. I, стор. 38.

¹¹⁷) С. М. Соловьевъ. История Россіи, кн. IV, ст. 969. А. А. Скальковский. Ист. Нов. Сѣчи, т. II, 168.

громаду: коли ми бачили ознаки економічного розпаду — поділ на заможних та незаможних козаків — ще перед 1709 роком, то цей процес іде ще далі, як козаки повернулися року 1734. Для цієї доби ми маємо свідоцтво Рондо, що відвідав Запорожжя р. 1736; він свідчить, що деякі козаки мають по 100 коней і більше¹¹⁸). Для пізніших часів ми маємо виразніші цифри: напр. р. 1769 в одному зимовникові було 127 коней, 294 гол. рогатої худоби, 1 200 овець¹¹⁹). Того-ж року у кошового татари забрали 600 коней¹²⁰), у полковника Колпака взято разом 7 000 голів худоби¹²¹), отаман Калнишевський продав разом 14 000 овець¹²²). Цікаво, що ми бачимо поміж власників великих маєтків і табунів — отаманів, представників старшини. Отже, представники економічно-заможної класи були в складі політично-заможної старшини. Але поруч них існувала й сірома, ті «лицарі», що за їх співали: «козак — душа правдива, сорочки не має».

Що такий козак «сірома» існував справді, а не тільки в піснях, за це промовляє опис Січи, що його склав сек.-м. Нікіфоров року 1749; сіромахами, як він каже, звали людей, «не имѣющихъ у себя не точію лошадей или какого скота, но ниже на плечахъ своихъ платяъ, а чрезъ зиму валяющихся въ куреняхъ до весеняго времени»¹²³). Одного з таких козаків обрано року 1749 на осавула¹²⁴). Відомо, як легко було стати запорозьким козаком, сюди приймали всіх, не розбираючи, аби людина була відважна, спритна, хвацька. Природньо, що чимало з отаких зайд усеньке життя залишалися «сіромомою»; участь у військовій здобичі, що її ніколи не бракувало, життя в курені, де зберегавсь давній звичай товариського харчування (на трапезу спільники кидали в карнавку на бажання й по змозі, починаючи з шага, коли-ж наступного дня зібраної суми не вистачало, поповнювали недостачу з курінного скарбу¹²⁵), забезпечували життя такому козакові. Становище «сіромах» за останньої доби в життю Січи влучно ілюструє оповідання старого запо-

¹¹⁸) Н. В. Молчановский. Английское извѣстіе 1736 г. о запорожцахъ. К. Старина, 1889, том XXVII, ст. 446.

¹¹⁹) Д. И. Багалій. Заселення південної України, ст. 26.

¹²⁰) А. А. Скальковский. Ист. Нов. Сѣчи, т. I, стор. 184.

¹²¹) Д. И. Эварницкий. Ист. запор. каз. т. I, стор. 558.

¹²²) А. А. Скальковский. Ист. Нов. С. т. III, стор. 172.

¹²³) А. А. Андріевский. Матеріалы, касающіеся запорожцевъ. Зап. Од. Общ., т. XIV, стор. 457. Те-ж саме — Матер. для ист. Ю. Р. края, стор. 175.

¹²⁴) Те саме: Зап. Од. Общ., т. XIV, стор. 460, окремо — стор. 178.

¹²⁵) Кн. Мышецкий. История о казакахъ, Од. 1852, сотр. 52. Миллеръ. Извѣстія. Ежен. Сочин. 1760, 437. Д. И. Эварницкий. Ист. зап. каз. т. I, 328-329.

розця Недоступа: люда, що йшов у Січ перед тим, як її зруйновано, сідав по зимовниках; перебувши тутечки, він заводив власні зимовники, господарства, родини, укладав слободи. Так-би мовити, там утворювався «середняк», дрібний власник. Проте голода не затримувалася по зимовниках. «Сіромахам найкраще жилося в Січі... статечні козаки, по слобідках, не шанували голоди... а у Січі густо було голоди, там вона й право своє мала... у Січі козаки жили й годувалися вкупі»¹²⁶).

Не треба забувати, що XVII-XVIII вв. життя на Запорозжжі, як оповідають сучасники, не вимагало впертої боротьби за існування: по степах рясно було ягід та дичини, по річках — риби¹²⁷). На літо до паланок Калміуської, Інгульської, Буго-гардівської переходили запорозці навмисне ловити рибу й звіря — справи, що не потребували оборотного капіталу. Зчаста такі «заводи» рибальські мають 15-20 чоловіка, що збираються тут літньою добою, а «зимой и без работы проживають»¹²⁸). Нарешті, за джерело для існування були також наскоки на ляхів і татар, що надто останніми десятиріччями викликало відсіч од старшини запорозької.

Між цими двома крайніми групами — великими капіталістами й сіромою звичайно стояли середні, що-до своєї заможності, козаки. То вся та сила власників, середняків, що за них писав р. 1734 Рондо, що рідко котрий козак не має 10-20 коней; саме таким дрібним власникам належали здебільшого зимовники та хутори, де зчаста по зимовниках об'єднувалися декілька хазяїв. Такі середняки складали переважно масу чумаків, що їздили по сіль до Криму.

Останні роки, починаючи від 60-их рр. XVIII в. диференціація дедалі більшає й позначається, що зростає велике землеволодіння та капітал, тож ще гостріш відчувалася різниця поміж зверхніми та нижчими верствами козацтва.

Треба мати на увазі екстенсивний характер, що мала культура Запорозжжя, щоб уявити собі, яка сила землі була потрібна для подібних господарств. Тоді ясно стане, що домагання запорозців залишити у себе землі диктували економічні інтереси всього життя заможного козацтва. Але стане ясне й те, що інтереси запорозької громади не були одноманітні — сірома, що мала всі політичні права, мала зовсім інші еконо-

¹²⁶) Л. В. Падалка. Была-ли на островъ Токмаковъ Запорожская Сѣчь? Кіевская Старина, 1893, т. 41, стор. 251.

¹²⁷) Д. И. Эварницкій. Ист. зап. каз. т. I, 76-88. Устное повѣствованіе Никиты Коржа.

¹²⁸) Топографическое описаніе доставшихся по мирному трактату земель. Зап. Од. Общ., т. VII, стор. 182.

мічні інтереси. На ґрунті економічних інтересів, боротьби за землі, виростає боротьба за політичні права, за право самоврядування, і з цієї боротьби знову бачимо різницю в інтересах сіроми і старшини.

IV.

Переходимо тепер до другої сторони питання — до того, як поволі втинали політичні права запорозців.

Структура запорозького війська являла собою «народоправство»¹²⁹). На чолі його стояли кошовий отаман, суддя, писар, осавул, — «старшина», обібрана на рік на загальних зборах¹³⁰). Здавалося, що лад цей, одколи військо повернулося до російської імперії, залишається непорушним, як це й обіцтовано в грамоті від імпер. Ганни.

Та треба пам'ятати, що повернутися запорозцям довелося 1734 року; то був час, коли московський уряд устиг непомітно поробити великі реформи в Гетьманщині: там вже не залишилося навіть тіні самоврядування, і коли помер Данило Апостол «тимчасове» керування перейшло до «Міністерського Правління»¹³¹); відновлення гетьманства року 1750 це по суті не було відновлення його у справжньому його вигляді. Тоді-таки у сфері соціальних взаємин на Україні ми бачимо, що верхи страшенно бажають зрівнятися з великоросійським дворянством, бачимо, як зростає велике землеволодіння й кріпацтво, що де-далі міцнішає й фактично набуло сили багато раніш як року 1783.

Виходить, що Запорозжжя з його вільностями повинен був

¹²⁹) Д. И. Эварницкій. Исторія запор. казаковъ. Т. I, стор. 18. Його-ж. Запорожцы въ поэзіи Шевченко. Лѣтопись Екатерин. Учен. Архив. Ком. Вип. VIII, стор. 109-110.

¹³⁰) А. И. Ригельманъ. Лѣтописное повѣствованіе. Ч. IV, стор. 74-77. Кн. Мьшпецкій. Исторія о запорожскихъ казакахъ. Одесса, 1852, стор. 33-34. Його-ж. Чтен. М. Общ. Ист. и Древ. 1846, кн. 6, стор. 17-20. Г. Ф. Миллеръ. Извѣстія о запорожскихъ казакахъ. Ежемѣс. Чтенія. 1760, стор. 411-414. Д. И. Эварницкій. Выборы войсковой старшины. Очерки по исторіи запорожскихъ казаковъ и Новороссійскаго края, С. Б. П. 1889. Стор. 71. Його-ж. Жизнь запорожскихъ казаковъ. К. Стар. 1883, т. VII, стор. 507. А. А. Скальковскій. Ист. Н. Сѣчи, т. I, стор. 55-67. Його-ж. Внутренніе распорядки запор. Сѣчи. К. Стар. 1882, т. IV, ст. 527 і далі. В. Щурат. Джерело звісток Гендльовика про запорозців. Записки Товариства, т. 128, 1919 р. стор. 48.

¹³¹) Іван Джиджора. Нові причинки до історії відносин російсько-го правительства до України 1720-1730-х рр. Зап. Наук. Тов., LXI, 1904 р.

Цим не обмежувався контрольний урядовий апарат у межах Запорожжя: окрім Новосіченського ретраншементу тут було розташовано залоги по редуках Микитинським, Каменським, Биркутським й Сокольським¹⁴⁴). Р. 1751 до них додається ще пост на Бозі, в Гарді, закладений для боротьби з гайдаками, на «допомогу» запорозькій старшині, ніби-то вона сама «по извѣстному запорожцевъ своевольному состоянію плутовъ боится и сократить ихъ не можетъ»¹⁴⁵).

Крім цих постійних представників московського уряду в особі начальників над ретраншементами, до Січи епізодично надсилено офіцерів розглядати суперечки про землю, а їх, як ми були бачили, була сила-силенна.

Надто багато обмежень зазнали права запорозькі в царині суду: уряд не хотів визнавати за Січчю права судити й карати за будь-які злочинства¹⁴⁶) і Сенат року 1749 звелів тяжких злочинців висилати до Київ, а про їхні провини повідомляти Сенат. Генерал-губернаторові Леонтєву Сенат наказав стежити, щоб Кіш виконував цього наказу¹⁴⁷). Ще раніш, р. 1744, підполковник Глебов, вираджений перевести слідство з проводу польських скарг, заарештував кількох чоловіка й під вартою вислав до Києва¹⁴⁸). Коли Січ перейшла під керування гетьманове, одійшов до нього й суд. За підставу для цього була передача гетьманові юрисдикції над усіма гайдаками «малороссянами»,

¹⁴⁴) Е. А. Загоровскій. Взаимоотношения, Зап. Од. Общ., т. XXXI, 55.

¹⁴⁵) А. А. Андріевскій. Мат., Зап. Од. Общ., т. XIV, ст. 520-24; т. XVI, ст. 227-9. Пізніш, у 1768 році кварталом Соловков писав к. ген.-губ-ві, що «Гардовый полковникъ съ гайдаками полюбовно обходится». А. А. Андріевскій. Реляції К. Генер.-губернатора за 1768 и 1769 гг. Чтенія въ историч. обществѣ Нестора-Лѣтописца, кн. VII, стр. 105, реляц. № 57.

¹⁴⁶) А. И. Ригельманъ. Лѣтописное повѣствованіе, т. IV, стор. 82. Кн. Мьшецкій. Исторія о казакахъ запор., Чтенія М. Об. Ист. 1847, к. 6, стор. 25. Його-ж — видання Одеса, 1852 р., стор. 56-59. Г. Ф. Миллеръ. Извѣстія о запорожскихъ казакахъ, Ежемѣс. Сочин. 1760, стор. 429-432. Устное повѣствованіе Никиты Коржа. Одесса, 1842, стор. 21-26. Теж — Сочиненія Гавриила, архіеп. Тверского и Кашиинскаго, ч. II, М. 1854, стор. 14-28. А. Д...скій. Система карательныхъ мѣръ въ Запорожьи, Киевск. Стар. 1893, книги — I-III, том XI. А. А. Скальковскій. Какъ судили и рядили въ Запорожьи, Киевск. Стар. 1886, т. XIV, 604. Його-ж — Ист. Нов. С., т. I, 148-77. Д. И. Эварницкій. Суды, наказанія и казни у запорожскихъ казаковъ, Очерки по исторіи зап. каз., стр. 81-92. Григ. Наджинъ. Память о Запорожьи, Чтенія М. Общ. Ист. и Древн. 1876 г., кн. III, стр. 176-78.

¹⁴⁷) А. А. Андріевскій. Матеріали, Зап. Од. Общ., т. XVII, 126-127. П. С. З., 13 бер., 1749, № 9496.

¹⁴⁸) Його-ж — Матеріали, 42-48 (Зап. Од. Общ., XIV, 323-30). А. А. Ригельманъ. Ор. с., ч. III, 139-40.

незалежно від того, протягом якого часу вони мешкали на Запорожжі, а походженням запорозці здебільшого були «малороссянами», тож і підлягали суду гетьмана. Перш наказано надсилати до суду гетьманові тільки винних у душогубстві, але р. 1775 надійшла вимога одсилати до Глухова всіх гайдамаків не розбираючи¹⁴⁹). Як настирливо вимагав цього генеральний суд й як гостро було поставлено питання про гайдамаків, це можна бачити з того, що, напр., р. 1756, усеньку старшину з кошовим отаманом на чолі притягнуто до суду за те, що вона потунала гайдакам¹⁵⁰).

Звичайно, з політичних прав запорозьких найголовніше було право самоврядування, і за його найзавзятіш провадило боротьбу війська. Боротьба за нього, вперта, настирлива й одночасно обережна, почалася, коли на київського генерал-губернатора призначено ген.-пор. М. І. Леонтєва, що в його особі запорозці набули собі запеклого ворога. Леонтєв, будши на уряді київського генерал-губернатора, всією своєю політикою ставивсь вороже до всього, що мало характер місцевих, країнних прав, звичаїв та привилеїв¹⁵¹). Вороже ставивсь він і до права Січи на самоврядування, що здавалось йому «уродливимъ явленіємъ»: вільностями запорозькими він ладен був пояснити все — і земельні сварки, і прикордонні непорозуміння з татарами, і гайдамацькі наскоки. Він попереджав Сенат, що «ежели воровство и своевольство ихъ запорожское пресѣчено не будетъ, то могутъ важные причины послѣдовать». На отамана кошового Леонтєв мав призру, що той потурає наскокам запорозців на татар і грабункам. Тож він був певнісенький, ніби для того, щоб забезпечити згоду й спокій, треба замість обирати отамана на загальних зборах — доручити цю справу певному штаб-офіцерові, за участю, звичайно, старшини і курінних отаманів з трьома-чотирма найкращими козаками з кожного куреня. Опріч того, він гадав замінити обраного писаря призначеним з досвідчених канцеляристів військової генеральної канцелярії. Не покладаючися цілком і на переведене навіть таким способом обрання, Леонтєв пропонував прикомандирувати до кошового отамана окремого офіцера, нехай-би той, згідно з надісланими ука-

¹⁴⁹) А. А. Андріевскій. Матеріали, ст. 193-94 (Зап. Од. Общ., т. XIV, 475-76). Сенатск. Арх., т. XI, ст. 389-90. Д. И. Эварницкій. Источники, т. II, 1790, 1817, 1826, 1829.

¹⁵⁰) А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С., т. II, 154-5.

¹⁵¹) Георгій Конисскій. Исторія русовъ, М. 1846, стр. 242. Володимир Щербина. Два київські генерал-губернатори першої половини XVIII в. Кн. Д. М. Голіцин та М. І. Леонтєв. Науковий збірник за рік 1924. Истор. сек. Укр. Акад. Наук, ст. 79-88.

«и въ древнихъ лѣтахъ в войску запорожскомъ до гетьмана Хмельницкого и въ правленіе его и послѣ его смерти безперемѣнные кошевые имѣлись»... і «выборъ тотъ бывалъ отъ куренныхъ атамановъ и отъ знатныхъ заслуженныхъ казаковъ»¹⁶⁰). Окрім цієї записки на «височайше» ім'я, збереглася ціла низка листів од Чернявського до підполковника Олексія Глебова, де він просить сховати його записку як таємницю й запитує про її долю. Усе це, як гадає О. О. Андрієвський, позбавляє довіри оповідання Чернявського й Нікіфорова про події підчас виборів 1749 року¹⁶¹). Ми побачимо, що тут він не правий. Цікаво, що хоч Сенат року 1744 вже відмовив був йому, генерал-губернатор Леонтьєв, ґрунтуючися вже на записці Чернявського й опису Нікіфорова¹⁶²) знову вдається до Сенату, прохачучи замінити обрану старшину в Січі призначеною. Але Сенат знов в указі од 29 травня 1749 року не тільки одкинув його пропозицію, ба навіть звелів наперед «о томъ въ правительствующій сенатъ не писать и тѣмъ напрасно не утруждать»¹⁶³).

Року 1750 Чернявський знов пише на височайше ім'я, описує вибори року 1750 і повідомляє, що «подлый и злодѣйственный народъ... кошового Якима Малого, съ ранга отставивъ въ смерть убить намѣревался за то, что онъ, Малый, по высочайшимъ Е. И. В. указамъ за чинимые ими продерзости безъ упущенія штрафовалъ», і прохає «погибшему сему народу, яко безъ пастыря овцамъ, явить свою высочайшую милость — наградить безперемѣннымъ кошевымъ атаманомъ»¹⁶⁴). Він загрожував, що інак-

¹⁶⁰) К. Центр. Арх. Давн. Акт., с. № 9135. А. А. Андрієвскій, Матеріали для ист. ю.-р. края, ст. 181 (Зап. Од. Общ., т. XIV, 463).

¹⁶¹) А. А. Андрієвскій, Зап. выборы, К. Стар., 1883, т. VI, 138.

¹⁶²) У своєму рапорті Нікіфоров, між иншим, писав так: «находящійся де нынѣ при войскѣ... кошевой Акимъ Ігнатовичъ и бывший кошевой... Василий Сычъ, да бывший писаремъ Алексѣй Вербицкій, куренный атаманъ Калниболотскій, какъ есть первые тамъ люди, ... секретно ему, Н-ву, говорили, что ежели кошевой атаманъ, такъ и судья пожалованы были отъ Е. И. В., или отъ пр. сената, а куренные атаманы отъ высокого генералитета, то бѣ при войскѣ... лучший бытъ бы порядокъ и своевольные казаки, боясь своей учрежденной старшины (кои не ими выбраны) отъ воровства и злодѣйства конечно бы унялись и имѣли бы страхъ и послушеніе». Сен. Арх., т. VII, ст. 528.

¹⁶³) А. А. Андрієвскій, Запор. выборы, К. Стар., 1883, т. VI, ст. 138. Його-ж — Матеріали, ст. 179-80. Зап. Од. Общ., т. XIV, 461-2). Його-ж — Матеріали, Зап. Од. Общ., т. XVII, 127. Сен. Арх., т. VII, 528-30.

¹⁶⁴) Його-ж. Матеріали, ст. 183-6. (Зап. Одес. Общ. т. XIV, 465-8). Його-ж. Выборы, К. Стар. 1883, VI, 138. Чернявський пише про те саме 19 та 30 травня М. І. Леонтьєву. А. А. Андрієвскій, Матеріали, 187-9 (Зап. Од. Общ. 469-70).

ше, за прикладом «злодѣйственного народа и прочіе казаки разсвирѣпѣють»¹⁶⁵).

24 листопаду року 1750 М. І. Леонтьєв пише до Колегії Чужоземних Справ величеньке міркування... «какимъ наилучшимъ способомъ запорожскихъ козаковъ отъ воровства и инихъ дерзостей и своевольствъ воздержать и добрый порядокъ въ сѣчи учредить». Міркування ці взагалі полягали, як і давніш, у тому, що треба мати незмінного отамана й старшину, а «подлого народа»... «отнюдь къ тѣмъ выборамъ не допускать», голосів од них не відбирати й переду їм на цих виборах не давати¹⁶⁶).

Ці проекти Леонтьєва дуже цікаві; нехай Сенат і одкинув їх, але-ж їх не було забуто, як здебільшого забувають проекти, що їх визнано за несвоечасні.

19 липня року 1753 видано височ. грамоту, що забороняла Кошеві Запорозькому свавільно обирати старшину та отамана¹⁶⁷). Цікаво, що наказа в життя Запорозжя не переведено і за нього почалася довга та важка боротьба, бо запорозці уперто вважали за своє право що-року обирати старшину.

1 січня року 1755 обрано за отамана Григора Федорова Лантуха, замість Якима Ігнатовича. Гетьман уважав, що цим обранням військо порушило найвищого наказа й пропонував імператриці Федорова з посади скинути, та й «безъ истязанія и штрафа не оставитъ», а за отамана настановити знов Ігнатовича¹⁶⁸). Тільки-ж пропозиція його не здобула бажаної відповіді.

Цікаво, що того-таки 1755 року, представники від московського уряду спробували були інакше зломити самоврядування Запорозжя: вони почали шукати допомоги в самого козацтва, та й сперлися на класову різнь, і цей шлях виявився за краций.

5 січня року 1756 Василь Кирилович Федцов, секунд-майор, що був за коменданта в Новосіченським ретраншементі удався до Київської Губерської Канцелярії, докладно оповідаючи за події, що сталися перед виборами кошового отамана й старшини наприкінці грудня року 1755. Це його оповідання з деякими змінами відіслано, як донесіння Канцелярії до Колегії Чужоземних Справ.

А повідомляв Федцов ось про що: одержавши інструкцію від

¹⁶⁵) Сенатск. Арх. т. VIII, ст. 60 та 117-8.

¹⁶⁶) А. А. Андрієвскій, Матеріали, 196-7. (Зап. Од. Общ. XIV, 478-9).

¹⁶⁷) П. П. Короленко, Матеріали по исторіи войска Запорозькаго. Сборн. Харьк. Истор.-Фил. Общ. IX, ст. 143. Центр. Істор. Архів у Харкові, опис Чернігівськ. справ, № 1827).

¹⁶⁸) П. П. Короленко. Ор. сіт., ст. 144-145.

К. Губ. Канцелярії з 19-ма пунктами (!), що в ній йому наказано таємно наодинці переговорити про те, як-би кращий у війську запорозьким лад установити, щоб кошові й курінні отамани, старшини й військовий писар були незмінні, він найперше 10-го грудня, пішов на квартиру голови січових церков, еромонаха Теодорита. Той, поговоривши з ним, обіцявсь йому, Федцову, обережно, дізнатися, чи бажає теперішній кошовий отаман, Григор Федорів, бути і надалі кошовим. 13 грудня еромонах Теодорит уже мав змогу насамоті переговорити з Федоровим і той повинивсь йому, що «охотою быть безсмѣнно не желаетъ, но по волѣ Е. И. В. указу готовъ быть сколько его возможности будетъ». Він звелів йому запитати в Федцова, чи немає про те відповідного указу й прохав Федцова прийти до нього переговорити. 17-го грудня Федцов був у кошового отамана й з ним «тайнымъ образомъ на одинѣ говорилъ». Підчас розмови виявилось, що вже не раз з Київської Губерської Канцелярії надсилано укази і ордері про те, щоб старшина була незмінна, тільки-ж читають ці укази не перед виборами, а як одержать їх, і, виходить, що прийнявши до відома, здають в архів, а коли збираються на вибори, то за укази вже й не згадують. Тоді Федорів висловив побажання, що непогано було-б вагу указу на зборах піднести, призначивши на них московського офіцера з командою чоловіка з 40 салдатів з київської залози чи будь-якого драгунського полку. Салдати й офіцери ландміліцьких полків для цього не придатні, бо «онье имъ не страшны, потому что многие время уже стоятъ и какъ де ихъ командиры, такъ и драгуны со многими подлыми и сиромоахами знаются». Варту треба приставити до домівки старого кошового й тільки-що обібраного і вона-ж вартуватиме їх, як підуть додому 1-го січня після обрання. Що-ж до вступу в Січ постійного війська, то отаман не радив цього робити, бо «подлые сиромоахи» будуть гадати, що кошовий прохав надіслати військо, знов-же й степом не легко великій частині пройти непомітно, а як підуть чутки про рух війська, то «могутъ атаману вредъ учинить». Найкраще було-б використати, як варту, тую команду, що він, кошовий отаман, прохав К. Губерську Канцелярію вирядити для охорони гамазей. До цього він дуже жалкував, що наближається 1-ше січня і немає надії, що команда прийде до цього дня.

На 22 грудня вони знов умовилися побачитися й переговорити в отамановій квартирі. Отаман скарживсь Федцову, що на нього сиромоахи лютують, бо «присланнымъ указамъ исполненіе чинить неотмѣнное и что 300 лошадей забранныхъ изъ Крыма гайдамаками отдалъ въ Крымъ, а прежде отдачи не было, и

гайдамакъ и злодѣевъ въ Глуховъ отсылаетъ». У відповідь на це Федцов його заспокоїв, що за вчасне виконання указів він дістане «наймилоствішу» ласку, що її вже дано отаманові війська Донського. Підчас цієї розмови Федцов порадив йому закликати на пораду й писаря військового, Дмитра Романовського, і наперед «думати ім утрѣох: йому, кошовому отаманові, писареві й еромонаху про те, як налагодити життя в Січі. Отаман пристав на це тим охотніш, що вже якось мав секретні стосунки з Романовським, коли «отправленіе въ Крымъ чинили» (щоб розвідати настрої серед козацтва, що залишилося в Криму).

Далі побачилися вони 24 грудня; після служби Божої, у кошового зібрались еромонах, писар і видатні курінні отамани. Тут, між иншим, Федцов удався до лікаря, прохаючи пустити йому кров. На це писар Романовський одказав, що «въ войскѣ запорожскомъ ненадобно кровь метать, но есть де у насъ сиромоахи весьма мастерски 1-го числа генваря кровь спускаютъ хорошо; что и понынѣ бывшой кошовой отаманъ Якимъ Игнатовичъ отъ той крови кашляетъ, какъ его при смѣнѣ сиромоахи подчивали, зачѣмъ де и впредь кошевѣмъ быть не хочетъ». Федцов на це одказав, що можна такі лихі вчинки, що їм чи є приклад у цілому світі, припинити. Усеньке лихо через те, що бояться сиромоах, одні «боясь того, чтобъ на перемѣнѣ не быти избиты — всѣхъ сиромоахъ пьяными поятъ, а другіе желаютъ чтобы власть получить — поятъ же, и потому они каждый день пьяны и въ такомъ де случаѣ они ихъ не почитаютъ». Перейшовши далі до указів та ордерів, раніш надісланих до Січі, про те, щоб старшина була незмінна, Федцов почав улесливо казати про те, що, мовляв, «сѣ нихъ той воли не снимается, когда надобно кого смѣнить, то надлежитъ его непорядки прежде объявить, а потом при сходкѣ всѣмъ в согласіи судящимъ и будущаго атамана другого выбрать и то не дракою, а подлымъ сиромоахамъ до того дѣла нѣтъ да и знать имъ о томъ давать не надлежитъ, но только послѣ имъ объявить, что такой-то чинъ или два перемѣнены». Про всякий випадок, днів за двое перед зміною, треба всі шинки позачиняти і трунків нікому ні в якому разі, а ні за готові гроші а ні в набір не продавати. На день зборів треба було-б тим, що зібралися, почитати укази та ордері й об'явити реєстр осіб, кого «въ какую должность надлежитъ, сама себе старшина и куренные атаманы выбрали». Усі зібрані на це пристали й сказали майорові Федцову, що «въ силѣ прежнихъ указовъ и ордеровъ непремѣнно исполненіе учинено будетъ».

26-го грудня Федцов довідався од капрала Кулікова, що всі

курінні й базарні отамани сидять у колишнього кошового отамана Якіма Ігнатовича; туди-ж пішов і він. Тамечки він увесь час запевняв їх «въ той же силѣ» і «черезъ многіе рѣчи всѣ склонны ему, мазору, оказывались», він їх покликав до себе й добре переконував, щоб добрий лад учинити підчас їхньої зміни.

28-го грудня всеню старшину з кошовим отаманом, а також майора Федцова закликано було до еромонаха, де й обмірковано справу; всі погоджувалися з пропозицією Федцова й вирішили улаштувати 31-грудня зібрання всіх курінних отаманів і старшини, куди надійде й майор Федцов, і там прочитають укази й ордері про незмінність кошового й старшини. Про це складено повідомлення, написане рукою військового писаря, а переписав його набіло він, Федцов, й одіслав кошовому отаманові. Коли прочитали це повідомлення й ордері на зібранні, всі одноголосно казали, що вони, мовляв, не йдуть проти указів і ордерів і згідно з указами змінити старшину не мусять, шинки й льохи позапечатували й ухвалили: цього 1756 року січня 1-го дня, щоб не об'являючи звичайним козакам і сіромахам, перед годиною дня таку сходку скликати й обібрати тільки суддю та осавула, через те, що кошовому не подобаються, а кошового отамана й писаря не змінити. Але виявилось, що о півдні «подлые сиромахи», «у которыхъ уповательно заготовлено было прежде вино», вже були п'яні. Вони підняли військові котли й заходилися бити на гвалт, через що всі зібрались, тільки-ж курінні отамани були в згоді й не дали сіромахам нічого лихого вчинити й як на зборах вирішили, так і зробили¹⁶⁹).

Такий загальними рисами зміст величенької записки, що її надіслано 5-го січня, а одержано в Київській Губерській Канцелярії 23-го січня 1756 року й одіслано до Колегії Чужоземних Справ.

У цій записці цікаві такі пункти: по-перше, ми помічаємо, що наступник ген.-губ. Леонтєва уперто намагається скасувати змінність кошового та іншої старшини; дарма що Сенат на це свого часу не пристав¹⁷⁰), од імени Канцелярії пишеться комендантові Новосіченського ретраншементу інструкція з вимогою домагатися цієї реформи.

По-друге й це є найголовніше — з докладного щоденного

¹⁶⁹) К. Центр. Архів. Давн. Акт., с., № 6377, арк. 13-21.

¹⁷⁰) З 1753 р. по 1758 за губернатора правив віце-губерн. генер.-м. Іван Костюрін, кол. обер-комендант. В. И. Щербина. Киевские воеводы и генер.-губернаторы. Чтения Ист. Общ. Нестора Лѣтописца, кн. IV, стор. 140, 145.

запису подій ми бачимо, що в змові брала участь мало не вся старшина: безумовно був прихильний до реформи кошовий отаман Федорів, писав Романовський, більшість курінних отаманів, і еромонах Теодорит. Отже, зверхній шар січового суспільства ладен був зректися права що-року міняти отамана. Надзвичайно характерні підчас цих пересправ аргументи Федцова за реформу — зректися що-року права змінювати старшину ще не визначає зректися виборчих прав, — бо, мовляв, завжди можна скинути отамана в инного, коли провину йому доведено. Документ цей, в зв'язку з відомою вже нам з праці О. А. Андрієвського ролю писаря Чернявського у пересправах з старшиною року 1749, дає деякі підстави ось для якого висновку: в кошу запорозьким зростала класова диференціяція: «подлые сиромахи» захищали змінність старшини, свідомо чи несвідомо відчуваючи в ній гарантію незалежності запорозьких вольностей¹⁷¹). Кошова старшина де-далі більш відходить од сиромах: побоюючися бурхливих ексцесів, що вони повторюються що-року й що жертвою їх були отамани Яким Малий та Яким Ігнатович, намагаються затримати колись набуту владу в своїх руках, ладні перейти до незмінності, інакше кажучи, до довічних виборчих посад. Ясно, що од цієї незмінності вигравав московський уряд, бо йому легше було діяти й впливати на певну одиницю, ніж мати що-року справу з різними особами. Але характерна в цій справі роля московського уряду: у запорозьким кошу він цілком стає на допомогу вищій владущій верстві, цілком одсуваючи від участі в обранні «простих сиромах». А втім ми знаємо, що чинив той самий уряд більш-менш за тих самих років що-до української старшини на Гетьманщині: там він допомагав класовому роз'єднанню, захищаючи простий люд од кривд старшинських¹⁷²).

Цікаво, що тепер року 1755 до ідеї незмінності кошового отамана поставилися у Петербурзі не так, як зустріли року 1742 проект М. І. Леонтєва: це відзначає лист депутатів од

¹⁷¹) Д. И. Эварницкій. Выборы старшины. Очерки, ст. 77. Н. Быковъ. Земское Запорожье. Лѣтопись Екатеринославск. Учен. Арх. Ком. I, 95-100. М. Н. Покровский. История России, т. III, ст. 34-36.

Справа К. Центр. Архіву Давн. Актів, № 6377, що зміст її ми подали, спростовує думку О. А. Андрієвського про «лживість» оповідань Чернявського та Нікіфорова про те, що старшина згоджувалася знести вибори (К. Стар., 1883, кн. VI, ст. 138).

¹⁷²) С. М. Соловьевъ. История России, кн. IV, стор. 831. М. П. Драгоманов. Нові українські пісні про громадські справи. Genève. 1881, стор. 30. М. С. Грушевський. Ілюстрована історія України. К. 1911, стор. 440-3. Н. П. Василенко. Павло Полуботок. Україна, 1925, кн. 6, стор. 106-108.

Січи, що мешкали в столиці й домагалися вирішити суперечки з приводу землі. Вони 9 лютого писали ось що: «за перемѣну въ Кошѣ командира такъ стараются, чтобы по ихъ неотмѣнно было, ежели по посланнымъ повелѣніямъ передъ симъ еще де не послушаютъ, то усильно сдѣлаютъ, и пошлютъ гнѣвъ не малый на всѣхъ, чего къ себѣ не допуская, совѣтують мнѣ добрые люди учинить таковы резоны жъ отъ всего войска представить». На це запорозькі депутати відповіли, що вони прохають дозволити обирати отамана згідно з попередніми вільностями, хоча-б зазначаючи час, до якого йому бути, й після того зміняти «чесно і без забивства», бо «неперемѣнному быть всегда въ такомъ вольномъ войскѣ, а особливо по простотѣ своей незнающему гдѣ и какъ за излишніе его поступки и обиды просить, весьма трудно и не малою обидою для войска будетъ»¹⁷³).

Депутати, сидючи в Петербурзі, одрізані од Запорожжя, не знали мабуть, що там агітація сек.-майора Федцова мала свої наслідки. Про це свідчить рапорт од кошового отамана до Гетьмана од 7-го травня року 1756, де він пише, що на підставі височайшого веління, отамани курінні вирішили 5-го лютого: «опредѣляемыхъ въ кошевые отаманы не только въ годъ или два, або въ три отъ званія кошевского не отставляютъ, но и по десять либо и болѣе въ томъ званіи безъ смѣны быть, поты не станеть безвинно войску каковыхъ либо въ якомъ случаѣ обидѣ причинять. Ежели же что кошевой по излишеству взщнетъ, то онъ въ сходкѣ отъ кошевого званія отставленъ будетъ, а въ общее войсковое собраніе (раду), здрекле установленное, допускаемъ не будетъ». На жаль, О. А. Скальковський, своїм звичаєм, не зазначає, звідки він цього документа узяв. Цікаво, що він, здається, не знаючи про пересправи, які перед цим тривали в Січі, як це видно нам з документів Київськ. Центр. Архіву, не з'ясував собі значіння цього рапорту кошового отамана; він упереджає його застереженням, що з рапорту видно, що двір Російський бажає, як не припинити зовсім ці щорічні віча чи вибори, то принаймні щоб їх стверджував Гетьман. Але-ж, мабуть, небезпечно було порушувати звичай війська, коли ми маємо з приводу цього ще й рапорт од кошового. А втім, він сам додає до нього: «на підставі цього вироку Петро Калнишевський мало не 10 років, без перерви, був кошовим отаманом»¹⁷⁴).

Користуючися з матеріалів, що за їх, як можна помітити,

¹⁷³) П. А. Ивановъ. Матеріали по исторіи Запорожья. Зап. Од. Общ., т. XX, стор. 97-98.

¹⁷⁴) А. А. Скальковскій. Исторія Нов. Сѣчи, т. I, 64-5.

Скальковський не знав, ми з поданого у нього рапорту Григора Федорова-Лантуха зробимо інші висновки: по-перше з нього видно «таємні, на самоті, розмови», що їх мав Федцов з запорозькою старшиною, мали цілковитий успіх: допіру обрана чи правдивіш, допіру затверджена, старшина зробила все, чого домагавсь московський уряд: ухвалила, навіть мало не тими самими висловами, що їх підказував Федцов, щоб отаман виконував свої обов'язки без строку, щоб змінювано його тільки, коли він порушить закони, учинить кривди, то-що. По-друге — не менш важлива ухвала — як ми бачимо «подлыхъ сиромыхъ усунено од виборів: обирає й скидає зібрання курінних отаманів і старшин. Отже, за 20 років перед кінцем Січи зламано демократичний принцип обирання отаманів і справу цю передано до рук найвищої верстви — старшини.

Далі протягом 10 років ми бачимо, що борються двоє принципів: старшина намагається щоб виборчі посади лишилися незмінні, а «сиромахи» вперто домагаються давньої, традиційної зміни.

Боротьба ця помітна вже з реестру кошових отаманів протягом 20 років¹⁷⁵). Року 1755 за кошового отамана був Григор Федорів-Лантух, що перевів реформу й не переобраний, як здається (це можна вивести з оповідання Федцова), залишився на 1756-ий рік. Цікавий епізод з того-ж-таки року: 24-го червня зібрання отаманів ухвалило бути кошовим отаманом Федорову, як і давніш, але того-ж дня зібралася рада й скинула отамана з суддею й обібрала замість їх за отамана Федора Шкуру, а суддею Василя Кишенського. «По утишеніи, паки собрались отаманы, а оныхъ Шкуру и Кишенского арестовать». Про це тільки 8-го листопаду отаман Федорів сповістив Гетьмана, що звелів Шкуру та Кишенського за вартою приставити до Глухова, а військові дав найсуворіший наказ: надалі «таковихъ продерзостей... не описався и не испросивши на то дозволенія, отъ ихъ чиновъ (отамана та старшину) отставляют... самовольно отнюдь не дерзали, опасаясь Высочайшого Е. И. В. гнѣва и тяжкаго наказанія»¹⁷⁶).

Цей рік — 1756-й — був для Федорова нещасливий. Обвинувачуючи в тому, що він потурав гайдамакам, його викликали на суд до Глухова й пустили тільки 1757-го року, передавши

¹⁷⁵) Д. И. Эварницкій. Сборникъ матеріаловъ, ст. 142-44. Його-ж: Архивные матеріали для исторіи Запорожья. К. Стар. 1836, т. XV, стор. 528-30. А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. III, додат. ст. 327.

¹⁷⁶) Д. И. Эварницкій. Сборникъ матеріаловъ, ст. 142-4.

всенюк справу «волі Божій»¹⁷⁷). Підчас його підсудности посада кошового отамана «вручена была» Данилові Гладкому, — пише О. Скальковський. Природньо запитати: як зрозуміти «была вручена» — чи не означає це, що Федорова усунуто й обібрано Гладкого? Проте року 1758 кошовий Федоров повернувся з Глухова і знов став кошовим¹⁷⁸). Року 1759 зчинилася колотня: гайдамаки, що їм пробачили, підбурили юрбу проти Федорова й домагалися його скинути; коли-ж старі, заслужені військові й полкові старшини почали цьому заперечувати, п'яна юрба кинулася на їх, біла їх і ледве не позбавила життя. Федорів зрікся і було обрано Олексу Білецького. Цікаво, що задовго перед цим старшина, з Федоровим на чолі, скаржилася була Гетьманові на те, ніби йде поговір, що 1 січня буде зміна «вопреки приказамъ», то прохала допомоги від Гетьмана¹⁷⁹). Вибір Білецького був дуже невдалий, року 1760 його та суддю Сохацького Гетьман скинув з посади, переважно за те, що вони не досить рішучо боролися проти гайдамаків «и за прочіє многіє непорядки»¹⁸⁰). Року 1761 знов бачимо за отамана Григора Федорова. Цього року, здається, вперше отаман з старшиною дають підписку охороняти «добрий порядокъ» у війську та «послушеніє». Вони таємно прохали в Гетьмана надіслати до Січи офіцерів, щоб ті були присутні, коли вони даватимуть цю підписку, та взагалі допомагали охороняти порядок¹⁸¹). Підписка ця викликала обурення проти Федорова, з курінними отаманами Тараном та Гардовим на чолі; зібрання отаманів ухвалило скаржати бунтарів на горло, але старшина не намілилася виконати вирок, та й надіслала їх до Глухова. Цікаво, що Гетьман вирока не затвердив, та й повернув їх до Січи з наказом скаржати їх киями¹⁸²).

Від року 1763 бачимо нову людину за отамана — Петра Калнишевського, але прийдешнього року гурток сіромах його скинув, обібравши натомість Григора Федорова. Як видно, протягом цього року відбувалася боротьба впливів двох кошових, Федорова та Калнишевського, і року 1764 Федорів зрікся. Коли Калнишевського не було (він був у Петербурзі у депутації),

¹⁷⁷) Д. И. Эварницкій. Сборникъ матеріаловъ, ст. 233. А. А. Скальковскій. Ист. Н. С., т. II, ст. 155.

¹⁷⁸) А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С., т. II, 154, 169.

¹⁷⁹) Центр. Истор. Архив. у Харкові. Черніг. справи, № 24143.

¹⁸⁰) П. П. Короленко. Матеріали для истор. войска Запорожск. Сборн. Харьк. Историко-филол. Общ., т. IX, стор. 163, 168.

¹⁸¹) П. П. Короленко. Матеріали, ст. 163, 172.

¹⁸²) П. П. Короленко. Матеріали, ст. 173, 174. А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. II, ст. 188-9.

обрано старого, слабого Пилипа Федорова, але другого року обрано Калнишевського, що й залишавсь кошовим аж до кінця Січи¹⁸³).

Це обрання викликало велике незадоволення в уряді: згідно з петицією про цю зміну від Малоросійської Колегії, імператриця найвищою грамотою звелла — отаманів Пилипа Федорова та Петра Калнишевського, що їх обрано свавільно, скинути, а кошовим бути Григорові Федорову, бо його раніш було затверджено. Але це було тимчасово, аж поки Калнишевський сам приїхав до Петербургу, і, здається був затверджений на посаді отамана¹⁸⁴).

З цього переліку отаманів можна бачити, що протягом 10-тьох років підчас обрання старшини боротьба відбувалася поміж двома течіями: хоча старшина і не мала змоги подолати давню традицію одразу, дарма що мала в розпорядженні й ордері від уряду, знов-же й ухвалу 5-го лютого 1756-го року, все-ж вона мала перевагу, обираючи кошовим отаманом, нехай і через рік, свого прибічника Григора Федорова. На зміну йому йде Петро Калнишевський, теж прибічник старшини. Цікаво підкреслити такі факти: як бачимо, Григор Федорів увесь час свого отаманування ставивсь прихильно до московського уряду і шукав допомоги в московського війська проти запорозької сіроми. Так само ставився й Петро Калнишевський¹⁸⁵). Отже, політика, що намагалася відокремити інтереси старшини та сіромах, мала бажані наслідки.

¹⁸³) В. А. Вѣдновъ. Послѣдній отаманъ Кальнишевскій, Лѣтопись Екатеринос. Уч. Арх. Ком., в. I, ст. 24.

Про Калнишевського: П. С. Ефременко. Кальнишевскій, послѣдній кошевой отаманъ Запорожской Сѣчи. К. Стар. 1875, кн. XI. Г. Б. Ко дню столѣтія кончини послѣдняго, кошевого войска запорожскаго, Петра Кальнишевскаго. К. Стар. 1903, т. LXXXIII ст. 203-207. Д. И. Эварницкій. Архивн. мат. К. Стар. 1886, т. XV, ст. 530-37. Ф. Н. Родина Кальнишевскаго. К. Стар. 1892, т. XXXVII, ст. 249-77.

¹⁸⁴) П. П. Короленко. Матеріали, стор. 176-180.

¹⁸⁵) А. А. Андріевскій. Реляція К. генералъ-губернатора за 1768 и 1769 года. Чтенія въ Истор. Об-вѣ Нестора Лѣтописца, кн. VII, стор. 160-163. Тут у реляції сек.-м. Воейкова приведено таке бажання отаманове, з приводу бійки, що вчинили 1 січня 1769 року сіромахи. Він казав, що «по бывшему отъ сіромахъ взволнованію онъ крайне необходимымъ признаваетъ имѣть въ Сѣчи для своего подкрѣпленія и ободренія благонамѣренныхъ казаковъ, нѣскольکو регулярнаго войска, при которомъ онъ гораздо смѣлѣе и поважнѣе поступитъ бы могъ не только в сысканіяхъ, но и въ строжайшемъ по ихъ воинскимъ обрядамъ наказаніи зачинщикамъ бывшаго бунта, ибо такихъ злодѣевъ, особливо по нынѣшнимъ обстоятельствамъ безъ упущенія времени наказать и совсѣмъ искоренить должно». Ст. 163. П. С. Ефременко. Кальнишевскій, послѣдній кошевой Запор. Сѣчи. Русск. Стар. 1875, кн. XI, ст. 409.

Разом із тим можна зазначити, що й уряд не має певного погляду на питання — чи мають право запорозці обирати й скидати самохіть старшину? З одного боку ми бачимо, що хоч як там адміністрація вимагає, знов-же супроти ухвали на зібранні 5-го лютого року 1756, але обрання існують. І ніби уряд сам не певний — чи має він право домагатися, щоб старшина була незмінна: отож 31 липня року 1761 Сенат, здобувши повідомлення з Військової Колегії про те, що клопотами старшини запорозької, надто-ж писаря Чугуєвця, військова міць Запорожжя у доброму стані й побоювання, що підчас зміни старшини стан цей буде втрачено, пише до Гетьмана так: ... «буде ... оставленіе запорожской старшины и писаря Чугуевца не противны ихъ запорожскому обыкновенію: ... учинить свое опредѣленіе»¹⁸⁶). А коли року 1764, як зріксъ Григор Федорів, обрали за кошового Пилипа Федорова, той-таки Сенат запитує в Гетьмана: на підставі чого обрання це відбулося проти «височайшої» грамоти¹⁸⁷).

Одночасно, здається, гадали й так, що розпорядок обрання змінено; в анонімній записці, що її надрукував О. М. Лазаревський (*він датував її добою першої турецької війни, невідомий автор так каже про запорозький лад: «начальникъ у нихъ кошевой отаманъ ... зависящій отъ общественного выбора, однакожъ, нынѣ сей выборъ согласіемъ старшины пресѣкъся»*¹⁸⁸).

Виходить, і в другім, що ми його торкнулися, питанні, про автономію війська запорозького ми маємо змогу помітити рік перелому 1756-ий, коли старшина принципово зреклася своїх прав на військовій раді що року обирати й скидати старшину, визнала незмінність її без «провини», зміну-ж саму з рук сіромах та «подлыхъ людей» передала до рук зібрання старшин.

Та життя було міцніше за принцип, міцніше за бажання старшинські, і 10 років тривала боротьба старшини з сіромахами.

V.

Отак було аж доти, доки скасовано Нову Сербію й встановлено Новоросійську губерню. Гніт стискав вільності щільніш і

¹⁸⁶) Сенатск. Арх., т. XII, стор. 83-84.

¹⁸⁷) Д. И. Эварницкій. Сборникъ матеріаловъ, ст. 199-200. З приводу цього питання П. А. Иванов зауважав, що «мабуть було видано височайшого указа (з повним змістом його я не мав змоги ознайомитися, бо не знаю, де його надруковано, коли й надруковано ще?) про зміну порядок обирати старшину, але старий розпорядок тривав у Запорозькій Січі до кінця її, а після того свято зберігався в Задунайській Січі (Мат. по ист. запор., Зап. Од. Общ., т. XX, ст. 72).

¹⁸⁸) А. М. Лазаревскій. Запорожье в концѣ XVIII в. К. Стар. 1889,

щільніш, охоплюючи найрізноманітніші сторони життя. Поруч боротьби за самоврядування й землю відбувається боротьба й за торговельні права та привилеї.

Ми не казатимемо довго про те, яку вагу мав торг для запорозців, що в їхніх руках була найголовніша торговельна річна артерія — Дніпро й низка «шляхів», що з'єднували Україну з Чорномор'ям.

Запорожжя було натуральним пунктом передачі, що через нього відбувався транзитний торг Чорномор'я й Півночі, Польщі й України. Заморські вина й бакалія, олива, ладан, зброя, порох, олово, сукно, бавовняні й шовкові тканини, брузументи, сап'ян і багато иншого довозувало до Запорожжя й Запорожжям на Україну з Царгорода, Очакова, Варни. Хутра, шкури, вовна, худоба, коров'яче масло й олія, пшениця, тощо ішли з України Запорожжям і з Запорожжя до Туреччини і далі. Чужеземні судна доходили аж до Підпільної, де була затока; як повідомляє кошовий отаман Січи року 1747, суден таких припливало до Січи по 5, і по 10, коли не рахувати дрібних, каботажних, а їх було більше¹⁸⁹). Усі вони приходили «безмитно й безданно». У Чорне море випливали й запорозькі дуби.

Торг з Кримом мав не менш значне місце. Торговельні валки йшли Муравським, Ізюмським та Калміуським шляхом; з Криму йшли вина, сап'ян, горіхи, шовкові тканини, верблюди, до Криму — хліб, тютюн, полотно, хутра, залізо, шкура¹⁹⁰). Але довозили переважно сіль. Торг сіллю утворив цілу класу чумаків, що уяву про них сполучувано з запорозьким козацтвом. Про те, яких розмірів досягав був кримський торг, свідчить

т. XXVII, ст. 632 (передр. з «Архива историческихъ и практическихъ свѣдѣній относящихся до Россіи», СПб. 1861, кн. II, але він не знав, що було ще одно видання під назвою «Примѣчаніе о запорожцахъ» въ «Памятникахъ новой русской исторіи» В. Кашперова СПб 1872, т. II, відд. «Матеріалы для исторіи паденія Запорожской Сѣчи», ст. 298).

Характеристично уявив відношення до цієї справи автор «Краткаго историческаго описанія о Малой Россіи»; він казав так: «Первый приступ Государыня изъявила, чтобъ кошевой отаманъ былъ безперемѣннымъ, но казаки, хотя и повиновалися сему указу, однако настоящего повиновения, какъ должно начальнику, не оказывали, или давали виды своего полномостія, желали прямо показать себя, что они не уважають повелѣнія своей государыни». Чтенія М. Общ. Ист. и Древ. 1846, кн. 6, стр. 45.

¹⁸⁹) А. А. Скальковский. Исторія Новой Сѣчи, т. I, 215-17.

¹⁹⁰) Запорожье въ концѣ XVIII вѣка, К. Стар. 1889, т. XXVII, ст. 629. Те-ж саме — Примѣчаніе о запорожцахъ, Памятники новой русской исторіи, т. II, СПб. 1872, ст. 296. Д. И. Эварницкій. Исторія запор. каз. т. I, ст. 580. Його-ж. Вольности запор. коз. т. I, 218-230.

сума — 60 000 карбованців сріблом, що на неї, як одзначає московська консульська інформація, кожного літа куповано соли, причому срібло це «тамечки у Криму й залишається»¹⁹¹). Яке місце в житті Запорозжя займав соляний промисел, бачимо з свідчення запорозького депутата в Комісії 1764-го року. Як він каже, на Запорозжжі тисяч з п'ятеро люду живуть з цього промислу, і чимало козаків вивозять що-року по 100 й більше возів соли¹⁹²). Згідно з іншими відомостями, до самої Польщі запорозці вивозили що року мало не 1000 волових возів соли¹⁹³).

Окрім торгу з півднем Запорозжя торгувало з Заходом, з Польщею, що в ній за головні осередки були Гумань, Корсунь, Торговиця, Лисянка¹⁹⁴). Везли до Польщі худобу, переважно коней, віск, сало, рибу, хутра, сіль, сир. Торг цей було так добре впоряджено, що не самі тільки запорозці їздили з своїми возами й гуртами до Польщі, ба й польські купці приїздили до Січи.

Товари з-за кордону, разом із здобутками власної землі, постачувало на Україну й Московщину, Муравським, Брилевим, Крюковським, Кримським, Переволочанським, Микитинським, Кизикерменським, або іншими шляхами — або Дніпром¹⁹⁵).

Вивозили з України: горілку, хліб, лісові матеріали, конопляне прядиво, сукно, смолу, тощо. Про те, як багато привозувало цих продуктів, свідчить повідомлення отамана Федорова 1756-го року до К. Губерської Канцелярії, що його надіслав він на її запитання — скільки й якого товару що року провозувало: борошна житнього 10 000 четвертей, пшеничного — 1 000 четв., пшона 5 000 четв., горілки — 500 бочок, меду 1 000 барил,

¹⁹¹) Д. И. Эварницкій. Сборникъ матер., ст. 203-5.

¹⁹²) А. В. Флоровскій. Депутаты войска запорожскаго. Зап. Од. Общ. Истор. и Древн. т. XXXI, ст. 361-3. Сборн. Имп. Истор. Общ. т. VIII, 207.

Щоб уявити собі значіння цієї цифри — 5 000 чумаків, треба додати, що як, гадає акад. Д. І. Багалій (Заселення південної України, ст. 32), 1775 року, за часи зруйнування Січи, в Запорозжжі було близько 100 000 чоловіків та жінок, або інакше коло 5 відсотків всієї людности жило з соляного промислу. Див. м. инш. Путешествіе акад. Гильденштета. Зап. Од. Общ., т. XI, ст. 225.

¹⁹³) Топографическое описание земель, доставшихся по мирному трактату отъ Оттоманской Порты. Зап. Од. Общ., т. VII, ст. 170. А. А. Скальковскій. Опытъ хозяйственной статистики Новороссійскаго края 1853 г. Одесса, ст. 464-77.

¹⁹⁴) Д. И. Эварницкій. Исторія зап. каз., т. I, 581. Його-ж. Вольности запор. казаковъ, т. I, 230-32. А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. I, стор. 236. Микола Ткаченко. Утворення Нової Сербії, Україна. 1926 р., кн. 2-3, стор. 148-9.

¹⁹⁵) Д. И. Эварницкій. Истор. Зап. каз., т. I, 583. Його-ж. Вольности запор. каз., т. I, 218-233.

ниток на рибальські сітки — 4 000 арш., полотна й хряцц — 40 000 арш., китайки — 4 000 сувоїв, сукна 4 000 арш., матерій різних — 2 000 арш. Вивозили, згідно з тим самим повідомленням, риби возів четверних 1 500, соли таких самих возів 2 000, шкур лисячих та вовчих — 4 000, коней 10 000, худоби 1 000, сала свинячого пудів з 1 000¹⁹⁶).

Про те, яке місце належало Запорозжжю у торгу з Україною, свідчить така маленька довідка: протягом одного місяця, серпня 1743 року, через Кременчуцьку митницю пройшло всього 584 вози, з України та на Україну. З них — 292 — більш як половина, йшли з Запорозжя, або до Запорозжя¹⁹⁷).

Як бачимо, не всі речі вивозу були тільки наслідком транзиту. Запорозжжя вивозило чимало виробів своєї промисловости, переважно добувної. Як ми були бачили, показне місце займали коні, що їми вславлені були запорозці й що їх вивозили і на Україну, й до Польщі, й у Крим¹⁹⁸). Про розміри конярства оповідає багато джерел, отож напр. Рондо зазначає, що козаки скрізь і всюди мають по 10-20 голів кожен¹⁹⁹). Не менш розводили і овець²⁰⁰). Ще більш речей вивозу постачало рибальство на Дніпрі, Богові, Інгулі та інших ріках, а також коси Озівського моря, що за їх проваджувано таку довгу боротьбу з донцями²⁰¹). Чимало постачало для торгу й полювання на дику звірину²⁰²).

Мито з купців й оплата перевозу становили головну статтю

¹⁹⁶) А. А. Андріевскій. Матеріали, для ист. ю. р. края, ст. 310. (Зап. Од. Общ., т. XIV, 594). Див. П. П. Короленко. Матеріали Сборн. Харьк. Ист.-Фил. Общ., т. IX, стор. 147-150.

¹⁹⁷) К. Центр. Арх. Давн. Акт., с. № 288.

¹⁹⁸) А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С. т. I, 184, 195. Д. И. Эварницкій. Ист. Зап. каз., I, 555-58.

¹⁹⁹) Н. В. Молчановскій. Англійское извѣстіе 1736 года о запорожцахъ. К. Ст. 1889, т. XXVII, ст. 446.

²⁰⁰) Д. И. Эварницкій. Ист. Зап. каз., 589. А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С. т. I, 184. Топографическое описание земель, доставш. по мирн. трактату, Зап. Од. Общ., VII, 185.

²⁰¹) Устное повѣствованіе Н. Коржа, Од. 1842, ст. 38. Топографическое описание земель, Зап. Од. Общ., т. VII, 182, 185-6. Д. И. Эварницкій. Ист. Зап. каз., т. I, 560-7. Його-ж. Вольности зап. каз., I, 285-6. А. А. Скальковскій. Опытъ хозяйственной статистики Новор. края, Од. 1853, ст. 401-7. Путешественныя записки Василья Зуена отъ С.-Петербурга до Херсона, СПб., 1787 г., ст. 227-228. Григ. Надхмиъ. Память о Запорозжѣ и о послѣднихъ дняхъ Запор. Сѣчи, Чтенія М. Общ. Ист. и Древн., 1876, кн. III, стор. 128-129.

²⁰²) Устное повѣствованіе Никиты Коржа, ст. 38. Топографическое описание земель, доставшихся по мирному трактату. Зап. Од. Общ., т. VII, ст. 186. Д. И. Эварницкій. Вольности Запорозжскихъ казаковъ, т. I, 277-284. Його-ж. Запорозжѣ въ остаткахъ старины, т. II, ст. 122-123. Його-ж. Исторія запорожскихъ казаковъ, т. I, 567.

прибутків коша²⁰³); отож, напр., року 1688 з самого Переволочно-Мишуринорізького перевозу запорозці мали 12 000 (що-року)²⁰⁴), а зовсім невеличкий перевіз у Гарді, де навіть окремого шафара не було, дав року 1774 за півріччя 850 карб.²⁰⁵).

Не говоритимемо про те, як страждав запорозький торг через заходи загального характеру, як наприклад Білградський трактат року 1739, що примусив перевозити товари Чорним морем тільки турецькими суднами, або заборонні укази від Кримського хана, що заваждали торгові²⁰⁶). Ми спинимось тільки на заходах з ініціативи московського уряду. Такі були по-перше, одкупа, що дуже перешкождали торгівлі Запорожжя, бо відколи митні прибутки здано на відкуп Шемякінові, запорозькі судна втратили право виходу в Чорне море. З труднощами, допіру року 1759, депутатам коша пощастило, щоб заборону цю було знесено²⁰⁷).

Страшенно гальмувала торг з Заходом Нова Сербія, що перервала один з торговельних шляхів до Польщі. Стосунки з Новою Сербією були такі, що інтенсивних торговельних зносин із нею у запорозців не утворилось²⁰⁸).

Року 1753 завдано торгіві удара — запроваджено митні податки в Кременчуці й Переволочній. Проти цього почали протестувати запорозці. «Через велике мито, писав Гетьман, той промисел сила козаків мусіла кинути²⁰⁹». Тільки року 1756 запорозцям пощастило досягти деякого полегшення в цій справі: дозволу довозити безмитно на Запорожжя речі, потрібні для харчування й одяжі, й вивозити на Україну й Польщу речі власного виробу й худобу. Але сіль, як інші закордонні товари, не звільнено од мита²¹⁰). Те-ж саме, з деякими подробицями,

²⁰³) Кн. Мышецкий. История о казакахъ запорожскихъ. Од. 1852, стор. 48-50. Г. Ф. Миллеръ. Извѣстія о казакахъ Ежемѣс. Сочиненія. 1760 р., стор. 433-35, 439. А. М. Лазаревскій. Запорожье въ концѣ XVIII в. К. Стар. 1889, т. XXVII, ст. 630. Памятники новой русской истории, т. II, ст. 296. Д. И. Эварницкій. История запор. каз., т. I, 588-99.

²⁰⁴) Ник. Маркевичъ. История Малороссіи, М. 1842, т. II, ст. 324.

²⁰⁵) Д. И. Эварницкій. Ист. зап. каз., I, 601: Його-ж. Вольности запор. казак., т. I, 234-42.

²⁰⁶) С. М. Соловьевъ. История Россіи, кн. IV, ст. 1390.

²⁰⁷) А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С., т. I, 219-20. Ф. Д. Николаичъ. Городъ Кременчукъ. СПб, 1891, ст. 55-56.

²⁰⁸) Д. И. Эварницкій. Ист. Зап. каз., т. I, ст. 586-7. А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С. I, 241.

²⁰⁹) Д. И. Эварницкій. Ист. Зап. каз., т. I, 585. Його-ж. Сборникъ матер., 128-9. А. А. Андріевскій. Матеріалы ст. 310-318. (Зап. Од. Общ., т. XIV, 592-99).

²¹⁰) П. С. З. 28 квітня 1755-го р., 10400, 15 травн. 1755 — № 10404, 18 тр. 1755-го р., № 10408, 31 тр. т. р., № 10418. А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С. т. I, 240, т. II, 176.

ствердив указ Сенату 1760-го року, 12 січня²¹¹), але з обмеженнями — товари привезені безмитно в Січ з Росії не дозволяли «ні в яким разі» випускати за кордон. Сіль і чужоземлі товари обкладувано митом. Сенат остільки не йняв віри честності запорозців у цьому, що 6-го квітня року 1761 вирішив вирядити окремого «человѣка для развѣдыванія», чи не провозять «контрабандно» товарів з турецьких суден в Польщу — й навпаки²¹²). Року 1762 заборонено довозити з Польщі вино²¹³). Заходи ці Запорожжя вважало за надто прикрі для торгу. Через те Кіш спитувався клопотатися, щоб їх було знесено, але даремнісенько. Року 1764 видано нове розпорядження, що ще більш утруднило торг сіллю: як уже зазначено, запорозці одержували платню хлібом і гріними. Гроші видавано срібною монетою, вживаною для торговельних зносин. Року 1764 вирішено цю платню видавати самою міддю, бо срібні гроші пливуть у Крим за сіль і не повертаються²¹⁴). Розпорядження це мало вкрай знищити торг, тільки-ж запорозців ратувало пачкарство, що постачало з України і золоті, і срібні гроші в значній кількості²¹⁵).

На всі ці утиски — і на мито, і на заміну срібних грошей на мідяні гірко скаржилося військо у наказі своїм депутатам до Комісії року 1767, зазначаючи «крайнішіе обиды» й звелівши домогатися, нехай-би ці утиски скасували.

Питання про запорозький торг гостро піднесено в Комісії року 1767, де проти запорозців виступили двоє депутатів — од Харкова та Воронізької губернії. Перший, Черкесів, що пропонував завести торговельний шлях до Криму, обминаючи Запорожжя, і другий — Севастьянів, що пропонував ще небезпечніші для запорозців заходи: зовсім заборонити везти сіль з Криму. Проти цих пропозицій повстали обидва запорозькі депутати Головатий і Скапа, і справа скінчилася самімі балачками²¹⁶).

Отже ми бачимо, що запорозцям загрожувала небезпека не тільки втратити землі, ба й позбутися права вільно торгувати.

²¹¹) П. С. З. 12 січня 1760 р., № 11024. А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С. т. II, ст. 180, 182. Д. И. Эварницкій. Сборн. матер., 162-6. Його-ж: Ист. Зап. каз., т. I, 585.

²¹²) Сенатск. Арх. т. XII, ст. 30, 91, 97.

²¹³) П. С. З. 16 жовт. 1762 р., № 11686. Д. И. Эварницкій. Сборн. матер., ст. 179.

²¹⁴) Сен. Арх., т. XIII, ст. 16-18. Д. И. Эварницкій. Сборн. матер., 203-5.

²¹⁵) Д. И. Эварницкій. Ист. Зап. каз., I, 580.

²¹⁶) А. В. Флоровскій. Депутаты войска запорожскаго. Зап. Од. Общ., т. XXX, ст. 370, 373-4. Д. И. Багалъй. Къ истории Екатериненской Комиссии для составленія новаго уложенія. К. Стар. 1885, т. XIII, стор. 24. Сборн. Имп. Ист. Общ., т. VII, стор. 210.

Запорозці не оцінювали нової небезпеки, що насувалася на їх: не зміркували, що боротися проти окремих сербських партизанів, коли край залюднено мало, і немає тривкої влади, нехай який дужий і безкарний той Хорват, легше ніж боротися проти систематичної державної політики²¹⁷). Легше тому, що на свавільство можна було відповідати свавільством-таки. А пересельців, що їх оселено за ордерами від коменданта фортеці св. Лизавети, або голови Нової Сербії Хорвата, міг вигнати за межі земель запорозьких будь-який завзятий полковник, а окремих колоністів можна було попереманювати з їхньої слободи ще далі, в недосягнені поки-що межі запорозьких володінь. Тепер справа була гірша.

Марно слали запорозці нові депутації, даремнісененько запевняли вони, що землі, де оселено Ново-Сербські й Новослобожанські полки — їхні, запорозькі, і покликувалися на грамоти й давність, благали повернути їм ці землі²¹⁸).

Дуже цікаві події, що відбувалися року 1765 в Петербурзі, коли сюди приїхала депутація з Запорожжя. Як писав до кошу отаман Калнишевський, що був на чолі депутації, тут досконально обмірковано земельну справу Запорожжя, і депутації дано надію, що Запорожжю повернуть землі, забрані під Нову Сербію, землі по Самарі та Орелі. Цю справу розглядали кн. О. О. В'яземський, генерал-прокурор, гр. Н. І. Панін, член Колегії Чужоземних Справ, гр. Чернишов, президент Військової Колегії²¹⁹). Окрім того, на початку 1766-го року з України викликано президента Малоросійської Колегії, гр. П. О. Рум'янцева, І. Ф. Глібова, кийвськ. генер.-губернатора, та Фон-Бранта, головного командира Новоросії²²⁰). Про те що надії запорозців мали реальну підставу, свідчить надто цікавий документ, що залишився серед паперів Г. А. Полетики. Він зветься: «Обрядъ, какъ изъ Елисаветградской провинціи находящимся во оной жителямъ въ Новороссійскую губернію переводу издѣлать и всю сію аперацию произвестъ». На жаль, він не має дати, але і самий зміст, і підписи цих 7 осіб, що їх зазначає Калнишевський

²¹⁷) Треба пам'ятати, що Катерина висловилася так у тасмній записці до кн. В'яземського: порушити разом привілеї України було-б «непристойно»... «однакожъ и называть ихъ (Украину, Лифляндію, та инш.) чужестранними и обходиться съ ними на такомъ же основаніи есть больше, нежели ошибка, а можно назвать съ достовѣрностью глупость». Секретное наставленіе кн. А. А. Вяземскому. Чтенія М. Одц. Ист. и Древн., за 1876 р., кн. I, стор. 104.

²¹⁸) А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. II, 278, 297, 302, т. III, стор. 157, 160, 174.

²¹⁹) Там-же, т. II, стор. 281, 284.

²²⁰) Там-же, т. II, стор. 287.

в листах до Кошу 1765-1766 рр., дають право датувати його 1766-м р. Зміст його коротенько такий: всеньку людність Лизаветградської провінції буде переведено на Кривий Торець та Луганчик, залишаться самі зимовники нежонатих козаків. Зимовники, проти Української лінії збудовані, залишаються. На лівім березі Дніпра формуються двоє гусарських та двоє козацьких полків. Всі зайди, пересельці, мають бути поселені, з допомогою 12 карб., між р. Самарою та Українською лінією; що-ж до Лизаветградської провінції, то в ній забороняється селитися «жонатим». Знов-таки — запорозцям суворо забороняється приймати зайд-салдатів та козаків. Запорозці мають сами охороняти західню межу. Східню межу пропонується зазначити губернаторам Слобідської та Новоросійської губернь²²¹). З цього ми бачимо, що був час, коли, здається, запорозці справді мали змогу сподіватися, що їм повернуть їхні землі. Але в дійсності сталося не так. Можна гадати, що проекта цього Катерина ніколи не підписала. Про це свідчить лист Калнишевського до Кошу, 5 серпня 1766 р. Він писав, всі говорять «площадно», що запорозці одержать все, що бажали, тільки поки-що нема резолюції імператриці²²²). Здається, що її так і не було.

Цікавий, що-до цього, Наказ депутатам од війська в Комісії 1767 р.: покликуючися на обдарування, починаючи з королів польських, запорозці зазначили, що вони володіли землями од Терехтемирова, на низ, понад Дніпром, Самарою, Ореллю, до Дону так само і до польської межі, скаржилися на те, що «знатную частину» цих земель од них одібрано, і прохали, щоб «отшедшіе земли... въ прежнее войска... владѣніе оставитъ и утвердить»²²³), що-до команд, які в ретраншементях та редутах залишилися та спричиняються до різних шкод, та вбивств, їх — «съ войска запорожскаго владѣнія земель свестъ»²²⁴).

Та всі ці клопоти запорозців були марні. Уряд і далі не вважав на їхні намагання й права.

Будування Дніпровської лінії, що йшла запорозькими землями, викликало багато скарг від запорозців²²⁵). У листі до кошового, що був в армії, на Дністрі, з коша, так писали про бу-

²²¹) Бібліотека кол. Київського Універс., відд. рукоп. Рукописи М. О. Судієнка, № 160, папка № 115, арк. 95-101.

²²²) А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. II, стор. 288-9.

²²³) А. В. Флоровскій. Депутаты Войска Запорожскаго. Записки Од. Общ. Ист. и Древн., т. XXX, стор. 366.

²²⁴) Там-же, стор. 369.

²²⁵) Я. П. Новицкій. Чолобиття запорожців 23 грудня 1771 р. Історія города Александровска въ связи съ исторіей возникновенія крѣпостей Днѣпровской линіи. Лѣтопись Екат. Уч. Арх. Комм., вып. III, 1905, стор. 22-25.

дування цієї лінії: «нашимъ степамъ, видно, вѣчная память... Проспали»²²⁶⁾.

Останню спробу домогтися, щоб визнано їхні права на землі, зробили запорозці вже за турецької війни, що в ній вони брали участь. Року 1774 в березні поїхали до Петербургу писар Айтін Головатий, Сидір Білий та Логин Мошинський з грамотами, де козаки знову прохали, нехай повернуть землі, що відійшли під Нову Сербію та до козаків-дончаків. Тільки-ж усі намагання їхні були даремнісінькі. Депутація повернулася до Коша вже перед тим, як москалі напали на Січ²²⁷⁾.

Поруч легальної боротьби за вільності, що її провадила переважно старшина, бачимо й енергійніші методи боротьби. Незавдоволення з земельної політики уряду позначає останнє десятиріччя в житті Коша. Не тільки бурхлива сірома, ба й урівноваженіша старшина не крилася з тим, що вона незадоволена. Незавдоволення тее виливалося різними формами.

Отож, року 1766 через виказ полкового старшини Савицького, навіть лояльний Петро Калнишевський, бачачи, що не сила добитися чогось законним шляхом, прохопивсь отакими словами до його товаришів-депутатів: треба проситися у підданство до султана²²⁸⁾. Та це були самісінькі тільки слова. Незавдоволення з московського уряду сірома попереносила на старшину, що в ній вона вбачала ренегатів рідного коша, людей незугарних оборонити інтереси козацтва. Під впливом сіромах ухвалювано постанови, що вкрай псували стосунки з московським урядом. Вище вже згадувано про постанову військової ради од 1763 року, що за нею полк. Деркач вигнав мешканців Лисої Гори та Піскуватого Броду, що оселилися були там за наказом

²²⁶⁾ Я. П. Новицький. Ор. сіт., стор. 5.

²²⁷⁾ Треба зазначити, що коли Державна Рада обмірковувала була запорозькі справи, велику роль відігравали скарги київського ген-губернатора, губернатора Слобідської губернії та Новоросійського ген-губернатора на різні «наглости», що їх чинили запорозці людності, та їхні суперечки за межі. Цікаво, що був час, коли імператриця Катерина хотіла була повернути запорозцям землю, забрану під Катерининську або Лизаветинську провінції (12 травня 1774 р.); але проти цього рішуче повстали гр. Розумовський та міністр чужоземних справ, гр. Панін (19 травня того-таки року). Їхня думка взяла гору. На початку 1775 р. Державна Рада ухвалила, що коли запорозці вчинять «дерзости», треба ставитися до них, як до «домашніх злодѣвъ» (25 травня 1775 р.). Архивъ Государственнаго Совѣта, т. I, часть II, Петерб. 1869, стор. 217-222. А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. III, стор. 156-172.

²²⁸⁾ С. М. Соловьевъ. Ист. Россіи, кн. VI, 324-5. Е. А. Загоровскій. Взаимоотношенія Запорожья, Зап. Од. Общ., XXXI, стор. 71.

од коменданта фортеці св. Лизавети року 1757²²⁹⁾. Постанова ця не була одинока: цілу низку таких постанов про виселення «самовольно» поселених на землях коша ухвалено 1771-1774 р.²³⁰⁾, розправлявся Кіш і иншими способами з «хапунами» його земель — отож занадто задержуватих пікінерів на Домоткані заарештовано й поставлено перед суд у Січі²³¹⁾. Року 1773, зазначає сенатський указ, запорозці чинять дуже великі утиски мешканцям Лизаветградської провінції, «самовольнымъ набѣгомъ не малыхъ шаекъ вооруженныхъ людей», забирають поселенців, пікінерів, грабують²³²⁾. Грунтуючися на документах фортеці св. Лизавети, можна простежити історію слободи Жовтенької — за неї провадиться жорстока боротьба 1774 року, запорозці намагаються відібрати її у пікінерів²³³⁾, а О. С. Пишчевич дає цій слободі назву запорозької²³⁴⁾. Далі, в реєстрі 1774-5 років «согнанныхъ... запорожцами кордонахъ и форпостяхъ» на першому місці стоїть кордон при р. Жовтенькій, по шляху січовому²³⁵⁾. Отже-ж ясно, що переважили запорозці.

До цього треба додати, що в тому-таки реєстрі перелічено кордони й форпости, що їх зігнали запорозці: окрім уже зазначеного кордону при р. Жовтенькій у Лизаветградському пікінерському полку ще 3, в Молдавському — гусарському — 5, та крім того 6 форпостів од Катерининського шанцу на річці Синосі, по слободу капітана Одобаша, Осичок, разом — 15²³⁶⁾.

²²⁹⁾ А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С., т. II, 257-258.

²³⁰⁾ Д. И. Эварницкій. Вольности запорожскихъ казаковъ, т. I, 312-36. А. А. Скальковскій. Исторія Новой С., III, 151.

²³¹⁾ А. А. Скальковскій. Ист. Н. С., III, 152-3.

²³²⁾ Д. И. Эварницкій. Источники, т. II, 1828-1980; 2005-2070. А. И. Шимановъ. Предсмертная поземельная борьба Запорожья, К. Стар. 1883, т. VII, ст. 619. А. Твердохлѣбовъ. Эпизодъ изъ предсмертной борьбы Запорожья, К. Стар. 1886, т. XVI, 749-56.

²³³⁾ В. Ястребовъ. Архивъ крѣпости св. Елисаветы, Зап. Од. Общ., т. XV, 588-89.

²³⁴⁾ А. Пишчевичъ. Примѣчанія на Новоросс. край, К. Стар. 1884, т. VIII, ст. 128.

²³⁵⁾ Московск. Отд. Арх. Главн. Штаба (Лефортовскій Архивъ), оп. 194, св. 123, с. № 4, арк. 6-7.

²³⁶⁾ Документ, що з нього беремо цифри, зветься: Экстрактъ, учиненный въ канцеляріи Новоросійской губерніи, на коликую сумму оной губерніи въ провинціяхъ и полкахъ запорожцами разорено и разграблено, такожъ сколько военно-служащихъ, ихъ фамилій, государственныхъ и помѣщичьихъ поселенъ уведено и бѣжало въ запорожскія мѣста съ показаніемъ мужеска и женска полу душъ съ 1767 сего 774 году іюля по 21 число.

При семъ изъясняется о кордонахъ и фарпостяхъ согнанныхъ ими жъ запорожцами въ нижеписанныхъ полкахъ:

кордоны:

Въ Елисаветградскомъ пикинерномъ:

Наприкінці XVIII віку запорозці живуть тими уявленнями, що їми жили вони у XVII в. й єдине бажання, що його подали були їхні депутати до Комісії 1767 року, було бажання зберегти Січ од змін і захистити старовину²³⁷⁾. Осторонь їх проходили ті ідеї, що їми жили державні люди, отож, намагаючись повернути собі землі, одведені під Нову Сербію й Слов'яно-сербію й вивести пересельців, що на їх витрачено більше-менше 2,5 міль. крб. за передвоєнним розрахунком²³⁸⁾ не розуміли вони, що листи їхні з цими вимогами будуть, мовляв Потоцькі, «разумнимъ людямъ для любопытства»²³⁹⁾.

Те, до чого навпомацки йшов був уряд Єлизавети, приваблюючи чужоземних колоністів, це було головне завдання уряду Катерини: а саме — піднести продукційність краю, піднести сільсько-господарську промисловість, а як знаряддя до цього — збільшити людність краю всіма засобами, од підвищення шлюбів і народжень до запрошування чужоземців включно. Річ зрозуміла, ставлячи питання так, не можна було навіть мріяти про те, щоб вивести чужоземних колоністів і повернути широкі степи запорозцям, з екстенсивною їх системою господарства.

Як ставилися запорозці до землі, це добре з'ясовує інструкція Коша року 1756 з приводу ревізії мешканців Самарської та

1. состоящей при рѣчкѣ Жолтенкой на тракту съчевомѣ.
2. состоящей при рѣчкѣ Зеленой.
3. состоящей въ урочищѣ въ Княжихъ боеракахъ, при которомъ урочищѣ запорожская ставка ноне учреждена въ Семи Курганахъ.
4. отъ Верблюжской роты въ четырехъ верстахъ, къ Зеленой ротѣ, состоящей на большомъ шляху.

Въ Молдавскомъ гусарскомъ:

1. фарпость именуемый Корабельною балкой.
2. состоящій при Екатериненскомъ шанцѣ.
3. состоящей отъ слободы Калмазовки близъ Поповой мельницы, гдѣ запорожцы свою слободу заселяють.
4. противъ Пещаного Броду на главномъ городомъ шляху.
5. на Помочной балкѣ.

Сверхъ же сего находящіеся по рѣкѣ Синюхъ отъ Екатериненскаго шанца до слободы капитана Одобаша-Осичокъ 6 фарпостовъ, согнаны и дѣлають въ Польшу и изъ Польшы пропускъ свободный. М. Отд. Арп. Главн. Штаба (Лефор. Арх.) оп. 194, св. 183; с. № 4, арк. 6-7.

²³⁷⁾ А. В. Флоровскій. Депутаты войска запорожскаго. Зап. Од. Общ., т. XXX, ст. 365-6. П. Китицинь. Голось запорожскаго депутата во всероссійскомъ собраніи депутатовъ 1767 г. К. Стар., 1883, т. V, ст. 683-85. И. В. Теличенко. Сословныя нужды и желанія малоросіянъ въ эпоху Екат. Комис. К. Стар., 1891, т. XXXII, 249-50.

²³⁸⁾ Д. І. Багалій. Заселення південної України, ст. 80. Колонізація, ст. 83.

²³⁹⁾ А. А. Скальковскій. Ист. Н. С. т. III, ст. 171.

Кодацької паланок: тут у п. 2-ім сказано, що «живущимъ» по різних селищах оголосити, нехай-би вони «тамо жителями не были и утѣсненія остаючимся зимовниками козакамъ холостымъ не дѣлали». Як видно, люди говорили про тісноту там, де жило більше-менше 1,8 душ чоловік та жінок на 10 квадр. верстов²⁴⁰⁾.

Поруч цих намагань уряд штучно притягає приватний капітал на степи і заводить тут господарства: тут мають роздавати землі великими ділянками, зобов'язавши власників залюднити їх селянами, отже розбирати запорозькі землі фактично почали ще значно раніш перед тим як скасовано Січ, і в цій справі державний інтерес збігався із приватно-господарським²⁴¹⁾.

Але рівнобжно з цією урядовою й панською колонізацією відбувається й інша вільна: людність суне на запорозькі вільності і з Гетьманщини, і з земель Новоросійських; сюди, до запорозьких слобід і хуторів тікають і селяни від панів, і салдати з польових полків, що їх оселили й розквартирували, і сами чужоземці — волохи, серби й інші²⁴²⁾.

Зайшли люди почали колонізувати запорозькі землі вже давно. Московський уряд одразу чинив цій колонізації опір. Отож, 1743 року надіслано запитання кошовому отаманові Малашевичеві про захожих на Запорожжя з Польщі. Кошовий відказав, що «на войсковые ихъ вольности козацкіе людей съ городовъ польскихъ» сила приходить. Тоді Сенат заборонив приймати таких зайд, бо, згідно з укладеною із Польщею вічною згодою, «своевольныхъ и непослушныхъ людей, то есть перебѣжчиковъ съ обоихъ сторонъ принимать отнюдь не велѣно»²⁴³⁾.

Ще більше перекинчиків було не з Польщі, а з сучасної Гетьманщини. Це завсіди хвилювало уряд. Отож, року 1742, наказано вислати з запорозької слободи Вільної 323 чоловіка мешканців, що поприходили сюди з різних полків — Миргородського, Полтавського, Лубенського та інших — всіх їх повернуто на попередні місця²⁴⁴⁾. Року 1743 Сенат загадав кошовому отаманові «бѣглыхъ малороссійскихъ людей не принимать подъ

²⁴⁰⁾ А. А. Скальковскій. Къ исторіи Запорожья. Внутренніе распоряжки. К. Стар. 1882, т. IV, стор. 536.

²⁴¹⁾ Матеріали для исторіи Запорожья, К. Стар., 1882, т. III, ст. 324. А. Шимановъ. Предсмертная поземельная борьба, К. Стар., 1883, т. XII, 617. А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С., т. II, 261. Е. А. Загаровскій. Очеркъ исторіи сѣвернаго Причерноморья. Од. 1922, ст. 98-99.

²⁴²⁾ А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С., т. II, 263. А. Пишчевичъ. Примѣчанія, К. Стар., 1884, I, 128. В. А. Бѣдновъ. Послѣдній атаманъ, Лѣтопись Екат. Арх. Уч. Ком., I, 26.

²⁴³⁾ Д. И. Эварницкій. Источники, т. II, 1662-63.

²⁴⁴⁾ Там-же, стор. 1326.

Пограбовано, попалено на суму:

З Катерининської провінції	2493 чоловіка
З Лизаветинської провінції	2881 чоловіка
Разом з двох	5374 чоловіка
В Катерининській провінції	95.133 крб. 93 коп.
В Лизаветинській провінції	137.562 крб. 46½ коп.
Разом у двох	232.696 крб. 39½ коп. ²⁵⁴⁾

На жаль, ми не знаємо, який час охоплює цей «екстракт», що надіслав його ген. Чертков Потьомкінові, — чи тільки один рік, і, таким чином, продовжує реєстр, що був склав полк. Звірев, чи він охоплює більш як один рік і має самостійне значіння.

Аналогічного реєстра втрат і згуб, що заподіяли запорозці, складено і в Ізюмській провінціальної канцелярії року 1775²⁵⁵⁾.

Легко уявити собі, яку шкоду чинила втеча цих людей і державним поселенням і панським економіям. Виходить, що на простороні запорозьких земель збіглися дві колонізаційні течії: державна й приватно-господарська — запорозька.

Щоб схарактеризувати, як ставилися до запорозців сучасники, надто цікава записка анонімового автора, що її надрукував О. М. Лазаревський. Редактор висловлює думку, що, можливо, що цю записку написано за дорученням од влади²⁵⁶⁾; треба додати, що автор її, можливо, належав до поміщицької класи і всю його записку перейнято ненавистю до запорозців. Він характеризує земельні суперечки запорозців, як намагання, не маючи на те жадних прав, одібрати землі, що належать «Новоросійській» губернії; «обнадеживъ себя, что имъ была въ томъ удача», вони будують проти Бахмута, Тора, Ізюма і давньої лінії й проти полків пікінерського донецького й лизаветградського й гусарського молдавського «полковые избы... начали наживать вольность, обѣщавши приходящимъ къ нимъ людямъ льготъ на два года, почему въ сіе короткое время и населили прежде упомянутыхъ дворовъ болѣе двадцати пяти тысячъ слободы, дѣйствительно изъ Новоросійской губернії и частію изъ Малороссіи и Слободской губернії... Когда жъ успѣли запорожцы отнять земли и стали Новоросійской губернії сосѣдями, то завели безпрестанную и конечно всеневную ссору, и чи-

²⁵⁴⁾ Там-же, арк. 3-6.

²⁵⁵⁾ Д. И. Эварницкій. Источники, т. II, 1872-1880.

²⁵⁶⁾ Киевск. Старина, 1889 г., т. XXVII, стор. 628. Архивъ истор. и юрид. свѣд., 1861 г., т. II, стор. 5.

нять великіе разоренія... единственно для того, чтобы люди къ нимъ переходили»... «Прежде запорожцы, — пише той-таки автор, — были бѣдны, а нынѣ они богаты, и подчиненные ихъ привязаны во всякой повинности; гдѣ прежде у нихъ были хутора, тамъ теперъ великія селенія»²⁵⁷⁾.

Те-ж саме почуття роздратування й заздрости почувается в словах іншого сучасника, Болтіна. Він, у примітках до Леклерка, пише, ніби той не має рації, кажучи, що москалі свавільно займали землі, належні запорозцям: «земель у запорожцевъ столько было во владѣніи, что ниже десятую часть изъ нихъ занимать они своими замледѣліемъ и скотоводствомъ не могли...» а роздавали землі на підставі розпоряджень влади, а не самохіть²⁵⁸⁾.

Так само вороже поставивсь і граф Захар Чернишов до запорозців, коли вони прохали через нього повернути їм одібрані під селища полкові землі: в бажанні їх одержати назад землі й поселити на них родинних козаків слободами, він утледів погрозу «какъ Малороссію, такъ и Слободскую и Новоросійскую губерніи опустошить»²⁵⁹⁾.

Дуже цікава своїм настроєм промеморія, надіслана до Новоросійської Губ. Канцелярії 5 січня 1775 року, так-би мовити, за останніх хвилин існування Запорожжя, з Коша. Тут Кіш уже не виправдується в тім, що він заарештував прапорщика Пономарьова, присланого межувати землі, і що він (Кіш) чинить «обиды подчиненнымъ Новоросійской губернії», а переходить, можна сказати, в наступ і категорично заявляє, що канцелярія Новоросійської губернії «довольно свѣдома, что поселилась Елисаветградская провинція на землѣ войска Запорожского, равно и Екатеринбургская, и сколько обидъ от нихъ терпитъ, войсковая канцелярія могла б признать, если б изъ пребывающихъ в ней нѣкоторые причасни не были самовольному владѣнію земель войска запорожского... Эти „подчиненные“, в чужіе добра влѣзши користуются», а коли-б «тѣ Новоросійской губернії подчиненные на запорожскихъ землях не сидѣли самовольно, и въ оныя не влезали, то и переписок бы рѣдко слѣдовало»²⁶⁰⁾.

²⁵⁷⁾ Памятники новой русской истории, т. II, ст. 301-2. А. М. Лазаревскій. Запорожье въ концѣ XVIII в., К. Стар. 1889, т. XXVII, ст. 636-7.

²⁵⁸⁾ И. Н. Болтинъ. Примѣчанія на Историю древн. и нын. Россіи г. Леклерка. М. 1788, т. I, 382.

²⁵⁹⁾ С. М. Соловьевъ. Ист. Россіи, кн. VI, ст. 304.

²⁶⁰⁾ Д. И. Эварницкій. Источники, т. II, 2087-88.

Цю саму думку просто висловив у листі до Потьомкіна кошовий Калнишевський: «не жалується на насъ тотъ, кто наших земель не захватывалъ и ими не пользуется. Только тѣ кричатъ на насъ, кто отъ насъ пользуется»²⁶¹).

Коли ми вдамося до народніх пісень про зруйнування Січи, то побачимо, що там ясна думка про свої землі, річки, про те, як «пани — сенатори, пребольші генерали . . . одібрали всі вольності запорозькі, зачали на плани ділити»²⁶²) . . . землі, що їх запорозці мали за свої.

Отже родючі землі запорозькі й були той ласий шматок, що претендентів на нього де-далі більшало, а життя в запорозьких степах, хоча-б і «в підданстві», себ-то кріпацтві у запорозьких козаків, являло гострий контраст, порівнюючи з гнітом кріпацтва московського, що міцнішало.

Слід відзначити, що втратили запорозці й свою вагу в справі охорони меж, бо за умовами Кучук-Кайнарджійської угоди Московщина набула на півдні нові території. Коли-ж запроваджено «Положеніє о губерніяхъ», що одноманітно нівелювало лад у всій російській імперії, Запорозька Січ з її просторими вільностями, з її народоправством, з її степовим товариством лицарів «бездружинних» була, з погляду державности, явищем неприпустимим.

Участь, що Запорозьке військо брало в засіданнях Комісії року 1767, виявила, оскільки не відповідало це «товариство» з його ладом уявлінням класової держави: депутатам од військо не знайшлося місця, коли розподілювано депутатів на групи, і їх зарахували до категорії селян, ще й призначили на утримання по 37 крб.²⁶³). Це дуже покривдило депутатів, і депутат Головатий писав з цього приводу до Коша, що «службы нашей и честь совсѣмъ унижены». Так само зрозуміли це і в Коші, тож і заходилися клопотатися, нехай-би депутатів поперевадили до вищої групи. Вони покликувалися на те, що у війську «старшина и казаки во всякихъ расправахъ въ равенствѣ изъ шляхтою и ни единого здѣсь служилого челоуѣка, чтобъ онъ не равенъ шляхтѣ былъ, не имѣется». Все-ж депутатам нічого не пощастило, та від платні, що принижувала їх у власних очах, вони відмовилися, дарма що її й збільшили — спочатку до

²⁶¹) А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. III, примѣч. 164.

²⁶²) М. Драгоманов. Нові українські пісні про громадські справи. Genève, 1881, ст. 20-21.

²⁶³) А. И. Маркевичъ. Предположенія о созывѣ Комиссии для составленія новаго уложенія. Зап. Одесск. Общ., т. XX, Матер., стор. 21-22.

50 карб., а згодом аж до 60 карб. Депутати мали за краще здобувати утримання од самого війська²⁶⁴).

Цікаву ілюстрацію взаємних непорозумінь дає лист до Коша від членів останньої запорозької депутації, що клопоталася в столиці, щоб повернути землі. Коли Потьомкін запитав у депутатів за писаря Верменка, що зруйнував слободу Лихівку, оселену на землях Орельської паланки, ті заявили, що писар чинив це згідно з розпорядженням Коша; на це Потьомкін відповідав: «пошлется де грамота въ Кошъ, чтобы самъ кошевой съ писаремъ его Глобою пріѣхалъ въ Москву на отвѣтъ». На це депутати відповіли: «кошевой и старшина сему не причиною, а дѣлается сіе отъ общества»²⁶⁵). Ось на цю невідповідальність старшинську, на цю неможливість вимагати виконання й відповіді у окремих осіб і не хтіла пристати державність XVIII в., що у всьому висовувала ідеї абсолютизму й суворой підлеглості. Це відчували провінціальні адміністратори середини XVIII-го віку й намагалися підсікти підвалину демократичного устрою — змінність і відповідальність перед виборцями виконавчих органів, запроваджуючи інститут незмінної старшини, що од неї, виходить, можна й вимагати й її карати.

Як зазначено вже вище, 1756 рік був по суті переломовий рік в історії Запорожжя, коли долю його було вирішено наперед, тільки-ж конало воно це років із двадцять. Тільки те, що чекали війни з Туреччиною, нарешті, сама війна 1769-1774 рр., затримали неминучий кінець Січи; за цих лихих років уряд знов відчув потребу в «степових лицарях»²⁶⁶) і ця остання доба перед смертю була добою найбільших підлещувань і почестів, що спалися на Кіш і запорозців. Ціла низка поважних вельмож, як от генерал-аншеф Панін, кн. Прозоровський, Потьомкін і чимало інших, уписуються, звичайно фіктивно, козаками в курені²⁶⁷). Катерина дає їм прихильні грамоти²⁶⁸), воеводи — Рум'янцева, Потьомкін, Долгорукий вславляють їхні подвиги на війні²⁶⁹),

²⁶⁴) А. В. Флоровскій. Депутаты Войска Запорожскаго. Зап. Од. Общ., т. XXX, стор. 344-48. А. А. Скальковскій. Ист. Новой Сѣчи, т. II, стор. 300.

²⁶⁵) А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С., т. I, стор. 91; т. III, стор. 171.

²⁶⁶) Н. П. Дашкевичъ. Рыцарство на Руси въ жизни и поэзи. Чтенія въ Истор. Об-вѣ Нестора Лѣтоп., кн. XVI в., IV, ст. 8-10, 13-20.

²⁶⁷) А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. I, ст. 96-97; т. III, 72-73, 127-128.

²⁶⁸) В. А. Бѣдновъ. Послѣдній атаманъ. Лѣтопись Екатер. Уч. Арх. Ком., в. I, 27. А. А. Скальковскій. Дунайцы. К. Стар. 1885, т. XI, ст. 124. Зап. Од. Общ., т. I, 201-2.

²⁶⁹) А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. III, 101-2; його-таки: Дунайцы. К. Стар. 1885, т. XI, 118, 129-130.

кошового отамана й старшину винагороджують золотими медалями, навмисне вилятими, щоб носили на андріївській бинді ²⁷⁰⁾, але-ж це була вже лебедина пісня Запорозжя.

Четвертого червня року 1775 одбулося «атакованіє» Січі, і серед ініціаторів його ми бачимо «козака» Грицька Нечосу (Потьомкіна), а серед тих, котрі атакують — «козака» кн. Прозоровського й заступників перших законних грабіжників запорозьких вільностей — споконвічних ворогів Січі — сербів: Текелія, Чорбу й Лупула-Звірева ²⁷¹⁾.

Отак закінчила своє славне існування Запорозька Січ, що став з неї історичний анахронізм в умовах життя XVIII в.

ДО ІСТОРІЇ ПОВСТАННЯ НА ЗАПОРІЖЖІ 1768 РОКУ.

Проблема Запоріжжя в цілому, його населення, побуту, ідеології козацтва тощо — це одна з найважливіших, мало досліджених проблем історії України XVIII ст. Не можна сказати, що Запоріжжя мало цікавило дослідників. Навпаки, воно своєю своєрідністю, козацькою самобутністю, такою неподібною до решти Російської імперії, притягало увагу дослідників, які бачили у ньому явище вільного народоправства, характеристичного для XVII ст. й анахронічного для XVIII ст. Серед дослідників історії Запоріжжя бачимо такі імена, як кн. Мишецький, академік Г. Міллер, академік І. Гільденштедт, Леклерк та інші. Головні питання, що цікавили дослідників XVIII ст. були: політичний устрій, взаємини з російським урядом і, у зв'язку з ними, права запорожців на землі, на яких вони жили, які вважали за свої і які російський уряд невпинно захоплював та роздавав під поселення полків, слобід та приватних осіб.

Зруйнування Січі у 1775 р. позбавило ці питання актуальності; здавалося б, тепер могли з'явитися об'єктивні, спокійні досліді, але цього не сталося. Дослідники з початку XIX ст. опинилися у полоні різних хибних концепцій, подолати яких не могли й деякі з них передали у спадщину дослідникам XX ст.

У дослідженні історії Південної України у цілому й Запоріжжя зокрема велике місце належить Аполонові Олександровичу Скальковському (1808-1898), «Несторові» Південної України, над історією якої він працював щось років із 70 — від 30-их років аж до смерті. Скальковського закликав до Одеси генерал-губернатор «Новоросійського краю» кн. М. С. Воронцов і доручив йому написати історію «Новороссии». Для нього були відкриті всі архіви, він мав можливість перевозити їх до Одеси, і в цьому розумінні він зробив багато, головне — він урятував архів Запорозької Січі, перевізши його до Одеси. Працездатність Скальковського була величезна: він писав не тільки у галузі історії, але й у галузях інших дисциплін: статистики, економіки, етнографії, писав також белетристичні твори, переважно на історичні сюжети.

²⁷⁰⁾ Н. М. Мурзакевичъ. Дѣятели Новороссійскаго края. Зап. Од. Общ., т. VIII, ст. 253-455.

²⁷¹⁾ Всеподданнѣйшее донесеніе Текели объ уничтоженіи Запорожской Сѣчи. Зап. Од. Общ., т. III, 587-89.

Заслуги А. Скальковського перед українською історіографією дуже великі. Він перший дав солідні праці з історії Південної України¹⁾, оперті на архівних джерелах; в них дав багато цінних документів in exerto. Ще більшу вагу мають його праці з історії Запоріжжя, передусім «История Новой Сечи», що витривала три видання²⁾. Вона цілком побудована на матеріялах «Запорізького Архіву». Але, не зважаючи на виключно сприятливі можливості для праці, А. Скальковський не дав об'єктивної картини життя Запоріжжя. Син свого часу, він був під впливом романтизму і крізь його призму розглядав усе, навіть архівні джерела. У цьому розумінні дуже характерна його передмова до «Хронологического Обозрения Новороссийского края», де він заздрить талантові Вальтер Скотта і в минулому Південної України бачить багато гідного його пера. Але найбільше віддає він данини романтизмові в працях, присвячених Запоріжжю. Запорізьких козаків трактує він, як середньовічних лицарів, Кіч — як лицарський орден, із властивим західноєвропейським орденам напівмонастирським побутом. Кошовий отаман робиться командором ордену, «безженство» — принциповою засадою. Козаки, люди різного походження, різних соціальних верств, що їх лиха доля загнала на Запоріжжя, виступають у нього як ідеологічно одноманітна громада, в якій начебто панують братерство, рівність і всеосяжна влада «батька», — кошового.

Був і другий «ідол» (за висловом Бекона), що його подолати не міг А. Скальковський: тяжка доба царського самодержавства часів Миколи I, доба панування горезвісної формули: «православ'є, самодержав'є і народність» (звичайно, російська). Скальковський, високий російський урядовець, розглядав джерела з погляду російського націоналізму. Він бачив у Запоріжжі лише частину Російської імперії, а в козаках — вірних підданих царя, відданих російських патріотів. Україна, український патріотизм у його працях зникли без сліду. Оці дві концепції — романтичне тлумачення історії Запоріжжя та вкладання її в Прокрустове ложе миколаївської триединої формули — завели Скальковського в такі нетри, з яких він не міг вийти. Але сталося ще гірше: А. Скальковський був також один із талановитих письменників першої половини XIX ст. Його праці друкувалися окремими виданнями, у журналах, наукових збірниках, газетах, творили «громадську думку», виховували читача, впливали на ми-

¹⁾ Хронологическое Обозрение Новороссийского края. Одесса, 1836. Опыт систематического описания Новороссийского края. Одесса, 1850.

²⁾ История Новой Сечи. Одесса, 1842; II вид. Одесса, 1846; III вид. Одесса, 1885.

стецтво, белетристику. Отже, під впливом Скальковського були всі дослідники XIX ст., зокрема єпископи Теодосій (Макаревський).

В останній чверті XIX ст. поживався інтерес до історії Запоріжжя. Видано тоді низку цінних документальних матеріалів, які висвітлюють історію Запоріжжя (публікації В. М. Ястребова³⁾, О. М. Лазаревського⁴⁾, О. О. Андрієвського⁵⁾, «Киевской Старины»⁶⁾, М. Терновського⁷⁾ і особливо Д. І. Яворницького (Єварницького). Д. Яворницький (1855-1940) опублікував сотні праць з історії Запоріжжя⁸⁾. Можна сказати, що ніхто з істориків Запоріжжя не мав у своєму розпорядженні такої сили архівних документів. Але, подібно до Скальковського, Яворницький не міг вийти з-під впливу романтизму і на підставі джерел дати нове освітлення історії Запоріжжя: у своїх працях він повертається до концепції Скальковського, і з-під його талановитого пера знов з'являються і «орден безжениого товариства», і «монолітність», і «єдність», братерство і патріархальна слухняність старшині. Термін «монолітність» запорозького козацтва належить якраз Д. І. Яворницькому.

На початку XX ст. в українській історіографії починається

³⁾ Архив крепости Св. Елисаветы. «Зап. Одесск. Об-ва Истории», т. XV.

⁴⁾ Запорожье в конце XVIII ст. «Киев. Стар.», 1889, т. XXVII, ст. 623-629.

⁵⁾ Материалы для истории южно-русского края в XVIII ст. «Зап. Одесск. Об-ва», т. XII і окремо, Одесса, 1886; Материалы для истории Запорожья, там же, тт. XVI і XVII. Запорожские выборы в XVIII ст. «Киев. Стар.» 1883, т. VI.

⁶⁾ А. Л. Шиманов. Предсмертная поземельная борьба Запорожья. «Киев. Стар.», 1883, XII; А. В. Твердохлебов. Эпизод из предсмертной борьбы Запорожья, там же, 1886, т. XVI.

⁷⁾ К истории Запорожского края. «Вестник Екатеринославского земства» за 1904-1905 год.

⁸⁾ Найвидатніші праці Яворницького (Єварницького): Жизнь запорожских казаков. «Киев. Старина», 1883, т. VII; Число и порядок запорожских сечей, там же, 1884, т. VIII; Топографический очерк Запорожья, там же, т. IX; Остров Хортица, там же, 1888, т. XIX. Окремі видання: Запорожье в остатках старины и преданиях народа, СПб., 1888 р. Очерки по истории Запорожья и Новороссийского края, СПб., 1888 р. Вольности запорожских казаков, СПб., 1898. История запорожских казаков, тт. I-III, 1890-1897. Крім того, низка статей в «Летописи Екатерины. Ученой Арх. Комиссии», в «Историч. Вестнике», «Русской Мысли» та ін. Останній значний твір Д. І. Яворницького: Сборник материалов для истории запорожских казаков, СПб., 1888 р. Источники для истории запорожских казаков, Владимир, 1903, т. I-II. Две поездки в Сечь Яценко-Зеленского, Екатеринослав, 1915. До истории Степовой Украины, Днепропетровск, 1929 р.

до Коша, підтверджують ще й «записки», які збереглися у кількох копіях. Складений був тоді навіть докладний проєкт, як саме здійснити цю передачу земель запорожцям¹⁴). Важко тепер сказати, що спричинилося до невдачі — чому докладно розроблений плян не був здійснений. Але у даному випадку я торкаюся його, щоб показати, яку велику дипломатичну роботу провадили запорозькі депутації у Петербурзі, коли питання про повернення земель стояло якийсь час на шляху до реалізації. З другого боку я зупиняюся на цьому питанні, щоб показати, якою видатною постаттю був П. І. Калнишевський, який, власне, вів усі ці переговори з російськими вельможами. Питання про повернення земель Єлисаветградської провінції повстало вдруге після несподівано-жорстокого нападу татар у 1769 р., коли виявилася повна беззахисність її. Востаннє це питання було поставлене у Державній Раді у 1774 р. і викликало розбіжність думок¹⁵). Цікаво, що відгуки цих обговорень знаходимо в оповіданні сучасника кап. Зарульського. Катерина II, — писав він, — викликала депутатів від Війська Запорозького та пообіцяла, що по закінченні війни (з турками) буде розглянуто претенсії запорожців з приводу земель. Але, коли Сенат переконався, що вони мають не оригінальні грамоти, а копії, їм відмовлено¹⁶).

Ще цікавіший відгук у народній поезії: у деяких піснях про зруйнування Запорозької Січі говориться, що Катерина не могла нічого зробити для запорожців через «великих панів», «панів сенаторів»¹⁷). Відомості про якісь наради «панів сенаторів» дійшли, мабуть, через членів запорозьких депутацій до тих, хто складав ці пісні, сповнені туги за славним минулим Запоріжжя.

В останні 40 років існування Запоріжжя там відбулася велика еволюція у господарських відносинах. До першого зруйнування Запоріжжя 1709 року головним видом господарства було скотарство. Величезні череди худоби, табуни коней випасалися у степу. Ще у 1751 р., скаржачись Єлисаветі на захоплення їхніх земель старосамарськими мешканцями, запорожці підкреслювали, що з давніх-давен старосамарці, з їхнього дозволу, на їхніх землях дрова рубали і землю орали тому, що

¹⁴) Архив Государственного Совета, т. I, ч. II, ст. 219-222.

¹⁵) Записки о Малой России. «Чтения в Моск. Об-ве Истории и Древностей Российских», 1848, кн. 6, ст. 23-24.

¹⁶) Дніпропетровський Історичний Архів, фонд Новоросійської губ. канцелярії, в'язка 70, ч. 1666, арк. 114-115.

¹⁷) Я. Новицкий, Запорожская и малороссийская старина в памятниках устного творчества, ст. 102.

«тими волостями ніхто не інтересувався»¹⁸). Інше діло — коли стали з'являтися села, і нова людність принесла владу чужого начальства.

Щодалі, то більше мінявся характер господарства на запорозьких степах. Ускладнювалось «військове» господарство: тут ішов двобічний процес. У зв'язку із збільшенням старшинського землеволодіння на Гетьманщині і перетворенням вільних посполитих на зобов'язаних працювати на землі володільця, збільшилася втеча посполитих за кордон, передусім на Запоріжжя. Виходили цілими селами, з родинами, з худобою й зникали у запорозьких степах. Цей рух набрав катастрофічного характеру для сусідніх із Запоріжжям земель і викликав повільний скарг на запорожців, які «переховують» утікачів і не повертають їх. Ці втікачі оселялися слободами й починали господарювати так само, як господарювали у рідній Лубенщині чи Миргородщині. Кіш створював для них звичні вже умови — вони перетворювалися на вільних посполитих, що повинні були сплачувати певні військові податки. Поруч із посполитими, Кіш організує у своїх паланках військові «дачі», де випасають коней, запасають сіна, сіють пшеницю, просо, овес на військові потреби. Так на території Запоріжжя збільшувалася хліборобська людність, яка у війську не служила, а працювала у сільському господарстві. Крім того, на окраїнах запорозьких земель поволі збільшувався й козацький елемент: це були родини козаків, які за твердим законом Січі не могли появлятися у Січі, у куренях, але могли жити десь по селах посполитих або в окремих хуторах¹⁹).

Кіш надавав великого значення оселенню слобід на військових землях, бачачи в них не тільки одно з важливих джерел утримання війська, а також й засіб для захисту земель. Так, у 1756 р., коли на східних кордонах загострилася боротьба за землі, Кіш уживав заходів, щоб оселити там залюднені слободи. Сюди, між Тором та Ізюмом, охоче йшли селяни із Слобожанщини та Гетьманщини. Переселенців було так багато, що тут засновано нову паланку — Барвінко-востінківську²⁰). Того ж року Калнишевський слав із Петербургу наказ Кошеві заселити землі по берегу Дніпра, біля порогів, бо він чув про плян

¹⁸) Д. Эварницкий. Сборник материалов для истории запорожских козаков, СПб, 1888, ст. 27-48.

¹⁹) М. Слабченко. Соц.-правовая організація Зап. Січі. «Праці Комісії для вивч. істор. зах.-руськ. та українського права», т. III. Його ж таки. Паланкова організація. Там же, в т. VI.

²⁰) А. Шиманов. «Предсмертная борьба Запорожья», «Киев. Старина», 1883, т. XII, ст. 618.

поселити там Самарський гусарський полк²¹). Пізніше 1772 р. Калнишевський пропонував Кошеві селити одружених козаків та переселенців «з Польщі» (себто з Правобережної України) над річкою Інгульцем, біля гирла Бересніговатої, слободами, так, «щоб сторонні не мали можливости влизити до таких місць і захоплювати там ґрунти»²²). Перед тим, р. 1768, він наказав селити одружених козаків на кордоні Нової Сербії, у слободах Петрівці, Верблужці, Куцівці, Зеленій, Жовтій²³). Так на Запоріжжі творилася досить численна маса заможного, працюючого козацтва та посполитих.

Кіш добре розумів важливість розвитку сільського господарства. Року 1769 він наказав паланковим полковникам стежити, щоб землі були своєчасно засіяні, щоб можна було прогнати не лише хлібороба, а й продати частину врожаю. На випадок нестачі робочої худоби, він наказував паланковому начальству позичати селянам волів.

Поруч із зростанням військових господарств та слобід у середині XVIII ст. відбуваються зміни у матеріальному становищі козаків. Уже 1736 р. англійський дипломат Рондо зазначив наявність на Запоріжжі заможних козаків, що мали по 100 коней і більше. Щодалі, то більше зростало число значних господарств старшини, як от, наприклад, полковників — Миколи Рудя та Колпака. Перед зруйнуванням Січі кошовий отаман П. Калнишевський продав кримським татарам 14.000 овець²⁴). Він мав під час ліквідації Січі 7 зимовників, а в них 639 коней, 107 корів та волів, 13.600 овець та кіз, разом 15.800 голів. Військовий писар Глоба мав 13.774 голови різної худоби. Військовий старшина Гараджа мав 2.910 голів, старшина Нагай — 2.551 голову; військовий суддя Головатий — 1.601 голову. Поруч із скотарством, на землях старшини розвивалося хліборобство: писар Глоба продав 1775 р. 1.000 четв. борошна²⁵). Під час конфіскації майна старшини 1775 р. згадувалися великі багатства у скиртах хліба та в інших запасах. Продукти сільського господарства йшли на продаж; табуни коней, череди волів ганяла старшина на ярмарки до Нової Сербії, Польщі, Шлезька. Такі господарства вимагали праці робітників, і, дійсно, їх обслуговували наймити, які діставали за працю одяг, харчі, грошову платню, скла-

дали з господарями договори. Наймити були різних категорій: звичайні сільські наймити, управителі зимовників, «господарі», які користувалися великою довірою власників і діставали велику платню. Часто вони мали власну худобу.

Багатства старшини збільшувала її участь у торгівлі сіллю та рибою: старшина виряджала мажі по рибу та сіль у Крим. Старшина діставала значну пайку від військових прибутків з митниць, платні за користування мостами тощо. Наслідком усіх цих операцій нагромаджувалося великі скарби в різних видах. У різних джерелах є вказівки на таке збагачення старшини²⁶).

На значну вільну готівку старшини вказують щедрі пожертви на будову церков, на оздобу їх. Калнишевський поставив власним коштом три великі церкви: 1763 р. в Лохвиці, 1768 р. — в Києво-Межигірському монастирі і 1770 р. — в Ромні. Крім того, він надіслав коштовні пожертви до церкви в Єрусалимі²⁷). Глоба розпочав будувати церкву у с. Гупалівці, але не встиг закінчити, і 1776 р., з наказу Потьомкіна, її добудовано коштом прибутків із конфіскованого майна Глоби²⁸). Головатий зробив коштовний подарунок церкві у Батурині: Євангелію у срібній оправі.

Скарби старшини не обмежувалися готівкою: Калнишевський мав багато цінних речей — золоті годинники, коштовну зброю, одяг, посуд. Тодішній одяг старшини відрізняв її від рядових козаків: зброя, прикрашена самоцвітами, золотом, шовкові та оксамитні жупани, шапки з коштовного хутра, дорогі коні в уздечках та сідлах, оздоблених золотом та камінням.

Дехто із старшин, як от Калнишевський, мав «панські» будинки на кілька кімнат, із стінами, вкритими шпалерами, з дорогими образами, картинами, меблями, з дорогим, срібним та золотим посудом. Калнишевський мав в 1775 р. «саксонську» порцеляну — філіжанки до кави. Все це вказує на високі вимоги до життя, нахил до комфорту.

Звичайно, так жила тільки верхівка запорозького козацтва — його старшина і дехто з заможніших козаків. Нижче стояла голота, «козаки-нетяги», козацька «сірома», як називали її

²¹) М. Слабченко. Паланкова організація. «Праці Комісії для вивч. іст. зах.-руськ. і україн. права», т. VI, ст. 188.

²²) М. Слабченко. Там же, ст. 188.

²³) А. Пишчевич. Примечания на Новорос. край. «К. Стар.», 1884, к. VIII.

²⁴) А. Скальковский. Истор. Нов. Сечи, т. III, ст. 178.

²⁵) Запор. Архив, в'язка ч. 27/17.

²⁶) Зап. Арх., в. 86, ч. 323, в. 26, ч. 222.

Дніпропетр. Истор. Арх., фонд Новор. губ. канцел., в. 161, ч. 5888. А. Богумил. К истории управления Новороссиєю Потемкинским. «Летопись. Екатер. Учен. Арх. Ком.», в. II, ст. 63.

А. Скальковский. Как судили и рядили запорожцы. «К. Старин.», 1886, т. XIV, ст. 610.

П. Ефименко. Кальнишевский. «Русск. Стар.», 1875, т. IX, ст. 416.

²⁷) П. Ефименко. Там же, ст. 406.

²⁸) А. Богумил. Там же, ст. 36.

самі козаки. Це ці козаки, про яких 1756 р. російський офіцер Нікіфоров писав, що вони не мають навіть «сорочки для прикриття тіла». Ця головна маса запорозьких козаків колісь, у XVI-XVII ст., жила за рахунок військової здобичі, після вда-лих походів на Крим, на Туреччину, вони діставали пайку з прибутку, гатили калюжі оксамитами та парчею; привозили золоті шаблі та гаманці з грішми²⁰). У XVIII ст. справи змінилися: козаки не могли робити самовільних нападів, а участь у спільних з російськими військами походах уже не давала таких прибутків, та й війни бували рідко. Так маса козацтва опини-лася на утриманні Війська, а утримання це не було дуже роз-кішне. У Січі стояло 39 куренів, великих касарень, у яких жили козаки — «курінне товариство»; воно одержувало від Війська все утримання: курінні кухарі варили їжу, за яку не було обов'язку платити; хто мав гроша, кидав у карнавку, скільки хотів, але, можна думати, більшість цього не робила. Військо давало одяг, на випадок війни — коня, зброю. Усе це йшло з прибутків із військового господарства: з військових діль-ниць для рибної ловлі, з «царського жалування», з прибутків од митниць. Для утримання цього товариства обкладали по-датками посполитих; для цього ж орали й сіяли на військових землях, для цього товариства годували коней. Але усього цього було мало, бож козак хотів і одягтись за своїм смаком, і випити, і взагалі жити, не як москаль у касарні, а як вільна людина. Не маючи ні звідкіля прибутку, він, правда, міг дещо заробити власною працею: міг піти «аргатом» — наймитом на рибні ловлі, до валки, що возила сіль з Криму, до старшинського gospodarства тощо. Але у всіх цих випадках він робився знову підлег-лою людиною, втрачав свою волю. Треба брати на увагу пси-хологію запорожців: це ж були люди, які вже раз у житті, а дехто кілька разів тікали від якогось «пана» — чи на Лівобе-режній, чи на Правобережній Україні. Тікали, щоб не робити на «панів», тікали на Запоріжжя, бо чули, що там вільне жит-тя, без панів, що там «воля». І ось для того, щоб жити «по-людському», треба знову ставати до праці на когось — чи то на «військо», чи на старшину — того ж таки пана, який живе по-панському, одягається багато, має господарство, табуни, зо-лоту зброю тощо.

Цих умов запорозького життя не доцінювали старші істо-рики Запоріжжя — А. Скальковський і Д. Яворницький. Бо ці умови свідчать, що не могло бути на Запоріжжі ні єдності, ні братерства, не могло бути й «монолітності». А якщо цього не

²⁰) А. Скальковський. Історія Нов. Сечи, т. I.

було, то й не були виключені всякого роду внутрішні завору-шення та боротьба, що підточували увесь організм Нової Запо-розької Січі й робили його нетривким. Запоріжжя за 40 років — з 1734 р. (повернення на старі місця) і до 1775 р. (зруйнуван-ня Січі) — з надзвичайною швидкістю пройшло той процес, який переживала Гетьманщина з часів Хмельниччини. Велике значення мало й те, що до кінця існування Запорозької Січі усі козаки — від кошового до останнього козака-«нетяги» — юридично були рівноправні: вони мали однакове право брати участь в обранні нової старшини, могли виставляти кандидатів, могли вимагати демісії старшини, хоч фактично обирали стар-шину з невеликого кола людей. Тільки раз на рік користува-лися вони цим правом, і тому якраз дні виборів, здебільшого Різдво, позначалися заворушеннями і навіть повстаннями, і цим способом «сірома» виявляла своє незадоволення старшиною.

Тим то цілком природно, що однакості в інтересах стар-шини та сіроми не можна навіть припускати. Ще у 1594 році Еріх Лясота, спостережливий посол цісаря Рудольфа до Запо-різької Січі, помітив розходження інтересів між «володільцями човнів» — заможним козацтвом — та «голоотою». Ще яскравіше встає ця розбіжність у середині XVIII ст. Хоч Калнишевський, як талановитий дипломат, мудро провадив складну політику щодо петербурзького уряду, не поступаючися у дискусіях із графами й князями, і ступінь за ступенем виборював визнання прав на землі для усього Запоріжжя, але для сіроми він був одіозною, ворожою фігурою.

Я хочу зупинитися ще на одному, дуже важливому, явищі — на так званій «Гайдамаччині». Перші значні заворушення українського селянства на Правобережній Україні викликало поновлення влади Польщі після понад піввікової перерви. Польське панство — магнати й шляхта — розшукували межі своїх володінь, стали залюднювати їх; спочатку оголошували «сло-боди» — пільги на 15, 20 років од панських повинностей. Але по закінченні цих років селянство опинилося знов у кріпацькому ярмі, від якого вже відзвичайлось, а молоде покоління встигло вирости, не знаючи його. Закінчення пільгових років познача-лося селянськими повстаннями проти панського гніту. Спочатку селяни не були організовані і діяли розбіжно. Перше значне повстання припало на 1734 р., коли запорожці щойно поверну-лися на Запоріжжя. Повстання тривало кілька років і його кінець-кінець приборкало польське військо. Багато повстанців-гайдамаків втекло тоді на Запоріжжя. З того часу Запоріжжя робиться, так би мовити, школою, де молодь проходила війсь-

ковий вишкіл, і звідси виходили ватажки нових повстань. Повстання не припинялися, але хвилі їх то підносилися, то спадали. Значним гайдамацьким повстанням позначився 1750-й рік, коли повстання охопило великий район: Брацлавщину, Київщину, Поділля. Але повстанці знову зазнали поразки, головню через брак спільного проводу.

Після невдач гайдамаки тікали на Запоріжжя. Там відбувався постійний обопільний вплив — гайдамаків на запорожців і запорожців на гайдамаків. Найбільше гайдамацьке повстання — «Коліївщина», що охопило Брацлавщину і Київщину у 1768 р., було тісно зв'язане з Запоріжжям. Ватажки його — Максим Залізняк, Микита Швачка, Семен Неживий — вийшли з Запоріжжя. Російський уряд знав добре про ці зв'язки, і граф Румянцев, президент Малоросійської Колегії, і Воейков, губернатор Новоросійської губернії, звернули виключну увагу на переслідування гайдамаків³⁰). Зокрема суворо наказувано запорозькій старшині вишукувати гайдамаків і заарештовувати їх. Старшина опинилася у дуже скрутному становищі: з одного боку на неї наступав з рішучими вимогами російський уряд, а з другого — переслідування гайдамаків викликало незадоволення сіроми, аж до відкритих повстань включно. Кошовий Пилип Федорів, не зважаючи на те, що ретельно боровся з гайдамаками, викликав проти себе незадоволення російського уряду, яке виявилось у тяжких репресіях і обвинуваченнях у потуранні гайдамакам³¹).

Такі умови створилися на Запоріжжі у 1768 р. З одного боку — щораз більший наступ російського уряду, який захоплював нові й нові запорізькі землі під поселення російських полків, під державні слободи, під маєтки поміщиків, а з другого — маса козаків, що нічого не мала і тільки з заздрістю дивилася на багатства старшини. Непокірний настрій сіроми збільшувала невдача «Коліївщини»; жорстокі карі на гайдамаків викликали ще більшу втечу тих, що заціліли, до Запоріжжя, куди вони принесли новий подих ненависти і бажання помсти. Треба взяти на увагу й те, що старшина дедалі гірше почувала себе у ворожому оточенні й шукала підтримки, яку могло дати тільки російське військове командування. Старшина прагнула зрівнятися з лівобережною старшиною та російським дворянством, що виявилось у Комісії 1767 р. з приводу складання нових за-

³⁰) Переписка графа Румянцева о возстании на Украине. «Киев. Старина», 1882, т. IV, ст. 112; 1883, т. VII, стор. 269, 278.

³¹) К. Гуслистий. З історії клясової боротьби в Степовій Україні, 1932, ст. 13-14.

конів, де депутати Запоріжжя вимагали, щоб їх вважали за шляхтичів³²). Усі ці умови сприяли загостренню внутрішніх відносин, і наслідком цього було повстання проти старшини 1768 р.

Повстання 1768 р. притягало не раз увагу дослідників. Його досить докладно описав А. Скальковський в «Истории Новой Сечи»³³). М. Терновський видав низку документів з архіву Катеринославського Губерніяльного Правління, але, на жаль, у маловідомому органі³⁴). Нарешті, В. О. Греков надрукував ще більшу низку документів з передмовою³⁵). Проте, в цих виданнях звертали увагу, головним чином, на економічну природу подій, почасти на соціальну, тим часом як ці події мали ширший політичний інтерес. Тому кожна нова деталь, яка освітлює ці події, заслуговує на увагу дослідника. У Київському Центральному Архіві Давніх Актів, у фонді графа П. Румянцева, головнокомандувача російської армії в Україні і президента Малоросійської Колегії, зберігався великий документ, який освітлює докладніше питання, пов'язані з повстанням 1768 р. Це справа про слідство над заарештованими за участь у повстанні проти старшини запорожцями, з докладними свідченнями обвинувачених³⁶). Комбінуючи дані цього документу з опублікованими вже раніш матеріялами, можна досить ясно накреслити розвиток подій.

На перший день Різдва Христового 1768 року, за традиційним звичаєм, у Січі відбулася Військова Рада, яка обрала нову старшину, а саме: на кошового отамана — Петра Івановича Калнишевського, на суддю — Миколу Касапа. Кандидатура цих осіб уже давно була відома й викликала опір з боку «сіроми». В день виборів настрої на Січі був неспокійний, серед «сіроми» було багато п'яних, що під час виборів вигукували різні лайки проти кандидатів на старшину. По обіді зібралася велика юрба «сіроми» й пішла до пушкарні, де перебували, як завжди, в'язні. На цей раз серед них було багато «політичних». На жаль, документ не пояснює, у яких саме справах. Беручи під увагу, що якраз тоді веліся розшуки гайдамаків, можна припустити, що це були якраз гайдамаки, яких ще не встигло січове начальство передати російським командирам. Козаки

³²) А. Флоровский. Депутаты Войска Запорожского. «Зап. Одесск. Об-ва», т. XXX, ст. 344-348.

³³) А. Скальковский. Ист. Нов. Сечи, т. II.

³⁴) К истории Запорожского края. «Вестник Екатериин. земства за 1904-1905 гг.».

³⁵) «Зап. Ист.-Філ. Від. ВУАН», IX.

³⁶) На жаль, копії цього документу я не маю і мушу обмежуватися лише виписками з нього.

звільнили арештантів і, одержавши підкріплення, душ до 100, юрба рушила далі — до будинку Калнишевського.

У Калнишевського на той час було кілька чоловік з новою обраною старшиною. Довідавшись про те, що до будинку йде натовп розлютованих козаків, старшина злякалася; усі передяглися у чужий одяг (сам Калнишевський — в одяг ченця) і, розібравши стелю та покрівлю, через горище вихопилися з будинку і втекли до Новосіченського ретраншементу, під захист російської залози. Незабаром юрба повстанців вдерлася до будинку Калнишевського. Цей будинок мав три покої та сіни. Повстанці обшукали усі кімнати, комори і нарешті побачили розібрану стелю. Тоді вони почали грабувати майно: здирали шовкові шпалери із стін, із коштовних ікон віддирали золоті й срібні шати, а самі ікони топтали ногами. Порозбирали розкішну зброю, що оздоблювала стіни, розшукували золоті годинники, різні прикраси, повитягали із скринь коштовний одяг. В будинку кошового було стільки дорогих речей, що «сірома» дуже довгий час не могла покинути його. Від кошового пішли до будинку судді Касапа і той будинок теж пограбували. Потім пішли до «Гасан-баші» (фобург Січі), де мешкали дехто із старшини. Пограбували й їх. Далі звернулися до панотця з проханням відчинити церкву й відправити вечірню. Після вечірні дехто здобув горілки, увесь натовп пішов вечеряти й після вечері склали плян наступного дня. Вирішено було на другий день обрати нову старшину, забрати військовий скарб, гармати, коней й податися кудись із Запоріжжя: схилилися до думки перейти до Туреччини.

Другий день почався Службою Божою у церкві; після якої за традицією, пішли на майдан і там обрали нову старшину, а після того пішли дограбовувати будинки старої старшини. На цьому дії повстанців припинилися. З Новосіченського ретраншементу прийшла російська артилерія і почала палити по вулицях Січі. Повстанці повтікали, переважно до плавнів і там заховалися у чагарниках. Через деякий час до Січі повернулася стара старшина, й життя пішло старим шляхом. У цьому переліку подій вражає повна байдужість козацтва: жадного протесту, опору, наче порожнє місце, а не Січ.

Про повстання надіслано кілька рапортів від Новосіченського коменданта й від Калнишевського. Рапорти пішли до президента Малоросійської Колегії гр. Румянцева та до головного командира Новоросійської губернії.

Почалися розшуки повстанців; загоны російської залози та запорозьких козаків розсилались по околицях Січі. Дехто з

утікачів, бачивши безпорадність свого становища, самі поверталися і з'являлися «на ласку» до начальства, але більшу частину знайдено у різних місцях. Почалася підготовка до суду. Запорозька старшина звернулася до Новосіченського коменданта з заявою, що вона вважає за доцільне, щоб судила повстанців російська влада, бо запорозьку старшину козаки можуть обвинувачувати у необ'єктивності. Звичайно, така пропозиція була до вподоби російській адміністрації.

Румянцев відрядив до Січі осавула генеральної артилерії Григорія Кологривого. Це постать не цілком буденна: у 1750 р. він, бувши хорунжим генеральної артилерії, гостро виступив проти москалів, у зв'язку з чим у Глухові відбулося слідство⁸⁷). По приїзді до Січі Кологривий наказав зібрати вранці усіх козаків; зійшлися вони, за його словами, з великим запізненням, бо напередодні ввечері було велике п'янство, і козаки прийшли ще не цілком тверезі. Коли нарешті зібралось досить козаків, Кологривий звернувся до них з великою промовою. У ній, на прикладах з історії Греції й Риму, він доводив, що великі народи втрачали свої держави через непокірність підданих своїм урядам, через сваволу. Переходячи до історії України («Малоросії», як називав він), Кологривий зупинився на добі Богдана Хмельницького, казав про те, що той звільнив Україну від польської неволі завдяки однастайності й відданості населення. Після Хмельницького почалося «благоденствие» України під проводом і протекцією Росії, її «мудрих государів». Кологривий перелічував усі «милості», якими обдаровували Україну російські монархи, а зокрема Катерина II, і згадав про «невдячність» козаків. Він закликав запорожців виправити свої помилки, надалі бути вірними підданими Російської держави й не засмучувати «великої монархині». Ця промова була складена у туманних і пишномовних висловах, у тоні, властивому філософам і публіцистам XVIII ст., і можна уявити собі, як слухали цю промову, ще не очунавши від пятики, чубаті запорожці, і як багато вони зрозуміли з неї. Проте автор був певний, що його твір вплине добре на запорожців, і дав наказ збирати козаків кожного ранку й читати їм його промову.

Тим часом значна частина повстанців була заарештована й сиділа у тій самій пушкарні, з якої вони звільнили в'язнів у перший день заколоту. Почалося слідство. Для виконання слідства приїхала до Січі комісія із трьох російських офіцерів. Можливо, що з ними приїхали два ієромонахи, які теж допи-

⁸⁷) М. Горбань. Глухівські сутички 1750 р. «Україна», 1928. т. III.

тували обвинувачених і переконували їх принести каяття і сказати правду.

Притягнуто до слідства було понад 100 козаків. Комісія мала стандартний список питань, з якими вона зверталася до всіх обвинувачених: 1) ім'я та прізвище, 2) віра, 3) вік, 4) місце народження, 5) коли прийшов на Запоріжжя, 6) підданство, 7) чи складав присягу на вірність імператриці Катерині, 8) чи знає обов'язки, які накладає присяга, 9) чи був раніш під судом і за що, 10) чи брав участь у замаху на життя Калнишевського за кілька років перед повстанням, 11) яку участь брав у повстанні, 12) що саме пограбував у старшини, 13) хто намовляв взяти участь у повстанні, 14) які мав пляни надалі.

На першому допиті, у ієромонахів, усі підсудні в один голос заявляли про свою невинність і казали, що взагалі не брали участі у повстанні. Далі їх передавали до слідчої комісії, де вони усі спочатку теж твердо відмовлялися від участі у повстанні. Тоді усіх обвинувачених «нещадно били батогами» і після того всі вони докладно відповідали пункт за пунктом на запитання. Дехто заявляв, що намовляв інших. Тільки незначна частина й після биття заперечувала свою участь у повстанні. Треба додати: слідство виявило, що майже усі обвинувачені були неписьменні, і свідчення записували троє письменних із притягнутих до слідства, а іноді — сторонні люди, службовці канцелярії.

Буду розглядати справу за пунктами. На 2 п. — віра — звичайно, усі православні. На 3 п. виявилось, що величезна частина притягнутих до суду була у віці між 20 та 25 роками, не багато було солідних козаків, у віці 35-45, і тільки один понад 50 р. 4 п. — місце народження більшості була Україна, Лівобережна та Правобережна, і тільки незначна частина походила із сусідніх країн — Криму й Басарабії. На 5 п. відповідали здебільшого, що прийшли на Запоріжжя декілька років тому. 6 та 7 п. — майже усі були російські піддані і присягали Катерині II. 9 п. (чи був під судом) — виявилось, що здебільшого притягнуто до суду вперше, а дехто вже був під судом у дрібних справах — порушення козацької дисципліни, дрібні крадіжки. На 10 п. — про участь у замаху на Калнишевського — декілька чоловік ствердили, що брали, але не казали про мотиви. На 11 п. (про участь у повстанні) — не відмовлялись. На п. 12 — про грабунок старшини — казали, що грабували, але уникали точних вказівок, що саме взято й куди пішло. Багато казали, що брали для того, щоб врятувати від інших й потім передати власникам. Як видно з наведених пунктів, питання

про мотиви повстання не ставилося. Про це не питали слідчі, обминали ці питання й підсудні, роблячи наголос — і ті, й ті — на грабуванні. Загальні причини повстання залишилися нез'ясованими: чому переобрали старшину? Чим саме були незадоволені? Тому цілком несподіваним був п. 14 — про дальші пляни повстання. Ясно, що, обмежуючись тільки справою грабунків, не було рації питати про дальші пляни. А тим часом це питання ставили кожному заарештованому. Здебільшого оповідали, що не мали жадних плянів, що пішли тому, що «люди йшли», але дехто оповідав докладніше про плян обрати іншу старшину, забрати гармати, скарб і «податися під султана», до Туреччини. На цьому обмежується матеріал, який дав документ Київського Центрального Архіву.

При аналізі його впадає в око, що самі слідчі не хотіли знати правди, не було і в інтересах підсудних виявляти правду. Тому справжні мотиви повстання не були з'ясовані. Треба додати, що записування свідчень неписьменних через малописьменних записувачів теж не залишалось без наслідків: всі свідчення, очевидно, уніфіковано й скорочувано до останньої можливості, уже в інтересах записувача. Уніфікувала їх і слідча комісія, відповідно до пунктів допиту. Але, не зважаючи на все це, мотиви повстання, хоч і не зовсім ясно, таки виступають із матеріалів слідства.

Ясно, що грабування, топтання ікон і інші каригідні вчинки тільки супроводили головну дію, а цією дією було повстання проти старшини. На жаль, залишилося нез'ясованим питання про замах на Калнишевського. Це було за кілька років перед повстанням, мабуть, тоді, коли Калнишевський розгортав свою дипломатичну діяльність у Петербурзі (кошовим він був обраний вперше у 1765 р.), яка мала добрі наслідки, але викликала незадоволення в Січі й закиди у плазуванні перед урядом. Але це лише мої припущення. Зате, безумовно, обрання Калнишевського у 1768 р. викликало протест у формі повстання.

Надзвичайно цікаво, що керівники повстання мали на меті забрати гармати і військовий скарб і під проводом нової старшини перейти до Туреччини. Ці пляни цікаво порівняти з словами того самого Калнишевського, проти якого так гостро виступала запорозька «сірома». Доведений до повної безнадійності домогтися чогось од російського уряду, Калнишевський казав 1766 р., що залишається одне — перейти всім Військом під владу султана³⁸⁾.

³⁸⁾ А. Скальковский. История Новой Сечи, т. II, ст. 287-289. С. Соловьев. История России, кн. VI, ст. 324.

Цікава також справа запорозького полковника Максима Ви-соцького, що листувався з польськими «мятежниками»³⁹⁾ — треба гадати — барськими конфедератами. Пізніше, у 1775 р., до Райневаля де Жерара, французького резидента й консула у Гданську, приїздили запорожці просити допомоги у справі переселення до Туреччини⁴⁰⁾. Вони її не одержали, як також не підтримано у Берліні 1791 року В. Капніста, який говорив про бажання всієї України відокремитися від Росії.

Якщо згадати ці факти й об'єднати їх в одне ціле, стане ясным, що не тільки грабунком старшини було повстання запорозької «сіроми» 1768 р., як також не тільки розбишаками були й гайдамаки, дарма, що вони грабували й руйнували панські садиби. Навпаки, ми бачимо дещо спільне, що об'єднує темну запорозьку голоту з ненависним їй кошовим, який культурно й політично стояв набагато вище від неї. Це було переконання, в одних — свідоме, в інших — півсвідоме, що з Російською імперією Україна не може жити.

Можна згадати декілька інших повстань, що виникали в Україні після повстання 1768 р. У 1769 р. спалахнуло повстання пікінерів — українських козаків на півдні Лівобережної України, що їх російський уряд примусово перетворював на регулярні пікінерські полки⁴¹⁾. Повстання це з неймовірною жорстокістю було придушене тільки у 1770 р. У 1769 р. у Корсунському курені на Запоріжжі було повстання проти старшини⁴²⁾. Під час війни з Туреччиною у запорозьких загонах не припинялися заколоти; вони були у 1770-1772 рр., а 1773 р. полковник Колпак мусів був тікати від своїх козаків з-під Кінбурна⁴³⁾.

Року 1775 зруйновано Запорозьку Січ. В іншій праці я спиялася докладно на «Маніфесті» з приводу зруйнування Січі. Той «Маніфест» оголошено тільки через два місяці після подій, і він своїм тоном та аргументацією більше скидається на публіцистичний твір, ніж на урядовий акт. У «Маніфесті» вказано як головні причини ліквідації Січі: 1) те, що «безженне товариство» запорозьке приймало до себе різний «сброд», існувало з грабунків, перебуваючи «в совершенной праздности, гнуснейшем пьянстве и презрительном невежестве»; 2) що запорожці

³⁹⁾ «Зап. Одесск. Об-ва», т. IX.

⁴⁰⁾ І. Борщак. Вержен і Україна. «Нова Україна», Прага, ч. 12, ст. 177-180.

⁴¹⁾ К. Гуслистий. *Op. cit.*, ст. 48, 58-59.

⁴²⁾ А. Скальковский. *Истор. Нов. Сечи*, т. III.

⁴³⁾ А. Скальковский. *Истор. Нов. Сечи*, т. III, ст. 357-358.

заснували зимовники, переселяли людей із сусідніх земель — понад 50.000 одружених і сімейних, — завели власне рільництво і досягли в ньому великих успіхів («заводя собственное хлебопашество, расторгали они тем самым основы зависимости от престола нашего и помышляли конечно составить из себя посреди отечества область совершенно независимую и под собственным своим неистовым управлением в надежде, что склонность к развратной жизни и грабежу будет при внутреннем изобилии безпрестанно обновлять и умножать их число»).

Як бачимо, тут наведено дві причини, які цілком суперечать одна одній: грабіжники, п'яниці-ледарі — створили власне рільництво, досягли успіхів, «безженне товариство» закликає сімейних людей і т. п. Але цікаво, що ні в «Маніфесті», ні в інших документах не згадувано про «злочини» старшини, і залишилося неясним, за що того Калнишевського, який викликав до себе ненависть «сіроми», на якого готувався замах, проти якого було повстання, а також суддю Головатого та писаря Глобу — засуджено на довічне ув'язнення у далеких монастирях. Тільки Потьомкін у листі до Катерини II писав, що виявилися такі страшні злочини старшини, що він не може образити її уяви, відкривши їх. Із цих фактів виникає думка, чи не сховані ці «злочини» в отій, може, не зовсім ясній, але не чужій різним верствам людности Запоріжжя ідеї розірвати з Російською імперією, шукати волі під «султаном»⁴⁴⁾, або хоч створити «независимую область», «под собственным неистовым управлением», як це глухо згадано у «Маніфесті».

Так намічаються нові риси того значного, але ще не цілком виявленого українського національно-визвольного руху другої половини XVIII ст., що виявилось в наказах українським депутатам до Комісії для складання нових законів 1767 р., у депутаціях та петиціях Запоріжжя, у повстаннях Запоріжжя, у повстанні пікінерів, у дипломатичних переговорах В. Капніста, в ідеологічній і політичній діяльності Новгород-Сіверського патріотичного гуртка 1780-1790 років, і в «Історії Русів». Кидається у вічі зв'язок між такими далекими топографічно пунктами, як Новгород-Сіверський та Запоріжжя, такими далекими в інтелектуальному відношенні людьми, як вчені, політики, письменники Новгород-Сіверського гуртка і — запорожці. Але там, у Новгород-Сіверському гуртку були останній ієромонах Запорозької Січі Володимир Сокальський, П. Г. Коропчевський,

⁴⁴⁾ П. Ефименко. П. Кальнишевский. «Русская Старина», 1875, т. IX, ст. 416.

зв'язаний з діячами пікінерського повстання, і Г. А. Полетика, який мав безпосередні зв'язки з ідеологічними керівниками повстання пікінерів⁴⁵). На тлі цієї широкої картини національно-визвольного руху повстання неписьменної сіроми Запоріжжя 1768 р. набуває особливого інтересу.

ЗРУЙНУВАННЯ ЗАПОРІЗЬКОЇ СІЧІ

На Зелені Свята 1775 року була ліквідована Запорізька Січ, про що офіційно було оголошено Маніфестом у серпні 1775 року. Ця подія належить до числа найважливіших в історії України і входить, як ланка у ланцюг подій, які крок за кроком призвели до знищення тієї автономії, якою користалася Україна у XVIII столітті. Цей ланцюг почався із скасування Гетьманства у 1764 році; далі — 1765 року — ліквідовано полковий устрій Слобожанщини; одночасно було зліквідовано автономію й самоуправу Слобожанщини. Року 1764 було ліквідовано Нову Сербію та Слов'яно-сербію — дві великі чужинецькі провінції, які користалися самоуправлінням, а разом із тим — Ново-Слобідський полк, оселений на південь від Нової Сербії, на смузі землі, відірваної від Запорізьких Вольностей. На території усіх Слобідських полків організовано гусарські і пікінерські полки. Ліквідація Слобідських полків викликала великі заворушення, зокрема бурхливо реагували на перетворення на пікінерські полки козаки Південної України, де року 1768 вибухнуло повстання у Луганському, Донецькому та Дніпровському пікінерських полках; воно мало метою повернення козацького ладу. Комісія для складання нового «Уложения» — законів, що відкрилася у 1767 році у Москві, була яскравим доказом незадоволення України з ліквідації козацького ладу; низка міст вимагала від своїх обранців, що їхали як депутати до Комісії, щоб вони клопоталися не про нові закони, а про поновлення гетьманства і козацького ладу.

Хоч ліквідація Запорізької Січі у 1775 році не була несподіванкою, а була тісно пов'язана з загальною політикою уряду Катерини II, а проте, жадна подія 60 та 70-их років XVIII ст. не зробила такого великого враження на сучасників і не залишила такого глибокого сліду в пам'яті українського народу, як зруйнування Запоріжжя.

Запорізька Січ зайняла виключне місце серед земель України і в психології українського народу. Козак в уяві українського народу став синонімом лицаря, оборонця, захисника від усякого ворога. Козакування у степу стало моральним обов'яз-

⁴⁵) О. П. Оглоблин. Хто був автором «Історії Русів»? «Наші дні», Львів, 1943, XI.

Його ж: О. Лобосевич. «Літературно-Наук. Збірник», Кіль, 1948, ч. 3, ст. 6.

ком молодого українця. Запоріжжя стало школою шляхетности, лицарства, до якої прагнула молодь усіх станів України — і селян, і міщан, і, навіть, вельможного українського шляхетства, яке ще не розірвало з українськими традиціями і кістки якого ще не обросли польським м'ясом. Перекази й легенди, думи й пісні підносили славу Запоріжжя, і до вільного запорізького товариства йшли ліпші, хоробрі, відважні люди, які воліли вмерти у відкритому бою з ворогами, ніж конати у чужому кріпацькому ярмі.

XVII століття було апогеєм слави Запоріжжя. Гетьман Петро Конашевич-Сагайдачний вкрив ім'я Запорізького козацтва новою славою: походи на Чорне море, на Кафу, на Трапезунд і Царгород, похід на Москву, коли козаки врятували від полону королеви Владислава, нарешті — славетна перемога над турками під Хотиним, р. 1621, яку панегіристи порівнювали з найславнішими перемогами в історії. За Сагайдачного запорозькі козаки не обмежувалися славними перемогами на війні, вони забирають голос у житті України: вписуються, як організована сила, до Київського Братства, беруть під захист і оборону православної ієрархії у 1620 році, ведуть боротьбу проти поширення унії в Україні. Активна участь Запоріжжя у першій період повстання Хмельницького ще більше зміцнила престиж його війська, а підтримка Запоріжжям акції Мазепи дала в очах народу українського січовикам славу безкомпромісових, сміливих борців за незалежність України.

Рівнобіжно з військовою силою, Запоріжжя здобуло в очах українського народу значення «азіля», тієї землі «обітованої», яка забезпечує усім, хто переступив кордони її, повну, необмежену волю. Тому, щобільше затягувався вузол кріпацтва на Правобережній Україні, то більше селян тікало на Запоріжжя. Поруч війська Запорізького, осередком якого була Січ, зростало населення широкої території, яка набула назву «Вольностей Запорізьких»; там засновувалися слободи, хутори, населення яких займалося хліборобством, випасало худобу. Коли року 1709, після катастрофи під Полтавою, Запорозьке військо з кошовим отаманом Гордієнком покинуло свої «Вольності» і перейшло під владу татарського хана, мирне сільське населення «Вольностей» залишилося й продовжувало життя так, як жило раніш. Крім слобід і хуторів на «Вольностях» були містечка, які часто мали укріплення з залагами.

Повернення Війська Запорізького під проводом кошового Малашевича з-під «татарської протекції» на свої старі «Вольності», року 1734, започаткувало новий, останній період історії

Запоріжжя, період настільки своєрідний, неподобний до попереднього існування Запоріжжя, що з повним правом його називають добою Нової Січі. Тягнувся він лише 40 років, але за цей короткий час Запоріжжя пережило велику й глибоку еволюцію.

Повернення запорожців сталося після багаторічних дипломатичних переговорів між російським урядом і запорожцями. Обидві сторони були зацікавлені у цьому: російський уряд був зацікавлений у тому, щоб мати міцний бар'єр у південних степах проти кримських татар. У момент останніх переговорів, у 1734 році, він боявся, що запорожці можуть виступити на боці Польщі у війні, яку вже підготовляла Росія. «Татарська ж протекція» була не легкою для запорожців і вони прагнули повернутись на свої «Вольності», до попереднього життя, з вільною рибною ловлею, з безмежними степами, де можна було випасати табуни коней, з тими слободами, з якими багато запорожців були зв'язані і господарськими, і дружніми, і родинними зв'язками. Запорожці були певні, що повертаються вони у ті самі умови життя, які були до виходу їх під хана, і що вони дістають повну амністію від царського уряду, повне володіння всіма «Вольностями». Свої права на землі розуміли вони, як свого роду васалітет: «землі наші, — казали вони, — „по нас” належали кримському ханові, а тепер — разом з нами переходять до російського уряду». Російський уряд на те дивився інакше. Він уважав, що запорожці просто поверталися у російське підданство і не рахувався з їхніми правами на землі¹⁾. На цьому ґрунті незабаром між російським урядом та запорожцями почалися тертя, які перейшли у тривалу боротьбу.

Тертя почалися з того, що, під час відсутності запорожців, сусіди, козаки Полтавського та Миргородського полків, почали селитися на правобережних землях, які входили до складу «Запорозьких Вольностей», і заснували низку слобід і хуторів, поставили млини, розвели пасіки. Головна неприємність для запорожців полягала у тому, що землі ці опинилися під владою полковників цих полків, і, таким чином, вийшли з-під володіння Коша. У той же час російський уряд охоче селив втікачів із Правобережної України, які втікали від панського кріпацтва; у зв'язку з закінченням терміну «слобід», російський уряд призначив адміністрацію, будував форпости й укріплення, з гарнізонами російських військ. Таким чином, північні ча-

¹⁾ М. Є. Слабченко. Паланкова організація Запорозьких Вольностей. «Праці Комісії для вивчення історії західно-руського та українського права», в. VI, К. 1929, ст. 160-162.

стини лівобережних і правобережних запорозьких земель були втрачені для Війська.

З 1751 року становище запорожців, як власників земель, погіршало. Російський уряд оселив на запорозьких землях чужинецькі колонії — на правому березі — Нову Сербію, на лівому — Слов'яносербію. Обидві провінції заселені були переважно сербами. Уряд покладав на них великі надії, сподіваючись, що ці колонії, населення яких складалося з військовиків, стануть міцним бар'єром — офіційно для охорони від татар, а по суті — від запорожців. Не задовольняючись відведеною землею, серби захоплювали сусідні землі запорожців, що викликало безперестанні суперечки і боротьбу за землю. Постійні скарги обох сторін до російського уряду завжди вирішувалися не на користь запорожців — уряд підтримував колоністів.

Року 1753 Сенат ухвалив оселити на смузі землі на південь від Нової Сербії український козацький полк за зразком Слобідських полків; адміністративним центром його стала фортеця Св. Єлисавети. Після заснування Слобідського полку збільшилися захоплення земель Війська. Проте всі ці 30 років — 1734-1764 — боротьба з захопленнями запорозьких земель мала випадковий характер і Військо давало собі раду, відплачуючи за це тим, що виганяло займанців. Справи різко змінилися у 1764 році.

Року 1764 було переведено першу реформу в Україні з метою скасувати її привілеї: було ліквідовано привілеї Нової Сербії та Слов'яносербії, і територію їх перетворено на Новоросійську губернію. Перед адміністрацією цієї губернії було поставлено вимогу — всіма засобами збільшувати населення, а це перетворювало її у небезпечного сусіда для Війська. Запорожці зрозуміли, що перед ними стоїть ворог міцніший, ніж «новосерби» та «слов'яносерби» і що епізодичні наскоки тепер заступає пляномірна боротьба і захоплення земель.

Запорожці мобілізують усі сили для боротьби: вони надсилають до Петербургу комісію за комісією, до яких входять видатні діячі Запорізького Коша, і серед них Кошовий — Петро Калнишевський. Ці комісії вели пертрактації з Російським урядом, доводили йому права запорожців на захоплені землі, кривду, яку робиться їм; покликувалися на привілеї польських королів, гетьманів. З запорожцями розмовляли видатні вельможі уряду, обіцяли, запевняли у доброму ставленні до них, приймали коштовні подарунки, але далі обіцянок не йшли, а тим часом захоплювали нові й нові землі. Терпець урвався запорожцям, і поруч з комісіями, з легальними заходами боротьби, від часу до часу запорожці збройно, силою виганяли поселен-

ців із своїх земель. Ця боротьба — легальна і нелегальна — зміцнювалася й набувала все більш активних, рішучих форм з кожним роком. Така була зовнішня сторона взаємин Запорізького Війська з Російським урядом, які склалися за 40 років після повернення запорожців і скасування Запорізької Січі.

Запоріжжя пережило за ці 40 років велику еволюцію. Насамперед — змінилося зовнішнє становище Війська. Відпала цілком можливість вести власну політику і робити ті військові напади на Крим, які давали колись і славу, і великі матеріальні прибутки. З життя Запоріжжя відпала його героїка, яка давала йому ідеологічний зміст. Залишалася форма — без змісту. На кожному кроці Військо було обмежене у діях, зв'язане наказами Російського уряду, за кожним кроком його стежили «резиденти», які перебували у Новосіченському ретраншементі — полковники, чи майори російської служби.

Перед Запорізьким Кошем — Військовою старшиною — вставали важкі завдання. Було ясно, що старі методи утримання Війська були не на часі. Перед лицем небезпеки захоплення «Запорізьких Вольностей» — з одного боку — і все наростаючих економічних труднощів — з другого — Запоріжжя реорганізується.

Щоб утримати козаків — «нетяг», потреба в яких зростає, старшина посилено розбудовує сільське господарство. Населення Запоріжжя швидко зростало, на степи йшли селяни з Правобережної України, рятуючись од зміцнення кріпацтва; йшли «посполиті» з Лівобережної Гетьманщини, де зростали повинності, а вільних, незалежних посполитих швидко зменшувалося. Йшли із Слобожанщини, де відбувався аналогічний процес. З Запоріжжя втікачів не видавали — це був споконвічний закон Запоріжжя, і всі ці втікачі, перейшовши кордони, вже не турбувалися за майбутнє. Усі «Запорізькі Вольності» у XVIII ст. були поділені на шість великих частин — Паланок (Кодацьку, Самарську, Бутогардовську, Інгульську, Прогнойську та Протовчанську)²). Людність цих паланок була підпорядкована паланковим полковникам. У паланках були залюднені слободи, де й жили посполиті, які орали, сіяли, займалися скотарством і частину постачали Війську. У 60-их роках, коли Кошевим було обрано Калнишевського, Кіш почав звертати велику увагу на сільське господарство. У 1770 р., наприклад, було видано наказа полковникам стежити, щоб своєчасно було засіяно поля так, щоб вистачило не тільки на власне утримання населення, але й на продаж. Тим, що не мали достатньо ху-

²) М. Є. Слабченко. Паланкова організація, т. VI, стор. 206-207.

доби — наказано було позичати, чи наймати биків із військових черед³⁾). Рівнобіжно з господарством у слободах з'являються зимовники — хутори козацькі, як власні, так і військові, в яких господарили козаки за допомогою наймитів⁴⁾).

Запорізький Кіш 60 та 70-тих років приділяв велику увагу збільшенню населення. За думкою Калнишевського, усі кордони «Запорізьких Вольностей» почали обсаджувати слободами, щоб не було можливості просовувати далі поселення Новоросійської губернії. А разом із тим почалася своєрідна конкуренція між сусідами. Новоросійська адміністрація вживала усіх заходів, щоб перетягти з Запоріжжя людей, платила їм гроші, відводила землю. З другого боку запорожці охоче приймали втікачів; число їх було так велике, що було засновано кілька нових паланок — Орельську, Макарівську та Барвиностенківську. У кінці 60-тих і на початку 70-тих років, коли боротьба за землю з Новоросійською губернією досягала великого напруження, запорожці не раз робили наскоки на прикордонні слободи Новоросійської губернії й виводили населення до себе; були переведені цілі слободи — Жовта, Зелена. Так у XVIII ст. Запорізьке Військо швидко переживає ту еволюцію, яку у свій час пережила Гетьманщина. Одночасно з розвитком сільського господарства розвивалася торгівля. Крім традиційної торгівлі сілком, яку запорізькі козаки і посполиті возили і в Гетьманщину, і в Польщу, великого значення досяг експорт кінських табунів та овець на різні ярмарки Польщі та Новоросійської губернії. У середині XVIII ст. відомі ярмарки на «Запорізьких Вольностях». Дуже цінне джерело — опис майна, конфіскованого у старшини під час зруйнування Січі, показує — яких розмірів досягло скотарство на Запоріжжі за останні роки його існування.

З посиленням розвитку господарства та торгівлі на Запоріжжі у XVII і ще більше у XVIII ст., багатіла старшина. На Запоріжжі були широко розповсюджені позики: давали гроші під відсотки не тільки приватні особи, але давало й саме Військо.

Так, з одноманітної, рівноправної маси козацтва виділяється група заможних людей, які мали свої господарства, продавали коней, овець, тощо. У протилежність їм зростає число так

званих «нетяг», «сіромах» — козаків, які не мали господарства, коней, ріллі і жили цілком на рахунок «курінної карнавки» — годувалися в куріні і діставали від нього одяг та коней. Становище їхне робилося все гіршим через обмеження «наскоків» на Крим, на татарські табуни та валки. Здобути військову здобич вони не могли, і залишалося йти на працю — чи до рибалок, чи до валок, що везли сіль та рибу, чи то до зимовників старшини, як «аргатам». Так на Запоріжжі, у середині самого козацтва зростала диференціація, поділ на заможних та сірому. Поруч із різнобіжністю майнових інтересів зберігалась рівноправність перед Військом, як в обов'язках йти на війну, за наказом Коша, так і в правах обирати старшину, що робилося щороку на Різдвяні Свята.

На Запоріжжі помічався у XVIII ст. той же процес диференціації, який характеризував Гетьманщину та Слобожанщину, але різниця полягала в тому, що на Запоріжжі не було спадкової старшини, а тільки доживотна, довічна. Ми можемо спостерігати, як протягом 40 років — принаймні 35 — зменшується коло осіб, які посідали вищі старшинські уряди. Зокрема важливим є те, що протягом цього періоду кошові отамани посідали пости по кілька років: так — Григорій-Сич — двічі (1746 та 1750), Яким Ігнатович — тричі (1744, 1749 та 1752) і нарешті Петро Калнишевський — протягом 10 років (1765-1775), з першою на один рік. Такий порядок мав багато позитивного: у бурхливі часи життя Запоріжжя булаву кошового тримав досвідчений отаман. З другого боку — роля рядового козацтва зменшувалася до одної форми.

Поруч з кошовим, суддею, писарем, осавулом, які були вищою військовою старшиною, виросла нова інституція. Поперше — впливова «отаманія» — рада отаманів, які вже не урядували: колишні кошові, писарі, судді, курінні отамани, полковники. Так утворювалася верхівка, провідна верства, яка поєднувала матеріальні багатства та адміністративну силу⁵⁾.

Природним наслідком такого становища на Запоріжжі — наявності впливової, заможної верхівки й козацької сіроми — зароджувалася й ширилася заздрість, ворожнеча, ненависть цієї сіроми, яку злидні примусили покинути рідну хату, родину й шукати щастя на Запоріжжі, — а тут знову таки зустрічали

³⁾ Там же, стор. 188.

⁴⁾ Там же, стор. 217-228.

М. Слабченко. Запорозький Зимовник. «Праці Комісії для вивчення історії західно-руського та українського права», К., 1927. Т. III, Протоколи Комісії, стор. 469.

⁵⁾ А. А. Скальковский. История Новой Сечи, или последнего коша запорожского, на основании подлинных документов Запорожского Сечевого Архива. Изд. III, Одесса, 1885-1886 г., ч. I.

Д. И. Эворницкий. История запорожских козаков, т. II, СПб, 1895, ст. 58-60.

такі ж злидні. За таких умов не можна було шукати ні єдності, ні братерства, навпаки: була внутрішня боротьба, яка підточувала увесь організм Нової Січі й викликала раз-у-раз заворушення-повстання сіроми проти старшини, які (повстання) набували іноді великої динаміки. З 1749 роком такі повстання вибухають переважно у час виборів старшини, коли до Січі збираються усі козаки, що мають права, рівні зо старшиною, але не в стані скористатися з цих прав.

Щоб зрозуміти ліпше обставини, які викликали ці повстання, треба згадати про гайдамацькі рухи, які характеризують історію Правобережжя середини XVIII ст. Закінчення пільгових років — «слобід» — на підставі яких селяни залюднювали спустошені маєтки польських панів, що одержали їх після Прутського договору, привело до поновлення кріпацтва. Реакцією на це були з одного боку — масові втечі селян, переважно у Південну Україну, на «Запорізькі Вольності», а з другого — селянські повстання проти панів, так звані гайдамацькі. Обидва явища датуються початком 30-х років XVIII ст., коли почалося інтенсивне заселення північних земель «Запорізьких Вольностей», і перше гайдамацьке повстання 1734 року. Якраз тоді запорожці повернулися на Запоріжжя. Повстання тривало кілька років, було зле організоване, і його приборкало польське військо. Тоді багато гайдамаків повтікало на Запоріжжя. З того часу Запоріжжя зробилося свого роду школою, де гайдамаки проходили вишкіл протягом зими, а з весною йшли на Правобережну Україну. Повстання з 1734 року не припинялися, вони тільки робилися то більш значними, охоплювали більшу територію, то меншими. Року 1750 повстання охопило великий район: Брацлавщину, Київщину, Поділля, але було теж приборкане, головню через брак спільного проводу. У цьому повстанні, а також і в інших, запорожці брали велику участь; взагалі можна позначити обопільний вплив: гайдамаки тікали на Запоріжжя, підбурювали запорожців до революційних вчинків, а запорожці зо свого боку підтримували в гайдамаках охоту до дальших дій.

Року 1768 Київщину та Брацлавщину охопило найбільше за весь час гайдамацьке повстання — Коліївщина, в якому соціально-економічний елемент тісно переплітався з національним: це було не лише повстання пригноблених кріпаків проти панів, але й повстання українців проти поляків. Головні ватажки Коліївщини були зв'язані з Запоріжжям. Російський уряд це добре знав і вища адміністрація — Президент Малоросійської Колегії Румянцев та губернатор Новоросійської губернії Вейков

— з виключною енергією організували розшуки гайдамаків. Запорізька старшина одержувала наказ за наказом про переслідування гайдамаків, що ставило її у дуже прикре становище: вона не могла не знати про участь запорожців у Гайдамаччині, але виконання наказів викликало різку опозицію з боку сіроми. Кошовий отаман Пилип Федорів ретельно боровся з гайдамаками, чим викликав проти себе ворожнечу сіроми, але одночасно й обвинувачення з боку російського уряду у потуранні гайдамакам.

Так у 1768 році на Запоріжжі склалися тяжкі умови: все зростаючі опозиційні настрої сіроми проти власної старшини, незадоволення її дипломатичними зв'язками з російським урядом — усе це зустрілося з тим революційним прагненням, яке принесли подолані, покарані, переслідувані гайдамаки, що сотнями ховалися по ярах, слободах Запоріжжя, і переслідувати й вилловлювати яких вимагав російський уряд. Усе це у значній мірі обумовило те велике — найбільше зо всіх — повстання запорізької сіроми проти старшини під час виборів на Різдва 1768 року⁶⁾.

Наступного, 1769 року, вибухло нове повстання проти старшини Корсунського куреня; під час походу вибухали повстання у запорізьких загонах у 1770, 1771, 1772 роках, а в 1773 році полковник Колпак примушений був тікати від своїх козаків з-під Кінбурна. З запорожцями тісно зв'язане було повстання пікінерів — колишніх українських козаків — Дніпровського, Донецького та Луганського полків. У 1760-1770 роки Південна Україна являла величезний готовий «костер», який треба було тільки підпалити, щоб він спалахнув полум'ям⁷⁾.

На Зелені Свята російські війська, які поверталися з турецького фронту, оточили Запорозьку Січ. Спротив був неможливий, надто велика була різниця сил. Архимандрит Володимир Сокальський звернувся до запорожців, які хотіли боронитися, з порадою не викликати кровопролиття, яке не дасть нічого.

Запорізьку Січ, цю фортецю вольности, було зруйновано. Вивезено старшину; Калнишевського кошового отамана, суддю Головатого, писаря Глобу засуджено на довічне ув'язнення. Майно їхне конфісковано, як конфісковано також ще у деякого із старшин; конфісковано й військовий скарб та майно. Части-

⁶⁾ М. Слабченко. Соц.-правова організація. «Праці...», III, ст. 248, 249, 280, 281.

⁷⁾ Багато різних причин викликали рішення російського уряду знищити Запорізьку Січ; були причини економічного, соціального, політичного характеру. Про ці причини сказано докладніше вище, у нарисі «З останніх часів Запоріжжя».

на козаків спромоглася втекти на Тилигул, а звідти на Дунай, але більша частина залишилася на Запоріжжі. Зруйновано було зимовники і козаків переселено у спільні слободи. Значна частина старшини дістала ранги російських офіцерів і земельні наділи — відповідно до рангів.

Запоріжжя перестало існувати. Не лишилося навіть назви «Січ», а на її місці засновано було слободу — Покровську. Вивезено було із Січової церкви військові клейноди і цінні ікони.

Така була стисла схема подій. Проте, до наших часів не все ясно щодо мотивів, розміру кари, характеру її, того, як ставився насправді Російський уряд до цілої події і як хотів він подати її opinii «всього світу», як любила висловлюватися цариця Катерина.

Насамперед вражає ні з чим не порівняльна кара, якої зазнали три вищих представники старшини: довічне ув'язнення, з якого вийшов на волю тільки Кальнишевський; його звільнив Олександр I, що відвідав року 1801 Соловецький монастир, де був живим похований славетний кошовий отаман. Але він був настільки старий вже і хворий, що залишився таки у монастирі і там за два роки помер⁶⁾. Проте, чимало іншої старшини, що брали участь у боротьбі проти царського уряду, робили напади на сусідні землі, уводили населення — не зазнали кари. Де шукати причини такої нерівності перед караючою рукою? Можливо, що тут були причини, які не були опубліковані, яких уряд не хотів оголошувати цілком. Справа в тому, що від часу до часу опозиційні настрої Запоріжжя виливалися у бажання цілком розірвати з Російською імперією й шукати іншої держави. Натяки на це можна знайти ще у 1755 році, коли запорожці «отправляли от себя к хану кримскому депутатов с прошением, чтобы они приняты были под его протекцию и в их татарской земле жить». Року 1766, втративши віру у можливість добитися від царського уряду повернення захоплених земель, кошовий Калнишевський, що був у комісії у Петербурзі, казав, що залишається єдиний вихід — перейти з усім Військом під владу султана⁷⁾. Ці слова Кошового, якого не любила запорізька сірома, на життя якого був замах, проти якого було повстання 1768 року, а також друге — 1769 року — відповідали настроєві повстанців, що у 1768 році збиралися з гарматами і грішми тікати до Туреччини. Думка про допомогу ззовні, як видно, не покидала запорожців; на це вказує листування запорізь-

⁶⁾ П. Ефременко. П. Калнишевський. «Русская Старина», 1875, т. IX, ст. 416.

⁷⁾ А. Скальковский. История Новой Сечи, т. II, ст. 287-98.

кого полковника М. Висоцького з польськими «мятежниками», можливо — барськими конфедератами. Року 1775 до Райневаля де Жерара, французького резидента й консуля у Гданську, приїздили запорожці просити допомоги у справі переселення до Туреччини⁸⁾.

Можливо, що виявлення таких тенденцій викликало жорстоку кару на Калнишевського, кошового, якому сірома закидала надмірну лояльність відносно царського уряду, що шукав під час повстання 1768 р. захисту у Новосіченському ретраншементі. Тільки тоді можна зрозуміти слова Потьомкіна Катерині, що виявилися такі злочини старшини, відкривши які, він може образити її уяву.

Не вперше Запоріжжя зазнало знищення від царського уряду, але тільки його загибель викликала такий некролог, яким був Маніфест, оголошений через два місяці, у серпні 1775 року. Він являє надзвичайно цікавий твір, як з літературного боку, так і з історичного і до цього часу мало досліджений. Дещо у ньому нагадує автора славетного «Наказа», але більша частина має характер неохолонувшої полеміки, виявляє прагнення автора не тільки довести доцільність і конечну потребу знищення Січі в її «політичній потворності», але й тяжко образити потерпілого, переможеного противника, і цей полемічний, пристрасний характер Маніфесту дає підстави припускати, що не все сказано у ньому, а те, що сказано — сказано без належної щирости.

Цей Маніфест востаннє ствердив основну думку царського уряду: для нього, як і для усього українського народу запоріжжя було країною волі, незалежності, таким залишилося воно й у спогадах українського народу.

⁸⁾ І. Борщак. «Вержен і Україна». «Нова Україна», Прага, 1923, ч. 12.

МАНІФЕСТ 3 СЕРПНЯ РОКУ 1775 В СВІТЛІ ТОГОЧАСНИХ ІДЕЙ

I

4 червня року 1775 сталося «атакування» Запорозької Січі й цілковите зруйнування. В особі її було знищено єдину в своїм роді в Європі республіку, і територія Січі увійшла до Новоросійської та Озівської губернь на підставі спільній для всіх земель Російської імперії.

Подія ця не була несподівана: близько 20 років точилася уперта боротьба за політичні й територіяльні вольності запорозькі, що не відповідали підвалинам абсолютної монархії. До цих причин — політичного ладу, що зламати його намагалися російські адміністратори, приєднувалися цілковиті економічні жадання опанувати широкі степи, що їх задовго до падіння Січі вже почато роздавати колоністам усякого походження й стану. Постійні свари з сусідами, поляками, татарами, що в них запорозці відігравали активну роль, та участь їхня в гайдамаччині теж аж ніяк не могли сприяти добрим стосункам з російським урядом¹⁾. Отже причин на те, щоб намагатися покінчити з Запорозькою Січчю, в російського уряду було подостатком. До того турецьку війну будо закінчено й складено Кучук-Кайнарджійський мир. Січ, як військова охорона кордону, була вже не потрібна.

Тимчасом знищено Січ було за таких умов і тоді, коли цього, здавалося, аж ніяк не можна було сподіватися. Протягом цілої війни рр. 1769-74 запорозьке військо брало участь в операціях проти турків нарівні з регулярним військом. Це коштувало йому багато жертв, і матеріальних, і людських²⁾. На найнебезпечніші заповідяття йшли запорозці, за вказівками російських

¹⁾ За це я говорила в статті «Остання земельна боротьба Запорозжя» (Записки Іст.-Філ. Відд. У.А.Н., кн. IX, стор. 278) й тому не повторятиму тут.

²⁾ А. А. Скальковскій. История Новой Сѣчи. 1886. СПб. т. III, стор. 26-119.

полководців³⁾. І всі ці жертви, здавалося, не були марні: вони «підігривали» стосунки з російським урядом, і доба війни з Туреччиною то була доба, коли сильні світу того та й сама цариця Катерина як-найкраще ставилися були до запорозців. Старшина та кошовий отаман дістали медалі на груди на орденських биндах⁴⁾; гр. Рум'янцев хвалив запорозців, «какъ усердныхъ службѣ воиновъ»⁵⁾; гр. Панін писав про послугу «подобныхъ предковъ своихъ славы», що її вчинили запорозці підчас війни⁶⁾; кн. Потьомкін зауважував «достойные . . . подвиги для защищенія отечества приемлемые»⁷⁾; кн. Долгорукий дякував за «мужественное въ минувшую войну устремленіе»⁸⁾. Сама Катерина давала грамоти прихильного змісту: у грамоті в р. 1772 вона оголошувала «ревности к вѣрѣ и отечеству преисполненному войску Монаршее свое благоволеніе за поднятые ими подвиги, основанные на сугубой должности вѣрного подданства» й обіцяла на майбутнє, що «милость усугублена будетъ»⁹⁾. (Підтверджувала свою хвалу військові Катерина ще й р. 1774, відповідаючи на прохання від його встановити кордони та вивести всіх, хто підгортав під себе запорозькі вольності¹⁰⁾).

А тимчасом, поки офіційно вихваляли лицарство та вірність запорозців, Потьомкін, що записавсь до козаків запорозьких та що його було наставлено на генерал-губернатора Новоросії, видавав накази завести особливі книги на скарги на запорозців і складати по провінціях реєстри тим збиткам, що їх заподіювали запорозці¹¹⁾. 24 квітня року 1775 Потьомкін уже писав до слобідського губернатора Щербініна, що «запорожцы со всѣми ихъ землями имѣють вступить во вѣренную ему (Потьомкіно-

³⁾ А. А. Скальковскій. Дунайцы. Киевская Старина, 1885, т. XI, ст. 118. Реляція о побѣдѣ надъ турецкимъ флотомъ въ Днѣпровскихъ гирлахъ. Киевская Старина. 1884, т. X, стор. 129-31.

⁴⁾ Григ. Надхінъ. Память о Запорожѣхъ и послѣднихъ дняхъ Запорожской Сѣчи. Чтенія Общ. Ист. и Древн. при Моск. Унив. за р. 1876, кн. III, ст. 125. А. А. Скальковскій. Исторія Новой Сѣчи, т. III, стор. 71-72, 102 та 190. Його-ж: Дунайцы. Киевск. Стар., 1885, т. XI, 118.

⁵⁾ А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. III, стор. 28, 102. Його-ж: Дунайцы. К. Стар. 1885, т. XI, 130.

⁶⁾ А. А. Скальковскій. История Нов. С., т. III стор. 34-35, 53, 73.

⁷⁾ А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С., т. III, 101. Його-ж: Дунайцы. К. Стар. 1885, т. XI, 129.

⁸⁾ А. А. Скальковскій. Ист. Н. С., т. III, 24, 145-6.

⁹⁾ А. А. Скальковскій. Дунайцы. Киевск. Старина, 1885, т. XI, ст. 123. Його-ж Ист. Нов. Сѣчи, т. III, стор. 91-92.

¹⁰⁾ А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. III, 158-9.

¹¹⁾ А. А. Скальковскій. Хронологическое обозрѣніе исторіи Новороссійскаго края. Одесса, 1836, т. I, прим. до II частины, ст. 254.

ві) губернію»¹²⁾, а в ордені генералові Текелі Потьомкін зазначав, що в «его диспозицію» включила імператриця «уничтоженіє Сѣчи... и обращеніє всего понынѣ находящагося въ ней въ полезное для государства употребленіє»¹³⁾.

Й от, коли по довгій і важкій війні, уславлене лицарством та нагородами, військо запорозьке повернуло до Січи, певне в імператрициному «благоволеніі», сталоса зруйнування Січи, якому було надано характеру віроломного нападу на недавнього спільника. Подію цю готували в глибокій таємниці: частину війська, що повертало з війни, було відряджено, за командою генер.-пор. Текелія, в межі Січи; воно в один день на зелені свята обійшло її звідусіль і заступило всі селища¹⁴⁾. Побачивши, що несила боротися, без опору, без жадної краплини крови піддалися запорозці.

Потім почалося справжнє «зруйнуваніє» Січи: кошового отамана Петра Івановича Кальнишевського, суддю Павла Фроловича Головатого, писаря Івана Яковича Глобу взято під сторожу й відправлено до Москви, а потім заслано — Кальнишевського до Соловецького монастиря, суддю й писаря — до сибірських монастирів¹⁵⁾. У повідомленні до імператриці з 14

¹²⁾ А. Твердохлѣбовъ. Эпизодъ изъ исторіи предсмертной борьбы Запорожья. Киевск. Стар. 1886, т. XVI, ст. 732.

¹³⁾ Сборникъ военно-историческихъ матеріаловъ. Вып. VI. Н. Ф. Дубровинъ. Бумаги кн. Г. А. Потемкина-Таврическаго. СПб. 1893, стор. 36, № 74. Той самий Потьомкін писав 26 квітня р. 1776 на височайше ім'я о «совершенномъ уничтоженіи бывшаго подъ названіемъ коша запорожскаго вреднаго для государства скопища...» (там само, ст. 74, № 62). Ці документи, а надто Потьомкінова доповідь імператриці (там само, ст. 80, № 68), спростовують байку про те, ніби Потьомкін не хотів скасовувати Січ. Один з перших біографів його, Самойлов, запевняв, що думка знищити Січ повстала в Потьомкіна ще за першої війни з Туреччиною й ініціативу в цій справі приписував тільки йому. (Гр. А. А. Самойловъ. Жизнь і дѣятельность ген.-фельдм. кн. Г. А. Потемкина-Таврическаго. Русск. Архивъ. 1867, ст. 1024-1026).

¹⁴⁾ Устное повѣствованіє Никиты Коржа. Одесса, 1842, ст. 44-46. А. С. Пишчевичъ. Примѣчанія на Новоросс. край. Киевск. Стар. 1884, т. VIII, ст. 116, 121. Гр. Наджинъ. Память о Запорожъѣ, Чтенія. М. Общ. Ист. и Древн., 1876, кн. III, 141-3. Донесенія ген.-пор. Текелія объ уничтоженіи Зап. Сѣчи. Зап. Од. Общ. Ист. и Др., т. III, 587-9. А. И. Ригельманъ. Лѣтописное повѣствованіє о Малой Россіи, М. 1847 г. IV, стор. 29.

¹⁵⁾ П. С. Ефименко. Кальнишевскій, послѣдній атаманъ. Русск. Стар. 1875, кн. XI, 412-16. Гр. Наджинъ. Память о Запорожъѣ, Чтенія М. Общ. Ист. и Древн., 1876, кн. III, ст. 146-147. В. А. Вѣдновъ. Послѣдній атаманъ кошевой Запорожья. П. Кальнишевскій. Лѣтопись Екатер. Учен. Арх. Ком., вып. I, ст. 29. П. А. Ивановъ. Къ исторіи запор. казаковъ послѣ уничтоженія Сѣчи. Записки Од. Общ., т. XXV, ст. 20. Д. И. Эварницкій. Сборникъ матеріаловъ для исто-

травня року 1776 Потьомкін так характеризував цих осіб: їхнє «вѣроломное буйство столь велико, что не дерзаю уже я... исчисленіемъ оногo трогать челоувѣколюбивое и нѣжное ваше сердце, а при томъ не нахожу ни малой надобности приступать къ каковымъ-либо изслѣдованіямъ, имѣя явственнымъ доводомъ оригинальные къ старшинамъ ордера, изъявляющіе великостъ преступленія ихъ предъ... В. И. В. престоломъ», за які їх слід було-б покарати смертю, але Потьомкін прохав натомість заслати їх до віку в монастир¹⁶⁾. Отже, це невизначене оповіщення зовсім не пояснює, чом заслужили представники коша запорозького такої жорстокої кари, що її відбули вони без ніякого полегшення; тільки Кальнишевського, що дожив до пізньої старости, звільнив з монастирської в'язниці Олександр I¹⁷⁾. Як важко поєднати це оповіщення Потьомкіна з його-ж листом з 21 червня р. 1774 до Кальнишевського, де він, надсилаючи подарунки, запевняв, що «содержить» його в «незаглади-май пам'яті» й виконувати «препорученія» Кальнишевського й «помогать вседушно... готовъ»¹⁸⁾, а так само й з усією лінією поведження Кальнишевського що-до російського уряду. Як уже зазначалося, він завсіді був прихильний до російської партії й р. 1769, по спробі скинути його з отаманства щиро говорив сек.-м. Воейкову, що він почував-би себе станівкіше й упевненіше, як-би в Січі було постійне російське військо¹⁹⁾. Як бачимо, прихід цього війська не сприяв зміцненню його становища.

ріи запорожскихъ казаковъ. СПб. 1888, ст. 216. Його-ж: Архивные матеріали для исторіи Запорожья. К. Старина, 1886, т. XV, ст. 533.

¹⁶⁾ Сборникъ военно-ист. матеріаловъ, вып. VI. Н. Ф. Дубровинъ. Бумаги кн. Потемкина-Тавр., ст. 80, № 69; ст. 83, № 72. П. С. Ефименко. Кальнишевскій, Русск. Стар. 1875, кн. XI, ст. 417.

¹⁷⁾ Д. И. Эварницкій. Сборн. мат., ст. 226.

¹⁸⁾ А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. III, 161-2.

¹⁹⁾ А. А. Андриѣвскій. Реляція К. генер.-губернатора за 1768 и 1769 гг. Чтенія въ Историч. Общ. Нестора-Лѣтописца, кн. VII, ст. 161-63. Тут не пошкодить нагадати за деякі риси з минулого Кальнишевського: р. 1762, коли хан кримський пропонував запорозцям повернути під його руку, кошовий дістав височайшу подяку за «осторожнѣя и благоразумнѣя дѣйствія» (И. М. Каманинъ. Малоизвѣстныя лица и событія XVIII в. Чтенія въ Общ. Нестора-Лѣтоп., кн. V, ст. 18). Згодом, р. 1768, кївський генерал-губернатор Волков з приводу того, що Кальнишевскій надіслав до нього нерозпечатані пакети від хана, де той знову намовляв до зради, писав Катерині таке. Вчинок цей, на «слабѣйшее мгнѣніє» генерал-губернаторове, випадало-б відзначити грамотою «съ обнадеживаніемъ высоч. благоволенія за вѣрность», що «великое ободреніє ему и всему войску Запорожскому придало бы ибо, если безпристрастно судить, то оноє имперіи Е. И. В. служитъ великою преградою противъ татаръ». Реляція, Чтенія въ Ист. Общ. Нест.-Лѣтоп., кн. VII, ст. 117, рел. № 81.

Січ було знищено; грошові суми кошу обернено на капітал для пересельців новоросійської губернії, їх знайшлося 120 000 крб.²⁰⁾; військові табуни роздано грекам та арнаутам, що з р. 1774 почали оселятися поблизу Керчи та Єнікале; артилерію надіслано до Петербургу; церковне майно почасти було передано соборові в Миколаєві²¹⁾, почасти лишилося у Покровському, а потім перейшло до соборової церкви м. Нікополя²²⁾, а почасти лишилося у Потьомкіна²³⁾.

Майно запорозької старшини — кошового отамана Кальнишевського судді Павла Головатого та писаря Івана Глоби, їхні зимовники, табуни, грошові суми та «все прочее частныхъ лицъ имѣніе» було секвестровано²⁴⁾. Майно й зимовники кошового,

Цікавого переказа про те, як загинула Січ та як ставився народ до Кальнишевського, записав Я. П. Новицький із слів діда Дениса Грошового: передчуваючи близьку загибель Січі, запорозці послали кошового до цариці, але він не поїхав. Коли військо обступило Січ, він утік сам до москалів «та вже більш і не вертався: його закували в залізо»... Я. Новицький. Народная память объ урочищахъ и лицахъ Запорожья. Александровскъ, 1909, ст. 42-3; друг. — 44-46. (Александровській адресь-календарь на 1910 г.).

²⁰⁾ Сборникъ военно-историч. матеріаловъ, вып. VI. Н. Ф. Дубровинъ. Бумаги кн. Потемкина-Таврическаго, ст. 74, № 62. П. Короленко. Черноморскіе казаки, СПб, 1874, т. I, ст. 2. П. К. Щербальський зазначив іншу суму: він писав, на підставі даних Текелі, що військової суми було тільки 56 446 крб. 82 к. та старшинських грошей — 74 507 крб. 43 к.; з них було складено капітал на видачу позик людності, щоб заохочувати до осілости та торгівлі (Потемкинъ и заселеніе Новороссійскаго края. Сборникъ антроп. и этнограф. статей о Россіи и странахъ, ей принадлежащихъ, кн. I, Москва, 1868, ст. 136). А. Шміт з приводу конфіскації грошових сум кошу зауважив, що цим шляхом «витрати уряду (у формі грошової платні запорозцям, у розмірі 7 150 крб. на рік, та окремих видач грішми й припасами) було з лишкою відшкодовано». (Матеріали для історії і статистики Россіи, собранные офицерами генер. штаба. Херсонская губ., ч. I, СПб, 1863, ст. 474).

²¹⁾ А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С., т. III, ст. 199.

²²⁾ Д. И. Эварницкій. Запорожье въ остаткахъ старины, СПб, 1888, т. II, ст. 56-7.

²³⁾ А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. III, ст. 199.

²⁴⁾ Наказ Потьомкіна новорос. губернаторові Муромцеву з 4 червня р. 1775. Сборн. военно-ист. матер., вып. VI, ст. 36, № 35 та з 31 серпня того самого року — там само, стор. 54, № 51. А. Богумиль. Изъ історіи управління Новороссіи Потемкинымъ. Лѣтопись Екат. Уч. Арх. Ком., вып. II, ст. 56, № 571. Д. И. Эварницкій. Источники для історіи запор. казаків т. II, Владимиръ, 1903, ст. 2091. Архивъ Екатер. Губернск. Правленія, пачка 55, спр. 87, п. № 49, спр. № 109 (нумерація пачок та справ, можливо, не відповідає теперішньому станові архіву, я читую справи з тих даних, що їх здобула, працювавши в архіві р. 1913).

Потьомкін у донесінні з 14 травня р. 1776 до Катерини пропонував

судді та писаря продано за 29 812 крб. й суму що було призначено перше на капітал городского банку Новоросійської губернії, а потім — на утримання університету в Катеринославі²⁵⁾. Землі

з колишнього запорозького майна, що пішло на секвестр, платити кошовому по 1 крб. на добу та по півполтини судді й писареві, а «остающееся затѣмъ обратить по справедливости на удовлетвореніе ими вѣрноподанныхъ вашихъ рабовъ, кои, повинувся божественному вашему предписанію сносили буйство б. запорожцевъ... претерпѣвъ убытковъ болѣе, нежели на 200 000 р., коимъ я не оставлю дѣлать соразмѣрное удовлетвореніе». П. С. Ефименко. Кальнишевскій, Русск. Старина, 1875, кн. XI, ст. 417. За загальною секвестру зазнало шкоди чимало сторонніх осіб — родичів запорозьких козаків. Напр., козак Тяпун просив р. 1780 повернути належні йому 569 крб., що їх відібрано було в брата його, коли руйнували Січ. Архивъ Екатер. Губ. Правл., пач. 68, № справи — 655. Вкупі з кіними старшини було забрано коней архимандрита Володимира, ероманаха та диякона (В. Вѣдновъ. Къ історіи бывшей запорожской старшини. Екатер. 1915, ст. 7). Р. 1776 полк. Папатенко скарживсь Потьомкінові, що, коли секвестрували майно судді Павла Головатого, було забрано й 4 700 крб., яких він йому передав (А. Богумиль. Ор. с., ст. 53, № 561). Андрій Гелех скарживсь Потьомкінові, що в його брата було забрано 400 овець, полк. Гук писав, що в нього забрано 200 крб. його власних, та товариських 1 156 крб. 66 к., та курінних 281 крб. Д. И. Эварницкій. Источники, т. II, ст. 2 090-2 091. Ці приклади спростовують запевнення П. К. Щербальського, ніби «приватна власність лишилася недоторкана». Ор. сіт., ст. 136.

²⁵⁾ А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. III, ст. 199. Архивъ Катериносл. Губ. Правл. пачка № 47, спр. № немає; Справа про конфіскацію майна Глоби й Кальнишевського. Маеч. № 50, справа — без № — про майно заарештованої старшини. П. К. Щербальський наводить опис худоби, що належала старшині:

у Кальнишевського було:	650 коней, 1.085 товару, 14.045 овець.
у судді Головатого було:	167 коней, 362 товару, 1.034 овець.
у писаря Глоби було:	253 коней, 676 товару, 12.063 овець.

(П. К. Щербальський, Ор. сіт., додатки).

Що з Кальнишевського була людина заможна, за те свідчить його церковне будівництво: він поставив своїм коштом три великі церкви: у Лохвиці, р. 1763, у Києво-Межигірському монастирі, в ім'я Петра й Павла, р. 1768, та в Ромні, р. 1770; окрім того надсилав багаті внески до храму Господнього в Єрусалимі (П. Ефименко. Кальнишевскій, Русск. Стар., 1875, кн. XI, ст. 408).

Писар Глоба теж почав будувати церкву в с. Гупалівці, але не встиг закінчити її, і р. 1776 Потьомкін звелів задовольнити його кредиторів, майстрів, що ставили церкву, з Глобиного маєтку; через те, що він пішов на секвестр, Потьомкін пропонував озівському губернаторові Черткову «подлежащее число суммы... откуда слѣдуетъ истребовать», А. Богумиль. Ор. сіт., ст. 36. № 506.

Що-до участі, яку в церковному будівництві та оздобленні церковному брав суддя Павло Головатий, відомств обмаль; нам подав С. В. Рклицький, що в церкві Воскресіння в Батурині збереглася Євангелія в срібній визолоченій оправі, з фініфтними образами художньої роботи, — з написом «сие евангелие коштом Павла Флоро-

запорозькі увійшли до Новоросійської й Озівської губернь²⁶⁾; роздано їх під казенні селища та приватним особам. Саму назву Січи Запорозької скасовано й замінено перше «Дніпровською» провінцією²⁷⁾, а згодом — Слов'янською та Херсонською²⁸⁾, і самій людині заборонено іменувати себе «колишніми запорозькими козаками» та звелено звати себе «козак такого-то повіту»²⁹⁾. «Затвердѣлыхъ въ грубости старшинъ также и распутныхъ пьяницъ» Потьомкін звелів засилати з меж Запорожжя, а про «достойныхъ уваженія людей» наказав ген. Текелієві подавати відомості³⁰⁾. Всім козакам і людині Запорожжя запропоновано було обрати «родъ» людини — купецтво, міщанство, або піти в державні селяни й дістати відповідний наділ³¹⁾.

вича Головатого козака Сечи запорожской стараниємъ ще ієрея Варлаама и Д. М. А. искусством мастера Ивана Барановского в Москвѣ 1775 г. сент. 1 дня». Дата показує, що замовлено було її вже аж тоді, як Січ загинула, а Головатого ув'язнено.

²⁶⁾ Ордер Потьомкіна губерн. новоросійському Муромцеву. Сборникъ в.-ист. матер., вип. VI, ст. 39, № 40 та ст. 74, № 62. А. Богумиль. Ор. cit., вип. II, ст. 4-5.

²⁷⁾ Ордер Потьомкіна ген. Текелі, 18 червня, р. 1775. Сборникъ военно-историч. матеріаловъ, вип. VI, ст. 36, № 36. А. Богумиль. Изъ ист. управл. Новор., Лѣтопись Екат. Уч. Арх. Ком., ч. II, вип. 2, ст. 112, № 711.

²⁸⁾ «Наставленіе» губ. тов. Алексеєва, 1776. Там між иншим сказано, що адміністрація повинна «всѣхъ вразумлять», що «здѣшняя земля не именуется болѣе Запорожьемъ, но Славянской и Херсонской провинціями». В. Бѣдновъ. Матеріали для історії колонізації б. Запорожскихъ владѣній. Лѣтопись Екат. Уч. Арх. Комм., вип. IX, ст. 191.

Цікаво, що статтю про запорозців у «Словарѣ Географическомъ» з р. 1804 починається твердженням, що «Запорожскіе козаки, коихъ и имя вовсе уже истребилось, но по отношенію своему къ Россійской історіи и географіи довольно еще извѣстны». Словарь географической російскаго государства, описывающей азбучнымъ порядкомъ... собранный А. Щ. (екатовымъ). Часть II, М. 1804, ст. 535.

²⁹⁾ В. Бѣдновъ. Матер. для ист. колон. Лѣтопись Екат. Уч. Арх. Ком., вип. IX, ст. 192.

³⁰⁾ Ордер Потьомкіна ген. Текелі, 19 червня р. 1775. Сборн. В. Ист. матер., вип. VI, ст. 37, № 36.

З старшини, що не брала участі «въ буйствѣ», а «напротивъ того ревностно въ походахъ службою и храбрými подвигами отличавшихся» було 69 чоловіка — з них 10 дістали ранг капітана, 16 — поручника, 9 — підпоручника й 37 прапорника. Архивъ Екат. Губерн. Правленія, пачка 63, справа 178. Д. И. Эварницкій. Сборникъ матеріаловъ для ист. запор. казаковъ, СПб., 1888, ст. 208.

Нагородження землею та рангами окремих запорозьких старшин. А. Богумиль. Къ історіи управління Новоросіи кн. Г. А. Потемкинъмъ. Лѣтопись Екат. Уч. Арх. Ком., годъ II, вип. 2, ст. 35. № 505, ст. 40, № 520, ст. 53, № 561.

³¹⁾ А. Богумиль. Ор. cit., ст. 45, № 538. Сборникъ в.-ист. матер., № VI,

Цікаво, що, подаючи на затвердження імператриці свій плян формування поселених полків 9 гусарських і 6 пікінерних, Потьомкін висловлював певність, що до них ітимуть запорозці, яких «по причинѣ уничтоженія б. Сѣчи Запорожской слѣдуетъ... занять по склонности ихъ какою-нибудь службою»³²⁾.

Так зруйновано Січ. Ми не з'ясуватимемо тут ані справжніх причин цієї події, ані наслідків її, ми тільки нагадаємо, що подія ця мала величезний вплив на склад людини Запорожжя. Не всі запорозці погодилися підлягати новому ладові, що його заводилося тепер на Січі — з перших-же днів зруйнування її почали тікати запорозці з Січі: частина з них утекла до татарів³³⁾, у Польщу³⁴⁾, були спроби податися на Кубань³⁵⁾, почасти — в Туреччину. Йшли запорозці невеликими партіями, ніби в звичайні походи на рибальство³⁶⁾, і начальство Січі — ген.-пор. Текелі і підполк. Норов, якого він настановив за коменданта Січі, не надавали належної ваги ані цим походам, ані чуткам про те, що запорозці виселюються³⁷⁾, тільки на по-

ст. 88, № 80, з 8 серп. 1876, орд. ген. м. Муромцеву. Архивъ Екат. Правл., п. без №, спр. № 17, за 1781 (перехід запорозців на казенні й володільницькі слободи). Там само — п. 85 (118), спр. № 222 (перехід на арнаутські селища). В. Бѣдновъ. Матер. для ист. колониз. Лѣтопись Екат. Уч. Арх. Ком., вип. IX, ст. 193. А. Богумиль. Ор. cit., вип. II, ст. 21-22, № 461.

³²⁾ Сборникъ в.-ист. матер., вип. VI, ст. 96, № 89, з 31 жовт. р. 1776.

³³⁾ Орд. Потьомкіна ген.-пор. Прозоровському. А. Богумиль. Ор. с. Лѣтопись Екат. Уч. Арх. Ком. годъ II, вип. 2, ст. 86-87, № 661.

³⁴⁾ П. А. Ивановъ. Къ історіи запорожскихъ казаковъ, Зап. Одесск. Общ., т. XXV, ст. 30.

³⁵⁾ Тасмний ордер Потьомкіна озівськ. губ. Черткову, де він дає яку йому за «пресѣченіе» спроби запорозців піти на Кубань та хвалить за «изящность» його прозорливості (Сборн. В.-Ист. матер., в. VI, № 65, ст. 78. А. Богумиль. Ор. cit., ст. 115, № 716).

³⁶⁾ Устное повѣствованіе Никиты Коржа, Одеса, 1842, стор. 51. Оповідання Трохима Штепа. Я. П. Новицкій. Малороссійская и Запорожская старина въ памятникахъ устнаго народнаго творчества, ст. 102. П. П. Короленко. Азовцы. К. Стар., 1891, т. XXXIV, ст. 53-7. Ф. Кондратовичъ. Задунайская Сѣчь. Киевск. Старина, 1883, т. V, ст. 27. А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. III, ст. 181. В. А. Поселенія запорожцевъ въ Ванатѣ. К. Стар., 1882, т. II, ст. 549. Лупулеско. Русск. колонія въ Добруджѣ. К. Стар., 1889, т. XXIV, 122, 325, 686.

В архіві Кат. Губ. Правл. єсть документи, що свідчать про незадоволення народне по зруйнуванні Січі — в тім числі писар Панас Фридрих, якийс Метелка, що вирушив був з 3 000 калмиків на Січ, щоб відновити її. В. Бѣднов. Аполон Скальковскій як історик степової України. Науковий ювілейний збірник укр. унів. в Празі, присвяч. президентові проф. Т. Г. Масарикові, Прага, 1925, стор. 342.

³⁷⁾ П. А. Ивановъ. Къ історіи запор. каз. Зап. Од. Общ., т. XXV, ст. 26. Треба занотувати, що вплив запорозців за кордон притяг увагу кн. Прозоровського негаймо-ж по знищенні Січі, 18 червня

чатку р. 1776 було звернено увагу на вплив запорозців. Потьомкін, на підставі рапорту озівського губернатора Черткова, писав до Текелія, щоб той усіма засобами не давав запорозцям тікати³⁸⁾. Згодом полковник Репнинський, комендант Кінбурна, а потім Збурівського, доніс, що в околицях Очакова перебуває близько 3 000 запорозців, а в Гаджібеї — до 4 000³⁹⁾. Звісно, важко облічити, скільки на число справді пішло запорозців; офіційні відомості говорили про 10 000 чоловіка⁴⁰⁾.

Тут, на Дунаї, запорозці заснували нову Січ, де відновили той самий лад, що був властивий давній Січі. Але життя на чужині не завдовольняло козаків, і під час другої турецької війни, на заклик Потьомкіна, чимало козаків повернуло до Росії та утворило так зване Чорноморське військо.

II.

В цій нарисі нас цікавить історія останніх часів у житті Запорозжя з особливого погляду — нас цікавить те, як відбилася ця подія в уявленнях різних громадських груп, різних верств тодішнього суспільства, а найбільше — в уявленнях козацтва, як сторони, що зазнала шкоди, та дворянства, як сторони протилежної.

Найповніш, найяскравіш і найобразовіш позначалася загибель Запорозької Січи на народніх піснях. Цікаве спостереження М. Драгоманова, що з трьох аналогічних подій кінця XVIII в., — в яких відбилася перемога централізаційної течії російської держави — скасування гетьманства, скасування виборного начала на Слобожанщині та скасування Січи — тільки остання лишила глибокий слід у народній поезії. Від Дону до Дунаю, на терені цілої України, співалося цих пісень, що крас-

р. 1775 Потьомкін в ордені ген.-пор. Текелі вже звертав йому увагу на те, що багато запорозців, як повідомив кн. Прозоровський, оселяються на «приналежащей по трактату татарамъ землѣ», і приписував вивести їх звідти та пильнувати, щоб ніхто не йшов за кордон. (Сборн. в.-ист. матер., вып. VI, ст. 38-39, № 39). Але це попередження належно зважено не було.

³⁸⁾ А. Богумилъ. Къ історіи управління, вып. II, ст. 45, орд. з 16 березня р. 1776.

³⁹⁾ Сборникъ военно-историческихъ матеріаловъ, вып. VI, ст. 94, № 37. П. А. Ивановъ. Къ історіи зап. каз. Зап. Одесск. Общ., т. XXV, ст. 23. А. Богумилъ. Изъ історіи управл. Новороссіи, Лѣтоп., в. II, Кат. 1905, ст. 45, № 536; 87 — № 661.

⁴⁰⁾ Гр. Наджинъ. Память о Запорожѣ. Чтенія въ М. Общ. Ист. и Древн. за р. 1876, кн. III, ст. 146.

номовно свідчило за те, яка люба була Січ та як гірко переживали сучасники загибель її. У піснях трапляється чимало анахронізмів, нерідко плутаються різні моменти з історії Січи — наприклад, Текелієве атакування Січи плутається з виведенням козаків з призначених їм земель між Дністром та Богом на Тамань, Потьомкіна плутають з отаманом Кальнишевським, Чепігою, то-що. Але, не вважаючи на всі помилки, в піснях багато історичної правди та настрою⁴¹⁾.

Пісні яскраво передають настрої останньої боротьби за землю запорозьку, віру в те, що цариця не знала всієї правди, віру в доброзичливість її та Потьомкіна:

«Ой, як підеш до столиці
Попросиш царицю.
Чи не отдасть наших земель»⁴²⁾.

Так в одній пісні; інша — інший настрій:

«Тече річка, невеличка, підмивая кручи,
Заплакали запорожці, від цариці йдучи.
Ой не велить да цариця степу отдавати,
Посилає москаликів Січу разоряти»⁴³⁾.

Деякі пісні всю надію покладають на заступництво Потьомкінове:

«Устань, батьку, устань, Грицьку, великий гетьмане,
Устань, батьку, устань, Грицьку, вельможний наш пане,
Устань, батьку, устань, Грицьку, промов за нас слово»⁴⁴⁾.

⁴¹⁾ М. Драгоманов. Нові українські пісні про громадські справи (1764-1880). Genvee, 1881, ст. 17-20. М. С. Грушевський. Ілюстрована історія України. Київ-Львів, 1911, 506.

⁴²⁾ Н. И. Костомаровъ. Исторія казачества въ памятникахъ южно-русскаго народнаго творчества. Истор. моногр. и изслѣдов., т. XXI, СПб, 1905, ст. 924. Есть і варіанти, напр.:

«Та й підемо до цариці прохати станиці
Чи не вступе царства землі прежняго клиночку.
Ой царицю, наша мати, змилуйся над нами:
Оддай-же нам наші землі з темними лугами»;

Д. И. Эварницкій. Малороссійскія народныя пѣсни, собр. 1878-1905 гг. Екатер. 1906, стор. 614.

⁴³⁾ Д. И. Эварницкій. Ор. cit., ст. 614.

⁴⁴⁾ Я. П. Новицкій. Малорусскія пѣсни, преимущественно историческія. Сборникъ Харьк. Истор.-Фил. Общ., т. VI, ст. 93. П. А. Куліш висловлював припущення, що тут під «великим гетьманом» розу-

Цікаво, що в інших піснях ім'я Потьомкінове замінюють ім'ям Кальнишевського:

«Устань, батьку Кальнишевський, просять тебе люде»⁴⁵).

або ім'ям Харка Чепіги:

«А встань, Харьку, а встань, батьку, просять тебе люде,
Як вийдеш ти на границю — по прежнему буде,
Як вийдеш ти на границю — то проси царицю
Нехай видасть степы, добры по прежнему гряницю»⁴⁶).

Цікавий варіант дав А. І. Рігельман:

Да встань Зенче, з того світу просять тебе люди
Упади цариці в ноги, а ось по старому буде»⁴⁷).

В піснях прекрасно висвітлено питання про те, як підготовлялося руйнацію Січи, як «з під горла, з під Єлисавети сизі орли вилетіли»⁴⁸), як «пани сенаторы, пребольшіе генералы» вирішили відібрати і в них «съ потомками» жити собі, а щоб задобрити запорозців та приспати їхню недриманність, «часто листи засиляли», «патретами поощряли», а потім «казаны (лі-

міється не Потьомкіна, а Хмельницького. Записки и Южной Руси, т. I, СПб, 1856, ст. 321.

Інша група переказів приписує Потьомкінові загибель Січи. П. А. Заболотській. Старійший Запорозжській уїздъ. Нїжинъ. 1903, ст. 45.

⁴⁵) Я. П. Новицький. Малорусскія пїсни, собранныя въ Екатеринославщинѣ, Лїтопись Екат. Учен. Арх. Ком., вип. IV, стор. 218. Варіант — М. С. Грушевський. Ілюстров. історія України. К. 1911, стор. 505. Вар. А. М. Лазаревській. Запор. пїсня К. Стар. 1883, т. VII, ст. 322-4.

⁴⁶) Я. П. Новицький. Ор. cit. Лїтопись Екат. Уч. Арх. Ком., в. IV, ст. 216. Варіант подав Г. Ва... скій. Пїсни запорожцевъ о выселеніи въ Турцію по уничтоженіи Сѣчи. К. Стар., 1882, т. II, ст. 554.

⁴⁷) Лїтописное повѣствованіе о М. Россіи, ч. IV, стор. 35.

⁴⁸) Я. П. Новицький. Ор. cit., Лїтопись, в. IV, ст. 213; Д. И. Эварницкій. Малор. пїсни, ст. 623, 624.

Одна пісня так говорить про передчуття, що зруйновано буде Січ:

Славне було Запорозжя всіма сторонами, а тепер не можна
[прожити та за москалями.
«Стережися, Калнишевський, од чистого ставу, бо втеряем
[Запорозжя ще й козацьку славу».
Не встерігся пан кошовий, од сянго моря, та вже ж йому в
[Петербурзі шостий год неволя.

Д. Н. Ревуцький. Українські думи та пісні історичні. К. 1919, ст. 210.

таври) медные прислали», й сами тимчасом «земли на планы снималы»⁴⁹).

Саме руйнування Січи змальовується в піснях надзвичайно докладно; в одній пісні говориться, як

«Кругом Січи запорожця
Москаль облягає,
Ой, облягли москалики,
Лагерями стали»⁵⁰).

«Кругом церкви січової калаури стали,
Священнику, отцю Володимирю, служити не дали».

каже друга⁵¹); третя ще докладніше змальовує вражіння недомислу, здивування, яке охопило запорозця, коли він побачив російське військо:

«Ой із за зеленого гаю
Червоне сонечко зійшло
Ой із руського краю
Велике військо прийшло.

Червоне сонечко
Вже високо стоїть,
Дивиться батько в оконечко,
Та й каже: «дітки що будемо робити?»

Ось перед нами
Ненькине військо стоїть
От це мабуть за нами,
Щоб йшли на татар, як саранчу топити?

— Ой, батьку, щось воно не те,
Чого ці гармати горлом к Січі стоять?

⁴⁹) Д. И. Эварницкій. Малор. пїсни, ст. 623-24. Н. И. Костомаровъ. Исторія казачества, ст. 925-26. Я. П. Новицький. Сборникъ Харьк. Ист.-Фил. Общ., т. VI, ст. 89-90. И. Манджура. Запорозжское разореніе, Киевск. Старина, 1882, т. I, ст. 435-36.

⁵⁰) М. Драгоманов. Ор. cit., ст. 20. Д. И. Эварницкій. Ор. cit., ст. 615. Я. П. Новицький. Лїтопись, IV, ст. 214. Д. И. Ревуцький. Украинські думи та пісні історичні. К. 1919, 209.

⁵¹) М. Драгоманов. Ор. cit., ст. 17. Н. Марковинъ. Очерки изъ исторіи запорожскихъ казаковъ. СПб. 1878, ст. 76. П. А. Кулишъ. Записки, т. II, ст. 256. П. П. Чубинскій. Нѣсколько историческихъ народныхъ преданій, СПб. 1873, ст. 13.

Треба, батьку, узнати,
Чого вони од нас хочать?

Ой провідали запорожці,
Що Нечоса Текелю прислав,
Щоб на і кошевого,
І всю славу Січ атакував»⁵³⁾.

Одна пісня прирівнює атакування Січі до бомби, що раптово розірвалася:

«Летить бомба із столиці, серед Січі впала,
Хоч пропало Запорожжя, не пропала слава»⁵³⁾.

У піснях відбилася та недовга боротьба, яку провадили в коші прихильники захищати вольності з зброєю в руках — боротьба з кошовим, який був свідомий неможливості такої боротьби:

«Одни кажуть: „не дамо за спасиби Січі”,
Другі кажуть: „мир лучше всего”,
А ци — нехай нам випалять очі,
Та й помрем один за другого»⁵⁴⁾.

«Благослови ти, наш батьку, нам на башті стати,
Щоб не спустить москаликів да Січ руйнувати,

⁵³⁾ А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. III, ст. 192-3. Що-до цієї пісні сам А. О. Скальковскій висловив підозру, що це «сочиненная сказка» (ст. 196); не вважає її за народню й Н. І. Костомаров (ор. с., ст. 927), тимчасом, з цими застереженнями, вміщуємо її тут, бо вона образиво й яскраво змальовує події. Див. Н. Марковинъ. Ор. cit., 72-4.

⁵³⁾ Н. И. Костомаровъ. Ор. cit., 928. П. Кулишъ. Записки, II, 256. Я. П. Новицкій. Ор. cit., 93. Н. Марковинъ. Ор. cit., 76. Григ. Надхинъ. Память о Запорожьѣ, Чтенія М. Общ. Ист. и Др., 1876, кн. III, ст. 193. Тут пісню передається так: «летіла бомба од Чорного моря»... натякаючи на прихід Текелієвого війська з театру воєнних дій. Я. П. Новицкій. Лѣтопись, вип. IV, ст. 215. Варіант у Д. І. Еварницького:

«Ой летить куля, мала, невеличка,
Та посередь війська впала,
Хоч пропали славні запорожці,
Так не пропала їх слава» (стор. 619).

Другий варіант: «Вилитала пава з під Катеринослава, тай у Січі впала». Я. П. Новицкій. Лѣтопись, IV, ст. 218. Д. Ревуцький. Думи та пісні, 210.

⁵⁴⁾ А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С., т. III, 193. Н. Марковинъ. Ор. cit., 72.

Москаль стане з тесаками, а ми з кулаками,
Нехай слава не загине поміж козаками».
— «Ой рад би я, діти мої, волю учинити,
Да не зможем усі ми Січі зацтити...»,

співається в іншій пісні⁵⁵⁾.

Гіркими словами описують пісні, як розгромлено Січ —

«Ой кинулись москалики
Запас одбирати,
А московська всьа старшина
Церкву грабувати.
Та беруть срібло, та беруть золото
І воскові свічи»...⁵⁶⁾

А в іншій пісні вислови ще сильніші:

«Ой ізішов же Петро Калнишевський а на високу гору:
«Ой, не руйнуйте ви, чорти куці, хоть божого дому»⁵⁷⁾.

Покірливість запорозців, каже пісня, спантеличила супротивника:

«Ой, набрали вони срібла, злата, та стали думати, гадати:
«Ой, яку ж будем славним запорожцям ми кару давати?
Взяли б ми їх порубали, так вони рук не здймали,
Забрали б ми їх в пікінери, так указу ми не получали»⁵⁸⁾.

Важко перенісши зруйнування Січі, запорозці в силі пісень повних глибокого почуття, в поетичних образах виспівували цю

⁵⁵⁾ Н. И. Костомаровъ. Ор. cit., ст. 926. М. Драгоманов. Ор. cit., ст. 21. Я. П. Новицкій. Ор. cit., Харьк., ст. 91. У Ф. Кондратовича наведено варіант:

«Не позволю, миле браття, вам на башті стати.
Однакове християнство грішно вигубляти» —

Задунайская Сѣчь, Киевск. Стар., 1883, т. V, ст. 27. Д. И. Эварницькій. Ор. с., 617. Я. П. Новицкій. Лѣтопись, IV, ст. 216-17 (варіант). Варіант — у його ж. «Слобода» Вольная Гупаловка. Алекс. у. Екат. 1887, ст. 16; Його-ж. Народная память объ урочищахъ и истор. лицахъ Запорожья. Александр. адр.-календ. на 1910 г., ст. 14.

⁵⁶⁾ М. Драгоманов. Ор. cit., ст. 18. Инакше — Н. И. Костомаровъ. Ор. cit., 927. Ще инакше — Я. П. Новицкій. Ор. cit., ст. 92. Д. И. Эварницькій. Ор. с., 616-617.

⁵⁷⁾ М. Драгоманов. Ор. cit., ст. 18. Н. И. Костомаровъ. Ор. cit., 927.
⁵⁸⁾ Н. И. Костомаровъ. Ор. cit., 927.

Друга пісня говорить ще різкіше:

«Ой не жалкуйте, славні запорожці,
Да на московських генералів,
Ой і жалкуйте, славні запорожці,
На своїх вражих панів,
Бо ваші пани, еретичні сини,
Да не добре зробили,
Степ добрий, край веселий
Московським генералам уступили»⁶⁶).

У цій останній пісні відбилися настрої сіромах, що довго боролися з старшиною, спонукуючи її до агресивних дій проти російського уряду та вважаючи, що вона винна в усіх невдачах, що на їх такі багаті були два останні десятиріччя у житті Запорожжя.

Перехід запорозців із старої Січи на Дунай та заснування нової Січи під владою турецького султана широко відбилися в піснях. Пісні передають багато відтінків з настрою виходнів. Вони оповідають про те, як запорозці, виходячи ще в перші дні, коли було зруйновано Січ, поки в Січі був сам Текелі, перехитрували його: як «в шори москаля убрали»... як «закивали п'ятами»⁶⁷), не бажавши «панам генералам груби топити»⁶⁸), упевненість, що на батьківщині «превращий москаль»... буде їм «лоби голити»⁶⁹). Але не з легким серцем йшли козаки під руку турецького султана та кидали свої степи:

«Ой, уступили превражі драгуни
Усі степи та й усі плавні,
Пішли наші запорожці
Не з добра, а з печалі,
Ой, як утікали, то усе забирали,
І із церкви ікони,
Тільки покидали золоту зброю,
Та вороні коні...
Ой пустилися наші запорожці

⁶⁶) Н. И. Костомаровъ. Ор. cit., 930. Ф. Кондратовичъ. Задунайская Сѣчь К. Старина, 1883, т. V, ст. 47.

⁶⁷) А. А. Скальковскій. Ист. Нов. С., т. III, 195. Н. Марковинъ. Ор. cit., 74.

⁶⁸) М. Драгоманов. Ор. cit., 18

⁶⁹) М. Драгоманов. Ор. cit., ст. 19. Н. И. Костомаровъ. Ор. cit., 930. Я. П. Новицкій. Лѣтопись Ек. Ком., IV, 220, 222. Д. И. Эварницкій. Ор. cit., ст. 619.

Через море дубами,
Ой, як оглянуться до Старої Січи,
Умиваються слізами»⁷⁰).

Друга пісня так говорить про вихід запорозців:

«Ой, не буде Січи города,
Та отнині до віка.
Ой летить ворон, та летить чорний,
Ой летячи краче.
Та не раз, не два славне військо
За нами заплаче»⁷¹).

Третя змальовує прощання запорозців з батьківщиною:

«Прощай, прощай світ, біла Расея, ми від тебе од'їзжаєм
Ой тим од тебе од'їзжаєм, що щастя не маєм»⁷²)

Думки прийняти турецьке підданство не легко доходили запорозці й це було, на підставі багатьох пісень гадавши, наслідком певного компромісу із своїм сумлінням:

«Поклонимось тому туркові, а под ним добре жити,
Тільки одно неприємно, що на свою браттю бити»⁷³).

І тут, хоч султан «вітчим» став для них за «батька рідного», мрія повернути на батьківщину не облишала їх:

«Йому будем служити всею правдою, він нам батько рідний,
А ще Творець pomoже Вишній достать нам степ рідний»⁷⁴).

⁷⁰) Ф. Кондратовичъ. Задунайская Сѣчь, Киевск. Старина, 1883, т. V, ст. 43. М. С. Грушевський. Ілюстрована історія України, 506 (варіант). Див. П. И. Зуйченко. П'єсня на исходъ запорожцевъ за Дунай. К. Стар. 1885, т. XII, стор. 363.

⁷¹) Д. И. Эварницкій. Ор. cit., 615.

⁷²) Д. И. Эварницкій. Ор. cit., 624, 625. Новицкій. Лѣтопись, IV, 221.

⁷³) Н. И. Костомаровъ. Ор. cit., 930. Я. П. Новицкій. Сборникъ Харьк. О., 93. У М. И. Костомарова (ор. cit., 929) та в М. Драгоманова (ор. cit., 22) наведено варіант:

«За все гаразд під турчином жити,
А за одно не гаразд — що за невіру служити».

⁷⁴) Н. И. Костомаровъ. Ор. cit., 929. Гр. Надхін подає переказ про те, як запорозці, коли від них вимагали записатися султанові, насипали в чоботи землі, яку принесли в ладанках з батьківщини, й записалися: «на чьей землѣ стоимъ, тому и будемъ служити вѣрою,

Ця туга за батьківщиною відбилася в багатьох піснях; у деяких запорозці мають фантастичний діалог з Катериною.

В одній пісні запорозці, прийшовши на Дунай, пишуть Катерині таке:

«Ой ти думаєш, Катерино,
Будем тебе прохати?
Прихилились ми Турасеві,
Добре й під ним жити,
Ой спасибі тобі, Катерино,
За твою добру ласку,
Що ти спекла на Великдень
Нам гречану паску»⁷⁶).

В іншій гордовито відповідають Катерині, що ніби запрошує їх повернути на батьківщину:

«Ой було нас судариня,
Було не дурити,
Було степів і розкошів
Запорозьких не ділити»⁷⁶).

В інших вони сподіваються, що прийде час, «колись буде запорожця й цариці треба»⁷⁷), і, не вважаючи на віроломство російського уряду, пісня запевняє:

правдою, рукою и головою». Память о Запорожьѣ, Чтенія М. Общ. Ист. и Древн., 1876, кн. III, 162. Той самий переказ подав, із слів діда Дмитра Биковського, Я. П. Новицький, у таких словах: насипавши землі в чоботи запорозці говорили, «на чий землі стоїмо, тому цареві й будемо служити». Я. П. Новицький. Малоросійская и запорожская старина въ памятникахъ устнаго народнаго творчества, ст. 91.

⁷⁶) Я. П. Новицький. Лѣтопись Екат. Арх. Ком., в. VI, ст. 222, варіант — там само, 223.

⁷⁷) М. Драгоманов. Ор. cit., ст. 19. Варіанти — Д. И. Эварницкій. Ор. cit., ст. 619, Я. П. Новицький. Лѣтопись Екат. Арх. Ком., вип. VI, ст. 220. П. П. Чубинскій. Нѣскольکو народа. истор. преданій, ст. 14. М. С. Грушевскій, ор. cit., 507.

⁷⁷) М. Драгоманов. Ор. cit., 18.

Історія показала, що запорозці мали рацію, настав час, коли їх знову потребували й знову, не надовго, відродилося запорозьке військо, і на них посипалися милості...

26 лютого р. 1788 в ордері полк. запорозькому й армії сек. м. Сухину Потьомкін писав: «Объявите всѣмъ запорожцамъ, находящимся въ службѣ у турковъ, что Е. И. В. ихъ прощаетъ, ежели возвратятся и что всякій примется здѣсь въ томъ званіи въ какомъ онъ находится, старшина — старшинами, а казаки — казаками и присое-

«Верните войсковы клейноты, то й само войско прибуде»⁷⁸),

поверне туди,

«Де зібралися славні запорозці, як на небі зvezди,
А тепер розбіглися, як по степу звіри»⁷⁹).

Цю сумну паралелю між минулим та теперішнім Січі ще різкіше проводиться в іншій пісні:

Деж то время, деж той час
Як ми в Січі воювали (вар. «проживали») —
Як повсюди знали нас?

Після низки споминів про минуле пісня так говорить про сучасне:

«А тепер же все настали
Ті жидовські пани,
Що із нас шкури поздирали
Та й пошили жупани»⁸⁰).

Інша пісня висловлює глибоку певність, що минуле не вернеться:

«Коли б воно вернулося,
Славне життя козацьке
Гей, братці, візьміть в руку

дніться къ здѣсь находящемуся кошу» (Сборн. Военно-Истр. матер., вип. VI, ст. 223, № 234).

9 березня того самого року було оповіщено через Потьомкіна Височ. помилування запорозцям: «... Е. И. В. снисходя на истинное раскаяние б. войска Запорожскаго старшинъ и казаковъ, во владѣннн турецкомъ находящихяся Всемил. простить ихъ изволила, а потому возвращающіеся въ отечество примутся тѣми званіями, въ которыхъ они состояли и причтутся къ обществу подданныхъ. Вслѣдствие же сего, когда старшины ихъ Богодеръ съ товарищами Макаромъ и Мирономъ Цуросомъ и съ казаками явятся къ границамъ польскимъ, то благоволено бы было не дѣлая ни малѣйшого имъ озлобленія, подать имъ способъ къ безпрепятственному достиженію къ рос. командованиямъ»... (Сборн. воен.-истор. матер., вип. VI, 232, № 250). Ор. Л... й. Потемкинъ и черноморцы. К. Стар. 1887, т. XIX, ст. 185 П. П. Короленко. Азовцы. К. Стар. 1891, т. XXXIV, стор. 53-74.

⁷⁸) Н. И. Костомаровъ. Ор. cit., 931.

⁷⁹) Н. И. Костомаровъ. Ор. cit., 930.

⁸⁰) Н. А. Заболотскій. Старѣйшій запор. уѣздъ, ст. 48.

Песочку та й посійте:
Ой тоді воно вернеться
Як цей песочек зійде»⁸¹⁾.

Так яскраво, повно й образно відбилось у піснях зруйнування запорозьких вольностей; не вважаючи на численні анахронізми, пісні, загалом бравши, правдиво передають настрої, що їх викликала загибель Січи в тих, кому вона люба була. Тут треба відзначити таку обставину: в настроях народніх надто різко відбилосся відібрання земель; з пісень про запорозьку Січ міркувавши, можемо висновок зробити, що всі вольності полягали тільки в землі. Тут немає споминів про самоврядування, мало говориться й про старшину; степ широкий, ріки, всі «розкоші» — ось що було любе й зрозуміле рядовому козакові, ось що він і оплакував. З такого погляду зруйнування Запорожжя студіюючи, звичайно було й причину його шукати в намаганнях дворян, «панів сенаторів» відняти ці вільні степи та володіти ними, та й справді — в піснях ми бачимо тільки ці причини.

III.

Дуже велику вагу мало-б змалювати картину настроїв иншої частини суспільства, поставити поруч з настроєм сторони, що зазнала шкоди, — козацтва запорозького, настроїв сторони, що виграла — «панів», частина яких фактично й виграла від зруйнування Січи, але, на жаль, дуже мало матеріалу в нас на це.

Ми можемо тільки скласти мозаїчну картину, якій, правда, бракує багатьох окремих кубиків, загального ставлення до запорозької Січи з боку російської інтелігенції, або правдивіше, дворянства. Ставлення це, з окремих уривків міркувавши, — було взагалі дуже негативне.

Наприкінці XVIII в. з'явилося кілька цікавих творів, почасти або цілком присвячених Україні та Запорожжю. Таким є «Історія о казакахъ Запорожскихъ, що її написав інжен.-підпоруч. кн. С. І. Мишецький, який жив рр. 1736-1740 на Запорожжі, з службових обов'язків»⁸²⁾. Твір кн. Мишецького — пер-

ший, що докладно змальовує історію, а найголовніше — побут запорозьких козаків. Тут поруч з історією козаків з р. 948 (?!), знаходимо докладну історію запорожців з р. 1709 і до повороту в «російскую імперію», «въ число вѣрныхъ подданныхъ рабовъ»⁸³⁾. Автор зовсім не припускає можливості будь-яких умов та обіцянок запорожцям з боку уряду. У розділі, присвяченому описові виборних порядків у Січі, кн. Мишецький явно неприхильно поставивсь до участі у виборах сіроми: «старые добрые казаки разойдутся, пише він, а самое глупое простонародіе останется» — вибирати старшину. Якщо хочуть обрати нового отамана, то, по «спорныхъ и грубыхъ разговорахъ», згоди дійшовши — кого саме обрати, до назначеного кандидата йдуть «человѣкъ десять... самыхъ грубыхъ пьяницъ» прохати його прийняти обрання. З дальшого викладу його виходить, що й усіма виборами й зміною кошового та старшини керували тільки п'яниці⁸⁴⁾. Поповнюється військо запорозьке так: через те, що «женскому полу» ходити до них не дозволено, вони «себя считаютъ такъ, якобы Малтійскіе кавалеры своимъ житьемъ и чистотою», а «умножаютъ свое число или похищая дѣтей въ Украинѣ и Польшѣ, а отчасти — приемомъ всякого рода дезертировъ, безъ различія національности»⁸⁵⁾. Такими, взагалі, рисами малює кн. Мишецький побут запорожців.

Р. 1786 скінчив своє «Повѣствованіе о Малой Россіи, ея народѣ и казакахъ вообще» інжен.-полк. А. І. Ригельман, що прослужив на Україні з р. 1740 до р. 1749 та з 1770-1771; з цього часу два роки, 1740-42, він пробув на Запорожжі, бравши участь у розмежуванні земель з Туреччиною. Одружений з Лизогубівною, він, скінчивши службу, оселився під Черніговом, де й опрацював своє «Повѣствованіе». Отже Ригельман, німець родом, не був людиною чужою для України й безпосередньо стикався з запорожцями, від нього можна-б сподіватися безстороннього опису Запорожжя.

Взагалі ставивсь він негативно. Він осуджував «безженство» козацьке, вважаючи, що воно «безпотребное безумнымъ людям диво есть»⁸⁶⁾. Він відзначав зради запорожців за війни рр. 1768-74. Тоді козаки, «отставши отъ Россіи, пристать къ туркамъ ста-

⁸¹⁾ А. А. Скальковскій. Ист. Нов. Сѣчи, т. III, ст. 196.

⁸²⁾ Исторія о казакахъ запорожскихъ, какъ оныя издревле зачались, и откуда свое происхождение имѣютъ и въ какомъ состояніи нынѣ находятся, Чтенія въ Имп. Обществѣ Истории и древностей Россійскихъ при П. Универ. 1847, кн. 6. Смѣсь. Друге видання: Одескаго Общ. Ист. и Древн. Одесса 1852.

⁸³⁾ Ист. о казак. запор., Одесса, 1852, ст. 28.

⁸⁴⁾ Там само, ст. 36-43.

⁸⁵⁾ Там само, ст. 16-17.

⁸⁶⁾ А. И. Ригельманъ, Лѣтописное повѣствованіе о Малой Россіи, ея народѣ и казакахъ вообще. М. 1847, ст. 72. (Про взаємвідносини Ригельмана та кн. Мишецького, моя стаття «Історики Запорожжя XVIII в.». Юбіл. збірн. на честь академіка Д. І. Вагалія).

рались»⁸⁷); вони туркам були за «первыхъ вожаковъ», ... «по знаемости мѣстъ», і перекиньчики вони, й нагороди та подання «ни во что поставляли». За це й було зруйновано Січ, і це зруйнування було «какъ для Бога, такъ и для общества» уподобною справою. Поміж інших злочинців запорозьких, що призвели до конечної потреби зруйнувати Січ, Ригельман перелічує такі: руйнування татарських та ногайських селищ, маєтків шляхетних людей у польським краю, перешкоди, що їх ставилося проти оселення Молдавського полку на землях між Богом та Самарою, збереження власного суду наперекір указам і т. і т. ин.⁸⁸) Розбої, що їх чинили запорожці, не то їхнє ім'я «оскаредили», а й зробили їх шкідливішими для Росії, ніж сами татари⁸⁹). Отже, перелічивши різні причини, Ригельман висуває на перше місце причину характером політичну — невірність підчас війни.

Другий сучасник, поляк родом, капітан російської служби, Станислав Зарульський лишив «Описание Малой России и Украины», написане по р. 1775⁹⁰); він вказує на те, що запорожці приймали розбишак, волоцюг, грабували сусід, не дозволяли межувати землі, і т. и. Анонімний автор «Краткого описания о Малой России», перелічивши різні причини, що потягли за собою зруйнування Січі, між іншим зазначає, що «первый приступъ» до зруйнування Січі полягав у вимозі завести незмінного отамана, якому не хотіли коритися козаки, потім — прийняття всякого «зброду», перешкоди упорядкуванню Новоросійської губернії, збагачення запорожців та притягнення селян⁹¹).

Дуже цікаві міркування про Запорожжя двох істориків, що погляди їх радикально розходилися в цьому питанні, — Леклерка та І. Н. Болтіна.

Як ми вже зауважували⁹²), Леклерків погляд нам цікавіший за погляд будь-якого іншого чужоземця, що писав про Україну, бо він, колишній лейб-медик гр. Розумовського, пробувши в Росії близько 10 років та нав'язавши особисті зносини з ро-

⁸⁷) А. И. Ригельманъ. *Op. cit.*, ст. 72.

⁸⁸) Там само, ч. IV, ст. 29-30.

⁸⁹) Там само, ч. IV, ст. 70-71.

⁹⁰) Чтенія М. Общ. ист. и др., 1848, № 8. Смѣсь, стор. 1-28.

⁹¹) Краткое историческое повѣствованіе о Малой России до 1789 г., съ дополненіемъ о Запорожскихъ казакахъ. Чтенія М. Общ. Ист. и др., 1846, VI, ст. 45-46.

⁹²) Див. мою статтю, присвячену полеміці Болтіна та Леклерка в збірнику на честь проф. Д. М. Петрушевського, Москва (не надруковано).

сійськими людьми, напр., з кн. М. М. Щербатовим та іншими, що забезпечило йому навіть обрання на члена Академії Наук, мав такі самі зв'язки й на Україні, про що він і писав⁹³). Отож, його погляди, великою мірою прихильні до Запорожжя, могли бути відбитком тих розмов, які він чув на Україні.

З другого боку, його опонент ген.-м. І. Н. Болтін був типовим представником офіційних поглядів російських урядовчо-бюрократичних кіл.

Леклерк присвятив у своїй історії чимало місця історії запорожців; про самий поворот їхній р. 1734 він говорив, як про угоду, складену між кошем та російським урядом, що її цей останній зламав. Про дальшу історію взаємин між запорожцями та російським урядом Леклерк говорив, що поміж запорожцями та російськими землевласниками почалася суперечка з приводу границь — обидві сторони вважали землю за свою, орали її і скаржилися цариці; комісари, що їх надіслали з'ясувати цю справу (Мельгунов, Волков та инш.), вирішили її на користь російських землевласників. Тоді запорожці відрядили депутацію до імператриці, що просила її захистити запорожців од її підданців. Цариця обіцяла, але нічого не було зроблено⁹⁴).

І. Н. Болтін, докладно заперечувавши Леклеркові твердження, на останнє відповідав так: «земли, розданніе подъ поселенія н и к о м у не принадлежали, коихъ запорожцы н и к о г д а не распахивали и ими не владѣли. У запорожцевъ столько было во владѣннй земли, что ниже десятую часть изъ нихъ занимають они своими земледѣліемъ и скотоводствомъ не могли, а прочее что самого разрушенія Сѣчи оставалось безъ употребленія... Раздачу тѣхъ земель дѣлало тамошнее правительство по силѣ Высочайшихъ повелѣннй, а не своевольно кѣмъ-либо они присвоены»⁹⁵).

Треба сказати, що за останнє десятиріччя життя Запорожжя в російській літературі історично-публіцистичного характеру з'явилася низка більш-менш видатних творів, цілком або почасти присвячених Запорожській Січі. Пояснюється це явище чималою мірою тим зацікавленням, що його почали виявляти до Запорожжя урядові кола — як нам здається — в зв'язку з тим, що мали зруйнувати його.

⁹³) *Histoire physique, morale, civile et politique de la Russie ancienne*, par M. le Clerc. Paris. 1783. t. II; *Réflexions sur cet ouvrage*. p. IV; t. I, p. VIII. *Plan de l'ouvrage*.

⁹⁴) *Histoire physique*... t. II, sect. LXXVII, p. 426-432.

⁹⁵) І. Н. Болтінъ. Примѣчанія на історію древней и новой Россіи Леклерка. М. 1788, т. I, 382, 383.

Так ось записки історіографа Г. Ф. Міллера, видимо, спричинило бажання Н. І. Паніна довідатися про погляд його на Запорозжя. За це говорить записка д. стат. сов. П. В. Бакуніна, що писав Міллерові з доручення гр. Н. І. Паніна, з приводу записки його про зруйнування Січи. Відомо, що гр. Н. І. Панін брав близьку участь в обміркуванні долі запорожців, бував на засіданнях комісії, що розглядала прохання запорожців повернути їм забрані в них землі, які подавала депутація від Запорозжя р. 1765-1767. В одній записці Г. Ф. Міллер абсолютно відкидає права запорожців на землі, що на їх вони претендували, бере під сумнів справжність універсалу Богд. Хмельницького та вважає, що вони незаконно захопили землі Лизаветградської та Катерининської провінцій. Запорожці, каже він, «женъ не держать, землю не пащутъ... обычаи ихъ къ праздности и пьянству склонные». Приймають без обмежень усякий набрид та визнають тільки владу свого отамана ⁹⁶⁾. В «Краткой выпискѣ о малор. народѣ и Запорожцахъ» Міллер присвячує цілий розділ питанню про «неудобства запорожскіе». Там говорить він про нетривкість їхню на початку Турецької війни й про безженність, від якої «пресѣкается размноженіе народное», і про приймання втікачів, і про заведення великих селищ, що з них тільки старшина збагачується, й про підрив державних прибутків через безмитний довіз товарів ⁹⁷⁾. Обидві записки, що їх скомпоновано було перед самим зруйнуванням Січи (лист Бакуніна, що спричинив Записку, датовано 10 травня р. 1775) ⁹⁸⁾, певне чимало впливали на хід справи, а надто якщо зважити на те, якою впливовою особою був тоді гр. Н. І. Панін, що для нього писалося їх.

Ще різкішу думку про запорожців висловив Г. Ф. Міллер в іншому місці: «народъ, который не распложается самъ собой, который приплодъ получаетъ отъ другихъ, который во всякіе 30 лѣтъ почти осчезаетъ и дѣлается новымъ, ... народомъ назваться не можетъ. Запорожцы крестятъ жида, или татарина, перекрестятъ поляка или другого христіанина, не бывшаго въ ихъ вѣрѣ — тѣ имъ дѣти»... «Злодѣи, отъ казни утекшіе, бѣглые, господъ своихъ покравшіе, збродъ людей изъ всякихъ народовъ и языковъ, яко изверги своего отечества, ... тѣ у нихъ дѣти»... «Народъ, который свое время въ гуляніи и

⁹⁶⁾ Г. Ф. Міллеръ. Разсужденіе о запорожцахъ. Чтенія въ Имп. Общ. Ист. и Древн. росс. при Моск. Универс., 1846, кн. 5, ст. 58.

⁹⁷⁾ Г. Ф. Міллеръ. Краткая выписка о малороссійскомъ народѣ и запорожцахъ. Там само, ст. 69.

⁹⁸⁾ Письмо отъ д. ст. сов. П. В. Бакунина... Фод. Ив. Миллеру. Там само, ст. 65.

пьянствѣ препровождаетъ, который пренебрегъ первоначальный законъ Божій, что должно челоуѣку питаться отъ трудовъ своихъ... такой народъ не достоинъ жительствова имѣть въ преизобильнѣйшей всякимъ плодородствомъ странъ... Народъ, который ни по какимъ письменнымъ законамъ не живетъ и не судится... который смертоубійство съ холодностью учинить можетъ... тотъ больше звѣрямъ, нежели челоуѣкамъ причисленнымъ быть заслуживаетъ»⁹⁹⁾.

Отже Міллер у трьох своїх записках, що зміст їх стисло наведено тут, відкидає права запорожців на самостійне існування: почавши з прав на територію, де він відкидає й договори з російським урядом, й історичну традицію, й скінчивши навіть правом на людськість, рівняючи «больше звѣрямъ нежели челоуѣкамъ». Саме існування Запорозжя, в сучаснім стані його, він визнає за шкідливе й небезпечне для російської держави.

Дуже цікава анонімна записка про Запорозжя, що її видрукували О. М. Лазаревський¹⁰⁰⁾ та В. А. Кашпирев¹⁰¹⁾. Її складено, як гадає О. М. Лазаревський, з доручення уряду, щоб підготувати суспільство до зруйнування Січи. Вона має в собі справжній акт обвинувачення проти запорожців. У ній змальовується, як переманюють вони до себе людей з сусідніх провінцій, і заселили ними 25 000 дворів, поміж них багато заможних, сім'янистих; ті служать у них у війську, а тих вони повернули на підданців своїх; допомоги як військо вони не дають, податків не платять, законів у них немає, порядку ніякого, отаман і старшина, якщо письменні, повинні критися з цим. Безпорядки такі великі, що місця сусідні з Запорозжям «никогда въ желаемый порядокъ приведены и успокоены быть не могутъ», доки є Запорозжя: козаки роблять наскоки, руйнують, захоплюють землі й виводять до себе, часто підступом. «Родъ сей, въ правительствѣ ихъ секты, весьма хитеръ проицателень, и остороженъ въ разсужденіи своихъ интересовъ» (§ 18). Землі Лизаветгр. та Катер. провінції вони захоплюють найхитрішим способом — як захоплять землю, так зараз і «пошлють депутата въ Петербургъ съ просьбой, что они обижены»... (§ 23) — й отак захопили чимало земель. Раніш за-

⁹⁹⁾ Г. Ф. Міллеръ. Разные материалы до исторіи запорожской казаціи. Чтенія въ Имп. Общ. Ист. и Древн. при М. Унив., за р. 1847, кн. 6, ст. 48.

¹⁰⁰⁾ А. М. Лазаревский. Запорожье въ концѣ XVIII в. (Н. Калачовъ. Архивъ истор. и практ. свѣдѣній относ. до Россіи. СПб., 1861, кн. II, ст. 11-14). Його-ж: (передрук) К. Стар., 1889, т. XXVII, 628-637.

¹⁰¹⁾ В. Кашпиревъ. Памятники новой русской исторіи, СПб. 1872, т. II. «Примѣчанія о запорожцахъ».

порожці були незаможні, а тепер збагатіли, позаводили великі хутори, селища й живуть домами, мають жінок, дітей, добре скотарство та промисли. Загальний висновок такий: ця горішня верства запорозького суспільства, жонаті, сім'яністі, заможні козаки «своими великими економіями также подвергаютъ себя, въ случаѣ какого обѣ нихъ учрежденія всему, что бы ни случилось, повиненію», а інших волоцюг, яких тепер небагато, якщо й порозбігається «тысяча какаѣ... то оное ничего не значить» (§ 30). Таким способом записка ця підготовлює громадську опінію до зруйнування Січи й натякає на те, що по заведенні нового ладу його прийме старшина та взагалі заможне козацтво так, як і личить «вѣрноподданымъ» (§ 31).

Ми побіжно оглянули зміст тієї небагатої літератури, що була присвячена запорозькому питанню в другій половині XVIII в. Почасти її не було опубліковано, як от твір кн. Мишецького, Рігельмана й Зарульського, — вона тільки відбивала в собі погляди сучасників, почасти — як Міллерові Записки та м. б. анонімного автора — являла собою відповідь на запитання державних діячів, почасти — як «Примѣчанія» Болтіна — була захистом уряду супроти факту вже доконаного. Підбиваючи підсумки цій літературі, треба визнати, що вона на диво однотонна: в низці наведених поглядів, од ученого німця-історика й до армійського офіцера, відчувається однаково вороже ставлення до запорозького товариства. Правда, залежно від індивідуальних авторових рис, мотивується це негативне почуття різно: одні вбачають у Запорожжі вічну загрозу цілості російської держави, загрозу матеріальному добробутові її (Міллер, Рігельман та анонім О. М. Лазаревського); другі підкреслюють соціальну небезпеку, що її становить Запорожжя (анонім); треті — й таких найбільше — вказують на недобррозвичайність «безженного» буття запорозького (надто Міллер); четверті підкреслюють ненадійність запорожців, як спільників на випадок війни (надто Рігельман). А надто багато уваги приділяється питанню економічному — надмірному збагаченню запорожців коштом сусід, суперечкам за землі, достаткові земель, що й надалі в запорожців пустизною лежать (Болтін, анонім О. М. Лазаревського, Зарульський), переманюванню людей з околиць земель (кн. Щербатов, Зарульський і надто анонімний автор).

Звичайно, ми не маємо права приписувати висловлені погляди всьому російському дворянству, чи всій російській інтелігенції, надто-бо малий відсоток тих, що погляди їх маємо ми, тимчасом не випадок є те, що перед зруйнуванням Січи лунали голоси тільки такого напрямку.

Виключно цікавий що-до з'ясування, як ставилися сучасники до цього питання, є маніфест з 3 серпня р. 1775 про скасування Січи, який зафіксував юридично те, що фактично сталося два місяці тому. Широко й літературно написаний, маніфест цей нам надто цікавий, бо він показує, як саме уряд мотивував факт скасування Січи, одною стороною, та які саме причини вважав він за потрібне вказувати, мавши на увазі настрої того суспільства, що цей маніфест читатиме¹⁰²).

Маніфест цей має в собі три частини: вступ, де наводиться історія Запорозької Січи, шість пунктів, де перелічується причини, що потягли за собою скасування її, та закінчення.

Зупинімося на кожній частині зокрема.

У вступі говориться, що Запорозька Січ «разрушена... не меньше какъ за оскорбленія нашего И. В., черезъ поступки и дерзновенія, оказанныя отъ сихъ казаковъ въ неповиновеніи нашимъ... повелѣніямъ». Перед цим було вичерпано всі лагідні засоби. Далі йде екскурс у царину історії: запорожці являють собою частину малоросійських козаків, але останні «обращаясь въ естественномъ общежительствѣ» були й будуть корисними громадянами, а запорожці, здичавівши в своїх міжгір'ях та порогах, поволі утворили з себе «особливое, странное и намѣренію самого Творца въ размноженіи рода челоуѣческаго отъ него благословенномъ, противоборствующее политическое сонмище». Через те, що на Дніпровські пороги спочатку тимчасово й наперемінно виряджали з України варту, туди заборонено було брати з собою жінок і дітей, щоб не зазнавали вони небезпеки, але деякі «столько приобыкли къ сей праздної, холостой и безпечной жизни, что сдѣлали себѣ напоследокъ изъ нея неподвижный законъ»... і вирішили назавсіді в Січі лишитися. Числом запорожців було так небагато й так їх не поважалося, що, коли, приєднуючи Малу Росію, «министры» царські спиталися гетьманських послів за них, то ті відповідали, що запорожці «люди малые и въ дѣло ихъ ставитъ нечего». Через

¹⁰²) П. С. З. № 14354. С. Ф. Рубинштейнъ. Хронологическій указатель указовъ правительственныхъ распоряженій по губерніямъ Западной Россіи, Бѣлороссіи и Малороссіи за 240 лѣтъ. Вильна 1894, ст. 111-119. Сборникъ в.-ист. матеріаловъ, вип. VI. Н. Ф. Дубровинъ. Бумаги Потемкина-Таврич., ст. 46-52, № 47. Словарь Географическій Россійскаго Государства, описывающій азбучнымъ порядкомъ, собранный А. Ш. (Екатовымъ), ч. II, М. 1804, ст. 572-579. А. И. Ригельманъ. Лѣтописное повѣствованіе, ч. IV, ст. 31-35. Н. Марковичъ. Исторія Малороссіи, М. 1842, т. IV, ст. 445-454, але з похибками.

те, що за встановленої безженности суспільство їхне мало незбаром зруйнуватися, запорожці почали приймати, не розбираючи, всякий «сбродъ». Але не «могъ и не можетъ, конечно, быть полезенъ отечеству сихъ качествъ политической разноразный и юридический составъ членовъ, питающихся въ совершенномъ почти отъ свѣта и естественнаго общежителства разлученіи, наиболѣе отъ грабежа... и погруженныхъ... въ совершенной праздности, гнуснѣйшемъ пьянствѣ и презрительномъ невѣжествѣ».

Далі йдуть наведені в шістьох пунктах «преступленія» козаків, що спричинили цю «мѣру строгости».

У пункті першому сказано про те, що запорожці почали, років десять тому, вимагати землі, що їх придбано було за останньої війни з Портою та ті, що знаходяться під селищами Новоросійської губерні, доводячи, що землі ці належали їм. Що-до перших маніфест зазначав, що вони ніколи не належали Польщі, тоб-то вона не могла дати їх запорожцям, що-до других — вони належали Малій Росії, але не запорожцям, бо вони «не имѣли никакого начала, слѣдовательно и собственности никакой въ земляхъ».

У другому пункті сказано, що запорожці відважилися перешкоджати розмежовувати землі, а так само завели власні зимовники та почали виводити до них людність з гусарських і пікінерних полків і вивели до 8 000 чоловіка об. ст.

У третьому пункті говориться про грабування запорозцями мирної людности Новоросійської губерні за 20 років — з р. 1775, що оцінюється в кілька сотень тисяч карбованців.

У пункті четвертому говориться за те, що не побоялися запорожці захопити землі, придбані між Богом та Дніпром за мировим трактатом, підкорити собі людність Молдавського гусарського полку й навіть «собираться вооруженной рукой для насильственного себѣ возвращенія мнимыхъ своихъ земель Новоросійской губерні».

У пункті п'ятому маніфесту говориться, що запорожці, не вважаючи на заборону, приймали до себе не тільки втікачів, що йшли в козаки, ба й «людей женатыхъ и семьянистыхъ». Намовляли їх тікати з Малоросії на те тільки, щоб собі підкорити та завести в себе власне хліборобство, в чому й дійшли чималих успіхів, бо селян, «въ земледѣліи упражняющихся», е тепер у місцях к. Запорозьких володіннів до 50 000 чоловіка.

Нарешті у пункті шостому говориться за те, що запорожці намагалися привласнити землі, що здавна належали військові Донському. З неведеного «всякій здраво разсуждающій можетъ

тутъ легко проникнуть какъ лукавое намѣреніе запорожскихъ казаковъ, такъ и существительный отъ оного государству вредъ: заводя собственное хлѣбопашество, расторгали они тѣмъ самое основаніе зависимости ихъ отъ престола нашего и помышляли, конечно, составить изъ себя посреди отечества область совершенно независимую подъ собственнымъ своимъ неистовымъ управленіемъ въ надеждѣ, что склонность къ развратной жизни и къ грабежу будетъ при внутреннемъ изобиліи безпрестанно обновлять и умножать ихъ число». Такий спосіб чину одною стороною загрожує знелюднити сусідні краї, а з другого — загрожує торговлі, що могла б розвинути «къ позавидованію всей Европы, если бы вредное скопище Запорозьскихъ казаковъ, обратившихъ хищность и грабительство въ первое свое ремесло, не было временно изъято». Окрім того багато з козаків на початку війни мали на оці передатися супротивникові й не подали звістку, що до кордонів наближається Кримський хан. Правда, «не малая жъ часть» запорозького війська підчас війни давала приклади мужности й хоробрости й дістала за те нагороди, «хотя и тутъ... многие... по возвращеніи ве Сѣчь начали соврачаться съ истиннаго пути». «И тако, трохи несподівано кінчається маніфест, по необходимому уважанію на все вышеизложенное», визнали за потрібне Січ зруйнувати, що й зробив 4 червня року 1775 ген.-пор. Текелій. Про це маніфест оповіщає: «нѣтъ теперь болѣе Сѣчи Запорозьской въ политическомъ ее уродствѣ, слѣдовательно же и казаковъ сего имени». Землі запорозькі причислюється до Новоросійської губерні. «Впрочемъ, слѣдую человѣколюбію нашему, которое всегда и отъ праведной преступнику казни отвращается... предписано отдѣльнымъ казакамъ, желающимъ остаться въ своихъ мѣстахъ, дать землю, желающимъ уйти на родину — отпустить, а старшинамъ порядочно служившимъ дать соразмѣрные службѣ званія ихъ степени».

Отакий маніфест своїм змістом. Цей зміст можна поділити на три частини: політичну, соціяльну та економічну.

Першому питанню присвячено небагато місця — в 1 пункті та в 6-му, другому — соціяльному — присвячено більшу частину вступу до маніфесту й питання «объ уродствѣ» безжениого товариства червоною ниткою проходить через увесь маніфест. Третьому — економічному відведено всі пункти, де мова про боротьбу за землю, заведення власного хліборобства, то-що.

У цій послідовності ми й зупинимось на кожному питанні окрема.

Як ми вже зазначали, маніфест тільки позверхово торка-

ється «политической неблагонадежности» запорозьких козаків; так ось у 1 пункті обвинувачення зустрічаємо натяк на «прежнія важныя и пагубныя противу вѣрности и подданства преступленія» козаків, що їх облишено «подъ покровомъ забвенія». У п. 6-му говорить про «многихъ» козаків, що надумалися передатися супротивникові на початку війни та не подали звістки, що наближається кримський хан до кордонів, та глухо про якийсь «свораченіє съ пути истиннаго» козаків, які по війні повернули до Січі. Як бачимо, автор маніфесту не має нахилу висувати питання про невірність козаків на чільне місце й тільки мимохідь згадує за це. Звичайно, він цілком мав рацію, бо участь запорожців в останній війні була така явна, позиція їхня така вірогідна, що це недавнє минуле повинно було покрити в очах сучасників та «всего свѣта» колишні гріхи козацькі. Натискаючи на зради козаків, автор маніфесту мусів би заперечувати твердження самої імператриці, що не раз говорила про вірність козацьку. Не робивши з політичного питання кардинального місця маніфесту, автор його ясно показував, що справжні причини зруйнування Січі лежали в інших площинах. Але перш як перейти до цих справжніх причин, ми хочемо тільки підкреслити, що для багатьох сучасників, видимо, ці причини вислизали, а лишалося саме питання про невірність козацьку, як ми вже зазначали на прикладі Рігельмана.

Щоб правильно оцінити та з'ясувати ці причини, треба відірватися від пишного реального життя в запорозьких степах та вдатися до тих абстрактних теорій, що ними жили будівники державности XVIII в., як у Західній Європі, так і в Росії.

Треба пригадати, що в XVIII в. панувала ідея державности над особою. Окрема людина, як особа, не існувала, вона була тільки тією «одиницею», атомом, що в нерозривному зв'язку з іншими становив ціле, себ-то державу. У науці видатних державознавців — Гоббса, Локка, Юсті, Пуфендорфа та ин. — за інтереси особи забувається й вони потопляють в інтересах держави. Окрема людина не член держави, а тільки матеріал, що з нього буде правитель. Звідси зрозуміло: що більше цих атомів, що більше цегли в будівника, то величнішу споруду може він поставити, то дужча й замощніша держава, то більше війська, слави й коштів дасть вона правителеві, то більше матиме вона робочих рук і, тоб-то, ширше розвине промисловість¹⁰⁸).

З цих тверджень можна було зробити логічний висновок і

¹⁰⁸ М. М. Шпилевскій. Политика народонаселенія въ царствованіи императрицы Екатерины II. Записки Новороссійск. Унив., т. VI й окр. Од. 1871, ст. 9.

його й робили державознавці XVIII в. та правителі: якщо від числа підданців залежить сила держави, то правитель повинен усіма засобами збільшувати число підданців. Головних-же шляхів, щоб дійти цієї мети, було двоє: один шлях — охорона тієї людности, що єсть, шляхом природнього приросту, звідси піднесення народимости, охорона дитячого життя, а другий шлях — притягнення чужоземних колоністів.

Ці ідеї популяціоністів відбилися у творах найвидатніших філософів XVIII в., як то Локк, Монтеск'є, економістів — Зюсмільха, Більфельда, Зонненфельса, Юсті¹⁰⁴) та ин. — в царині теоретичній. У практичній царині прихильниками їхніми був ряд державних людей XVII-XVIII вв. у Франції, Германських державах, Англії, Іспанії¹⁰⁵), де заохочують шлюби, сім'яністі родини й таке ин.

Росія цією стороною не відставала від Європи. Тут ширяться в перекладах твори Більфельдові¹⁰⁶), Юсті¹⁰⁷), Зонненфельсові¹⁰⁸). Німецькі вчені, що працювали в Росії, Штерх, Крафт, Герман, теж були провідниками цих ідей у російському суспільстві; Август Шлецер, як він каже, «изготовлять статьи о населеніи¹⁰⁹». Низка російських учених розвивала ідеї популяціоністів у своїх творах. Так Ломоносов присвятив ціле «Рассужденіе» питанню про розмноження та збереження російського народу в листі до графа Шувалова¹¹⁰). Професори московського університету Рейхель та Зибелін обмірковували в своїх промовах на урочистому засіданні університету питання про

¹⁰⁴) Народонаселеніе и ученіе о народонаселеніи. Статьи изъ Handwörterbuch der Staatswissenschaften. Пер. пров. С. Булгаковымъ. М. 1897, изд. Водовозовой, ст. 104-106, 110-120.

Йоган Петер Зюсмільх так висловив ідеї популяціоністів: «від численної людности, що її може змістити та прохарчувати країна, залежить щастя держави... людність, якщо користуватися нею як слід, являє собою основу й джерело багатства» (там само, ст. 114).

¹⁰⁵) Народонаселеніе и ученіе о народонаселеніи, стор. 96-100. Цинічний погляд на це питання у Фрідріха Великого: він прирівнював народ до стада оленів у парку заможного дідича — в них однакове призначення — розмножатися (там само, ст. 100).

¹⁰⁶) Більфельдъ. Политическія наставленія, ч. I, перев. кн. Шаховського, 1768 та II част. — 1775 р., пер. Барсова.

¹⁰⁷) Юсти. Основанія силы и благосостоянія царствъ, или подробное начертаніе всѣхъ знаній, касающихся до государственнаго благочинія. 1772, пер. Богаевского.

¹⁰⁸) Зонненфельсъ. Начальныя основанія полиціи или благочинія, пер. Гаврилова, 1786.

¹⁰⁹) М. Шпилевскій. Политика народонаселенія, ст. 23, 25.

¹¹⁰) М. В. Ломоносовъ. Письмо къ гр. Шувалову, изд. соч. Ломон. Смирдина, 1847, т. I, стор. 628. М. Шпилевскій. Op. cit., 30.

способи найліпшого розмноження людности; проф. Вельцин присвячує цілий розділ тому самому питанню в своїй книзі «Начертаніє врачебнаго благоустройства»¹¹¹⁾). Академія Наук та Імп. Вільне Економічне Товариство дебатують ту саму тему¹¹²⁾). Ті самі ідеї популяціоністів — жадоба збільшити людність, сподіваючись од того піднести прибутковість землі — пробиваються в господарчих наказах господарів економістів¹¹³⁾ — Єлагіна, Суворова та ин. Ці самі питання обмірковуються в Комісії року 1767.

Отже, можна сказати, що ідеї, яких торкнулися західно-європейські державознавці та економісти, знайшли в кріпацько-абсолютній монархії російській відповідний ґрунт і дали пишні плоди. Та й справді, вони були такі прості, такі елементарні, що припали до вподоби російському суспільству: що більше буде люду, то більше можна цей люд визискувати й менше можна клопоту з ним мати — так спрощено розуміли ці теорії російські політико-економі¹¹⁴⁾.

Імператриця Катерина II сама залатила велику данину захопленню ідеями популяціоністів. Ще будучи наслідницею престолу, вона писала в своїх нотатках: «мы нуждаемся въ населеніи; заставьте, если возможно кишмя кишеть народъ въ нашихъ пространныхъ пустыряхъ. Я не думаю, чтобы для достиженія этого полезно было принуждать нашихъ инородцевъ не христіанъ принимать нашу вѣру: многоженство еще болѣе полезно для умноженія населенія»¹¹⁵⁾. У тих самих нотатках, кажучи про велику смертність селянських дітей (з 14-20 чоловіка виживає рідко коли четвертина), вона вигукує: «Какая потеря для государства»¹¹⁶⁾. Ці нотатки звертають на себе увагу тим, що показують, які питання цікавили Катерину перед вступом її на престіл: зробившись імператрицею,

¹¹¹⁾ М. М. Шпилевскій. *Op. cit.*, ст. 31-32.

¹¹²⁾ П. Рычковъ. Труды Имп. Вольн. Эконом. Общ-ва, ч. XVI, 1770, ст. 33.

¹¹³⁾ В. И. Семевскій. Крестьяне въ царствованіе имп. Екатерины II. СПб, 1903, вид. II, вступ, ст. XXI.

¹¹⁴⁾ Цікаві цією стороною міркування В. Н. Татищева написані ще р. 1742; поміж порад про те, як провадити сільське господарство та утримувати селян од ледарства, «понеже отъ праздности крестьяне не только въ болѣзнь приходятъ, но и воешь умирають», Татищев радить «въ своей деревнѣ... кумовства не имѣть, затѣмъ чтобы можно было жениться». Краткія економіческія до деревни слѣдующія записки. Временникъ М. Общ. Ист. и Древн., т. XII, ст. 2 й 22.

¹¹⁵⁾ Сборникъ Имп. Ист. Общ., т. VII, ст. 85, № 9.

¹¹⁶⁾ Сборникъ Имп. Ист. Общ., т. VII, ст. 86, № 14. Цікаво завважити, що наведене місце мало не слово до слова увійшло до Наказу, розд. XII, § 220.

Катерина не змінила своїх поглядів на це й так визначила головні завдання правителів: «заботиться о тишинѣ и благоденствіи ввѣренной отъ Бога пространной имперіи и о умноженіи населенія въ Россіи»¹¹⁷⁾. У розділі XXII Наказу вона висловила правителів кредо так: через те, що силу держави становлять люди, а не гроші, то правитель повинен «ободрити размноженіе народа, чтобы великое число людей было въ государствахъ»¹¹⁸⁾. У розділі XII Наказу Катерина розвиває цей погляд докладніше: «не можно сыскать довольно ободренной къ размноженію народа въ государствахъ», говорить в першій артикулі розділу йзначається шляхи, якими повинен простувати правитель, щоб дійти цієї мети. Перше лихо, що проти нього він повинен боротися — це дитяча смертність, що від неї гине три чверті народжених дітей, недуги, а так само спосіб стягати податки з селян, а саме оброчна система, яка відтягає селян з лона родини. «При великомъ благополучіи государства легко умножается число гражданъ», запевняє Катерина. Скрізь, де є місце, де вигідно жити, тут люди розмножуються, і та країна, де переобтяжують податками, «обнажена отъ жителей», бо «гдѣ люди живутъ подъ тяжкими законами... и земли свои почитаютъ за подлогъ къ удрученію — тамъ въ такихъ мѣстахъ народъ не размножается...»¹¹⁹⁾. Ось власна Катерина програма, програма чисто теоретична, але частину її Катерина намагалася перевести й у життя.

Ціла низка указів мала полегшити шлюб брати¹²⁰⁾, але тут Катерина багато чого дійти не могла, бо була безсила супроти церковних правилів, що обмежували шлюб далеких родичів та забороняли брати його протягом постів.

Катерина намагалася також обмежити в правах нежонатих, отак, як це було зроблено в Пруському законодавстві. Так от у депутати до комісії року 1767 наказано було надсилати селян тільки жонатих та тих що мають дітей¹²¹⁾. Указ з р. 1787 заборонив обирати на громадські посади на Катеринославщині в казенних селищах нежонатих та бездітних людей¹²²⁾.

¹¹⁷⁾ Обзоръ иностранныхъ поселеній въ Россіи. Ж. Мин. Внутр. Дѣлъ, 1837, т. XXXVI, ст. 428, прим.

¹¹⁸⁾ Наказъ Е. И. В. Екатерины вторыя, самод. всеросс. данный Комиссии о сочиненіи проекта новаго уложенія, СПб, 1776, розділ XXII, § 604.

¹¹⁹⁾ Там само, р. XII, §§ 264-292.

¹²⁰⁾ ПСЗ, 24 юлія 1765, № 12 433. ПСЗ, 14 юлія 1782, № 15 478; 18 апр. 1765, № 12 378. М. М. Шпилевскій. Политика народонаселенія, ст. 34-36.

¹²¹⁾ П. С. З. 14 дек. 1766 г., № 12 801.

¹²²⁾ П. С. З., 1787 г., 16 603. М. Шпилевскій. *Op. cit.*, стор. 37.

Цікавий що-до цього § 7 «Положення о поселенныхъ въ Новороссійской губерніи гусарскихъ и пикинерскихъ полкахъ», що його склав губернатор Язиков. У ньому говориться ось що: «не бесполезно холостыхъ гусаръ и пикинеръ ставить на квартиры у достаточныхъ и семьянистыхъ хозяевъ, гдѣ бы они по хорошему своему обращенію вошедъ въ знакомство другъ съ другомъ и наваякая упражненію въ экономіи могли на дочеряхъ ихъ жениться и современемъ, составя изъ себя подобнаго хозяина, утверждать себя лучше въ поселеніи: будутъ приумножаться фамиліи и возрастать люди, способные на укомплектованіе полковъ»¹²³).

Взагалі, турботи що-до підшукування наречених для солдатів та казенних селян мають не останнє місце в колі обов'язків краєвих правителів за Катерининської доби¹²⁴).

Природньо, поруч з намаганням збільшити людність стоять і турботи урядові про збереження дитячого життя. Що-до цього і в теоретичних міркуваннях учених, і в практичній діяльності Катерининій, найбільше, правда, в царині починаннів, бачимо цілковиту послідовність, досить указати хоч-би на план «Воспитательныхъ домовъ».

Цілковито відповідає цим ідеям і маніфест з 3 серпня року 1775. У ньому червоною ниткою проходить осуд «безженства» запорозького, де треба вбачати не ригоризм правителів, а програму, яку переводить він у життя. На підставі цієї програми «общество безженныхъ людей» було не тільки «сонмищемъ, намѣренію самага Творца въ размноженіи рода челоувѣческаго противоборствующимъ», а й інститутом небезпечним для цілості та добробуту держави. Обстоючи це твердження, автор маніфесту був певен, і мав на те досить підстав, що чималий відсоток читачів маніфесту зрозуміє всю шкочу й небезпеку для суспільства, яка загрожує з боку Січи.

Ось цей епізод показує, якою страшною вважалася Катерині примара безженного товариства запорозького. Р. 1776, коли заводилося на колишніх запорозьких землях губерніяльні установи, було дано «наставленіє», що робити з к. запорозькими козаками: § 18 ставить за мету «правленію»: «внушать имъ (казакамъ) жениться всѣми споспѣшествующими къ тому средствами, учинившимъ же доброе сіє дѣло въ поощреніє другимъ, доставлять преимущественно призвѣніє, твердя имъ въ пристой-

¹²³) Моск. Отд. Арх. Главн. Штаба (Лефортовскій Арх.), оп. 194, спр. № 4, стор. 27.

¹²⁴) Арх. Тавр. Губ. Канц., пачка № XII, № 14, № 27; Зап. Общ., т. XII, ст. 31, т. XI, ст. 374; Леф. арх. оп. 194, № 200, арк. 2, арк. 33.

ности и исподволь, что сіє есть для нихъ незыблемое хозяйства приобрѣтеніє съ блаженною жизнью отъ самага Бога устроившего»¹²⁵).

Незабаром по зруйнуванні Січи, вже з р. 1776, Потьомкін уживає заходів, щоб повернути на колишні місця тих запорожців, що пішли за Дунай. Він приписує ген.-пор. Прозоровському довідатися про число їхне та «всѣми ласковыми образами» притягти їх до Росії, сподіваючись, що Чертков, озівський губернатор, даватиме їм таке «благоденствіє», щоб вони «устремились сами собой» у колишні кордони¹²⁶). Катерина, в наказі Потьомкінові, ухвалюючи взагалі його розпорядження в цій царині, побоюється проте, щоб запорожці, якщо не буде вжито запобіжних заходів, часом-би «не завели паки общества безженныхъ людей»¹²⁷). Це побоювання видимо відбилося у такому Потьомкіновому приписі до Таврійського правителя Каховського, з 1 липня року 1784: він повідомляє його про дозвіл імператриці приймати всіх запорожців, що повертають до Росії, та оселяти їх у зазначених місцях з однією умовою: «не могутъ быть терпимы общества безженныхъ людей, по прежнему обычаю войска запорожского»¹²⁸).

Не треба забувати, що острах перед «безженностью» запорозьких козаків у Катерини був перебільшений; якщо для XVII в. можна було обмежувати цей звичай життєвими умовами¹²⁹), то для кінця XVIII в. тим обережніше треба ставитися до оповідання про нього. Твердження А. А. Скальковського, ніби жонатих козаків виключалося з Січи¹³⁰), не відповідає дійсності, бо на ділі обмеження що-до цього, видимо, полягало тільки в забороні приводити жінок у саму Січ¹³¹). За останніх років Січи

¹²⁵) В. Л. Бѣдновъ, Матеріали для історії колонізації б. Запорозьких владѣній. Лѣтопись Екатер. Уч. Арх. Ком., вип. IX, 1903, ст. 198.

¹²⁶) А. Богумиль. Изъ історії управління Новороссіи кн. Потемкинскимъ, вип. II, Екатер., 1905, ст. 87.

¹²⁷) Сборникъ Импер. Русск. Истор. Общ., т. XXVII, ст. 333, 15 кв. 1784. Бумаги Екатерины II, ст. 333.

¹²⁸) Зап. Од. Общ. Ист. и Древн., т. XV, ст. 610, № 1063.

¹²⁹) И. М. Каманинъ. Къ вопросу о казачествѣ до Богдана Хмельницкаго, Чтенія въ Истор. Общ. Нестора Лѣтописца, кн. VIII, К. 1894, ст. 77. Д. И. Эварницкій, Запорожье въ остаткахъ старины, СПб., т. I, ст. 6.

¹³⁰) А. А. Скальковскій. Исторія Нов. С., т. I, ст. 77-78.

¹³¹) В. А. Біднов. Аполон Скальковскій, як історик степової України. Науковий ювілейний збірник українськ. університету в Празі, присвячений презид-ві проф. др. Т. Г. Масарикові, Прага, 1925, ст. 346. Г. Ф. Миллеръ. Разсужденіє о Запорозьцахъ, Чтен. М. Общ. Ист. и Др., 1846, кн. 5, ст. 61.

семе́йних коза́ків на числі більшає, ростуть зимовники й хутори, де живуть їхні сім'ї, не кажучи вже про численних ро́дичів, про що згадує й маніфест. Взагалі, коли повернули козаки до Наддніпрянщини р. 1734, їхні життєві умови змінюються; вони чим-раз більше переходять до осілого, спокійного життя. Зростання хуторів та зимовників, збільшення ро́дичів та їхніх «підданців» відбулися між іншим і на церковному житті: чорне духовництво, що обслуговувало коза́ків, об'їжджаючи час-до-часу «каплиці» та відбуваючи відпові́дні тре́би, не задоволялося тепер потре́би лю́дності, повстає потре́ба на постійні храми з причтом білого духовництва, щоб відбувати вінчання, хрестини, похорони ¹³²⁾.

Звичайно, маніфест не зупиняється тільки на цій причині. В пунктах 1, 2 та 4 мова — про ті перешкоди, що їх ставили козаки залюдненню земель Новоросійської губернії, та утиски, що їх терпіла від них лю́дність гусарських і пікінерських полків. Землі ці, говорилося в маніфесті, запорожці неправильно вважали за свої, бо вони ніякої власності не мали, а були тільки терпимі на землях, де колись оселилися замість військової ва́рти. А землі Новоросійської губернії, як пустизну, посіли люди, «кь земскому хозяйству и кь военной службѣ равно устроенные». Тут не говориться ясніше — хто такі були ці люди, так добре «устроенные» для хліборобства та військової служби? Ясно, що маніфест розумів під цими людьми чужоземних колоністів, сербів, волохів, болгарів та ин., що посіли східні й західні межі запорозьких земель. Отже, тут знову зіткнулася реальна дійсність в особі запорожців, що вперто вважали за свої землі від Дніпра до Бога, з популістськими теоріями XVIII в.

Чужоземна колонізація, що почалася за Лизавети, почала розвиватися власне за Катерини II. Справа колонізаційна, що її хаотично запровадив Лизаветин уряд, цуралася будь-яких теорій: уряд пішов назустріч пропозиціям сербів, хорватів та інших, приділив скарбові гроші, відвів Запорозькі землі та й полишив влаштуватися, як самі хтять ¹³³⁾.

¹³²⁾ Ор. Левицький. Церковна справа на Запоріжжі в XVIII ст. Записки Укр. Товариства в Києві, кн. X, К. 1912, ст. 51-52. В. А. Бѣдновъ. Матеріали для історії церковного устро́йства в Запорожьи. Лѣтоп. Екат. Арх. Ком., вип. IV, ст. 31-129.

¹³³⁾ Г. Г. Писаревскій. Изъ історіи иностранной колонизаціи, ст. 30-44. Ми зовсім не можемо погодитися з твердженням шановного автора, що «популяціонистскія теоріи Запада, властно вторгавшіся кь намъ преимущественно черезъ дипломатическое вѣдомство, и «примѣръ другихъ державъ» въ особенности сыграли въ этомъ случаѣ не маловажную роль... Изреченіе «примѣръ заразительный» — приложимо не только кь частнымъ житейскимъ отношеніямъ, но

Зовсім инакше ставилася до справи Катерина. До програми, що її так палко підтримувала вона, входило, як уже зазначали ми, не задоволяючися природнім приростом лю́дності, притягати пересельців з-за кордону. Чекати, коли збільшиться лю́дність од немовлят, було для неї надто довгим іспитом — «чтобы возстановитъ державу, ... обнаженную отъ жителей, напрасно будемъ ждатъ помощи... отъ дѣтей, могущихъ впредь родиться», писала вона в Наказі ¹³⁴⁾. Лишається друга путь — чужоземна імміграція.

Це питання, розроблене в працях німецьких популяціоністів, як то Зюсмільх, Юсті та ин. ¹³⁵⁾, не раз обмірковувало і в російській літературі.

На практиці Катерина першого-ж року урядування видає указ Сенатові: входячи в зносини тільки з Колегією Чужоземних справ, приймати всіх, хто хоче переселитися до Росії ¹³⁶⁾. Маніфест з 4 грудня року 1762 запрошував усіх охочих переселитися до Росії, як чужоземців, так і російських підданців, що втекли за кордон. Поставивши собі за головне правило, говорилося в маніфесті, ... «повсегда имѣтъ материнское попеченіе и трудъ, а такожъ и благоденствіе всей намъ ввѣренной отъ Бога пространной імперіи и о умноженіи оной обитателей», імператриця обіцяла всім, хто прийде, монаршу ласку та прихильність ¹³⁷⁾. Маніфест цей було перекладено різними мовами та розсилали всім резидентам при чужоземних дворах ¹³⁸⁾.

На цій справа не стала, і в липні р. 1763 було опубліковано два акти, що стали за підвалину до чужоземної колонізації в Росії: указ про заснування канцелярії для опікунства чужоземних колоністів та маніфест про права, яких надається їм ¹³⁹⁾.

Якої ваги надавала Катерина чужоземній колонізації, видно вже з того, що канцелярію опікунства, на чолі якої було по-

и кь отношеніямъ государственнымъ» (ст. 29-30). Виставивши це твердження, сам-же автор розбиває його на всій лінії, виявивши на 17 сторінках цілковиту інертність російського уряду що-до цього й, найбільше, — цілковитий брак власної ініціативи.

¹³⁴⁾ Наказъ, розд. XII, § 279.

¹³⁵⁾ М. М. Шпилевскій. Ор. cit., 83-84. Г. Г. Писаревскій. Ор. cit., 2-3.

¹³⁶⁾ Г. Г. Писаревскій. Ор. cit., 48. В. А. Бильбасовъ. Исторія Екатерины II, т. II, додат. I, 15, ст. 522.

¹³⁷⁾ П. С. З., № 11 720. 4 груд. 1762.

¹³⁸⁾ В. А. Бильбасовъ. Исторія Екатерины II, т. II, ст. 195. Г. Г. Писаревскій. Ор. cit., ст. 49.

¹³⁹⁾ П. С. З. 22 липня 1763, № 11879 та 11880. А. А. Клаусъ. Наши колоніи. Опыты и матеріали по історіи и статистикѣ иностранной колонизаціи въ Россіи, СПб. 1869, вип. I, ст. 69.

ставлено гр. Г. Г. Орлова, було прирівняно до державних колегій, і вона підлягала тільки самій імператриці. На постачання чужоземним колоністам інвентарю, хліба, на спорудження фабрик і заводів було приділено 200 000 карбованців. Канцелярія повинна була з'ясувати, скільки й які є вільні землі в Європейській та Азійській Росії, а потім брати на облік тих, що приїждять, стежити, щоб їм не чинили утисків на митницях, та навчати губернаторів, «дабы они чинили являющимся иностранцамъ вспоможеніе»¹⁴⁰). Цілий штат «вызывальщиковъ», або урядових комісіонерів, найрізноманітніших професій та соціального стану, їхали за кордон, щоб викликати охочих переселятися до Росії¹⁴¹). Ми бачимо поміж них і дворян, і різночинців, і офіцерів, і навіть духовних осіб, і чужоземців, і росіян з походження¹⁴²). На Україні особливо енергійно працював полк. Філіпович та його помічник Миролюб¹⁴³). Кінець-кінцем, з р. 1764 по р. 1770, коли викликати колоністів тимчасово були припинили, почасти через турецьку війну, в Росії було утворено 117 колоній¹⁴⁴).

Отже, обстоюючи свої права на землі, запорожці тим самим перешкождали урядові здійснювати цілу планомірну його систему. За останні десять років, коли Січ іще була існувала, боротьба ця загострилася; колонізаційна діяльність на запорозьких вольностях погравішала, відтягаючи людей з скарбових селищ, полків та власницьких володінь. Усе це, природня річ, підбурювало уряд проти запорожців.

От саме за цієї взаємини і говорить — глухенько, що правда — маніфест у пунктах 2 та 4.

Коли ми підіб'ємо підсумки сказаному, то в читача може утворитися вражіння, що зруйновано Січ от через що. Запорожці, «питаючієся въ совершенномъ почти отъ свѣта и естественнаго общежительства разлученіи наиболѣе отъ грабежа... погуженные, ... когда имъ способы къ разбойничеству пресѣкаемы были, въ совершенной праздности, гнуснѣйшемъ пьянствѣ и презрительномъ невѣжествѣ», були уламком варварського

¹⁴⁰) П.С.З. 22 липня р. 1763, № 11881, 7 серп. 1763, № 11890, 5 травня 1765, № 12394, 30 липня 1765, № 12443; 28 квіт. 1766, № 12630; 19 травня т. р., № 12651; 7 червня т. р., № 12672; 17 жовт. т. р., № 12763.

А. А. Клаусъ. Ор. cit., ст. 16. Иностранная поселенія, Ж. М. Вн. Д., 1837, т. XXVI, ст. 433. Г. Г. Писаревскій. Ор. cit., 51.

¹⁴¹) П.С.З. 17 листоп. 1764, № 12283; 3 жовт. т. р., № 12255.

¹⁴²) Г. Г. Писаревскій. Ор. cit., ст. 85 і дальші.

¹⁴³) П.С.З. 28 лют. 1767, № 12836; 17 листоп. 1767, № 13015. К. Центр. Арх. Давн. Акт., спр. №№ 5268, 7411. Г. Г. Писаревскій. Ор. cit., 85-87.

¹⁴⁴) Велицънъ. Иностранная колонизація въ Россіи. Р. Вѣстн. 1889, кн. II, 16-17.

народу, чужого будь-якій культурі, що жив «безженним» життям. Цей народ усіма звичаями своїми заваджав урядові доходити мети, що її він собі поставив, — збільшувати людність та підносити культуру й «благоденствіє» народне.

Але цей висновок аніяк не можна зв'язати з іншими частинами маніфесту, що до них ми оце й перейдемо. У пункті 2 бачимо вказівку, що запорожці заводять нові зимовники, виводять та переманюють до себе людей. У пункті 5-му читаємо, що запорожці приймають утікачів, «людей женатыхъ и семьянистыхъ... изъ Малороссіи для того только, чтобы себѣ подчинить и завести собственное хлѣбопашество, въ чемъ уже довольно предупѣли, ибо поселянъ въ земледѣліи упражняющихся находится нынѣ въ мѣстахъ бывшаго Запорожскаго владѣнія до 50 000 душъ». З цих цитат можна зробити висновок, що зовсім не пасує до першого: ясно, що запорожці перестали жити «въ совершенномъ почти отъ свѣта и естественнаго общежительства разлученіи». Винуватять їх у тому, що до них, у їхні «вольности», йдуть тисячі, десятки тисяч «вѣрныхъ подданныхъ» з гусарських та пікінерських полків і з «Малороссіи»; ідуть люди семейні, працюваті. З цих цитат бачимо, що запорожці живуть уже не тільки «отъ грабежа посреди окрестныхъ народовъ», і в проміжках між грабунками не перебувають «въ гнуснѣйшемъ пьянствѣ и презрительномъ невѣжествѣ», а навпаки, намагаються завести «собственное хлѣбопашество», «въ чемъ довольно уже предупѣли».

Здавалося б, автора маніфесту всі ці обставини допіру перелічені могли тільки задовольняти, бо вони свідчать про те, що на Запорожжі «выгодно жить», тут настає «благополучіє» (Наказ каже: «при великомъ благополучіи государства легко умножается число жителей»¹⁴⁵) та «вездѣ, гдѣ есть мѣсто, въ которомъ могутъ выгодно жить, тутъ люди умножаются»¹⁴⁶). Запевняючи, що запорожці та їхні поселенці у власному хліборобстві «довольно предупѣли», автор маніфесту, додержуючися Наказу, тим самим визнавав, що вони варті «поощренія» («земледѣліє есть первый и главный трудъ, къ которому поощрять людей должно»¹⁴⁷); «не худо бы было давать награжденіє земледѣльцамъ поля свои въ лучшее передъ прочими приведшимъ состояніє та «руководламъ, употребившимъ во трудахъ своихъ раченіє превосходнѣйшее»¹⁴⁸)).

¹⁴⁵) Наказъ, розділ XII, § 272.

¹⁴⁶) Наказъ, розділ XII, § 274.

¹⁴⁷) Наказъ, розділ XIII, § 313.

¹⁴⁸) Наказъ, розділ XIII § 299-300.

На ділі ці успіхи запорожців на ниві культурній не тішать, ба навпаки, лякають автора маніфесту: «Всякій здраво рассу-ждающій, говориться в пункті 6-му, можете тут легко про-никнуть, какъ лукавое намѣрене запорожскихъ казаковъ, такъ и существительный отъ онаго государству вредъ. Заводя соб-ственное хлѣбопашество, расторгали они тѣмъ самое основаніе зависимости ихъ отъ Престола нашего и... помышляли ко-нечно составитъ изъ себя посреди отечества область совершенно независимую...» Як-би здійснився цей намір, то повстала-б небезпека «въ разсужденіи неминуемой убыли въ людяхъ изъ числа нашихъ вѣрныхъ подданныхъ».

Як же погодити ці два погляди на запорожців, що так раптово зустрілися в одному і тим самим маніфесті?¹⁴⁹⁾ Доводиться, щоб пояснити цю суперечність, відійти від ідей популяціоністської теорії державознавців XVIII в. та гуманних і високих міркувань автора Наказу й повернути до практики того са-мого віку.

Зруйновано Січ р. 1775; треба пам'ятати, що це був час, коли вже зовсім визначився новий напрям у Катериніному урядуванні. Епоху ліберальних ідей Наказу, скликання Комісії р. 1767, премій Вільного Економічного Товариства на тему про «права селянські» було пережито¹⁵⁰⁾. Забуто було ідеї перших років урядування («противно христіанской вѣрѣ и справедливости дѣлать невольниками людей»; «свобода — душа всего на свѣтѣ»)¹⁵¹⁾. Уже Наказ, опублікований офіційно й переве-дений через попередню цензуру гуртка вірників, утратив усі ті місця, де говорилося про поміщицьку сваволу та бажаність во-лі для селян¹⁵²⁾. Наказ обережно говорив тільки, що варто, хі-ба що крім державної конечної потреби, уникати випадків, щоб «не приводитъ людей въ рабство»¹⁵³⁾, але zarazом заспокійливо запевняв, що «не должно вдругъ и черезъ узаконеніе общее дѣлать великаго числа освобожденныхъ»¹⁵⁴⁾.

Комісія року 1767 змалювала яскраву картину настроїв су-

¹⁴⁹⁾ М. С. Грушевський. Ілюстр. історія України, К. Льв. 1911, 502-503.

¹⁵⁰⁾ В. И. Семевскій. Крестьянскій вопросъ въ Россіи въ XVIII и первой полов. XIX в. СПб. 1888, т. I, ст. 22-23; 45-94.

¹⁵¹⁾ Замѣтки Екатерины. Сborn. Имп. Ист. Общ., т. VII, ст. 84, № 6 й 7.

¹⁵²⁾ В. И. Семевскій. Крестьянскій вопросъ, т. I, 39-44.

¹⁵³⁾ Наказъ, розд. XI, ст. 253.

¹⁵⁴⁾ Наказъ, розд. XI, ст. 260. Взв'язи цю фразу в Монтеск'є, Кате-рина змінила зміст її, в Монтеск'є бо мова про стародавній Рим та вплив на справи вільновідпущених (М. Н. Покровскій. Історія Рос-сії съ древнѣйшихъ временъ. М., т. IV, ст. 67).

спільства, і спільний вигук «рабів!» був відповіддю на запитан-ня про «нужды и чувствительные недостатки народа»¹⁵⁵⁾. Пуга-човщина була відповіддю другої частини людності, що спита-тися її про її-ж-таки потреби не вважали за потрібне в Ко-місії року 1767. Відповідь була така виразна, що почула її всень-ка Росія й здригнулися поміщицькі кубла навіть по губернях далеких од Поволжя¹⁵⁶⁾.

Але злякалися не самі поміщики, злякався і уряд, і при-мара «маркіза» Пугачова, як, силуючись у глумі приховати пе-реляк, звала його Катерина¹⁵⁷⁾, переслідувала її скрізь. Жорсто-ким терором відповів уряд селянам на Пугачовщину, й різким повороті у бік реакції в селянському питанні характеризує добу по вгамуванні руху¹⁵⁸⁾. Реакція найрізноманітнішими сторонами захопила життя, і безперервний зв'язок між нею та зруйнуван-ням Січи, що в ній лякали Катерину Запорозькі «вольности» та «неистовое правленіе»¹⁵⁹⁾.

Ще перед тим, Комісія року 1767 в наказах депутатам та дебатах досить з'ясувала дворянську жадобу утворити з дворян-ства урядовий стан¹⁶⁰⁾. Намагання ці в чималій їх частині здій-

¹⁵⁵⁾ В. И. Семевскій. Крестьянскій вопросъ, т. I, 95-126. Його-ж: Крестьянскій вопросъ въ Россіи, Крестьянскій строй, СПб, 1905, 161-162.

¹⁵⁶⁾ В. И. Семевскій. Крестьяне въ Россіи при имп. Екатеринѣ II, т. I, вид. II, СПб, 1903, ст. 556. Його-ж: Крестьянскій вопросъ въ ли-тературѣ Екатер. времени. «Великая реформа», М. 1911, т. I, ст. 223. Н. Н. Фирсовъ. Пугачовщина, СПб, 1903, ст. 125, 162. Сборникъ Имп. Русск. Ист. Общ., т. 72, ст. 462, 470, 484, 555. А. Болотовъ. Записки, т. III, ст. 493-4, 377-78. Кн. М. М. Щербатовъ. Оправданіе моихъ мыс-лей и часто съ излишнею смѣлостью изглаголенныхъ словъ. Сочин-енія, СПб, 1898, т. II, ст. 255.

¹⁵⁷⁾ Сб. И. И. Общ. т. 27, ст. 14.

¹⁵⁸⁾ Н. Н. Фирсовъ. Пугачовщина, ст. 168.

¹⁵⁹⁾ Князь Г. А. Потемкинъ-Тавричeskій. Биографическій очеркъ, Русск. Стар., 1875, мартъ, 504. А. И. Маркевичъ. Южная Русь при Екатеринѣ II, Одесса, 1893, 21-2. (Преосв. Феодосій). Матеріалы для историко-статистическаго описанія Екатеринославской епархіи. Вып. I, Катерин. 1880, ст. 302-3, 401-402, в. II, 22.

¹⁶⁰⁾ Сборникъ Имп. Ист. Р. Общ., т. IV, VII, XIV. Кн. М. М. Щербатовъ. Проектъ наказа депутату. Сочин. т. I. Його-ж. Предло-женія на читанные въ Комиссіи указы (там само, 56). Його-ж. Раз-сужденія... полезно ли... чтобы деревни между дворянъ обраща-лись (там само, 159). Його-ж. Размышленія о дворянствѣ (там само, 218). Його-ж. О поврежденіи нравовъ (там само, т. II, 133). В. А. Мякотинъ. Дворянскій публицистъ. Изъ исторіи русск. общ., 1902, ст. 161-8. А. Е. Прѣсняковъ. Дворянскій и крестьянскій вопросы въ Комиссіи 1767 г. Його-ж. Дворянскій и крестьянскій вопросъ въ на-казахъ депутатамъ — обидві — Великая Реформа, т. I. Н. М. По-кровскій. Історія Россіи, т. IV, ст. 75-79.

снено в положеннях про губерні та в Жалуваній Грамоті дворянству. І 70-ті роки це був той час, коли дворянство чуло свою силу над урядом і почало намагатися зосередити в своїх руках і політичну і матеріальну силу. Це позначилося на тому, що зміцнилося ще більше кріпацтво.

Де-далі більше пишність двору й вельможного панства впливала й на провінційне дворянство, що й собі пнулося наслідувати їх у всьому¹⁶¹). Разом з тим зростають і вимоги, що їх ставлять поміщики до своїх вотчин, і вимоги грошей починають заступати натуральний побір. Про тенденцію провадити грошове господарство свідчать, між иншим, статті Вільного Економічного Товариства, де подано приблизні кошториси, як провадити хатне господарство, коли воно має 3 000, 5 000, 30 000 крб. річного прибутку¹⁶²).

У зв'язку з бажанням збільшити прибутковість маєтків стоїть піднесення інтенсивності господарства. Щоб уявити собі, які питання цікавлять дворянство, досить хоч-би побіжно переглянути Труды Вільного Економічного Товариства за перших десять років його життя. Склад членів його та співробітників був дуже різноманітний: тут бачимо й вершки вельможного панства: графа К. Г. Розумовського, гр. Г. Г. Орлова, гр. П. Г. Чернишова, гр. Я. І. Сіверса та ин., і вчених — акад. Паласа, проф. А. Ойлера, й провінційних поміщиків — Андр. Болотова, П. Ричкова. Всіх їх об'єднує спільне бажання — піднести продукційність сільського господарства, що часто-густо сходить на завдання — не збільшивши, а яко мога зменшивши витрати на господарство, піднести прибутковість маєтку. Щоб дійти цієї мети, одні радять мочити зерно перед засівом, через що «третья часть урожая останется въ засѣвѣ»¹⁶³). Інші реко-

¹⁶¹) Н. М. Покровскій. Истор. Росс., т. IV, ст. 86-87, 94. С. П. Мельгуновъ. Дворянинъ и рабъ на рубежѣ XIX в. Вел. Реф., т. I, 242-7.

¹⁶²) Шретеръ. Опытъ домостроительства и плановъ на экономическую задачу 1770 и 1771 гг. Труды Имп. Вольн. Экон. Общ., 1772, ч. XXII, ст. 24. Иосифъ Регенбургеръ. О раздѣленіи извѣстной суммы на годовой прожитокъ. Труды, ч. XXI, 1772. Обидва автори мають на оці господарства, де все потрібне для господина купують, а слуг наймають. Обидва дістали премії Товариства по 150 черв. Ще перед тим, р. 1742, В. Н. Татищев у своїх записках пропонував кошторис витрат поміщиків, що живе на 1 000 крб. на рік (Временникъ, т. XII, ст. 30).

¹⁶³) Иванъ Ушаковъ. О прибыточномъ моченіи сѣмянъ ярового хлѣба. Труды Имп. Вольн. Эконом. Общ., ч. XXV, 1773, ст. 117 (нагородж. срібн. мед.). Степ. Ушаковъ. О плодородіи яров. хлѣба. Там-таки, ч. XXIII, 1773, 1-40.

мендують насіння попереду прокоптити¹⁶⁴), ще інші рекомендують кінні граблі, щоб на стерні не лишалося колосся¹⁶⁵). Дописувачі з різних місць пишуть цікаві статті про особливості ґрунту й урожаю¹⁶⁶), про використання кропиви, що дурно росте по городах¹⁶⁷), про розведення штучних лугів, лісівництво¹⁶⁸), бджільництво¹⁶⁹) й т. ин. П. Ричков пише цілий трактат про виготовання «вкусной и питательной» їжі з баранячих та вовлячих шкур, правда застерігаючи, що споживати її можна «съ пользою» тільки в найскрутнішу пору, коли немає хліба¹⁷⁰). Другий господар радить годувати коней січеними сосновими голками, що їх коні з великою охотою їдять, якщо добре погодують¹⁷¹).

Поміщика другої половини XVIII в. чим-раз більше цікавить питання про збут збіжжя та про закордонний ринок. У середині XVIII в. з середньої Росії найбільше вивозили прядиво, але хоч воно й давало великий прибуток (за підрах. Погодіна десятина коноплі давала 83 крб., а пшениці — тільки 54 крб.)¹⁷²), воно потребувало пильнішого догляду, угноєння¹⁷³), і сіяти коноплю можна було не на всякому ґрунті. Повставало природне

¹⁶⁴) Алекс. Карамьшевъ. О пользѣ копченія ржи передъ посѣвомъ, пер. сошведск. Там само, ч. XXVII, 1774.

¹⁶⁵) А. Болотовъ. Способъ къ полученію большого количества хлѣба сверхъ обыкновен. урожая. Там само, ч. XXX, 1775.

¹⁶⁶) В. Приклонскій. О Кашинск. у., Там-таки, ч. XXVI, 1774. А. Засѣцкій. О Вологодск. у., Там-таки, ч. XXIII. 1773. Лаксманъ. Объ Олонек. у., Там-таки, ч. XIV., 1770. По Калужск. пров., Там-таки, ч. XI, 1769. По Владимирск. пров., там-таки, ч. XII, 1769. Бар. Вульфъ. Объ Ингерманл., там-таки, ч. X, 1768. О. Галицк. пров., там-таки, ч. X, 1768. О Слободск. пров., там само, ч. VIII, 1768.

¹⁶⁷) П. Рычковъ. О крапивномъ холстѣ. Там само, ч. XVIII, 1771. Його-ж. О крапивной куделѣ. Там само, ч. XV, 1770, 71-75.

¹⁶⁸) Федотъ Удоловъ. Эконом. правила, ч. XX, 1771. О посѣвѣ лѣсовъ. Там само, ч. XV, 1770. А. Болотовъ. О рубленіи лѣсовъ и заведеніи лѣсовъ. Там само, 1766 та 1767, ч. IV-V. О сбереженіи лѣсовъ. Там само, ч. VI, 1767; стаття Лемака — О лѣсахъ, ч. III, 1766 р.

¹⁶⁹) У кожній книжці Трудів Имп. Вільн. Эконом. Тов.

¹⁷⁰) П. Рычковъ. О приготовленіи въ пищу во время крайней нужды говяжьихъ и бараньихъ кожъ. Там само, ч. XXV, 1773, стор. 119-130.

¹⁷¹) Испытанный и справедливо найденный способъ какимъ образомъ содержать лошадей и другой скотъ съ береженіемъ корма... Там-таки, ч. III, 1766, стор. 100-106.

¹⁷²) Н. М. Покровскій. Ист. Росс. т. IV, 103-4. Для Охтирск. пров. р. 1768 підрахунок був инший — десятина коноплі давала 16-20 крб., а жита — 7. (Гр. Вольн. Экон. Общ., ч. VIII, 139-40).

¹⁷³) В I книжці Трудів Т. фон-Клингштедт поставив низку питань дотичних до хліборобства; в 3-ій книжці було на них 48 відповідей, «касаючихся до разведенія льна и пеньки». Там само стаття ф.-Клинг-

намагання знайти вигідніший продукт: жито, що сіяти його було найзручніше, не мало збуту за кордоном, а пшениця, що на неї завсіди був попит¹⁷⁴⁾, сливе не родила в середній Росії, хоч сіяти її спитувалися були скрізь — навіть у Вологодській губерні¹⁷⁵⁾. Там, де вона давала великі врожаї — в Південній Росії, не було портів, щоб збувати її¹⁷⁶⁾. Становище хлібного ринку мусіло різко змінитися після Кучук-Кайнарджійського миру, і англійський посол у Петербурзі відразу зважив на цю обставину¹⁷⁷⁾; для російського хліба відкривавсь простий шлях до Чорного моря, але на цьому шляху стояло Запорожжя¹⁷⁸⁾.

В маніфесті з 3 серпня року 1775 є цікава риса: в ньому говориться, що торгівля з Портою Отоманською, «объщающая скорые и действительные плоды богатой жатвы, не могла бы достигнуть... того совершенства, которое ей видимым образом предлежит к позавидованию Европы», як-би збіговисько козаків, «обративших хищничество и грабительство в ремесло», не було знищено. Обвинувачення це різко odrізняється від інших; решта більш-менш відповідала дійсності, і її можна було тільки тлумачити так чи інакше: справді запорожці боронили свої землі і, борячись за них, грабували та плюндрували нові селища, але-ж так само робили й супротивники. То правда, вони приймали втікачів, але приймали їх і адміністратори Новоросії і сам Потьомкін видав наказ «бѣглыхъ помѣщикамъ не выдавать»¹⁷⁹⁾. Справді-бо, запорожці розвинули сільське господарство, дарма що їм допіру дорікали, наче-б вони нехтують його. У питанні про торгівлю бачимо інше: з давніх-давен запорожці не тільки торгували з Портою, Кримом, Польщею, але й так серйозно ставили торговельні взаємини, що турецькі кораблі не боялися входити з товарами до запорозької гавані

штедта — О пользѣ отъ умноженія льна. Про користь від розведення коноплі писав Ф. Удолов у «Собраніи экон. правилъ», ч. XV, 1770, ст. 139-41.

¹⁷⁴⁾ Іос. Воногурій. Способъ къ размноженію прибыточнаго хлѣба, Труды, ч. XXIV, 1773, ст. 10. Там само — О выпускѣ пшеницы за море, ч. I, 1765.

¹⁷⁵⁾ В. Засѣцкій. Эконом. отвѣты, Там само, ч. XXIII, 1773, ст. 225.

¹⁷⁶⁾ Отвѣты на эконом. вопросы по Слободск. пров. Там само, ч. VIII, 1768, ст. 76. По Изюмск. пров. — там само, ст. 115, по Ахтырск. — 135, по Острогжск. — 164, по Сумск. — 203.

¹⁷⁷⁾ Н. М. Покровскій. Истор. Россіи, т. IV.

¹⁷⁸⁾ Григ. Надхинъ. Память о Запорожьи, Чтенія въ Моск. Общ. Ист. и Древн., 1876, кн. III, ст. 130.

¹⁷⁹⁾ А. Ловягинъ. Потемкинъ. Русскій біографическій словарь, СПб. 1905, ст. 655.

ни¹⁸⁰⁾, а польські купці без ніякого страху їздили до Січі¹⁸¹⁾, не казавши вже за те, що торгувало чимало й запорожців, їздячи по сіль у Крим, Варну, до Польщі. Суть обвинувачення не в тому, що запорожці заважали торгувати, а в тому, хто торгував. Питання це треба зв'язати з дебатами в Комісії р. 1767 про вивізну торгівлю між купецтвом і дворянством, що в них останне слово сказали дворяни. Вивозити все збіжжя дворяни вважали за своє право¹⁸²⁾. Якщо пригадаємо, що саме ці товари були за основу торгівлі запорожців¹⁸³⁾, і саме вони потребували південного ринку, — то стане зрозуміло, що й цей пункт обвинувачення диктували, найбільше, інтереси поміщиків.

Треба не забувати, що поміщик XVIII в. давно вже перестав удовлетворюватися прибутком з самого тільки сільського господарства, хоч скрізь і проповідувало, що немає праці вищої від хліборобства. Рідко в якій вотчині не було допоміжних прибутків од прядіння та ткання; як заявляє Засецький, у Вологодській губерні «баба развѣ передъ утромъ отъ пряжи отстанетъ»¹⁸⁴⁾, а прясти починають діти — «въ ненищихъ и скудныхъ семьяхъ» — з 7 років¹⁸⁵⁾. Од такого кустарного виробництва дворяни давно почали переходити до влаштування кріпацьких фабрик; це питання спричинило жорстоку боротьбу з купецтвом у Комісії р. 1767, але перемогло і в ній дворянство¹⁸⁶⁾. За такого настрою дворян ясно, що годі й говорити про надмір робочих рук, навпаки, їх завсіди було мало. На це вказує зростання цін на кріпацькі душі: в 60-х рр. XVIII в. пересічно «душа» коштувала карбованців 30, в 80-х рр. — 80, а в 90-х — 200 крб.¹⁸⁷⁾.

¹⁸⁰⁾ Примѣчанія о запорожцахъ. Памятники новой русской истории, СПб., т. II, ст. 296. Запорожье въ концѣ XVIII в., Киевск. Стар., 1889, т. XXVII, ст. 630.

¹⁸¹⁾ Д. И. Эварницкій. Исторія запор. каз., т. I, вид. II, М. 1900, ст. 582. Зап. Од. Общ., т. VII, ст. 170.

¹⁸²⁾ Кн. М. М. Щербатовъ. Наказъ депутату, Сочиненія, т. I, ст. 18. Його-ж. «Предложенія» на голось деп. Попова (там-же ст. 101-10) и на голось депутата Глинкова (там-же т. I, 204).

¹⁸³⁾ Д. И. Эварницкій. Ист. зап. каз., т. II, 582-3.

¹⁸⁴⁾ Ф. Удоловъ, напр., порівнював «изобильное хлѣбопашество съ золотомъ, лежащимъ на поверхности земли» («О сельскомъ домостроительствѣ», Труды Имп. Вольн. Экон. Общ., ч. XXIII, 1773, ст. 116-17). У Наказі сказано так: «Земледѣліе есть первый и главный трудъ, къ которому поощрять людей должно», розд. XIII, ст. 113.

¹⁸⁵⁾ А. Засѣцкій. Отвѣты на экономическіе вопросы, Труды Вольн. Экон. Общ., ч. XXIII, ст. 274-75. В Галицькій, Охтирській, Сумській та ин. пров. починали прясти з 10 р. Там-же, ч. VIII, ст. 157, 215 та ин.

¹⁸⁶⁾ Кн. М. М. Щербатовъ. Проектъ Наказа, Соч., т. I, 17. «Предположенія», там-таки, 109-111; 121-31.

¹⁸⁷⁾ В. И. Семевскій. Крестьяне въ Россіи, т. I, вид. II, Вступ. ст. XVII.

Гніт кріпацтва стискав селян чим-раз міцніше й лишалося їм два виходи — повстання або втеча на Дін, на Волгу або в Запорозжя. Про це голосно говорили в Комісії року 1767¹⁸⁸⁾.

Так склалися взаємини між двома класами; ясно, з яким острахом та зненавистю повинні були дивитися поміщики на вольності запорозькі, куди тікали від них їхні «раби» й де вони так легко потопали в неоглядних просторах степових, й де, як каже офіційний документ, запорожці їх «содержать въ своемъ вѣдомствѣ и отъ податей защищаютъ»¹⁸⁹⁾. Важко зазначити конкретно, оскільки острах перед Запорозжям, куди завсіди міг утекти селянин, видбивавсь на стані поміщицького господарства Росії і Гетьманщини або Слобожанщини. Ми дозволимо собі навести дані, що їх зібрав В. Б. Антонович для відповідної смуги польської України, на Київщині й на Волині: він занотував — що далі від кордонів Запорозжя, тим густіше залюднено землі й тим важчі кріпацькі відбутки, що їх відбували селяни¹⁹⁰⁾. Зауваження це можна поставити поруч із скаргою дописувача Вільн. Економ. Т-ва з Слобідських провінцій, де він нарікає на труднощі становища поміщика, який завсіди боїться, що селянин може піти від нього¹⁹¹⁾.

Отже було ясно, що Запорозька Січ була посередньою перешкодою для розвитку кріпацтва, й тільки по зруйнуванні її р. 1775 уряд міг закріпити селян на Україні¹⁹²⁾, подібно до того, як основу для закріпачення селян поклала старшина на Гетьманщині тоді, коли Січ розпалася і відсунулася на південь — по розгромленні її р. 1709¹⁹³⁾.

Отже маніфест з 3 серпня року 1775, що-до змісту його, а так само й форми — надзвичайно цікавий документ свого часу. В ньому відбилися дві сторони XVIII в. — урядова ідеологія просвітнього абсолютизму, що трактував про «благоденствіє» підданців, природний закон та підкріплював свою політику ідеями популістів; у цих частинах маніфесту знати ті самі ідеї, що

¹⁸⁸⁾ Скарги на життя селянське прохоплювалися у тій чи тій формі навіть у Трудах Имп. Вільн. Економ. Т-ва. Напр., Клінгштет писав, що «крестьянинъ мало знаетъ способностейъ человѣческаго житія»; харч його така кепська, що він «по нуждѣ только жизнь свою содержитъ» («Изыясненіе способа къ поощренію земледѣльцевъ къ трудолюбію», ч. XVI, 1770, 241).

¹⁸⁹⁾ Д. И. Эварницкій. Источники для истории запор. каз., т. II, 1660.

¹⁹⁰⁾ В. Б. Антоновичъ. Акты объ экономич. и юридич. отношеніяхъ крестьянъ въ XVIII в., Архивъ Ю.-З. Россіи, ч. VI, т. II, ст. 40.

¹⁹¹⁾ Труды Имп. Вольн. Экон. Общ., ч. VIII, 129.

¹⁹²⁾ Гр. Надхинъ. Память о Запорозжѣ, Чтенія М. Общ. Истор. и. Др., 1876, кн. III, ст. 192.

¹⁹³⁾ М. П. Драгоманов. Нові пісні про громадську справу, ст. 19-20.

диктували й Наказ. А поруч з ними відчувається ненависть та задрість урядового стану, дворянства, яке бачило в запорозжцях страшних суперників, у вільні слободи яких тікала закріпачена людність — однією стороною, та другою, власників широких, урожайних степів, які заступали шляхи до Чорного моря. Чим-раз більше намагання піднести інтенсивність господарства, поширити та поглибити кріпацтво, збільшити експорт збіжжя не могло помиритися з існуванням запорозьких вольностей з їхнім екстенсивним господарством, з їхніми особливими умовами економічного життя. Запорозжя лишалося і надалі страшне й несполучне з життєвим ладом кріпацької Росії, навіть затиснене звідусіль у лещатах чужоземних колоній.

Це єдина з тих причин, що присилювали уряд зруйнувати Січ і що визирає в міркуваннях сучасників, коли вони трактували про Січ та її провини. Як ми вже зазначали, цю причину ясно зрозуміли ті, кого позбавляли вольностей, і в народніх піснях основний лейтмотив — то туга за широкими степами й обвинувачення тих, хто заволодів ними.

Недалеке майбутнє показало, хто найбільше виграв, або, правильніш казавши, лагодивсь виграти від зруйнування Січі, та в чій руки справді перейшли запорозькі вольності.

К. 1927

МАЙНО ЗАПОРІЗЬКОЇ СТАРШИНИ ЯК ДЖЕРЕЛО ДЛЯ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ ІСТОРІЇ ЗАПОРІЖЖЯ.

I

Зруйнування Січі та конфіскація майна. Опис маєтків запорізької старшини. Спосіб описувати. Особи, що їхнє майно було описане, та їхня діяльність. Описи майна, як історичне джерело.

4 червня 1775 року зруйновано Січ, і наслідком того сталася велика економічна реорганізація країни. Старі умови господарювання знищено, приватні господарства запорізьких козаків великою мірою зруйновано, почалася роздача земель новим володільцям, колонізація країни новими посельцями тощо. Представники адміністрації війська були заарештовані, їхнє майно конфісковано та продано, і суму, здобуту з продажу, передано «въ городской капиталъ, изъ которого бы жители тѣхъ губерній на распространение домостроительства и торговли... займомъ пользоваться могли¹⁾». Така фактична сторона подій.

Я тут не спинятимуся на виявленні справжніх причин зруйнування Січі, цьому питанню я колись присвятила спеціальну розвідку («З історії останніх часів Запоріжжя». Зап. Іст.-філ. відд. ВУАН, кн. IX). Основна причина цього полягала в тому, що Запоріжжя стояло на перешкоді просуненню на полудневу Україну російського торгового капіталу і зв'язаного з ним поміщицько-кріпацького ладу, що панував в імперії: це ясно видно з того, як уряд почав щедрою рукою роздавати запорізькі землі російським поміщикам. Тепер я хочу зосередити увагу тільки на розгляді фактів безпосередньо зв'язаних із зруйнуванням Січі та конфіскацією майна запорізької старшини.

Можна сказати, що до останніх часів ми не мали докладного опису події, крім оповідання Микити Коржа, та декількох сторінок «Історії Новой Сѣчи» А. О. Скальковського, що використав документи Запорізького архіву, та почасті катерино-

славських архівів. Треба згадати ще працю П. К. Щербальського²⁾, де він подав числа конфіскованої худоби. Деякий фактичний матеріал подав О. Богуміл, але вже про накази уряду після зруйнування Січі³⁾, а також В. Віднов⁴⁾, що присвятив спеціальну статтю питанню про зруйнування Січі⁵⁾. Але весь цей архівний та літературний матеріал висвітлює лише два моменти: перший — зруйнування Січі, арешт старшини, та останній — ліквідацію приватного і військового господарства; майно конфісковано, продано, землі роздано та залюднено. Почалося нове будівництво. Але між цими моментами відбувалося чимало фактів дрібніших, що, нічого не змінюючи в цілому, додають багато окремих побутових рис, змальовують, за яких обставин відбувалися події, малюють настрої тих часів, а головне дають змогу реконструювати картину матеріального становища тих старшин, що підпали конфіскації. Якраз отакий матеріал має в собі справа Новоросійської губерніяльної канцелярії, під неясною назвою «О вышедшемъ въ конфискацію бывшихъ запорожскихъ старшинъ скотѣ и о прочемъ имѣніи, 31 генваря 1776 г., на 202 лист.»⁶⁾.

Ця справа постала так: 1776 року 31 серпня новоросійський губернатор Матвій Васильович Муромцов наказав підполковникові Норову, що після зруйнування Січі залишався в м. Покровському, тимчасово виконуючи обов'язки воеводи⁷⁾: «Тѣ самыя подлинныя вѣдомости, кои мною Вашему высокоблагородію в прошломъ году за рукою г. генераль-поручика и кавалера Текелія о вшедшемъ въ конфискацію бывшихъ запорожскихъ старшинъ скотѣ и о прочемъ имѣніи даны, рекомендую прислать ко мнѣ, оставивъ у себя точныя копии за вашею собственною справкою»⁸⁾. Ось через отой наказ усі оригінали описей надіслано до канцелярії Новоросійської губернії, і з справами канцелярії вони збереглися до наших часів.

Цей матеріал подає стільки інтересного, важливого для ма-

²⁾ Потемкинъ и заселение Новоросійскаго края — Сборникъ антропол. и этнограф. статей о Россіи и странахъ ей принадлежащихъ, М. 1868, I.

³⁾ Къ історіи управления Новороссіи кн. Потемкинъмъ. Лѣтоп. Екатерин. Учен. арх. комиссії, II.

⁴⁾ Къ історіи колонизації запор. земель, Тамо ж, в. IX.; Къ історіи запорожской старшини, Екатеринославъ 1916.

⁵⁾ Атакування Запорізької Січи. — Літер.-наук. Вісник, 1925, кн. IX., ст. 5 51-70.

⁶⁾ Дніпропетровськ. крайарх., фонд канцелярії Новоросійської губернії, в. 105, № 2839.

⁷⁾ Дніпроп. крайарх, ф. канц., Новорос. губ. в. 104, № 2762.

⁸⁾ Дніпроп. крайарх, ф. канц. Новорос. губ., в. 105, № 2839.

¹⁾ Сборникъ военно-истор. матеріаловъ, вып. VI, Бумаги кн. Г. А. Потемкина Таврическаго, 1774-1788. СПб., 1893 с. 74, № 62.

теріального стану та побуту старшини, докладні списки речей і хатнього і господарського вжитку, одягу, зброї, до того ж у деяких випадках, крім голого зазначення назви речі, ще й стисло характеристику її, зазначаючи з якого матеріалу зроблено, якого кольору, якого навіть походження — турецька, саксонська, зроблено «російскою манерою» тощо, — що з цього опису можна використати чимало нового і для історії побуту, і для історії мистецтва тих часів, і переважно для соціально-економічної історії. Зважаючи на це, я подаю цей матеріал до друку цілком, а поруч того роблю й спробу опрацювати його загалом, і певна, що його використають спеціалісти для детальніших висновків.

З документів видно, що головне розпорядження описати запорізьке майно належало генерал-поручникові Петрові Абрамовичу Текелі: все робилося згідно з його наказами. Далі, як його помічники, брали участь у цій справі генерал-майор Іван Варфоломеевич Якобі та генерал-майор Вікентій Вікентієвич фон-Райзер⁹⁾; їм писали рапорти офіцери, відряджені переписати старшинське майно. До кожного будинку, кожного хутора, зимовника приїздили два-три офіцери, брали з собою понятих із козаків, і складали докладний реєстр на все, що вони знайшли, і всі присутні особи підписували реєстра. Напр., майно кошового Калнишевського в його будинку в Січі описували полковник Іван Петерсен, підполковник Олексій Селиверстов, та був присутній суддя Андрій Носакин. Носакин — це, здається, русифіковане прізвище судді Андрія Носача¹⁰⁾. За нього, як неписьменного, підписавсь військовий канцелярист Данило Римарев.

Майно писаря Глоби описували той самий полковник Петерсон, підполковник Селиверстов, та капітан Олексій Потресов, у присутності Андрія Носакина (за його проханням підписався за нього канцелярист Данило Римарев¹¹⁾).

Майно, що переховувалося в церкві, описували полковник Семен Пищевич, секунд-майор Сергій Михайлов, капітан Іван Тевяшов; «войсковий старшина Логгинъ Томенский будучи при томъ опису комендиранъ и присутствовалъ въ томъ свидѣтельству, а за его неграмотного полковий старшина Семень Геръ подписался»¹²⁾.

⁹⁾ Там таки стор. 61, 94, 71, 93, 96, 109, 111, 113, 121.

¹⁰⁾ Там таки, стор. 18. Див. А. А. Скальковскій, — Історія Нов. Сѣчи, изд. III 1885, т. III, ст. 329, список судій; там таки, т. I, 150.

¹¹⁾ Там таки, стор. 31.

¹²⁾ Там таки, стор. 42.

Отакі комісії з трьох-чотирьох осіб майже одночасно описали все старшинське майно, зимовники, худобу тощо. Все, що знаходили в господарстві, залишали тимчасово на місцях, призначаючи «для смотренія» когось із службовців: майно Калнишевського доручено «бывшего войска запорожского кошового Калнишевского приказчику Саввѣ Бутовичу», він мусів усе «въ береженіи и цѣлости содержать, а естли что утратитца то подвергнетъ себя неизбѣжному штрафу»¹³⁾.

Отак призначено по зимовниках відповідальних «начальників»: в зимовники полк. Пугача — козака донського Басова, полковника Куцова — козака Аносова; отамана Васюринського куреня Білова — козака Сичева і так далі, з «темъ приказаніемъ, чтобъ никто ни тайно ни явно не продавалъ безвѣдома, а в случае надобности въ томъ представляли бы по силе повеления его выс-ву равно и за начальниковъ опредѣленіе собирая от другихъ... сведения, рапортовали бы о состояніи тех зимовниковъ и о прочемъ потребномъ В. Пр.-ву при чемъ и смотрѣть чтоб всам деле от кого либо обыдѣ не было також чтоб мотовства от хозяевъ в непозволенной продажѣ скоту и другому имению ростощенія не происходило»¹⁴⁾.

Здебільшого рапорти подають голі факти: приїхали, описали, призначили отаких осіб «для смотренія», підписали акта, і все. Рапорт секундмайора Боричевського, що описував зимовник писаря Глоби, генералові Якобі з 8 червня 1775 р. подає докладніший і виразний матеріал. Він описує як він приїхав до зимовника, на річці Малій Терновці, «остановясь въ двухъ верстахъ окружилъ его непримѣтною стражею, а севодня поутру прибывъ въ оный хуторъ и расположась возле одного за отбытіемъ прикащика въ сѣчу, объявилъ старшему изъ работниковъ, что я прислан съ высочайшей воли для описи всего имѣнія, находящегося при семъ хуторѣ, который показавъ все, а я потому сочиня оному имѣнію опись такъ же и рогатому скоту, в. превосходительству при семъ подношу... При семъ Вашему превосходительству за долгъ почитаю донестъ; по сказкамъ въ другихъ зимовниках живущихъ козаковъ, нерѣдкіе бывають партіи въ немаломъ числѣ присылаемы изъ Барвинковой Стѣнки, и другихъ мѣсть для охраненія сего хутора и скота; въ таковомъ случаѣ узнавши о конфискаціи сего хутора и свѣдавъ при томъ въ маломъ числѣ моей команды, и хотя угодитъ своему командиру, не сдѣлали бѣ оныя на команду нападенія, и я бы не могли склонить ихъ совѣтами отъ меня удалитя и

¹³⁾ Там таки, стор. 47.

¹⁴⁾ Тамо ж, стор. 99.

тѣмъ бы какъ гораздо превосходнѣе бывають партіи, не подвергнулъ опасности мою команду, а особливо (какъ сказываютъ) имѣють всѣ безъ изъятіи приказъ отъ коша, чтобъ по начатіи отъ нашихъ войскъ не давать себя въ обиду, то въ таковомъ случаѣ представя о семъ вашему превосходительству прошу, чтобы въ случаѣ могъ я желаемой отпоръ здѣлать приказать приумножить число моей команды».

Через декілька днів, 12 червня, він знову рапортує Якобі: «До сего времени отъ стороны запорожцевъ не было никакихъ продерзостей также и покушенія на отогнаніе скота писарского, принятого въ мое охраненіе; однако по увѣреніямъ проѣзжающихъ въ сей хуторъ изъ слободской губерніи промышленниковъ, не малая партія оныхъ подъ командою асауловъ прозываемыхъ Полярушъ и Гараджа стоятъ при рѣчкѣ Бритаі, которая разстояніемъ отъ сего мѣста не болѣе 90 верствъ, и дѣлають разѣзды; то проѣзжая оныя не вздумали бы сдѣлать покушенія на команду и на отогнаніе скотъ, и тѣмъ бы команда не была подвержена опасности, прошу вашего превосходительства дозволить остаться безъ уменьшенія оной до дальнѣйшаго разсмотрѣнія обстоятельствъ»¹⁵).

Ці рапорти дуже важливі, не зважаючи на те, що автор їх, мабуть, перебільшував небезпеку, що загрожувала йому, все ж вони зберегли відгуки подій, про які ми знаємо дуже мало. Наші історичні відомості досі ще обмежувалися тими фактами, що збереглися в справі того самого архіву про рух на чолі з колишнім писарем Панасом Фридрихом та Метелкою, що скупчили коло себе до 3 000 колмиків і пішли на Січ, щоб відновити її. Ця спроба була невдала, і Фридрих помер під вартою¹⁶). Тепер, з цього рапорту ми дізнаємося про спробу ще двох старшин — Гараджи та Поляруша (мабуть, це й є той старшина «Паралич», що про нього відомості зберіг А. О. Скальковський?¹⁷).

Наш документ охоплює нешироку галузь: лише самий процес описування запорізького майна, зовсім не торкалися підстав, що призвели до цього. З реєстрів описаного майна ми бачимо, що коло осіб, що їхнє майно було описане, було досить широке: тут були не тільки представники керівної верхівки адміністрації, а також і середняки, козаки, що їх майно обмежу-

¹⁵) Тамо ж, стор. 113.

¹⁶) В. Віднов, Аполон Скальковський, як історик Степової України. — Науковий ювіл. збірник Празького Університету, присвячений Масарикові, Прага 1925, стор. 342.

¹⁷) А. А. Скальковський, Ист. Нов. Сѣчи, III, 198.

валося декількома головами худоби. Разом із тим ми бачимо, що майно великих капіталістів, володільців чималих маєтків, стад тощо, як от Микола Рудь та інші, не підпало під конфіскацію. Ясно, що конфіскація йшла не по лінії ліквідації великих заможних господарств, а якимось іншим шляхом, що тепер стає для нас цілком ясний.

Як видно з документів, після зруйнування Січі підполковник Норов мусів скласти реєстр старшини, що не брала участі «въ преступленіяхъ кошевого и его единомышленниковъ»; ця старшина мала одержувати платню і зберегти всі свої права¹⁸). І справді, досить велика група старшини дістала російські ранги офіцерські, зберегла свої маєтки і навіть придбала нові¹⁹).

Друга частина запорізької старшини, що брала участь у «злочинахъ» кошового, зазнала іншої долі: самого кошового Калнишевського, суддю Головатого та писаря Глобу заарештували і заслали: першого — до Соловецького монастиря, інших — до сибірських монастирів²⁰). З 1775 року почав засідати в Олексіївській фортеці спеціальний військовий суд, що розглядав справи запорізької старшини, крім зазначених осіб — їхню долю вирішили інші інстанції. Справи цього суду, разом із іншими документами²¹) дають нам змогу розшифрувати ті темні натяки, що їх залишив відомий лист Потьомкіна Катерині II, про ті важливі вчинки запорізької старшини, що їх він не може навіть назвати, побоюючися «перечисленіємъ... вѣроломного буйства... трогать челоуѣколюбивое» серце царицине²²).

Розшифрувати цей натяк не дуже важко: справа йде про постійну, невпинну боротьбу за вольності Запоріжжя, за його землі, за його права, що їх поволі захоплював російський уряд. Ця боротьба загострилася протягом останніх 20 років, і призвела до того, що життя на границях Запоріжжя і російських провінцій набуло характеру прикордонного життя між двома войовними державами. Я не буду тут повторюватися, бо в іншому місці вже досить докладно зупинилася на причинах та моментах цієї боротьби²³). Майже всі особи, що підпали конфіс-

¹⁸) Запор. архів, в. 36, № 323 (162), стор. 53.

¹⁹) Н. Д. Полонська-Василенко, південна Україна, р. 1787 (Запоріжжя XVIII стол. та його спадщина, Мюнхен, 1965).

²⁰) Н. Полонська-Василенкова, Маніфест 3 серпня 1775 р. (Запоріжжя XVIII стол. та його спадщина, Мюнхен, 1965).

²¹) Запор. Арх., в. 36, № 323 (162) стор. 65-105.

²²) Сборникъ военно-истор. матер., вып. VI, Н. Ф. Дубровина, ст. 80, № 6. П. Ефименко, Кальнишевский, Русск. Стар., 1875, кн. XI, ст. 417.

²³) Н. Д. Полонська-Василенкова, З історії останніх часів Запоріжжя. Запоріжжя XVIII стол. та його спадщина, Мюнхен, 1965).

кації і що їхні прізвища зазначено в наших реєстрах, так чи так зв'язані з цією боротьбою. Тут зазначено 23 прізвища, а саме: І. Кошовий отаман Петро Іванович Калнишевський. Біографія його і вся діяльність так яскраво висвітлені, що я не буду зупинятися на цьому. В житті його було роздвоєння: зв'язаний своїми матеріальними інтересами з російським урядом, не один раз підтримувавши його і в нього шукавши порятунку в складні моменти життя²⁴), він стояв на чолі адміністрації Запоріжжя в момент останньої боротьби, і звичайно не міг, як провідник інтересів буржуазії провадити політику окрему від тої, яку вона вела.

2. і 3. Те саме треба сказати і про писаря Глобу та про суддю Головатого: вони брали участь «в преступленіяхъ» і несли на собі відповідальність за все ех офіцію.

4. Військовий писар Панас Фридрих. Це була особа, що збудила до себе пекучу ненависть людности Лизаветградської провінції. Року 1774 він чинив справжні «наїзди» на слободу Жовтеньку, вивозив майно жителів, забороняв їм орати; примушував жителів Спасової та Верблужки вийти із слобід, заганняв табуни коней; скарги російському урядові р. 1774 з Лизаветградської провінції переповнені згадками про нього²⁵). Як зруйнували Січ, він не примирився з цим фактом: навпаки він став на чолі купки козаків та кімликів, до 3 000 чолов. і пішов на Січ, де було російське військо, маючи намір відновити Січ²⁶). Ця спроба закінчилася для нього невдало, і він помер під вартою²⁷).

5. Дядьківського куреня полковник Панас Куций: один із співробітників писаря Фридриха в боротьбі за землі, що їх захопила Лизаветградська провінція.²⁸)

6. Козак Корнілій Яловий — теж брав участь у нападі козаків на Верблужку²⁹).

²⁴) И. М. Каманинъ. Малоизвѣстныя лица и событія XVIII стол. Чтенія въ обществѣ Нестора-Лѣтописца, кн. V, ст. 18, А. А. Андріевскій, Реляція Київск. генер.-губернаторовъ за 1768 и 1769 г. Там таки, кн. VII, ст. 161-63.

²⁵) Д. И. Эварницкій, Источники для исторіи запор. казаковъ Влад. 1903, т. II, ст. 1872, 1873, 1878, 1880, 1884, 1885, 1887, 1892, 1897, 1898, 2059, 2063, 2066. Матеріали для историко-статистич. описанія Екатер. епархіи, Екат. 1880, в. I, 240.

²⁶) В. Біднов, Аполон Скальковскій, як историк Степової України. — Збірник Празького Університету на пошану Масарика, 1925, стор. 342.

²⁷) Дніпроп. крайарх, фонд канцелярії Новорос. губ. В. 96, № 2491.

²⁸) Д. И. Эварницкій, Источники, II, 1873, 1883, 1892, 1907, 1920, 2066.

²⁹) Д. И. Эварницкій, Источники, II, 1889.

7. Полковник Іван Гараджа. Його прізвище добре відоме. Це той самий начальник Орельської паланки, що р. 1772, з великою командою козаків, вступив у боротьбу з новими поселцями по р. Донцю, Торцю, Барвенковій Стінці, Камишовасі, зганяв слободи, не дозволяв орати, заганняв табуни. На це багато разів подавали скарги адміністрація Ізюмська провінція, льна канцелярія, жителі слобід, поміщики³⁰). З рапорту прем.-майора Боричевського видно, що Гараджа, впертий оборонець запорізьких земель, не помирился із зруйнуванням Січі і став на чолі купки козаків, разом із Палярушем, і розпочав якісь «роз'їзди», що лякали представників нової влади в Запоріжжі³¹).

8. Полковник Дядьківського куреня Іван Кулик — це близький співробітник-товарищ Гараджи у всіх вищезгаданих справах, у боротьбі за запорізькі права на ті землі, що їх захопили слободи Ізюмської провінції³²). Крім того, в справах військового суду його обвинувачували, що він забивав однодворців³³).

9. Військовий осавул Степан Гелех. В інших документах його називають полковником. Це третій співучасник подій, співробітник того ж таки Гараджи³⁴). Крім того, він брав участь в іншій справі: р. 1775 — козаки на землі Алексієвської фортеці «отбили» великі табуни та череди місцевих однодворців і погнали до запорізьких дач. Заарештовані грабіжники показали, що вони з команди полковника Гелеха та осавула «Паралеша»³⁵). Мабуть, у зв'язку з цим його й обвинувачували в забитті однодворців³⁶).

10. Полковник Харко Чепіга. Він брав участь у боротьбі на Орельському фронті, нападав на нові слободи, рубав ліси, косив луки, і на нього скаржилися жителі Катерининської провінції³⁷). Згодом ім'я Чепіги знову починають згадувати, але вже з інших причин: він бере участь в організації війська

³⁰) А. А. Скальковскій, Ист. Новой Сѣчи, т. III, 152-53. Д. И. Эварницкій, Источники, II, 1926-1980. Див. також: А. Богумиль, Изъ исторіи управления Новороссіи кн. Потемкинымъ, Лѣтоп. Екатер. Учен. Арх. Ком., вып. II, стор. 78.

³¹) Дніпроп. крайарх. ф. Новорос. губ. канц., в. 105, № 2839.

³²) Д. И. Эварницкій, Источники, II, ст. 1926, 1948, 1970, 1971, 1973, 1977, 1978, 1980.

³³) Запор. Арх., в. 36, № 323 (162).

³⁴) Д. И. Эварницкій, Источники, II, ст. 1970, 1973. В Матер. для истор. стат. описанія Екат. епарх. зустрічаємо Стефана Келеха-Протовчанського полковника — можливо, що це він. вип. I, ст. 332-3.

³⁵) Д. И. Эварницкій, Источники, II, стор. 2089, 2090.

³⁶) Запор. Арх. в. 36, № 323 (162).

³⁷) Д. И. Эварницкій, Источники, II, стор. 1921, 1922.

вірних козаків, що почали збиратися з ініціативи Потьомкіна, і після смерті Білого, р. 1788, його призначено на кошового цього війська³⁸).

11. Старшина Василь Писмич (Пишмич). Брав участь у воєнних діях, дістав нагороду, медаль³⁹), року 1771; раніше, р. 1769 його відряджено від війська для «пров'ядвання» з приводу розмежування землі між Вольностями запорізькими та Слобідським полком⁴⁰); р. 1761 він їздив по платню до Петербургу⁴¹). Отож бачимо, що військо висувало його як людину, що до неї ставилося з довірою. Року 1765 він брав участь у делегації війська, з Калнишевським на чолі, що мала клопотатися про границі земель запорізьких⁴²). Його ім'я знаходимо в «походному журналі», що його вела канцелярія Коша під час роз'їздів кошового отамана із старшиною для ревізії адміністрації та території Війська. Там, під роком 1772, сказано, що отаман, суддя, військовий писар, ієромонах Володимир Сокальський та вся канцелярія виїхали з Січі й приїхали другого дня до зимовника військового осавула Василя Пишмича, «коимъ встречены будучи, приняты весьма хорошо: пановъ и при паняхъ бывших принимано какъ то: обѣдъ достаточный становил и горилкою не скудно подчивал. За все ему отблагодаривши, поехали»⁴³).

12. Макар Ногай, військовий старшина. Ім'я його часто згадується в документах: напр., р. 1768, під час гайдамачини, він брав участь у боротьбі проти гайдамаків; він із Сидором Білим та Олексою Чорним їздив до Буга на розшуки гайдамаків⁴⁴); р. 1771 він одержав нагороду за військові «подвиги», золоту медалью на Андріївській ленті⁴⁵). Покищо, мабуть через бідність матеріалів із історії останньої боротьби Запоріжжя з російським урядом за «вольности», себто землі, ми нічого не знаємо про роллю Ногая в цих подіях; відомо лише, що в його зимовнику перебували втікачі з Лизаветського пікінерного полку, як зазначено у відомості р. 1774⁴⁶).

Руйнація Січі та конфіскація майна, здається, не зруйну-

³⁸) А. А. Скальковскій, Історія Новой Сѣчи, III, 208.

³⁹) А. А. Скальковскій, Ист. Нов. Сѣчи, III, 72.

⁴⁰) А. А. Скальковскій, Ист. Нов. Сѣчи, II, 185-186.

⁴¹) Д. И. Эварницкій, Історія запор. казаків, М., 1900 т. I, 625.

⁴²) А. А. Скальковскій, Ист. Нов. Сѣчи, II, 279.

⁴³) А. А. Скальковскій, Історія Новой Сѣчи, I, стор. 150. Про його зимовник — див. Матеріали для историко-статистического описания Екатер. епархii, т. I Екатер. 1880, ст. 96.

⁴⁴) А. А. Скальковскій, Історія Новой Сѣчи, т. II, ст. 346.

⁴⁵) А. А. Скальковскій, ор. сіт., том III, стор. 34, 72.

⁴⁶) Д. И. Эварницкій, Источники, II, 1910.

вала остаточно його добробуту, бо р. 1779 він міг подарувати Каменській церкві напрестольний хрест у срібній шаті та срібно-гробницю⁴⁷).

13. Козак Трофим Перехрист. Біографічних відомостей немає.

14. Іван Смола, військовий пушкар; він приймав до своєї слободи втікачів-пікінерів⁴⁸). Крім того, про нього відомо, що він подарував церкві слободи Бородаївки коштовні чашу та дискос, на жаль, не зазначено, якого року⁴⁹).

Далі йде ряд прізвищ, що про них покищо мені не пощастило здобути біографічних відомостей, а саме: 15. Поповичевського куреня полковник Григорій Качан; 16. Того ж куреня козак Григорій Хмарко, 17. Васюринського куреня курінний отаман Давид Білий. 18. Тимошевського куреня полковник гардовий Василь Пугач, 19. Козак Яків Кравець, 20. Козак Іван Латун, 21. Брат осавула Гелеха Андрій Гунька⁵⁰), 22. Криловського куреня козак Андрій Притика, 23. Козак Іван Кислев.

Отак із стислих, уривчастих, неповних відомостей про останню боротьбу Запоріжжя за свої вольності виявляється в деякій мірі характер «преступлень» старшини, що потрапила до проскрипційного списку: це, так би мовити, заможний «актив» війська в його останній боротьбі за землі, це люди, що взяли активну участь у боротьбі і збройною рукою намагалися відстоювати землі своєї кляси. На жаль, наші відомості не повні: можливо, що не менша була участь і тих старшин, що про них ми не знаємо нічого на підставі скарг місцевої адміністрації, які дали найбільше матеріялу для біографії цих людей. Деякі риси біографічного характеру подають справи військового суду над старшиною. Отак В. О. Чертков писав підполковникові Норову: «присланные отъ в. высокоблагородія ко мнѣ при рапортѣ бывшіе запорожскіе старшины Степанъ Гелехъ, Осипъ Параличъ (?) и Куликъ при крѣпости Бѣлевской приняты и для произведенія надъ ними въ смертномъ убивствѣ однодворцевъ въ судѣ воинского процесса кральгера и крицгерата въ учрежденный при крѣпости Алексѣевской военный судъ отправлены, что ж принадлежит до присланного при томъ же рапортѣ куренного

⁴⁷) Матеріали для историко-статист. описания Екат. епархii, Екат. 1880, ч. I, 81. Д. И. Эварницкій, Історія запор. козаків, т. I, 372.

⁴⁸) Д. И. Эварницкій. — Источники, т. II, стор. 1910.

⁴⁹) Д. И. Эварницкій. — Запорожье въ остаткахъ старины, I, СПб. 1888, стор. 29. Його ж таки. — Історія запор. козаків, I, 371.

⁵⁰) Його «доношеніє» князеві Потьомкінові про «удовольствіє» його за його майно, конфісковане разом із майном брата, Степана Гелеха, надрукував Д. І. Яворницький в «Источниках», т. II, стор. 2090-91.

отамана Головка, кой отправленъ для сыску по поручительству его старшины Гараджи, что нынѣ оный Гараджа находится въ Барвенкиноуѣздѣ, откуда его в означенный воинскій судъ и требовать будетъ можно»⁵¹⁾.

Далі, в «промеморіі» з військового суда до комендантської канцелярії з 26 березня 1776 р. читаємо, що пропонувано «о находящихъ здѣсь подъ судомъ б. запорожскихъ старшинъ Гелехъ, Параличъ, Куликъ и Гараджъ, б. Сѣчи запорожской жителями, тѣхъ куреней, въ какихъ оныя подсудимые именовались, учинить повальный обыскъ, доброго ли оныя б. старшины состоянія были»⁵²⁾.

Отож наш реестр не відповідав цілком реєстрові обвинувачених перед цим судом: деякого з наших бракуе поміж обвинувачених, деякого з обвинувачених немає в реєстрі тих, чие майно конфісковано. На підставі документів того ж таки запорізького архіву писав свою «Історію Новой Сѣчи» А. О. Скальковський. Вміщаючи відомості про конфіскацію майна він назвав лише: Андрея Порожня (немає у нас), полковника Чорного (теж), Степана Делеха (ясно, що це Степан Гелех, тільки не полковник, а військовий осавул), Івана Кулика, Івана Гараджу, курінних отаманів Осипа Паралича, Моісея Головка (теж немає). Отож реєстр осіб, що їх майно конфіскували, тепер чимало поширюється, і до нього внесено чимало нових прізвищ.

Тут треба підкреслити, що наш реєстр не має права претендувати на повноту; треба пам'ятати, що землі запорізькі були поділені між двома губерніями: Новоросійською та Озівською і губернатор Новоросійської губерні, М. В. Муромцев не втручався в справи Озівської; а справа, що ми розглядаємо, стосується тільки до земель, що відійшли до Новоросійської губерні. Отож землі та майно, конфісковані в Озівській губерні, залишилися поза цим реєстром. З інших джерел ми знаємо, що справді конфісковано худобу (і, звичайно, не саму худобу) полковника Колпака, що була в Личківському повіті (її доручено охороняти донському козакові Сідельникову, а потім передано майорові Канчелеву⁵³⁾); маємо відомості про якесь «ім'яніе б. запорожского полковника Качановского по сю сторону Днѣпра», на Великому Лузі, що його спочатку «отписаль» на себе підполк. Норов, а потім, на підставі рапорту командира Консьководського повіту, пор. Корчагина, Озівська губ. канцелярія вимагала від Норова передати його скарбові⁵⁴⁾. Але ці прогали-

ни пояснюються не тільки територіальним розподілом вольностей, а були ще різні причини, нам неясні. Напр., у справах, що їх використав А. О. Скальковський, зазначено козаків Чорного та Вірменку — у нас у реєстрі їх немає; у справах запорізького архіву ми бачимо листування Новоросійської губерніяльної канцелярії якраз з приводу годування «отписного б. полковника Чорного і писаря Вірменко скота», що залишивсь у слободі Комісарівці⁵⁵⁾.

Дальша історія цих старшин загалом лишається мені невідома, крім Калнишевського, Головатого, Глоби та Фридрика. Яку кару понесли інші — не ясно. Дехто з них знайшов способи виправдатися; у списках старшин, що просили р. 1776 «въ награждение за оказанные нами службы въ прошлые годы... дабы земля нынѣ отвденная намъ состояла за нами на всегдашнее время безъ всякого въ казну платежа» — ми бачимо осавула Василя Пишмича, а в списках старшин, що їм воевода Слав'янської та Херсонської провінцій підполковник Синельников, крім того, просив дати в нагороду офіцерські ранги, бачимо таких осіб: ранг полковника — військовому осавулові Василеві Пишмичеві, ранг прем'єр-майора — осавулові Макарові Ногаєві, ранг капітана: полковникам Харькові Чепізі та Василеві Пугачеві, та отаманові Давидові Білому. Р. 1778 всі вони одержали цю нагороду⁵⁶⁾.

Тепер треба сказати декілька слів з приводу самого матеріялу. Опис, що його склали описувачі російською мовою, має чимало хиб. Насамперед треба мати на увазі, що складали його люди, яким цілком незрозумілі були ті умови життя людей, що їх вони бачили. Офіцери російського походження, у супроводі донських козаків, побачили перед собою цілі скарби різноманітного майна: можна уявити собі, що вони називали те, що їм було ясно, відповідним російським терміном, і тому в описах чимало слів цілком російських: сермяга, седелка, недоуздок, ковер, сети тощо. Коли вони не знали назви та призначення предмета, вони питали у тих людей, що були за понятих, себто у запорізьких козаків, і ті давали відповідь українською мовою — отак з'являлися назви: килим, мережі, ма-лахай, підостки, льох. Тут часто-густо трапляються непорозуміння різного роду: напр., в описах уживають різних термінів і російських і українських — то бурав, то свердло, то комори, то кладовья тощо; це можна пояснити тим, що записували різні особи; гірше буває для читача та дослідника, коли в тому са-

⁵¹⁾ Запор. арх., в. 36, № 323 (162) стор. 51.

⁵²⁾ Там таки, стор. 66.

⁵³⁾ Запор. арх., в. 36, № 323 (162), стор. 51.

⁵⁴⁾ Запор. арх., в. 36, № 323 (162), стор. 9.

⁵⁵⁾ Запор. арх. в. 36, № 323 (162), стор. 48.

⁵⁶⁾ Дніпроп. крайарх. ф. Канцелярії Новорос. губ., в. 117, № 3452.

тому описі він знаходить назви поруч: килим і ковер — без пояснення, яка між ними різниця, сети та мережі тощо. Крім того, часто ми бачимо, що назви так переплутано, що не можна зрозуміти, що хотів сказати автор: напр. «барандзейка» тощо. Можливо, що тут він почув українське, чи якесь чуже слово і, не зрозумівши його, записав «по слуху». Все це треба мати на увазі, читаючи наші описи.

З приводу таких термінів я зверталася по поради до академіка А. Ю. Кримського та до Комісії історичного словника української мови персонально до співробітниці його Г. А. Петренкової і прошу осіб, що допомогли мені, прийняти мою щиро подяку.

Недостатня обізнаність описувачів із побутом позначалася й на суті описання: далі я зверну увагу на те, як неясно уявляли вони собі соціальні й економічні стосунки серед людности зимовників.

Можна поставити ще одно запитання: оскільки повні були ці реєстри, чи не проминули описувачі деяку частину речей і чому саме? Звичайно, ми не маємо права запевняти, що реєстри ці абсолютно повні. Цілком довіряти їм не можна, бо були додаткові описи, складені вже після закінчення реєстрації старшинського майна. Напр., 29 серпня 1775 року складено «перечневую вѣдомость сколько при зимовниках старшин (Калнишевського, Глоби та Головатого) состоит лошадей» — і там зазначено «лишнього», проти попередніх описів: у кошового 16 коней, у судді — 7, у писаря — 24⁵⁷⁾; пізніше, 31 травня 1777 року складено новий реєстр майна «не внесеного въ опись сначала конфискации»: там бачимо ряд речей із сільського господарства, телярських, багато шкур тощо⁵⁸⁾. Ці помилки спричинені, звичайно, самими обставинами провадження опису: все робилося раптом, нашвидку і тут не могло бути й мови про навмисне затаювання майна: ми вже зазначали вище, що реєстри склалися в присутності офіцерів і понятих, які свідчили, що записано все майно. Разом видно, що намагалися записати все, навіть такі дрібниці, як поламані колеса, один шворінь або глиняні миски.

Тепер, після цих попередніх критичних зауважень, що були потрібні, щоб виявити ті обставини, за яких складено опис і які в деякій мірі спричинилися до самого факту конфіскації майна, переходимо до змісту описів.

⁵⁷⁾ Дніпроп. крайарх., ф. Новор. губ. канц. в. 105, № 2839 стор. 143.

⁵⁸⁾ Дніпроп. крайарх., ф. Новор. губ. канц., в. 112, 3130, стор. 44–46.

II.

Старшинське господарство. Зимовники. Будівлі в зимовниках. Організація господарства. Наймити. Платня: приплодом, одягом, грошова. Договори найму. Козаки при зимовниках. Співволодільці зимовників. Матеріал до сільського господарства: інвентар, запаси. Оранка. Скотарство. Коні. Рогата худоба. Вівці та кози. Свині. Кількість голів худоби у різних господарів та її вартість. Худоба наймитів та «сторонніх козаків». Продукти скотарства. Птахівництво. Пасічництво. Рибальство. Мисливство. Соляний промисел. Засоби транспорту.

Старшинське майно складалося з зимовників, хуторів, будинків, млинів. У зимовниках ми бачимо устатковані садиби, з льожами, стайнями, сараями, коморами, клунами тощо, запасами збіжжя, борошна, скирдами різного хліба та сіна, табуни коней, рогатої та дрібної худоби, птиці. В будинках — різні речі хатнього вжитку, зброю, одяг, посуд; у коморах — різні запаси: смушки, хутро, полотна, сукна, цукор, мед, віск, зброю. Крім того, у декого із старшини гроші готівкою, а також векселі, розписки. Вивчаючи цей матеріал, можна поробити висновки в різних напрямках: можна виявити характер майна та господарства окремих осіб, тип зимовника, загальний характер, так би мовити, пересічний характер майна старшини тощо. Ми й зробимо спробу розглянути ці реєстри з різних поглядів. На жаль, тут бракує зовсім оцінок майна: ні окремих речей, ні загальної вартості майна окремої особи, а лише відомо, що майно старшинське продано за суму 29 912 крб. Це звичайно шкідливо позначається на опрацюванні матеріалу. Але все ж на підставі самого переліку речей, де зазначено їх гатунок, можна більш-менш уявити собі економічний стан представників старшини. Виразно виділяється між усіма останній кошовий, Петро Іванович Калнишевський. Він не тільки заможніший од усіх, його заможність перевищує всіх інших в багато разів: ніхто не мав такої сили грошей готівкою, золотих речей, запасів сукна, оксамиту, полотна, стільки коней, худоби, як він. За ним друге чи третє місце безперечно належить писареві Глобі та судді Головатому. В їхніх особах ми бачимо не лише представників керівної верхівки, адміністрації війська, а й представників заможної кляси нових запорізьких дідичів, тої «запорізької аристократії», за виразом М. М. Покровського, яка народилася на запорізьких «вольностях», тої торгової буржуазії, що зміцніла у другій половині XVIII століття на Запоріж-

жі і надала нового характеру його соціально-економічному життю.

Головні старшинські господарчі одиниці були зимовники. Вони були розкинуті по різних місцях Вольностей, переважно по річках.

Ось, наприклад, зимовник кошового Калнишевського, при виході балки Водяної, де вона впливає до р. Кам'янки, за 50 верст од Січі. Тут було 3 хати, одна з них панська, з дерев'яним дахом, із гонту, з двома кімнатами; з зеленою грубою, з чотирма великими вікнами, із скляними сіньми, з коморами — «присенками». Друга хата велика, крита очеретом, з п'ятьма вікнами, грубою, сіньми, «присенками»; тут жили служники. Третя хата невеличка, без груби, з двома вікнами, з очеретяним дахом: тут працювали кравці.

Далі в цій садибі були дві великих комори (інбари), обмазаних глиною, з них одна для птиці, та окремо великий сарай. Далі два льохи, дві стайні — одна без станків, друга з 43 станками. Кузня, вітряк, з одним каменем та чотирма товкачами для проса; тут було робітників 30 чолов. Це вже наймана праця в господарстві.

А ось зимовник судді Головатого, віддалений від Січі на 40 в. Хат дві, льох, клуня, повітка для худоби, хлів, один великий сарай, два малих, комора. При цьому зимовнику було 17 робітників. Другий зимовник того самого Головатого устатковано краще: там була садиба, обнесена парканом, хата з коморою, з грубою, з чотирма вікнами, з сіньми; комора, сарай маленький, сарай великий, точило, льох, гумно з коморою, вітряків два один з жорном та двома ступами, другий вітряк ще не добудований.

Зимовник Глоби був кращий за ці: він був на р. Базавлуку, за 70 в. од Січі; там було три хати, стайня, комора з хворосту, з засіками, огорожа для худоби, дві шопи з хворосту, повітка з хворосту, льох дубовий, три комори, стайня, вітряк. Тут було 15 робітників. В іншому зимовнику Глоби, на р. Терновці, було 18 робітників, а саме: козак Максим Сич, «управляющий оним», два козаки, що ролю їх не зазначено, пасічник, «мальчикъ, употребляющийся для варенія пици», парубок при рогатій худобі, «отаманъ надъ овчарами восьми», та ще 3 парубки.

Або ось зимовник полковника Гараджі: куренів із сіньми два, комора, огорож для худоби чотири, стайня для коней, окрема кухня. А ось зимовник військового старшини Макара Ногая, на річці Самоткані: тут було шість хат для робітників,

одна «біла», панська: окрема кухня, чотири комори, шість сараїв, 8 огорож для худоби, для збіжжя, два хлівка.

Я не буду перераховувати будівель по інших зимовниках та хуторах — тут ясно видно, що було в зимовнику: це була старшинська садиба; залежно від заможности її господаря, вона була або селянського типу, або типу поміщицького з окремими хатами «панськими», з хатами для робітників. Як видно, найкраща садиба була у Калнишевського.

Треба пам'ятати, що зимовників було по декілька — у Калнишевського, крім садиби на Січі та в Гасан-Баші (на передмісті), були зимовники: 1. при виході балки Водяної в р. Кам'янку, на віддалі 50 в. від Січі; 2. при слободі Петровій, на р. Інгульці; 3. млин. У Глоби: був будинок у дворі з військовою канцелярією. Крім того зимовники: 1. на р. Базавлуці, за 70 в. від Січі, вище церковного моста, та 2 і 3 — на р. Терновці, 4. хутор у м. Вилнах (?) 5. млин на р. Вовчій. У Головатого — будинок на Січі. Крім того, зимовники: 1. на віддалі 40 в. від Січі, на р. Солоній; 2. при урочищі Солонім, 3. не зазначено де. У полковника Гараджі були: зимовник та шинок у Барвинковій Стінці, а також там і млин.

У отамана Білого було 2 зимовники: на р. Інгульці, вище Горишевської балки, за 150 в. од Січі, та на р. Базавлуці, в самій вершині, за 90 в. од Січі. Полковник Куций мав 2 зимовники: один на р. Інгулі, при урочищі Вербовому, за 180 в. від Січі, другий на тій самій річці, за 15 в. од першого, нижче Бурносого броду. Інші мали по одному зимовнику, або хутору, або, як от Перехрист чи Кравець — по садибі у слободі. В таблиці № 1 я подаю реєстр будівель по зимовниках (див. табл. на стор. 56).

З цієї таблиці видно, що будівель найбільше було у Глоби — 42, далі у Калнишевського — 35, у Головатого — 30, у Нагая — 28, у Гараджі — 19, у Куцога — 15, у Кулика та Пишмича — по 14, у Гелеха та Білого по 13. Найменше мали Притика та Перехрист — по 4. Другий висновок можна зробити на підставі чисел останньої графи кожного поземого рядку — які типи будівель були поширеніші: ці числа свідчать про те, у скількох господарів були будівлі зазначеного роду. Тут бачимо, що з 23 господарів 17 мали хати (у одного, Гараджі, замість назви «хата» вжито термін «курені»). Далі 16 господарів мали загороди для худоби, 12 — сараї, 11 — інбари, 9 — льохи та хліви. Треба сказати, що під назвою «льохи» я об'єднаю три різних зазначення, а саме: льох, «погреб» та цілком російський вираз «выход». Далі 8 господарів мали комори, окремі від хат, 5 господарів стайні та млини — водяні і за-

городи на збіжжя. Потім 4 господарі мали «гумна» та окремі кухні, 3 господарі мали вітряки, та будки по двоє возовні, кузні, кошари, землянки та клуні. Шинок і солодовню мав лиш один, Гараджа.

Таблиця № 1

Прізвища	КІЛЬКІСТЬ І РОДИ БУДІВЕЛЬ																	
	Глоба	Калнишевський	Головатий	Ногай	Гараджа	Кущий	Кулик	Пишмич	Вілий	Гелех	Качан	Путаєч	Смола	Яловий	Фридрих	Перехрист	Притика	У скількох господарів які були будівлі
Хати	8	7	5	7	3	4	1	3	1	2	1	1	1	1	1	1	1	17
Загороди для худоби	4	9	3	7	4	4	3	3	3	—	5	3	1	2	1	1	1	18
Сараї	3	4	8	6	1	—	—	4	—	5	1	—	4	—	1	1	1	12
Інбали	4	4	—	4	3	4	3	1	3	—	2	1	1	—	—	—	—	11
Льохи	3	3	2	—	2	1	1	—	—	1	1	—	—	—	1	—	—	9
Хліви	7	—	1	2	—	2	4	—	2	—	1	2	—	2	—	—	—	9
Комори	2	—	2	—	—	—	—	1	—	4	—	3	—	1	1	1	—	8
Стайні	3	2	1	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	5
Млини	1	2	1	—	1	—	—	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	5
Загороди для збіжжя	1	—	—	—	—	—	1	2	—	—	—	—	1	1	—	—	—	5
«Гумна»	1	—	1	1	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	4
Кухні	—	1	—	1	2	—	—	—	—	—	1	—	—	—	—	—	—	4
Вітряки	1	1	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3
Будки	1	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	3
Кузні	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	2
Кошари	1	—	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Землянки	—	—	—	—	—	—	—	—	4	—	—	—	—	1	—	—	—	2
Возовні	2	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Клуні	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	2
Шинки	—	—	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Солодовні	—	—	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
	42	35	30	28	19	15	14	14	13	13	12	10	8	8	8	4	4	—

А ось як малюють документи різні «служби»; у Калнишевського, напр., «два небольшие амбара, обмазанные глиною жолтою, гдѣ птица содержится, а по правую сторону кладовой большой амбаръ, а подли онова большой шагвъ въ 25 сарай изъ тыну тесаного от правой стороны, а съ лѣвой на мхачъ

построенный, гдѣ обозъ становится. Погребовъ два, конюшень двѣ. Первая безъ станков, въ одинъ рядъ и съ яслами ис форосту плетенами, и подли оныхъ помощено деревами тесенными... покрыта камышомъ. Другая въ сорока трехъ станкахъ съ помостомъ во оныхъ деревяннымъ о трехъ воротахъ, покрыта камышомъ». Або ось зимовник Глоби, на Базавлуді: «Избъ на подклѣтяхъ зъ сѣнми 3. Стадня съ перегородкою частоколава 1, анваръ съ хворосту плетеный для укладу хлѣба, съ двома хворостяными засѣками 1, загорода для загону свиней хворостомъ оплетенная небольшая 1, загородъ большихъ плетеныхъ хворостомъ, для загону зимнего времени подчасъ неумѣренной стужи рогатого скота 2, шопа плетеная съ хворосту съ перегородкою для загону маленькихъ теленокъ 1; близь загородъ шопы небольшая для поставки повозокъ съ хворосту ж плетеная 1, повѣтъ для поставки скотинного съ кирпича для поставки дойва и протчего 1. Коморокъ плетеныхъ съ хворосту для поклажи молодецкого экипажа съ одною повѣтою 3, стайня для лошадей хворостомъ плетенная 1. Огородъ съ токомъ, гдѣ и пашня молоченная бываетъ, съ одною шопоу 1. Мельница вѣтряная съ однимъ коломъ и пятью толкачами для молотья домашнего хлѣба 1». З оцих описів ясно, що будували все потрібне для господарства в зимовнику переважно з хворосту: зрідка в стайнях настиляли підлогу з дерева, але переважно всі оці будівлі мали характер хворостяних повіток. В описанні зимовника Глоби знаходимо, між рядків, інтересну відомість — що навіть і в таку повітку худобу ставили лиш тоді, коли морози бували надзвичайні, а взимку вона переважно залишалася надворі. Тільки сами хати були більш-менш міцно збудовані, часто-густо зазначається, що хата була біла, із сіньми, присінками тощо. Згадуються, правда, будівлі іншого типу — напр., у Гараджі був «анбаръ рубленый», але у нього ж таки в другому дворі «анбаръ деревянный крытый тесом»: у Фридрика «конюшня деревянная изъ досокъ». У Пишмича «амбаръ рубленый», «комора рубленая», але двоє «сараевъ плетеныхъ».

Вкрито оці будинки гонтом, тесом або соломкою; трапляються також сараї та стайні, криті очеретом.

Іноді зимовники були обгороджені: паркани були різні: у Фридрика, напр., зазначено «дворъ обнесенный палисадою дубою»; у Гараджі «дворъ огороженъ стоячею пластиною, и къ нему кругом пригороженъ скотный дворъ»; у Головатого «дворъ обнесенъ плетнем».

Млини, що давали неабиякий прибуток господарству, були різні — і водяні, і вітряки, і для власного господарства, і ширшого призначення. Деякі млини були на 1 камені, інші — на двох. У Калнищевського, напр., вітряк «объ одномъ мукомольномъ камнѣ и 4 просяныхъ толкачахъ» та млин на Інгульці «о трехъ колахъ, дву мукомольныхъ, камняхъ, а третье толчее о 6 ступахъ»; у Глоби — вітряк «съ однимъ коломъ и пятью толкачами для молотья домашнего хлѣба»; млин у Глоби — на р. Самарі — на 3 кола, на Ювчій — на 2 камені та толчей на 6 ступ. Вітряк у Головатого: «въ ней жерновъ 1, ступъ 2», у Гараджі — «мельница, крыта соломой, въ ней мучныхъ 2 колеса, толчей для валянья суконъ колесо 1».

На підставі документів, що ми доглядаємо, можна зробити деякі висновки про організацію господарства в зимовниках: можна сказати, що оці зимовники потребували праці більше, ніж одного господаря: і за це примовляє насамперед число худоби; в деяких випадках зазначається число робітників, чи то прямо, чи то можна про це зміркувати з різних натяків, напр., у великих зимовниках зазначено, скільки працювало робітників — 15, 20, 30; так було у Калнищевського, Глоби, Головатого. У цих господарів, та у Макара Ногая були окремі хати для робітників; далі ми побачимо, що був окремий посуд для робітників; «лоточковъ деревяныхъ изъ коихъ работники ѣдятъ» — зазначається в інвентарі Глоби; у Глоби зазначено чоботи та кожухи для робітників, у Смоли, напр., не зазначено, щоб були робітники, а ми бачимо сермяги та шуби нагольні «для робітників» — 7 та 6. Себто, в господарстві розраховували, що навіть узимку будуть робітники, що їх треба буде одягти. Ці робітники випасали свою власну худобу разом із худобою власника того зимовника, і за службу одержували, як платню, по декілька голів різної худоби: для цієї худоби існував спеціальний термін «заслуженный скот»; цього терміну вживають досить часто. В описах майна старшини ми бачимо лиш оце зазначення, але, не знаємо приблизної норми — скільки платили чередникам та чабанам; тут на допомогу можна притягти інший документ, звіт про поручника Харевського, призначеного на доглядача конфіскованих зимовників р. 1775. Здається, він не змінив у господарстві старі традиції, і в його звітах ми бачимо, що р. 1775-1776 платили чабанам «заслуженного скота» по 4 вівці та по 1 козі за рік, за півроку по 3 вівці; чередникам по 1 корові за рік⁶⁰⁾. Трохи пізніше, р. 1779,

⁶⁰⁾ Дніпроп. крайарх., фонд канц. Новоросійськ. губ. в 112 № 3130, стор. 21.

наступник Харевського на цій посаді, старшина Стіна заплатив двом пастухам на 2 роки та 4 місяці праці — 2 корови, 2 телиці-однолітки, 24 вівці, та 12 ягнят, «по договору»⁶¹⁾.

Ці факти оплати праці робітників худобою не нові. Відомості про такий спосіб ми бачили в різних джерелах⁶¹⁾; і тут інтересні лише розміри цієї платні.

Не збуджує жадного сумніву факт, що служники діставали від господаря, крім платні, одяг. Ми вже згадували про шуби, свити тощо для робітників. У звідомленнях того ж таки поручника Харевського бачимо цілий ряд відомостей, що для чабанів, стадників і різного роду робітників купували хряц, сукно, холст, і досить великими партіями: так р. 1775 було куплено в жовтні для зимовників: Головатого 200 аршин, Глоби 250 арш. холста, на суму 18 карб.; 1776 куплено для зимовника кошового 100 арш. хряцу, судді — 100 арш., та писаря — 200 арш., по 4 коп. арш., разом на 16 крб. За розрахунком Харевського разом робітників було 83 чолов. і пересічно на кожного припало по 10 аршин холсту чи хряцу. Крім того, їм дано: кожному на шубу по 9 смушків, на 42 чоловіка на штани по 5 смушків «гольхъ», та чередникам і стадникам на шкур'яні штани шкур конячих, на 16 чол., та на чоботи й на постолі. Року 1777 господарство в зимовниках зменшили, багато худоби продали, і залишилося замість 83 служників тільки 9. Для них придбано 220 арш. хряцу — пересічно по 23 арш. і дано смушків на 5 шуб, 7 штанів, 8 «еломів» та постолі.

Крім оплати приплодом худоби, та одягу, та їжі, що наймити мали від господаря, вони одержували ще й грошову платню. Про це ми маємо чимало відомостей: напр., р. 1743 наймит козака з кушевського куреня Тарабана одержував 3 карб. 50 коп. за рік⁶²⁾. Про грошову платню, як видно, знав р. 1766 Воейков, коли він писав, що робітники ходили на Запоріжжя для заробітків і поверталися на зиму додому (до «малой и польской Украйны») «съ заработанными деньгами»⁶³⁾.

Але наводячи цей факт, автор не надає йому великої ваги: в «Вольностях», — пише він, — суто грошової заробітної платні, здається, не знали». За Мартиновичем, М. Є. Слабченко припускає, що «гроші видавали наймитові лише тоді, коли він від-

⁶⁰⁾ Дніпроп. крайарх., фонд канцелярії Новорос. губ., в. 105, № 2839, стор. 189.

⁶¹⁾ Див. М. Слабченко, Паланкова організація зап. Вольностей Праці комісії для виуч. зах.-р. і укр. права, VI, К. 235.

⁶²⁾ Д. И. Эварницкий, Источники, II, 1597.

⁶³⁾ М. Слабченко, Паланкова організація, Праці, VI, 235.

ходив», і взагалі наймит, що одержував за роботу частину приплоду та продуктів, діставав ще й трохи грошей. Робітників було багато, і тому «не могло навіть повстати серйозного питання про вимоги саме грошового заробітку»; наймит був переважно «павпер що дякував за дану роботу і будь-яку платню», і з цих посилок він робить логічний висновок: при такому стані «говорити про договір наймів не доводиться» (розбивка авторова⁶⁴). Ми маємо деякі факти, що дають, здається, змогу спростувати твердження М. Є. Слабченка. А саме: із звідомлень поручника Харевського бачимо, що стадникам у зимовниках Калнишевського, Глоби та Головатого видавали грошову платню: стадник Микита Кравчин одержав р. 1777, в січні, платню за 1 рік та 7 місяців себто він почав служити р. 1775, з червня. Маючи на увазі, що бухгалтерія тих часів була не досить акуратна, ледве чи можна припустити, щоб йому видали цю платню день в день, як закінчився строк, тим більше, що він дістав її за ордером губернатора Муромцева. Можливо, що цей строк — рік та 7 місяців — закінчився ще у грудні, або листопаді — тоді він почав пасти табун ще задовго до зруйнування Січі, та й самого Кравчина ми бачимо на першому місці між робітниками Калнишевського. Разом, за цей час він дістав 12 карб. 66¹/₂ коп.⁶⁵). Пересічно це виходить мало не 8 крб. (7 крб. 92 коп.) за рік. Інший стадник, Сава Тарадалка, одержав «по договору» в грудні 1776 р. 4 крб. за рік⁶⁶). «Служитель при зимовнике бывшего кошевого» Яков Чегиринець р. 1775, в липні, одержав «по договору» за рік 5 карбованців.⁶⁷) тут уже немає жадного сумніву: договора складено майже рік до зруйнування Січі — найпізніше в червні — липні 1774 року. Того ж таки 1775 року заплачено у грудні «по договору за годъ служителю Григорію Патоке» 7 карбованців⁶⁸). Отож ми маємо кілька фактів, що наймити одержували грошову платню, та ще й не абияку, а крім того, і це дуже важне, всі вони одержували її за умовою. Правда, фактів не багато, але вони досить яскраві, щоб на підставі їх скласти уявлення про існування договорів найму на Запоріжжі в 1774-75 роках. До цього можна додати ще й такий факт: уже після того, як кошового заарештували, він звернувся до підполковника І. І. Петерсена з листом, де просив видати з його грошей його, кошового,

⁶⁴) Паланкова організація, Праці комісії, в VI, стор. 235-36.

⁶⁵) Дніпроп. крайарх., ф. Канцелярії Новорос. губ., в. 112, № 3130, стор. 38.

⁶⁶) Там таки, стор. 37.

⁶⁷) Там таки, стор. 35.

⁶⁸) Тамож, стор. 37.

службовцям: Корнієві Кучерові — 15 крб., Грицькові Малому, форејтерові — 15 крб., Левкові Косому, «хазяину въ зимовнику» 50 крб., Савкові Великому в зимовнику 50 крб., Данилові Малому, служникові при кошовому — 30 крб., Петрові Малому, теж служникові — 30 крб.; тут із тексту не ясно: чи то платня за службу, чи то нагорода? треба гадати, що платня: поперше, так зрозумів справу полковник Петерсон, бо писав, що Калнишевський «остался долженъ за их службу»⁶⁹). Подруге, ми бачимо, що р. 1777 Корній Кучер, Сава Великий, Грицько та Петро Малі подали прохання до Новоросійської губерніяльної канцелярії, де скаржилися, що їм не доплачено за службу в кошового⁷⁰).

З наведених вище фактів видно, що робітник-стадник діставав за рік від 4 до 8 карбованців грішми; на жаль, не відомо, як поширений був такий спосіб — грошової платні. Порівнюючи з фактами із практики приблизно тих самих часів на Гетьманщині, можна сказати, що платня на Запоріжжі була не менша, як тут: на Полтавщині, напр., р. 1767 платили за рік з хазяйською одежею пересічно 2 крб. 50 к.⁷¹); за відомостями проф. І. В. Лучицького пересічно платили на Золотонощині р. 1767 від 1 крб. 50 коп. до 5 крб. 50 коп.⁷²).

Щоб краще виявити розмір цієї платні 4-8 карбов. на рік, на хазяйських харчах, з хазяйською одежею, та ще з приплотом від худоби, я наведу цифри того «годового жалованья», що платив російський уряд різним представникам запорізької старшини та іншим службовцям: за 1768 рік, напр., отаман одержував 70 крб., писар 50, осавула 40, пушкар та довбиш по 1 крб. 50 коп., начальник січових церков 5 крб., підначальник 3 карб., старшинські служники по 1 крб., кухарі (не відомо, скільки їх було) 2 крб.⁷³).

Ми можемо приблизно встановити, скільки одержував наймит на Запоріжжі: готівкою 4-8 крб. на рік, одежею на суму щось

⁶⁹) Там таки, арк. 93. Рапорт полк. Петерсена ген.-майорові В. В. фон-Райзеру.

⁷⁰) Дніпроп. крайарх., фонд канц. Новорос. губ. в. 112, № 3121 (15609).

⁷¹) Зап. Науков. Товар. ім. Шевченка у Львові, т. ХСVIII, стор. 192, Бібліограф.

⁷²) Матеріали для історії землевладдіння въ Полтавской губ. въ XVIII ст., вып. I. Киевъ, 1883, пассім М. Е. Слабченко, Организация хозяйства Украины от Хмельниччины до мировой войны, т. I. Госизд. 1922, стор. 165.

⁷³) А. А. Скальковскій, Исторія новой Сѣчи, I, 201-202. М. Е. Слабченко, Соціально-правна організація Січи Запорозької. Праці комісії для виучування зах.-руськ. та укр. права, в. III, К. 1927, стор. 305.

2 крб. 29 коп. (беремо 2 крб. 30 к.)⁷⁴), та худобою на 20 крб.⁷⁵), пересічно від 13 до 30 крб. на рік, на хазяйських харчах, звичайно.

Отакі наші факти дають деякі підстави для таких висновків: на Запоріжжі перед його зруйнуванням робітник-наймит діставав комбіновану платню — одягом, приплотом від худоби та грошима. Загалом ця платня була не менша, ніж платня на Гетьманщині. Платня наймитові не була актом «доброчинності» володільця зимовника, і наймит не був павпер, вдячний за все, що йому дадуть⁷⁶). Про це свідчать спеціальні договори, що їх складали з наймитом володільці зимовників та стад. Звичайно, фактів у нас мало. Але вже на підставі їх, здається, можна зробити логічний висновок: Запоріжжя наприкінці свого існування швидко почало переходити на шлях капіталістичного господарства. Про це ми скажемо докладно далі. Цьому господарству відповідає наймана інтенсивна праця, і натяки на такі стосунки ми спостерігаємо в цих договорах.

У зимовниках більших розміром, крім рядових робітників, були ще й відповідальні — у Глоби був «прикащик», у Голова-

⁷⁴) Це число складається з отаких складових частин: на 83 чоловіка куповано на рік пересічно по 10 арш. хрящу, по 4 коп. аршин — разом на 40 коп. на кожного. Далі дано смушків на шуби та штани — 1.001, ціною пересічно по 20 коп., себто пересічно по 2 крб. 40 коп., на кожного, та товарячих шкур 117 великих, пересічно по 75 коп., та малих 73 — по 40 коп. Перших припадало на 1 крб. 5 коп., других на 32 коп. на душу, разом смушками та шкурами на 3 крб. 78 коп. на кожного. Можливо, що кожухи, штани, чоботи давали не щороку, тоді приблизно візьмімо половину на рік, себто 1 крб. 89 коп., разом із холстом чи хрящом 2 крб. 29 коп. Це число ні в якому разі не зменшене, бо я ще не нараховую ціну сукна, а з того ж джерела видно, що для робітників купували, чи замовляли сукно з власної вовни, але не зазначено навіть приблизно ціну сукна, а також, скільки аршин на кожного робітника. (Числа взято зі справи Дніпроп. крайарху, ф. Канцел. Новорос. губ. в. 112 № 3 130, арк. 34-39).

⁷⁵) Це число складається з таких даних: корова коштувала приблизно 20 крб. (див. М. Слабченко, Паланкова організація, Праці комісії для вивч. зах.-руськ. та укр. права, в. VI, стор. 225). Вівця коштувала приблизно карбованець. (справа Полт. істор. арх., № 3 948, за 1768 р., справа Полтавськ. магістр., № 202, р. 1774. (За ці відомості, що мені ласкаво подав їх М. Ф. Тищенко, висловлюю йому щиро подяку). За відомостями М. Е. Слабченка ціна на вівцю на Запоріжжі була вище 2 крб. (Організація Січи Запор. — Праці Комісії для вивч. зах.-р. та укра. права, III, стор. 119), але автор, на жаль, не зазначає свого джерела. Для обережності беремо середину 1 крб. 50 коп. Стадник одержав за рік корови (на 20 крб.), чабан — 4 вівці, на 6 крб., та ще кози, беремо теж по 1 крб. 50 коп., разом 7 крб. 50 коп.

⁷⁶) М. Е. Слабченко, Паланкова організація, Праці, VI, стор. 236.

того теж, у Калнишевського був «хозяинъ въ зимовникѣ», над чабанами були свої отамани. Все це свідчить про складне господарство, з складними обов'язками службовців у них.

В описах робітників називали не однаково: то «робітники», то «служителі», то «челядинці». Напр., у Глоби була «изба... большая, гдѣ живутъ работники», у нього ж були «лоточки... изъ которыхъ работники ѣдятъ», у Калнишевського в листі його до Норова згадані «служителі», в описі Гелехового майна сказано, що частина його належить «челядинцамъ» Гелеха тощо. Можливо, що всі ці терміни вживано, щоб визначити те саме поняття, і різниця між ними походила не з економічної суті стосунків, а тільки з того, як розуміли ці стосунки описувачі-росіяни. Можливо, що всі вони — робітники, служники, челядинці — були наймити і саме про наймитів іде мова й тоді, коли старих володільців зимовників ліквідували й почав господарювати у зимовниках представник російської адміністрації.

Не легко висвітлити на підставі наших документів, хто були ці наймити своїм соціальним походженням, до якої групи людноності вони належали. У А. О. Скальковського ми знаходимо таке пояснення: у зимовнику жили, — писав він, — володільць його з товаришами, молодиками та робітниками⁷⁷): тут він відрізняв молодиків, як козаків, від найманих робітників. Але в другому місці він каже, що молодиками звали на Запоріжжі не тільки молодих козаків, а також і наймитів⁷⁸). Таке розуміння слова «молодик» знаходимо в описі Вольностей козака Недоступа⁷⁹). Інакше ставиться до цього М. Є. Слабченко: молодики, або малюки-молоді козаки, що мусіли задурно працювати на старшин, яким їх віддали в науку⁸⁰). Крім молодиків він зазначає в зимовнику козаків-аргатів, що про них він пише різно: одного разу, що це були «наймані робітники з січових козаків» другого разу — що вони не були справжніми наймитами, бо хазяїн не міг вимагати від них роботи, а вони були різні, як козаки, і працювали, коли сами того бажали⁸¹). Третя категорія — це наймити, переважно пересельці, зайди, павпери, що були вдячні за кожну працю та платню⁸²). Наші відомості не стверджують по ділу такі категорії. Навпаки, у списках ми бачимо мішанину: напр., у зимовнику Головатого читаємо: «при ономъ

⁷⁷) А. А. Скальковскій, Історія Новой Сѣчи, 1, 199.

⁷⁸) Там таки, стор. 99.

⁷⁹) Л. Падалка, Была ли на островѣ Томаковѣ Запорожская Сѣчь? К. Старина, 1893, т. 41, стор. 251.

⁸⁰) Паланкова організація, Праці, VI, 230.

⁸¹) Тамо ж, стор. 232.

⁸²) Праці, VI, стор. 236.

хуторъ жителєй: прикащикъ Демко, стадникъ Семень Бойко, козаковъ: 10, чабановъ»... Інтересно, що оці «козаки» мають дуже підозрілі прізвища, як от Грицько Кухар, Харко та Юско Чередники; невідомо, чи це прізвища, чи професія? Далі, у списку зимовника осавула Гелеха зазначено його «челядинцев» і додано список, якого вони походження; між ними (їх всього 7 чоловіка) один — Іван Расля, запорожець села Куриківки, а другий — Костянтин Волошин, із куреня Ведмедівського, з м. Кодака. Інші — виходні з Польщі, Миргорода, Полтави. Як бачимо — наймитів не відрізняють від козаків. Натяк на те, що терміну «молодик» уживали під час конфіскації зимовників, видно з того, що уживається термін «молодецький» — явно від слова «молодик»; так ми бачимо: «молодецький заслуженный и искупленный скот» — в протилежність коням «сторонніх козаків»; бачимо коморку «для поклажі молодецкого екипажа» тощо, але яснішого пояснення термінів не знаходимо, хоч із опису зимовника Глоби ясно, що термін «молодецький» стосується до людей, що були «во услужені... и въ смотрені скота»; далі ідуть їхні прізвища, а ще далі дано список товару, що вони виписали, і сказано «молодецкого заслуженного и искупленного рогатого скота». Отже ясно, що молодиками тут звали якраз тих, хто був «во услужені и смотрені скота».

Одночасно з наймитами бачимо в описах зимовників ще й козаків; вони мали досить велике значіння в побуті зимовника. Насамперед майже по всіх зимовниках сторонні володільцеві козаки випасали свою худобу у спільних чередах із володільцем. Таких сторонніх голів худоби було чимало: в зимовнику, напр., Калнишевського її лічили сотнями; також у Глоби та Головатого. У Калнишевського ми знаходимо такий термін: «сколко... служителей ево (Калнишевського) и других чинов скота... на пазбъ находится»; у Головатого інакше: «взятыхъ на прокормъ разныхъ людей» волів, корів тощо, або «лошади, находящиеся въ табунъ стороннихъ козаковъ». У Пугача зазначено, що «живущіє въ его зимовникъ козаки» мають свою власну худобу. Наявність чужої худоби дуже ускладняє опрацювання цих реєстрів, а з другого боку вона призвела до тяжких наслідків під час конфіскації замовників, бо адміністрації не легко було виявити, кому саме належав цей «товар», чи коні, хто був фактичний володільець цих черед, і через те потерпіло чимало «сторонніх» козаків. На підставі наших матеріалів ми не можемо виявити, хто були володільці цих коней, чи волів, у яких стосунках економічних стояли вони до володільців зимовників і під які рубрики стосунків можна їх підвести. У вся-

кому разі, опис зимовника Глоби, що на нього ми покликувалися, відрізняє «молодецький» товар, як належний служникам, від товару сторонніх козаків.

Соціальний склад членів зимовника не обмежувався цими трьома групами: володільець, служники і козаки, що живуть у зимовнику і що випасають тут свою худобу. В деяких зимовниках ми бачимо ще групу осіб, що мали близькі стосунки до володільця, були співволодільці зимовника. Отак у зимовнику осавула Гелеха за співволодільця був його брат, Андрій Гунька; в зимовнику полковника Кулика «все вышеписанное имѣние вместе неразделено съ полковником Куликомъ дялковского куреня козака Ивана Латуна (крім того, цей Латун мав ще й особисту власність, вулики, коней)». Далі в зимовнику полковника Качана козак того самого куреня Іван Хмарко мав корови, воли, посуд, мережі. Полковник Куций заявив про один свій зимовник, що «цей зимовникъ его, а рогатый скотъ и прочее имѣние находящихся въ семь зимовникъ козаковъ куреня дялковского а именно Максима Кладія, Матвея Кравца, Ивана Бучка, Павла Шевца, и козака Гурина, о чемъ сии козаки, что оне въ полковничьемъ зимовникъ живутъ, а скотъ и прочее имѣние не полковничье, а ихъ собственное, сказывали». Тут ми бачимо так само, як і на прикладі Пугача, — що в полковницьких, старшинських зимовниках так чи так мають якусь долю козаки, живуть, мають худобу, мають якісь власницькі права. А далі ми побачимо якраз навпаки: в зимовнику козака Кисляківського куреня, Гарасима Головченка «находится бывшего полковника Харитона Чепеги имущество», а саме 655 голів різної худоби.

На жаль, наш документ зафіксував дуже невиразно соціальний склад зимовника. Можливо, що тут ми й справді маємо перед собою отих «фаміліятів», що про них писав М. Є. Слабченко⁸³), але риси цього явища тут дуже бліді. Яскравіше відбили описи становище робітників, наймитів. Тут яскраво відбилася ставлення до них, та виразна межа, що відділяла володільця, що жив у «панській» хаті, від тих, що жили в «чорній люцкій» хаті; володільця, що їв з кришталевого та срібного посуду, від робітників, що для них були спеціальні «лоточки» та тарілки дерев'яні; володільця, що мав шуби, криті сукнами, для себе — і серм'яги та нагольні кожухи для робітників. Після цього годі казати про «рівність», ідеалістичний товариський характер стосунків на Запоріжжі. Це окремі, вихоплені риси говорять про велику різницю в соціально-економічному стані

⁸³) Паланкова організація, Праці VI, 236-37.

володільців, цієї поміщицької аристократії, та їхніх наймитів, що між ними було чимало теж запорізьких козаків.

Тут треба знов підкреслити: опис складали росіяни, люди зовсім чужі своєю культурою й поняттями тому, що вони бачили. За це промовляють їхні прізвища, або російські, або німецькі; багато чого вони не зрозуміли, напр., юридичну природу явищ, що їх вони спостерігали; але загальний характер стосунків позначався ясно, і вони записували «челядинцев» Гелеха, «панські» білі та «людські» чорні хати.

Разом із тим можна поставити ще й інше питання про національний склад служників у зимовниках. Звичайно це питання розв'язати не так легко, бо ми маємо дуже обмежений матеріал, але деякі риси можна відзначити. Наприклад, у списках «служителів» кошового ми бачимо Гаврилу Перехриста — невідомо якої національності, далі — Дмитра, Матвія та Платона Волошина, Григора та Максима Волохів; у Головатого — Артема Волошина, Івана Волошина; у Глоби в зимовнику бачимо, що волохів та молдаванів було більше за українців: подаємо список цілком: овчарський отаман Данило Волох, молдаванин Іван овчар, волошин овчар Іван, «руський» овчар Харко, «руський» овчар Грицко, молдаванин овчар Василь, молдаванин Андрій пастух, Прокоп молдаванин овчар, овчар Василь молдаванин. Отож із 9 овчарів було лише 2 «руських», себто українців, зважаючи на їхні скорочені ім'я, та 7 молдаван і волохів. Можливо, тут подано неповний реєстр, а лише тих, що мали власні вівці, але все ж цифри досить інтересні.

Описи зимовників дають змогу уявити собі характер господарства, що провадилося в зимовниках, а саме: тут чимало будівель свідчать про рільництво та скотарство. Наприклад, ми маємо відомості про гумна у трьох господарів, клуні — у двох, «инбар с хворосту плетений для укладу хлѣба с двома хворостяними засѣками» (у Глоби) «огороди для немолоченного хлѣба» (у Ногая, Смоли, Гараджа — у нього не зазначено призначення загород, але сказано «загородовъ» 3 та «огородъ» 84).

На підставі реєстрів конфіскованого господарського інвентаря можна скласти уявлення про стан сільського господарства в зимовниках, і передусім про кількість сільсько-господарчого реманенту. Це ясніше видно на таблиці ч. 2.

Тут ми бачимо, що найбільше речей мав Кулик 34, далі Головатий та Пишмич — по 28, Пугач — 13, Ногай — 12, Гелехів брат — 11, Глоба — лише 10, Білий та Перехрист по 6, Качан, Смола та Гараджа по 5, Куций 1, та й то щось непевне: бабку для коси, а коси не мав.

НАВЯВНІСТЬ СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРСЬКОГО РЕМАНЕНТУ

Прізвища	НАВЯВНІСТЬ СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРСЬКОГО РЕМАНЕНТУ													
	Кулик	Головатий	Пишмич	Пугач	Ногай	Гелехів брат	Глоба	Білий	Перехрист	Качан	Смола	Гараджа	Куций	У скільк. господарів були:
Кіс	17	28	12	5	8	5	2	2	3	3	5	2	—	12
Плугів	1	—	4	1	—	3 зал.	6	1	—	—	—	3	—	7
							2 зал.							
Серпів	13	—	10	7	4	—	—	3	3	—	—	—	—	6
Заступів	3	—	2	—	—	3	—	—	—	2	—	—	—	4
Вабок	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1
	34	28	28	13	12	11	10	6	6	5	5	5	1	—

З останнього рядку, вертикального, бачимо, що найбільше було в господарствах кіс — їх мали 12 господарів, далі мали плуги 7 і серпи 6 господарів.

Тут треба додати, що реєстр цього реманенту не повний: з додаткового опису речей, що їх не записано відразу, бачимо, що в зимовниках Калнишевського, Головатого і Глоби не записали були 8 плугів, 8 плугових заліз, 6 чересел до плугів, 54 коси, 35 серпів та 7 заступів — не зазначено лише, кому саме і скільки їх належало⁸⁴).

На жаль, нічого не можна сказати про самий реманент: лише про плуги говориться, що вони були залізні, і лише в одному випадку зазначено плуг «мѣдний турецкій» — у Пишмича. Крім плугів, зазначено окремо плугові заліза — три пари у Гелехового брата, дві у Глоби.

Інтересно те, що в Калнишевського не було нічогосінько, майже нічого в Головатого, бо 28 кіс, коли нема іншого реманенту — це щось досить підозріле. І навпаки, ясно, що не сільське господарство, дарма що про піднесення його так дбав Калнишевський, треба вважати за джерело його багатства, а щось інше.

Так само не бачимо ми ознак широко розвиненого сільського господарства у Глоби: 6 плугів, 2 коси, вісь — і все, а тимчасом у запорізькому архіві збереглися відомості про те, що він

⁸⁴) Дніпроп. крайарх, ф. Новорос. губ. кан., в. 112, № 3 130, стор. 45.

приставив до Січі р. 1774, за рік до зруйнування Січі, 1000 четв. борошна⁸⁵). Оці факти — відсутність сільсько-господарського реманенту в заможніших представників запорізької буржуазії мимоволі примушують думати чи немає тут факту складнішого, чи не були вони тут за посередників у торгівлі збіжжям, чи не продавали вони того збіжжя, що його не сіяли сами?

Навпаки — нема сумніву, що в особах Кулика, Пишмича, Ногая ми бачимо вже справжніх сільських господарів, що мали у своєму господарстві все потрібне для нього.

На таблиці ч. 3 подано розподіл продуктів сільського господарства; ми бачимо, що їх мали більша частина старшини, 13 чоловіка. На жаль, тут бракує одноманітності в термінології, і сами міри для визначення запасів не однакові: четверті, пуди, кулі, мішки, бочки, скирти, стоги, копни, діжки і навіть казани. Але деякі висновки з цієї неясної таблиці можна зробити (див. табл. 3 на стор. 216-217).

Тут я розподіляю продукти сільського господарства на три категорії — збіжжя молочене, немолочене і вже засіяне. Щодо останньої категорії, то я певна, що наші відомості не повні, бо тільки в двох господарствах Глоби та Гараджі, зазначене засіяне збіжжя: у Глоби лантухами та четвертями, в двох зимовниках, а у Гараджі «законами».

Не ясна ота міра — «лантух», а так само не ясно, скільки можна було засіяти в один «загін» чи в два «загона» — як у Гараджі. Можливо, що було засіяно й у інших господарів, але цього чомусь не зазначили описувачі. З цих зазначень видно, що засіяно було у Глоби та у Гараджі найбільше жита (50 лантухів та 8 четвертей у першого і два загоны у другого). Далі йшли: у Глоби пшениця (20 лантухів та 5 четв.), гречка (15 лантухів та 3 четверті), ячмінь (10 лант. та 3 четв.), просо (10 лант. і 1 четверть), конопля (2 лантухи та 2 четверика), овес (2 четверті) та цибуля (1 лантух). У Гараджі бачимо, що крім жита сіяли поровну по 1 загону пшеницю, овес, ячмінь, гречку, та по одному ж загону — «арбузы и дыни» і різну городину.

Відомості наших реєстрів розбігаються з тими, що їх подали А. О. Скальковський та Д. І. Яворницький; вони доводили, що найбільше сіяно просо, овес, ячмінь, гречку та горох, а далеко менше жито та пшеницю⁸⁶).

⁸⁵) М. Слабченко. Паланкова організація Запорозьких Вольностей. Праці Комісії для виуч. зах.-руського та укр. права, VI, 221.

⁸⁶) А. Скальковський. Історія Нової Сьчи, 1, 180.

Д. И. Эварницкий. Ист. запор. коз., 1, 554 (порівн. М. Слабченко. — Паланкова організація, Праці Комісії для виучування істор. зах.-руськ. та укр. права, VI, стор. 192.

Тепер переходимо до молоченого та немолоченого збіжжя: різниця в мірах та вазі позбавляє змоги певно обчислити кількість запасів у кожного господаря, і це доводиться робити дуже приблизно; але, здається, не буде помилкою визнати, що перше місце належало Глобі, за ним ішов Головатий, а далі Кулик*).

Щодо немолоченого збіжжя, то тут ми бачимо, що в деяких господарів у червні місяці, коли складали реєстри, весь запас збіжжя стояв немолочений — так було в Білого та Куцого, так було здебільшого і в Ногая, Смоли та Пугача. Залишилися немолочені цілі стоги та скирти різного збіжжя — і жита, і пшениці, і іншого. Це свідчить, що молотили врожай в міру потреби, чи то на харчування робітників, чи то на засів — якраз у Гараджі, що в нього засіяно чи мало «загонів», і не залишилося ніяких запасів.

Переглядаючи список господарів, бачимо, що і тут Калнишевському належить чи не останнє місце, а група господарів середньої заможности загалом, стоїть далеко попереду за нього — це Ногай, Гараджа, Смола, Пугач, Кулик, Білий, Куций. Разом із тим інтересно відзначити, що немає повної відповідности між двома таблицями — таблицею сільсько-господарського реманенту та продуктами: у Пишмича, що мав багато реманенту і зайняв третє місце, не було ніяких запасів, крім сіна, так само й у Гелехового брата: були коси, заліза до плугу, серпи та й годі.

Тепер розгляньмо, які саме запаси мала старшина: переважно (не загальною вагою, чи то числом четвертей, а за числом

*) Цю картину трохи змінює відомість, що її склав поручник Харевський, завідувач конфіскованих зимовників: з його звідомлення видно, що в р. 1775 «нажито и вымолочено» в колишніх зимовниках Калнишевського, Глоби та Головатого чимало різного збіжжя, а саме:

	Жита			Пшениці			Ячменю			Вівса			Проса		
	коп	четвертей	четвериків	коп	четвертей	четвериків	коп	четвертей	четвериків	коп	четвертей	четвериків	коп	четвертей	четвериків
у кошового	120	60	4	100	65	6	110	50	58	19	4	100	50	6	
у судді	180	40	—	90	48	—	60	30	40	23	—	40	23	6	
у писаря	60	30	4	85	42	2	60	30	63	30	6	70	42	—	

(Дніпроп. крайарх., в. 112, № 3 130, арк. 32).

НАЯВНІСТЬ ПРОДУКТІВ СІЛЬСЬКОГО

ГОСПОДАРСТВА СТАРШИН

Таблиця № 3

Прізвище	Калнишевський		Г л о б а			Головатий		Фридрих		Перехрист		Н о
	молочене	немолочене	молочене	немолочене	засіяне	молочене	молочене	немолочене	молочене	немолочене	молочене	
Пшениця	5 мерок	—	{ 18 четв. 6 четв.	—	{ 20 лант. 5 четв.	1 боч.	1 боч.	—	1 боч.	—	—	—
Жито	2 мерки	—	{ 47 четв. 1 четв.	—	{ 50 лант. 8 четв.	11 боч.	—	—	1 боч.	—	—	—
Овес	30 четв. 22 боч.	—	—	—	{ 2 четв. —	—	—	—	—	—	—	—
Ячмінь	—	—	—	—	{ 10 лант. 3 четв.	—	—	—	—	—	—	—
Просо	—	—	{ 32 мехів 39 четв. 7 четв.	7 копен	{ 10 лант. 1 четв.	—	1 діж.	—	—	1 копн	—	—
Пшоно	2 боч.	—	8 четв.	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Гречка	3 мерки	—	2 четв.	—	{ 15 лант. 3 четв.	—	—	—	—	10 хре- ців	—	—
Конопля	—	—	—	—	{ 2 лант. 2 четв.	1 лант.	—	—	—	—	—	—
Борошно житне	10 четв. 10 боч.	—	2 четв.	—	—	1 боч.	—	—	2 лант.	—	2 діж	—
пшен.	—	—	7 четв.	—	—	1 лант.	—	—	—	—	—	—
Цибуля	—	—	—	—	1 лант.	—	—	—	—	—	—	—
Арбузи*), дині	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Різна городина	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Солома	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Сіно	—	1 ск. (2000 п.)	—	32 скирди	—	—	—	—	7 сто- гів	—	—	—

Г а й	С мо л а		Гараджа	Ку л и к		Качан		Білий	Куций	П у г а ч		Пип- мич	Гелех	У скількох господарств було
	немолочене	молочене		немолочене	засіяне	молочене	немолочене			молочене	немолочене			
1 скир	—	не свезе- но з поля	1 заг.	1 боч.	1 стог.	1 боч.	—	1 стог	1 стог	—	1 стог	—	—	13
2 скир	1 діж.	1 1/2 скир. не све- зено	2 заг.	1 боч.	2 скир	—	—	1 стог	2 стога	—	1 стог	—	—	11
—	—	—	1 заг.	3 боч.	—	—	—	—	—	—	1 стог	—	—	6
—	—	—	1 заг.	2 лант.	—	—	—	1 стог	1 стог	—	1 стог	—	—	6
—	1 казан 1 діж.	—	—	1 боч.	—	—	—	1 стог	—	—	1 стог	—	—	7
—	—	—	—	2 лант.	—	1/2 боч.	—	—	—	—	1 1/2 боч.	—	—	5
—	—	—	1 заг.	1 боч.	—	—	—	—	—	—	—	—	—	5
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
—	1 діж.	—	—	1 лант.	—	1 боч.	—	—	—	—	2 бочки 2 лант.	—	—	9
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1 лант.	—	—	3
—	—	—	—	11 вінк	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
—	—	—	1 заг.	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
—	—	—	1 заг.	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
—	—	—	—	—	1 скир	—	—	—	—	—	—	—	—	1
—	—	3 скир	16 скирд	—	2 стог	—	1 стог	2 ск. 4 стога	4 стога	—	4 стога	3 скир 300 к. копен	500	12

*) Не ясно — чи то гарбузи, чи то кавуни? бо написано російською мовою: «арбузовъ и дынь».

володільців) мала вона пшеницю: ми бачимо пшеницю у 13 чоловіків з 15. Далі — жито: в 11 господарів, а разом із житнім борошном — у 12. Далі — просо та пшено — у 8, овес — у 6, гречка — у 5, ячмінь — у 6, конопля, цибуля та солома — у 2; городина та «арбузи» й дині — в одного. Тут у цьому реєстрі не бачимо нічого несподіваного, і слід зупинитися лише на двох питаннях: перше — це досить великі розміри культури конопель — у Глоби засіяно коноплі більше, ніж овса; у Головатого знайшлося не цілий лантух насіння. Друге — це теж досить великий засів цибулі у того ж таки Глоби — цілий лантух. Крім Глоби мав 11 вінків цибулі Кулик.

Порівнюючи загальні невиразні цифри з цієї галузі, треба визнати, що дуже мало сіяли і взагалі мали вівса та ячменю, порівнюючи з великими розмірами конярства; це явище не випадкове, і його треба поставити у зв'язок із загальними умовами конярства, про що скажемо далі. Разом із тим бачимо, що 12 господарів мали сіно, та ще й досить багато: тут знову стає на заваді неможливість обчислити, скільки саме було сіна: про декого говориться докладніше, напр., про Калнишевського сказано, що він мав 1 «скирд» сіна, де було 2 000 пудів, про інших говориться лише «скирд», «стог», «копна» чи що, без детального зазначення. Факт, що сіно збереглося до червня — про декого говориться, що сіно торішнє, а з другого джерела ми знаємо, що було сіна навіть 1773 р.⁸⁷⁾, отож можна зробити висновок, що збирали його багато, і це цілком пасує до розвиненого скотарства.

У всякому разі тут у реєстрах запасів ми не бачимо даних, щоб були великі запаси, вміщені у спеціальних ямах, як писав Зуев⁸⁸⁾. Або їх не знайшли, або їх зовсім не мала старшина.

Тут не один раз уже згадувано про городину; її було дуже мало; лише в господарствах Гараджі та Глоби, як нам відомо, сіяли цибулю та різну городину. Не бачимо ми й продуктів городництва, окрім 11 вінків цибулі в Кулика. Це суперечить твердженню М. Е. Слабченка про широко розвинене городництво. Ще менше знаємо про садки: маємо такі відомості лише про садки у Головатого (15 яблунь, 8 вишневих дерев та 2 груші), Глоби, та на трохи сушні яблук і груш у Головатого.

Переходимо до скотарства. Ця галузь господарства найкраще висвітлена в науковій літературі і важливість її не збуджує ніякого сумніву. Про не ябляке значіння скотарства по зи-

⁸⁷⁾ Дніпроп, крайарх, ф. Канцел. Новорос. губ., в. 112, № 3 130.

⁸⁸⁾ В. Зуев. — Путешественныя записки, СПб, 1787, стор. 271.

мовниках писав ще Зуев, що зберіг назву запорожців — «скотопаси»⁸⁹⁾. Це цілком стверджують наші матеріали. Із таблиць ч. 4-8 ми бачимо, що і справді скотарство було досить широко поставлене, і деякі господарства мали великі табуни, череди отари. На перше місце і тут треба поставити господарство самого кошового Калнишевського; по всіх садибах та зимовниках він мав разом 639 голів коней, старих та лошат, 1076 голів рогатої худоби, 13006 голів овець, 1039 кіз, 106 свиней, 5 ослів, та 9 «буйлів» (мабуть буйволів?), разом — 15.880 голів різної худоби. Числа ці такі інтересні, що на них слід зупинитися: тут яскраво переважає число рогатої худоби та дрібної, як вівці, кози, над числом коней: це явище, як видно з таблиці, постійне. Вийняток становить лише господарство старшини Ногая, де коней було 282, а товару тільки 157 голів.

Ми маємо відомості з літератури про розмір конярства в Калнишевського: відомо, що р. 1769 татари зайняли табун з 600 коней⁹⁰⁾; у Д. І. Яворницького знаходимо ще більшу цифру — 14.000 коней, що їх Калнишевський був продав разом; на жаль не зазначено дати⁹¹⁾. Порівнюючи з цими даними, бачимо, що наприкінці існування Січі конярське господарство отамана підупало; мабуть, на це впливала довга тяжка війна, що для неї треба було постачати коні.

В таблиці ч. 4 ми розглянемо окремо числа, що стосуються до коней, і побачимо, що друге місце належить табунам писаря Глоби — він мав разом 336 голів коней, третє — табунам старшини Макара Ногая, на 282 голови; далі суддя Головатий мав табун 167 голів і осавул Гелех — 109 голів. Цим і обмежується велике конярство, бо інші господарі мали порівнюючи невеличкі табуни коней — Іван Смола, пушкар, мав 77 коней, полковник Гараджа 43, отаман Давид Білий мав 21 коней, Пугач — 18, брат осавула Гелеха — 16, полковник Григорий Качан — 17, полковник Панас Куций 12, — Фридрих та інші по 2-7 коней.

Список володільців коней*) можна збільшити, бо разом із списками володільців зимовників подано і списки тих козаків, що випасали своїх коней у спільних табунах із старшиною, а також і робітників, що працювали в зимовниках і мали право випасати свою худобу. Таких людей було чимало: в зимовниках

⁸⁹⁾ Путешественныя записки, ст. 236.

⁹⁰⁾ А. А. Скальковскій. — Історія Новой Сѣчи, I, 184.

⁹¹⁾ Д. И. Эварницкій. — Історія запорожскихъ козаковъ, т. I, СПб 1900, изд. II ст. 558.

*) Облік коней не був цілком певний; як виявилось з відомості того ж таки 1775 р., 29 серпня, у Калнишевського знайшлося ще 16 коней, у Глоби — 24, у Головатого — 7 (та сама справа арк. 145).

Таблиця № 4

РОЗМІР КОНЯРСТВА

Прізвища Коні	Калнишевський															
	Глоба	Ногай	Головатий	Гелех	Смола	Гараджа	Білий	Пугач	Качан	Гелехів брат	Кудий	Фридрих	Яловий	Пишмич	Латун	Припка
Жеребців	19	—	9	—	2	1	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—
Меринів	114	28	34	91	—	3	6	4	4	10	3	11	—	—	—	—
Кобил	245	161	70	—	24	8	7	4	—	—	—	—	7	3	2	1
Молодих 1-3 р.	145	73	20	—	—	10	1	3	5	—	3	—	—	—	—	—
Лошат	116	74	34	18	—	4	5	4	4	6	2	—	—	—	—	—
	639	336	282	167	109	77	43	21	18	17	16	12	11	7	3	2

Калнишевського бачимо коней 18 володільців, у Глоби — 19, у Головатого 17, в інших зимовниках — 4 козаків. Інтересно те, що дехто з них мав досить великі власні табуни, напр., один мав 16 голів, один — 15, один — 14 гол., один — 11, один 10, чотири по 8, два по 7, два по 6, два по 5, одинадцять по 4, п'ять по 3, чотирнадцять по 2, дванадцять по 1 коню, залічуючи сюди і старих, і лошат. Тут треба відзначити, що не можна відділяти козаків від козачих служників за числом коней: раз-у-раз ми бачимо, що служники мали не менше коней, ніж володільці зимовників — отак у нашому реєстрі Фридрих, Яловий, Пишмич мають по 11, 7, 3 коней, а тимчасом служники Калнишевського мали по 10-16 коней (Прокіп Малий, Микита Кравченко, Гаврило Перехрист), або служники Головатого, що мали по 8 коней (напр., Василь Чабан).

Треба пам'ятати, що прокормити коней коштувало мало, бо коні більшу частину року, коли не цілий рік, проводили в степу, а не в стайнях.

Великі числа коней по різних зимовниках ніяк не відповідали розмірам тих стаєнь, що їх зазначено в реєстрах тих зимовників; лише у одного Калнишевського були стайні більш-менш великі, з станками на 45 голів. З цього можна зробити вже висновок, що всі коні здебільшого випасалися в степу, і лише ті, що були потрібні володільцеві або для роботи, або для їзди, перебували в цих стайнях. Можна звернути увагу ще на одну рису: в таблиці ч. 3 зазначено порівнюючи дуже мало вівса

і в запасах, і засіяного, і досить багато сіна; вівсом годують коня у стайні, сіном його підгодовують узимку і тоді, коли він не стоїть у стайні.

До цього можна додати ще й таке спостереження: далі ми побачимо порівнюючи небагато збруї, як от сідел, узд, недоузdkів тощо, отож її ніяк не могло вистачити на всю цю масу коней.

З цього здається, сам собою виникає висновок, що коні ці виховували по зимовниках не на власні потреби володільців, а на продаж. Як відомо, чимало коней щороку виводили запорожці до Польщі⁹²). А. О. Скальковський наводив приклад, що навіть чужоземні ремонтери приїздили до Запоріжжя купувати коні⁹³). Експорт коней дуже інтересував володільців табунів, і р. 1757 депутація запорізьких козаків просила російський уряд дозволити щороку вивозити з Запоріжжя до «Малоросії» 1000 коней⁹⁴); не треба випускати з ока, що за головного покупця була не Гетьманщина, а Польща.

На жаль, із реєстрів коней не можна зробити ніяких висновків про те, які це були коні, як їх розцінювали. Можна виділити лише небагато рис, що характеризують коней докладніше. Наприклад, про табуни Калнишевського, Глоби та Головатого складено додатковий реєстр, коли передавали коні до кавалерійського смоленського полку; передано разом 90 меринів, з цього числа мали зросту 2 арш. — 43,3%, 2 арш. 1 верш. — 41,1%, від 2 арш. 2 верш. до 2 арш. 3 верш. — 15,5%. Отож як бачимо, переважали коні дрібні, низькорослі. Треба пам'ятати, що оце обчислення у відсотках зроблено тільки для коней, призначених до полку, а чимало коней забраковано за «старостію и малымъ ростомъ», себто чимало було коней ще дрібніших за ці.

З реєстрів можна зробити ще один висновок, що вистівлює як ставилися запорожці до виховання коней: коней до 4 року вважали за «неспособныхъ къ їздѣ», і в реєстрах зазначали окремо лошат, стрижаків, коней 2-3 років.

Коні Калнишевського, Глоби, Головатого були з таврами, переважно тавра Калнишевського складалися з його ініціалів, були й якісь фантастичні знаки.

Ми не маємо, на жаль, прямих даних на те, скільки коштували описані коні. Але приблизно ми можемо більш-менш встановити середню ціну коня. Наприклад, р. 1745 у скарзі війська запорізького на донських козаків до Сенату, зазначено,

⁹²) А. А. Скальковскій, Історія Новой Сѣчи, I, 236.

⁹³) А. А. Скальковскій, оп. с., I, 183.

Д. И. Эварницкій, Історія запор. коз., т. I, 582.

⁹⁴) А. А. Скальковскій, Ист. Нов. Сѣчи, II, 157.

скільки коштує запорізьке майно, що його пограбували донці, а саме: коні оцінено від 8 до 25 карбованців⁹⁵⁾. Далі ми бачимо ціни — 8 крб. 50 коп. і до 20 крб.⁹⁶⁾.

Цю ціну — 20 крб. знаходимо в документах 1740-1750-х рр., у скаргах запорожців на татарські грабунки⁹⁷⁾; бували, звичайно, і вищі ціни: р. 1762, наприклад, отаман Федоров цінував коней по 33, 40 крб., але то були не звичайні коні, а найкращі, коні кошового та судді⁹⁸⁾.

Під час конфіскації майна, коли помилково конфіскували та продавали, разом із кіньми Глоби, коней його хрещеника, Арапа, губернатор Муромцев дав наказа заплатити йому по 20 крб. за кожного коня. На підставі отаких оцінок, мені здається можна приблизно встановити і середню ціну на коня р. 1775, а саме — 20 карбов. за дорослого коня, та 10 за лошат та молодих від 1 до 3 років. Приймаючи таку розцінку, ми можемо скласти отаку приблизну оцінку табунів: Калнишевський — 639 гол., з того числа 378 старих, 261 молодих, старі по 20 карб. — 7.560 крб., молоді по 10 крб. — 2610 карб., разом 10.170 карб.; Глоба мав коней на 5250 карб., Ногай на 4230, Головатий на 2800, Гелех на 2000, Смола на 1655, Гараджа на 720, Білий на 360, Пугач на 290, Качан на 260, Гелехів брат на 260, Куций на 190, Фридрих на 220, Яловий на 140, Пишмич на 60, Латун на 40 та Притика на 20 крб. Звичайно ці оцінки умовні, ми тут припускаємо нижчі оцінки, а там, де зазначено загальну цифру коней, ставимо приблизно середню між вищою й нижчою оцінкою, пересічно по 15 карб. Щодо п'яти останніх то тут я беру лише оцінку дорослих коней, бо в реєстрі зовсім не згадано про лошат.

Переходимо до рогатої худоби: її було далеко більше за коней. Перше місце і тут належало кошовому Калнишевському. Він мав 1076 голів рогатої худоби, а з буйволами — 1085. Далі йдуть: Глоба — 889, Головатий — 427, осавул Гелех — 251, пушкар Іван Смола — 198, полковник Гараджа — 167, старшина Макар Ногай — 157, полковник Гардовий Василь Пугач — 139, старшина Василь Пишмич — 88, полковник Григорій Качан — 68. Інші мали від 14 до 60 голів. Менш за всіх мав Перехрист — 4 гол. Це краще видно з таблиці № 5.

Ми вже зазначили, що з 23 членів старшини 17 мали коней,

⁹⁵⁾ Д. И. Эварницкий, Ист. запорож. козаков, т. I, 595.

⁹⁶⁾ Там таки, стор. 596.

⁹⁷⁾ А. А. Андриеский, Матеріалы для истории южнорусского края в XVIII стол. Одесса, 1886, стор. 216, 217, 219, 222.

⁹⁸⁾ Там таки, стор. 376.

а тепер із таблиці № 5 бачимо, що з того ж числа 21 мав рогату худобу. Коло володільців товару можна ще збільшити, додавши відомості про козаків «сторонніх» володільцям зимовників, та служників, що випасали свою худобу разом із володільською.

Таблиця № 5

ЧИСЛО РОГАТОЇ ХУДОБИ

Прізвище	Калнишевський																			
	Глоба	Головатий	Гелех	Смола	Гараджа	Ногай	Пугач	Пишмич	Качан	Білий	Чепіга	Гелехів брат	Фридрих	Куций	Хмарко	Кислев	Яловий	Притика	Перехрист	
Худоба																				
Бугай	13	11	9		4								1							
Корів	239	291	143	198	68	39	32	24	28				13	13	18	6	7	15	7	1
Волів роб.	46	146	37		18	14	20	6	9				26	7	6	2	2			2
” нероб.	340	47	60		27	22	10													
Молоді	199	241	83			31	36	8	6				13	9	3	6			5	
Телят	239	151	95		50	33	20	19					6	11	9	6				1
Разом	1076	889	427	251	198	167	157	139	88	68	62	55	49	46	44	42	17	15	14	4
Буйволів	1																			
Корів	4																			
Волів	4																			
	9																			

Тут бачимо отакі цифри: в зимовниках Калнишевського випасали товар 17 чолов., у Головатого 22, у Глоби 20, у інших козаків — 11: разом 70 чоловіка. З цього числа один мав 42 голови худоби, один — мав 30 голів, один — 28, один — 25, два по 23, два по 22, один 16, три — по 15, один — 14, три по 13, два — по 12, два — по 10, п'ять — по 9, два — по 8, один — 7, вісім — по 6, один — 5, сім — по 4, вісім — по 3, вісім по 2 та 10 — по 1 голові рогатої худоби. Тут так само, як із конярством: великі порівнюючи стада рогатої худоби бачимо не тільки у козаків, але іноді й у робітників по зимовниках: напр., 25 голів мав Прокіп Малий, служник у Калнишевського, той самий, що мав 16 коней, 15 голів прикажчик Головатого, Демко, 28 — Грицько

Малий, робітник у Глоби, та 30 голів — його ж прикажчик, Іван Гумен.

Тут, треба повторити ті самі міркування, що ми їх висловили з приводу конярства, тільки в більшому масштабі: вся худоба випасалася в степу; ми зазначали вже, що навіть у зимовнику Глоби, в реєстрі будівель зроблено важливу примітку, що в повітку заганяли товар лише під час лютих морозів. Щодо самого товару, то ми тут бачимо небагато бугаїв, і багато корів та волів. У розподілі їх за роками бачимо, що стоять окремо «бузівки», телички та бички 1, 2, 3 навіть 4 років. Це спростовує гадку автора «Топографіч. описанія, доставшимся... землям 1774»,⁹⁹⁾ що на неї пристав і Д. І. Яворницький, про те, що вже по другому року телиці приводили телят¹⁰⁰⁾.

То дарма, що заможніші представники старшини мали великі стада худоби, проте майже зовсім не було продуктів скотарства; це показує, що тут ми маємо скотарство не для прибутків від нього, а на продаж. Досить згадати, що в інструкції тій депутації, р. 1757, про яку ми вже казали, висловлено побажання експортувати щороку по 1 000 голів товару до Гетьманщини¹⁰¹⁾.

Природно, тут можна поставити питання про те, скільки бодай приблизно коштували ці корови та воли? На це ми не маємо певних відомостей, хіба деякі натяки: напр., відомо, що року 1764 вола продавали за 10 крб., корову за 20¹⁰²⁾.

З другого джерела видно, що року 1749 вола цінували в 10 крб., а дві пари волів у 28 крб. — себто одного в крб. 7-8, дві пари волів «съ упряжью» — в 50 крб.; тут уже важко виділити ціну вола¹⁰³⁾. У всякому разі видно, що за ці роки ціна на волів мало змінилася, і ми не зробимо великої помилки, коли приймемо приблизну і для 1775 р. ціну на вола 10 крб., на корову — 20 крб.

Отож, розцінюючи приблизно корову в 20, вола в 10, бугая в 25 крб. (остання ціна — цілком умовна), а телят, ялівок, бузівків тощо теж по 10 крб. — так само умовно, ми можемо приблизно отак оцінити стада володільців. Калнишевський мав рогатої худоби на 13.345 крб., а саме: 13 бугаїв по 25 — на 325 крб.,

⁹⁹⁾ Топограф. описаніє доставшимся по мирному трактату отъ Оттом. порты во владѣніе Рос. имперіи землямъ, Зап. Од. Общ. VII, 185.

¹⁰⁰⁾ Д. И. Эварницкій, Исторія запор. козаковъ, I, 559.

¹⁰¹⁾ А. А. Скальковскій, Исторія Новой Сѣчи, II, 157.

¹⁰²⁾ М. Слабченко, Паланкова організація. Праці комісії для вивчення істор. зах.-руського права, VI, стр. 225.

¹⁰³⁾ Зап. Од. Общ., т. XIV, 417, 503, Д. И. Эварницкій, Исторія запор. козаковъ, I, 596.

239 корів по 20 — на 4 780 крб., волів 46 робочих, 340 неробочих, 199 ялівок, та 239 телят, разом 824 по 10 крб. — 8 240 крб., а всього 13 345 крб. Глоба мав худоби на 11 995 крб., Головатий на 5 835 карб., Гелех на 3 760, Смола на 2 980, Гараджа на 2 410, Ногай на 2 355, Пугач на 1 780, Пишмич на 1 200, Качан на 920, Білий на 900, Чепіга на 825, Гелехів брат на 720, Фридрих на 605, Кулик на 596, Куций на 600, Хмарко на 230, Кислев на 220, Яловий на 300, Притика на 210, та Перехрист на 50 карбованців.

Дрібну худобу мали далеко не стільки господарів, як велику: найбільше їх мали вівці з 23 старшин 14; кіз мали 10, свиней 10. З таблиці № 6 краще видно, як розподілялася ця худоба (див. табл. 6).

ЧИСЛО ГОЛІВ ДРІВНОЇ ХУДОБИ

Таблиця № 6

Прізвища Худоба	Калнишевський													Скільки господарів мали												
	Глоба	Гараджа	Ногай	Головатий	Білий	Гелех	Пишмич	Чепіга	Куций	Яловий	Гелехів брат	Смола	Фридрих		Кулик	Качан	Притика	Кислев								
Баранів . . .	850	459		64			150	150	—																	
Овець . . .	6736	7278		550	750	610	450	450	220					60												
Ягнят . . .	5393	4133		356					162																	
	13006	11870	2700	970	750	610	600	600	382	200	200	112	60												14	
Козлів . . .	99	—		3																						
Кіз . . .	484	354		33	50				10																	
Козенят . . .	453	239		28					11																	10
	1039	593		64	50				21																	
Свиней . . .	58	50		46				23						24	9	5	5									
Поросят . . .	48	36		27				12						20	16											
	106	86		12	73			35		3				44	25	5	5									10

Із цієї таблиці видно, що найбільші отари були у Калнишевського (13 006 голів овець), Глоби (11 870 гол.), далеко менше

мав Гараджа (2 700 гол. разом овець та кіз), Ногай (2 000 овець та кіз) і найменше Фридрих (60 овець). Щодо кіз, то лише в Калнишевського була велика отара (1.039 голів), та у Глоби (593 гол.), інші мали по декілька десятків кіз.

На жаль, ми не маємо певних відомостей про ціни на вівці: ми маємо окремі факти, коли овець оцінювали не однаково, мабуть, в залежності від їхньої раси. Наприклад, р. 1764, в справі про пограбування майна старовірів, що вийшли з Польщі, бачимо, що 5 корів вони оцінили в 26 крб., коня — в 20 крб., 20 овець — в 6 крб., себто по 30 коп. на голову¹⁰⁴). Р. 1768 на Полтавщині в скарзі значкового товариша Ноженця на збитки, що їх він зазнав, коли згоріла кошара, він оцінює старих овець по 1 крб., ягнят по 50 коп. штуку¹⁰⁵). Р. 1774 на Полтавщині, оцінюючи худобу Висоцького за борги, міщани поцінували старих овець по 70 коп., ягнят по коп. за штуку, але продано їх по 90 коп. за старих та 45 за ягнят¹⁰⁶). Року 1774 в Криму продавали овець по 1 крб. 35 коп. за штуку — 3 056 штук за 4 135 крб.¹⁰⁷). Отже можна сказати, що пересічно вівця коштувала 1 крб. — 1 крб. 20 коп. Ми маємо відомості і про інші розцінки: напр., р. 1776 озівська губернська канцелярія оцінила овець Степана Гелеха та його брата в 700 карб. за 1 400 штук, але це визнано за надто недостатню суму. Тут припадало по 50 коп. за голову¹⁰⁸). У М. Е. Слабченка знаходимо, що вівця коштувала на Запоріжжі 2 карб.¹⁰⁹), але джерела свого він не зазначає. Мені здається, що без великого перебільшення можна пересічно розцінювати вівцю в 1 крб. 50 коп., а ягня — в 50 коп. Тут я буду разом з вівцями рахувати й кіз, бо ціни на них я не знайшла, і загалом їх було не багато, отже, коли б і була помилка, це не дуже позначилося б на підсумках. При таких розрахунку маємо: Калнишевський мав овець на 14.098 крб., разом із козами — на 15.203 крб. 50 коп. Глоба — овець на 13.672 крб., із козами на 14.022 крб. 50 коп.; Гараджа разом на 2.700 крб., Ногай на 2.000 крб., Головатий — овець на 999 крб., а з козами на 1.067 крб., Білий — овець на 750 крб., Гелех на 610 крб., Пишмич на 900, Чепіга на 900,

¹⁰⁴) К. Ц. Ар. Д. Ак., № 9 927.

¹⁰⁵) Полт. Істор. Арх., № 3 948.

¹⁰⁶) Там таки, справа Полт. Магістрату, №. 202.

¹⁰⁷) Істор. Арх., № 111. Всі ці архівні відомості мені ласкаво подав М. Ф. Тищенко; висловлюю йому свою щирю подяку за товариську послугу.

¹⁰⁸) Д. И. Эварницкій, Источники II, 2 090.

¹⁰⁹) Соціально-правна організація Січі. Праці ком. для виуч. зах.-руськ. та укр. права, в. III, стор. 323.

Куций — овець на 382 крб., а з козами на 403 крб. 50 коп., Яловий разом на 200, Гелехів брат теж на 200, Смола — на 112, та Фридрих на 60 крб.

З наших матеріялів можна скласти загальну картину того, як провадилося вівчарство. Овець випасали отарами під доглядом чабанів, як видно, переважно молдаванів та волохів. У Калнишевського при одному зимовнику було три окремі отари, одна на р. Висуні, друга на Інгульці, а третя невідомо де, але звалася «чорна» отара. Над чабанами були начальники — «отамани». Отари випасалися далеко в степу, Глобині отари, напр., ходили верстов за 30 від зимовника. У деяких господарів бачимо спеціальні кошари. З інвентарю видно, що для чабанів були «кибитки», буди.

Свиней було небагато, найбільше їх мав Калнишевський, 106 штук, далі йдуть господарства Глоби — 86 штук, та Головатого — 73 штуки. Кулик мав 44 свині, Пишмич 35, Качан 25, Ногай 12, Притика та Киселев по 5, і Яловий 3.

Таблиця № 7 подає загальну картину стану скотарства, загальне число голів різної худоби у старшини та приблизну її вартість (див. табл. на 228 стор.).

З цієї таблиці видно, що перше місце між господарями належало Калнишевському: він мав найбільше голів худоби (15.880 штук), до того ж і більшої вартості — на суму 38.718 крб. 50 коп. За ним друге місце належало Глобі — і числом худоби (разом 13.774 штуки) і вартістю: 31.264 крб. 50 коп. З ними не міг зрівнятися ні один господар¹¹⁰). Тут треба звернути увагу на розбіжність у числах: число голів худоби не завжди відповідає її вартості: найбільше голів худоби мали Гараджа (2 910 штук), Ногай (2 451), Головатий (1 701), Гелех (970), Білий (883), найбільше капіталу вклали в стада: Головатий (на 9 702 карб.), Ногай (на 8 585 карб.), Гелех (на 6 370 карб.), Гараджа (на 5 830 карб.), Смола (на 4 737 карб.). Ці числа худоби висовують на почесні місця володільців різних стад групи господарів, що вже визначилися в масі як видатні сільські господарі — це Ногай, Гараджа, Смола, почасти — Пишмич, Гелех, Білий. Але після цієї групи, як бачимо, розміри скотарства

¹¹⁰) Наші підсумки кількості худоби розбігаються з тими, що їх надрукував був раніше П. Щербальський, але різниця не дуже то велика, а саме:

у Калнишевського	коней — 650, рогатої худоби 1085, овець 14045, разом 15780.
у Глоби	коней — 253, рогатої худоби 676, овець 12063, разом 12992.
у Головатого	коней — 167, рогатої худоби 362, овець 1034, разом 1563.

(Потемкинъ и заселеніе Новоросійского края — Сборник антроп. и этнографическ. статей о Россіи, кн. I, М. 1866, додаток).

починають швидко дрібнішати, голів худоби меншає, вартість її теж падає, ми бачимо числа голів 225, 100, і менше, ціною на 1 180, 885, 640 тощо, і доходить до 4 штук рогатої худоби, ціною на 50 крб. — у Перехриста — та 2 конячок на 40 крб. у Латуна. Коли ми порівняємо загальне число худоби, напр., у Калнищевського та Глоби, з числом худоби у всіх 23 старшин, — то побачимо, що їм належало — 38% першому, та 33% другому до загального числа, і це, звичайно, підносило їхні господарства на недосяжну височину.

Щоб краще висвітлити порівняльно розмір господарств цих представників запорізької буржуазії, я наведу числа, здається, зменшені, — про скотарство в паланках, подані в М. Є. Слабченка. Року 1765 в Самарській паланці було разом 35.314 штук різної худоби, в Кодацькій — 15.898 штук, себто лише на 18 голів більше проти Калнищевського, в Протовчанській — 6.922, в Бугогардівській — тільки 319 голів¹¹¹⁾.

Таблиця № 8

ЧИСЛО ГОЛІВ РІЗНОЇ ХУДОВИ, ЩО НАЛЕЖАЛА КОЗАКАМ ТА РОБИТНИКАМ І ВИПАСАЛАСЯ В СТАРШИНСЬКИХ СТАДАХ, ТА ПРИБЛИЗНА ОЦІНКА ЇЇ.

Прізвища	Коней	Рогатої худоби	Овець	Разом	Приблизна оцінка худоби
Прокіп Малий, служник кошового	16	25	10	51	869
Іван Кириченко	—	42	не зазначено	42	480
Іван Гумен, прикажчик Глоби	—	27	—	27	450
Грицько Малий, служник Глоби	—	23	—	23	450
Андрій Лук'янов Лях	14	4	168	186	428
Осип Паляруш, старшина	—	23	—	23	390
Гаврило Свисанов, козак	—	22	—	22	370
Савка Бутович, служник кошового	2	8	100	110	300
Венедикт, вірмен	—	21	—	21	300
Петро Малий	—	15	—	15	285
Василь, чабан Головатого	88	—	—	118	240
Харитон Гопалов	—	16	—	16	210
Сидор Чорний	—	10	—	10	160
Фома Білий	8	—	—	8	140
Гаврило Перехрист	9	—	—	9	140
Іван Сокура, козак	—	8	11	19	131

111) Паланкова організація. Праці комісії... вип. VI, стор. 231.

ЗАГАЛЬНЕ ЧИСЛО ГОЛІВ РІЗНОЇ ХУДОВИ ТА ЇЇ ВАРТІСТЬ

Таблиця № 7

Прізвище	Калнищевський	Глоба	Головатий	Ногай	Гелех	Гараджа	Смола	Пишмич	Пугач	Білий	Чепіга	Куций	Гелехів брат	Качан	Фридрих	Яловий	Кулик	Притика	Хмарко	Кислев	Перехрист	Латун	
Коней	639	336	167	282	109	43	77	3	18	21	—	12	16	17	11	7	—	1	1	—	—	—	2
Оснів	5	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Рогатої худоби	1076	889	427	157	251	167	198	88	139	62	55	42	48	68	46	15	44	14	17	15	—	—	4
Буйволів	9	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Овець	13006	11870	970	—	610	—	—	600	—	750	600	382	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Кіз	1039	593	64	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Свиней ¹⁾	106	86	73	12	—	—	—	35	—	50	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Разом	15880	13774	1701	2451	970	2910	387	726	157	883	685	457	225	100	117	225	89	20	19	20	—	—	4
Вартість загальна в карбованцях	38718	31267	9702	8656	6370	5830	4737	2160	2060	2010	1725	1194	1180	1180	895	640	586	230	230	220	50	—	40

1) Вартості свиней не взято на увагу.

Зупинившись на окремих родах скотарства, я завжди додавала до чисел худоби в господарствах старшини відомості про кількість голів худоби в робітників та сторонніх козаків, що випасали худобу в спільних із старшиною чередах. У таблиці № 8 я подаю числа цієї худоби, обмежуючись лише тими людьми, що мали більш-менш великі стада. Разом з тим я подаю приблизну оцінку цих стад.

Тут перше місце належить Прокопові Малому, одному з близьких до Калнишевського служників, а крім нього бачимо чимало служників кошового, Глоби та Головатого, і загальна вартість їхніх стад досить велика. Між сторонніми козаками бачимо вже відомого нам Осипа Паляруша, Андрія Ляха, та якогось Венедикта вірмена.

В наших реєстрах ми маємо деякі дані про продукти скотарства по зимовниках, але цих продуктів було обмаль. Це видно з таблиці, що ми подаємо під № 9 на стор. 232-233.

Отак із продуктів скотарства ми бачимо найбільше смушків — у деякого їх було досить багато — у Глоби 301, Калнишевського 48, Ногая 46, Головатого 39 і т. д. Далі йдуть товаричі шкури — конячі, волячі, їх найбільше було у Гелеха (54) та у Пишмича (24), а також козлові. Їх було мало, і вони були лише у Глоби та Калнишевського. Далі бачимо вовну — тільки у Гараджі — 18 фунтів, та руна: їх було у Пишмича чимало 450 та ще у Фридрика, тільки 5. Тут треба ще звернути увагу на кошачі шкурки — їх було 5 у Кулика.

Далі бачимо виробу із шкур — на першому місці треба поставити сап'янці; їх було не багато, лише у Глоби та Калнишевського, 25 і 28 штук, червоного, жовтого та чорного кольору. Як відомо, на Запоріжжі досить високо стояло виробництво шкури та сап'янців, що були за об'єкт торгівлі¹¹²⁾.

Трохи бачимо юхти та більше ременю на підшви.

У шістьох старшин були запаси сала, але підрахувати, скільки саме, важко, бо тут зазначено різні міри: короваї, трубки сала з цілої туші, пуди, бурдюги, круг. Троє мали лій — теж різними мірами: діжки, казан, ведро, глечик. Зате масла коров'ячого було дуже мало — лише у Глоби 1 1/2 діжки. У багатьох був сир — майже у всіх, а їх було 7 чолов., по 1 діжці, і тільки у двох — по 2 діжки.

Було також трохи запасів м'яса: у Головатого, приміром, було «несколько» шинки, пастремі та в'яленого мяса, та у Ногая було три лопатки шинки.

¹¹²⁾ Д. И. Эварницкій, Ист. зап. коз. I, 593.

Всі ці продукти мало відповідали кількості голів різної худоби, і не залишається сумніву, що не для збирання цих продуктів випасали стільки корів та овець. У самого Пишмича бачимо 450 рун — число таке свідчить про досить широко поставлене вівчарство. Було й у Глоби, Калнишевського та Ногая чимало смушків.

Усе це дає змогу ще впевненіше говорити про торговельний характер запорізького господарства, про те, що цю худобу більшою частиною призначалося для експорту.

Тут ми не маємо цін продуктів; але з іншої справи, із звідомлення поручника Харевського, що завідував конфіскованим запорізьким майном, можна більш-менш заповнити цю прогалину. Ми бачимо з цього звідомлення, що 1775-1776 рр. продавали ягнячі руна, залежно від гатунку, по 3-5 коп. за штуку. На пуди продавали вовну по 70 коп. пуд. Отож, наприклад, Калнишевський міг мати прибутку лише від продажу самих рун карбованців по 520 щороку, а Глоба — карбованців по 474. Далі бачимо, що смушки продавали білі по 12-15 коп. штуку, а чорні чомусь по 25-26 коп., козячі смушки по 5 коп. штука: шкури волон'ячі по 75 коп., телячі по 37¹/₂ коп.

Зазначено там і ціни на молочні продукти: масло продавали по 2 крб. пуд, сир по 50 коп. пуд, до того ж в одній партії продано з трьох замовників 41 пуд сиру¹¹³⁾.

З реєстрів видно, що птахівництво було мало розвинене. Таблиця № 10 подає нам числа з цієї галузі господарства.

З цієї таблиці видно, що лише 7 чоловік з 23 мали птицю, і з того числа найбільше було у Глоби та Головатого (196 та 190 штук), інші мали куди менше. Найбільше розводили кур га гусей¹¹⁴⁾, і лише у одного аматора Гелеха бачимо таку незвичайну птицю, як лебеді та пава.

Не маємо ми інших відомостей про птахівництво як от про збирання яєць, пуху, пір'я тощо. Навпаки, як побачимо далі, навіть подушки траплялися досить рідко.

Не багато даних і для характеристики пасічництва. Тут ми

¹¹³⁾ Дніпроп. крайарх, ф. Канцел. Новор. губ., в. 112, № 3130, стор. 40, 42.

¹¹⁴⁾ На малий розвиток птахівництва на Запоріжжі звернув увагу ще автор «Топографического описания, доставшимся по мирному трактату отъ Османской порты... земляхъ 1774 года»: «птиць только что для своей охоты одних гусей, и то весьма мало, а для плода курей немного увидишь», писав він; «Птиць по лѣности ходять за ними, потому что живутъ безъ женъ, не разводять», — писав він далі. (Зап. Од. Общ., т. VII, стор. 187).

Таблиця № 10

ПТАХІВНИЦТВО

Прізвище	Назва птиці							
	Глоба	Головатий	Гелех	Кулик	Пугач	Вільй	Качан	У скільк. господарів були
Кур	75	35	20	20	24	20	12	7
Гусей	107	95	2	20	20	2	—	6
Качок	5	57	26	16	—	—	—	4
Індичок	9	3	12	—	—	—	—	3
Пав	—	—	3	—	—	—	—	1
Лебедів	—	—	1	—	—	—	—	1
Разом	196	190	63	56	44	28	12	

Таблиця № 11

ПАСІКИ І ПРОДУКТИ ПАСІЧНИЦТВА

Прізвище	Назва												
	Куций	Латун	Глоба	Гелех	Гелехів брат	Качан	Яловий	Фридрих	Калнишевський	Гараджа	Ногай	Головатий	У скільк. господарів були:
Вулики:													
з бджолами	140	126	24	59	3	6	10	—	—	—	—	—	8
порожні	105	121	250	—	—	30	—	8	—	—	—	—	—
Мед	—	—	1 діж.	—	—	—	—	—	4 бочки	2 1/2 пуд.	—	—	3
Віск	—	—	70 пуд.	—	—	—	—	—	5 фунт.	5 кругів	—	5 ф. 1 круг	5
Вощина	1 діж.	—	—	—	—	1 меш.	—	—	—	31 ф.	—	—	3
Відситок	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1/2 бочки	—	—	1
Різак	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	—	—	1

у Гараджі 31 ф. Інтересно відзначити, що Гараджа мав 2 1/2 пуди меду, 31 ф. вощини і жадного вулика, а Калнишевський — мав мед, підситок та віск, і не мав власних бджіл.

Тепер переходимо до фактів, що характеризують інший про-

мисел запорожців — рибальство. Факти тут дуже бідні і неясні. Всі їх зведено до таблиці № 12.

Таблиця № 12

РИБАЛЬСТВО ТА ПРОДУКТИ РИБАЛЬСТВА

Прізвище	Назва									
	Качан	Глоба	Калнишевський	Куций	Хмарко	Пугач	Кулик	Головатий	Кравець	У скількох господарів були:
Неводів	1	1	1	1	—	—	—	—	—	4
Мереж	13	—	—	—	4	—	—	—	—	2
Мотузків до неводу	7	—	—	7	—	2 пуч.	—	—	—	3
Терпугів	1	—	—	—	—	—	1	—	—	2
Волоків	1	1	—	—	—	—	—	—	—	2
Човнів	7	—	—	1	2	—	—	—	—	3
Риби, в'яленої	—	—	—	—	—	—	150	100	104	3
Риб «визиків»	—	—	—	—	—	—	—	1	—	1
Риб. клею	—	—	—	—	—	—	—	в'язка пучков	1	1
Трину	19	—	—	—	—	—	—	1 в'язка	—	1
								1 діжк.	—	—

Тут ми бачимо в деякого — у чотирьох чоловік — неводи, у двох — мережі, до того ж у Качана навіть 13 мереж; були й запасні мотузки до неводів та мереж; були також терпуг, та волоки. До рибальських знарядь я зарахувала також і човни, хоч, треба попередити, що з числами човнів не все гаразд.

Впадають в око своїм надзвичайно малим розміром запаси рибних продуктів: тут є трошки в'яленої риби, у Головатого, Кравця та Кулика, ще менше руб'ячого клею та трину, і ще якісь риб'ячі «визики»: не ясно, що це таке? може в'язига? Отож, кінець-кінцем, треба визнати, що бралися до рибальства старшини, про яких йде мова, — мало, а ще менше було в них продуктів рибальства.

Ще менші були запаси продуктів мисливства та знаряддя до нього, коли не лічити, звичайно рушниць тощо, що однаково потрібне було і для козакування, і для полювання на різного звіря. У таблиці № 13 я подаю все, що стосується до полювання.

З цієї таблиці видно, що лише у Калнишевського, Глоби,

одну кімнату, на 3 віконця, з «оконницями», та склом; напр., щодо Фридриха ми маємо такі відомості: «дворь обнесенный палисадою дубовою, в нем хата мазаная, белая, окончинь стеклянныхъ три», у Перехриста «хата мазана і выбелена, оконницъ 3», здебільшого зазначено, що хата із сіньми (у Смоли, Кулика, Качана, Білого, Куцого, Пугача). У заможніших було по дві хати, як от у Головатого, Ногая, Писмича, Гелеха; докладно описано будинок Калнишевського, що складався з «одной теплої горниці съ комнаткою: въ сѣняхъ одного дома придѣланъ чуланъ». Другий будинок Калнишевського мав такий самий вигляд: «теплая горница съ комнаткою съ сѣньми и напротив чуланъ»; у Глоби план був такий самий: «домъ... состоитъ изъ одной теплої свѣтлицы съ комнатою; через сѣни напротивъ одна кладовая комната».

У зимовнику біля балки Водяної у Калнишевського був будинок ще більш панського типу: там була хата «господская, тиосинная, деревяною гонтою покрыта, в двухъ покояхъ, съ зеленою грубою, съ четырьмя большими окнами и стеклянными сѣнцами, и во оныхъ две небольшихъ кладовые коморки съ присенками рубленые и подъ одною кровлею кладовой амбар». Є вказівки, що вживали шпалери (були у Головатого, табл. 14).

У Гараджі чомусь хати названо куренями.

Часто ми бачимо, що кухню збудовано окремо; так було у Калнишевського, Ногая, Гараджі, Качана.

З реєстрів речей хатнього вжитку видно, що їх було замало. Навіть у заможніших людей, представників вищої верстви козацтва, як Калнишевський, Глоба, меблів було не більше, як в інших членів старшини: як загальне явище, всі вони обмежувалися 2-3 столами, ослонами, навіть ліжко було не у всіх, так само як і шахва.

Склад та кількість речей хатнього вжитку видно на таблиці № 16 (див. табл. 16 на стор. 243).

Отак із реєстру видно, що з загального числа 23 осіб, що їхнє майно описано, лише 16 мали речі хатнього вжитку себто меблі, начиння тощо. Далі видно, що розподілявся цей інвентар надзвичайно нерівномірно: у Калнишевського було загалом 212 речей, у Головатого 101, у Глоби 94, а далі цифри круто спадають на 34 у Фридриха, 30 у Гелеха, 25 у Смоли тощо і закінчуються господарствами, де було по одній скрині (у Кравеца та Гелехового брата). Інтересне явище: багато заможніших сільських господарів, що володіли великими стадами скоту, як Писмич, Білий не мали жаднісінької речі хатнього комфорту: це можна пояснити, мені здається тим, що сами

РЕЧІ ХАТНЬОГО ВЖИТКУ

Таблиця № 16

Ім'я	Калнишевський	Головатий	Глоба	Фридрих	Гелех	Смола	Качан	Гараджа	Ногай	Перехрист	Пугач	Кулик	Кушій	Яловий	Кравецъ	Гелехів брат	У скількох господарів були:
Скринь	21	3	6	1	1	—	2	—	—	1	3	—	—	1	1	1	11
Ікон	84	18	33	5	13	—	3	11	—	6	7	7	8	—	—	—	11
Рушників	33	28	13	8	—	10	—	—	5	1	—	3	—	—	—	—	8
Килимів	5	4	7	3	6	—	1	1	—	—	—	—	—	—	—	—	7
Мисок	2	1	1	—	1	3	—	—	3	—	—	—	—	—	—	—	6
Подушок	3	2	2	2	—	5	—	3	—	—	—	—	—	—	—	—	6
Столів	1	2	2	3	—	—	—	—	—	2	—	—	—	—	—	—	5
Ковдр	3	3	—	1	—	—	—	1	1	—	—	—	—	—	—	—	5
Свічників	3	2	3	1	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	5
Щипців	1	—	1	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3
Повстей	20	—	—	1	3	1	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	5
Войлоків	—	2	1	—	—	10	2	—	4	—	—	—	—	—	—	—	5
Скатертей	5	3	2	1	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	5
Завіс	—	2	1	—	1	—	5	—	—	—	—	—	—	—	—	—	4
Ослонів	2	2	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3
Стільців	—	14	8	—	—	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3
Ліжок	1	1	—	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3
Пошивок	—	—	4	2	—	—	—	—	—	1	—	—	—	—	—	—	3
Люстер	2	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3
Портретів	4	—	6	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3
Лямпад	3	—	1	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3
Росп'ятів	2	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Хрестів	7	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Шаф	1	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Постелів	—	1	—	—	—	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Перин	—	1	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Рукомийник	1	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Крісел	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Простираadlo	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Дзегар	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Підстілок	—	—	—	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Статуй	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Картин	3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Покривал	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Підголовн	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Глеків	—	3	—	—	—	—	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	1
Кочерг	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Жаровниць	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
	212	101	94	34	28	24	24	16	14	11	10	10	8	2	1	1	

вони у своїх зимовниках не жили. Цю думку підтримують і дальші таблиці — посуду, та одягу, де ми спостерігаємо те саме явище. Можливо, що десь в інших місцях вони мали свої резиденції, де зберігали все, що було потрібне для власного вжитку. Може бути інша причина: ці старшини, мовляв, жили в умовах суворого козацтва і нічого не мали, крім того, що було на них. Але, згадуючи величенькі стада в того і того, якось не йметься віри, щоб вони дотримувалися спартанського побуту. Те саме треба сказати великою мірою про Ногая, почасти Куцого: заможні господарі, володільці численних стад худоби, вони мали надзвичайно обмежений хатній інвентар, що складався у Куцого, напр., з 8 ікон.

Щодо самого інвентаря, то насамперед тут треба висловити сумнів з приводу повноти наших реєстрів: навряд чи відповідало дійсності, наприклад, те, що у Калнишевського, який мав 7 хат, був лише 1 стіл та 2 ослони. Тут щось не так. Те ж треба сказати і про інвентар Глоби, Головатого, Ногая — Ногай, напр., у 7 хатах не мав жадного стола. В кожному разі виправити цю помилку ми не маємо змоги і мусимо й надалі базуватися на числах реєстру.

Розгляньмо окремі графи цього реєстру окремо. Насамперед бачимо, що найбільше було скринь: вони були за невеличкими винятками (не було у Смоли, Гараджі та Ногая) у всіх, а в декого навіть їх було чимало. У Калнишевського 21, в тому числі 3 баули, у Глоби — 6. У Калнишевського в скринях зберігали гроші, різноманітні речі і запаси — цукор, коріння; скрині були дерев'яні, оковані залізом, «доцаті», пофарбовані (у Калнишевського була чорна скриня); у Фридрика була скриня «съ внутреннимъ замком». У Калнишевського був ще «підголовник», де він ховав гроші.

Стільки ж людей мали в хатах ікони: вони були у 11 козаків. Тут ми бачимо надзвичайне багатство у Калнишевського — 84, з того числа в одній кімнаті стояло 53 ікони, у Глоби — 33, у Головатого — 18, у Гелеха — 13, у Гараджі — 11, і т. д. Ікони ці були здебільшого поставлені в хатах, але чимало їх було сховано в скринях, на горищі, в церкві — так було у Калнишевського та Глоби. Ікони були різного типу: тут були і писані на дереві, і на холсті, були в шатах і без шат, були фініфтяні; цікаво — ікона на фініфті у Калнишевського була в скрині з уздами, і гаптовані золотом і сріблом по атласу (у Калнишевського), на склі; у Головатого зазначено неясно «образа на картинах написаны».

Здебільшого в реєстрі не зазначалося сюжетів ікон, і взагалі

подробниць про техніку тощо, а зазначалося або число «образов», або з якого матеріалу ікону зроблено. Зрідка зазначали «образъ Богоматери», чи то «образъ успения», або «великомученицы Варвары»; ікони писаря Фридрика, здається зробили вражіння на описувача і він описав їх докладно: «икон Богоматери на полотнѣ 2, на цке липовой образ покаянія 1, и Харлампія и Власія 1; круглая на обѣ стороны на одной Афанасія (патрона господаря), и Кирила, на другой Богоматерь и преподобной мученицы Евдокии» — сполучення трьох святих тут дає підстави припускати, що це був родинний образ Панаса Фридрика. Інтересну примітку до ікон Калнишевського знаходимо в пізнішому описі: там сказано, що це «ікони работы московской».

До ікон треба додати також хрести та розп'яття: їх ми бачимо у Калнишевського та Глоби — у першого навіть два: це досить відома форма розп'яття тих часів — у середині скляних штофів. Хрести бачимо у Калнишевського та Глоби: тут були хрестики з сердоліку, з кіпарису, срібні тощо. Перед іконами у декого були лямподи — у Калнишевського (навіть три) у Глоби та в Гелеха.

Як я вже зазначала, далеко не по всіх хатах були столи: чи то їх не було в декого, чи то описувачі не звернули на них належної уваги і не записали їх. Детально столи не описано — знаємо лише, що у Калнишевського був стіл із шухлядами, що у Фридрика був «один большой липовой, два малых», ось і все. З інших меблів були ослони, вкривані килимами, стільці — дуже зрідка, і те і те лише у трьох осіб. Стільців було багато тільки у Головатого — 14, та ще «несколько». Крісла були тільки в Калнишевського, оббиті шкурою, та й годі. Лише у двох, Калнишевського та Фридрика бачимо шахви, у першого зазначено, що це була «зелена» шахва.

Не абияке місце в хатньому інвентарі належало килимам. Вони були в 7 осіб, і до того ж по декілька в кожного (крім Качана та Гараджі, що мали по одному килиму). Простилали килими ці на ослони (у Калнишевського), на столи (у нього ж), на ліжка. Тут треба звернути увагу на те, що до килимів я віднесла і килими і «коври», бо їх на підставі реєстру дуже важко відрізнити: у Фридрика, напр., бачимо: «килимъ разноцветный» — і далі «коверь разноцвѣтный»; можна було б припустити, що під килимом розуміли місцевого виробу тканий килим, а під ковром — оксамитний, але у Качана ми бачимо «килимъ мохнатый» — ото ж відрізняли їх якось інакше. Може походженням? Не ясно.

Столи вкривали, крім килимів, скатертями, що їх мали п'ять господарів. У Калнишевського була, крім скатерти, ще й церата

«для покрывки стола», а між скатертей — одна «синяя шолковая турецкая... съ золотом», інша «шитая бумагою»; у Фридрика була скатерть «бѣлая, по краям красныя полосы». У Головатого «шитая красною бумагою». До скатертей я залічила також «платок, что постилают на стол, когда кофе пьют» — у Калнишевського.

Не ясно, яке призначення мали повсті — їх мали п'ять господарів, і у Калнишевського їх було навіть 20. Вони були різноматні: у Калнишевського були повсті з сукна, у Фридрика «бѣлая по всемъ краямъ черныя узоры», у Смоли — повсть «покрытая сукном, овчинная», у Гелеха повсті «сыромятныя». Крім повстей були й «войлоки», що їх, як видно, не ототожнювали з повстями. Вони були у Головатого, Ногая, Смоли. Можливо, що ними користалися як килимами, можливо також, що вони правили за постіль, або за ковдри.

Щодо речей до спання, то треба сказати, що їх було дуже мало; навіть ліжка були далеко не у всіх, а тільки у трьох: Калнишевського, Головатого та Фридрика. Відомо про них лише те, що вони були дерев'яні. Можливо, що замість ліжок уживали ослони, або спали на печі. Крім ліжок, зазначено ще окремо «постелі» — у Глоби, та Смоли. Ліжка вкривали теж килимами або ковдрами. Ковдр було більше: їх мали п'ять господарів; у Калнишевського було «одѣяло» з «лисых хвостов, покрыто выбойкою», інше «выбойчатое, стеганное на бумагѣ»; у Головатого одне було «волчими мѣхами подбитое», у Гараджі записано «одеяло ветхое, турецкое». Можливо, що замість ковдр укривалися повстями. Тут треба ще згадати «покрывало вышитое красною бумагою», а Смола мав якусь «подстилку холстинную, подбитую хвостами сурковыми». Над постелями були «пологи спальныя». Ці запони були у чотирьох господарів: у Головатого їх було 2, у Качана навіть 5, до того ж зазначено, що вони були «полотняныя».

Це мабуть ті самі «пологи», що їх описав ще Боплан; їх уживали козаки, щоб захистити себе від комарні. Можливо, що їх треба віднести до речей спеціально козацького побуту, а не хатнього¹¹⁸⁾, проте ми знаємо такі самі «пологи» в «кроватьных уборах» в іншому реєстрі, майна генерал-майора Шидловського, р. 1711: там бачимо «пологъ флеровий», «пологъ тафтяной», «пологъ персидскій», «завесь китайскій» тощо¹¹⁹⁾, вживали ши-

¹¹⁸⁾ Боплан, Описание Украины, СПб. 1832, ст. 84. Д. И. Эварницкий, Ист. Зап. Коз. — I. 100-101.

¹¹⁹⁾ С. И. Шидловский, Материалы для очерка служебной дѣятельности Шидловскихъ въ Слободской Украинѣ 1696-1727 гг. СПб. 1896, стор. 97.

роко запон та завіс і в господарстві охтирських полковників початку XVIII стол. Перекрестових¹²⁰⁾. Перини були у двох членів старшини, у Головатого та Фридрика; подушки були у шістьох, до того ж у Калнишевського й Гараджі було по 3, у Смоли — 5. Але пошивок було далеко менше — тільки у трьох — Глоби, Фридрика та Перехриста, останній, між іншим, не мав подушки. Зате простирадло було з-поміж усієї старшини тільки в Головатого¹²¹⁾. З білизни було багато тільки рушників: у вісьмох господарів, у тому числі в Калнишевського 33, у Головатого 28, Глоби 13. Рушники були й прості і вишивані.

У деякого бачимо спеціальні рукомийники (у Калнишевського, Головатого), у інших — миски (у шістьох господарів) у одного — глек (у Ногая). Освітлювали хати свічниками: у п'ятьох старшин ми їх знаходимо, в тому числі Калнишевський і Глоба мали по три «шандала»; для того, щоб знімати нагар із сальної свічки, вживали щипці.

Опалювали хати грубами; у Калнишевського, як зазначено в реєстрі, груба була зелена — можливо, що це одна з тих типових українських груб, що тепер зберігаються по музеях. Із печного приладдя бачимо лише у Головатого кочергу.

На стінах у Калнишевського, Глоби, Головатого висіли невеличкі люстра, по два, у Калнишевського — «дзегар». У Калнишевського, Глоби та Гелеха були портрети: у Калнишевського портрети на холсті цесаревича Павла Петровича — три, та гіпсовий — цариці Катерини II; у Глоби — чотири портрети Павла Петровича, на холсті, та два гіпсових: цариці Лизавети й Катерини II. У Гелеха не зазначено, чий саме.

У Калнишевського було ще й три картини: дві невідомо на який сюжет, а одна дуже плутаного змісту: в одному реєстрі її записали, як «столѣтній календарь», у другому виправили цю помилку, і пояснили, що це «эмблематическими стихами написанная на холстѣ картина». Крім того, у Калнишевського була якась, невідомо яка саме «статуя деревянная на ножкахъ вызолоченная».

Отже на підставі даних реєстру, можна зробити висновок,

¹²⁰⁾ А. Ефременко, Старинная одежда и принадлежности домашнего быта слобожанъ. Южная Русь, т. II, СПб, 1905, стор. 199.

¹²¹⁾ Тут можна нагадати, як надзвичайно мало було речей до спання в майні полковників Перекрестових, що його описала О. Єфименкова: правда, реєстри Перекрестових та наші розділяє мало не ціле століття (1705-1775 рр.), але в побуті все ж можна зазначити чимало спільного, до того ж речей, що забезпечували комфорт, хатній затишок — у Перекрестова було куди більше, ніж у запорізької старшини (ор. cit., стор. 199).

що крім речей релігійного культу, в інвентарі старшини ми не бачимо нічого, що свідчило б про розкіш, багатство, навіть елементарний комфорт. Виключаючи трьох перших, що мали люстра, портрети, розкішні ікони, лампади, картини, в інших інвентар був дуже обмежений і не виходив за межі першої потреби.

Інакший характер має інша група хатнього інвентаря, а саме посуд. Тут невеличка, правда, група старшини відділяється від інших дуже багатим, різноманітним, навіть розкішним посудом: це краще можна простежити за таблицею № 17.

Вже цей перелік посуду спростовує думку про те, що коштовний, суддя й писар жили в куренях, спільно з іншими козаками, і все потрібне для життя діставали від військового скарбу¹²²⁾. Вже Д. І. Яворницький зазначив, що наприкінці XVIII стол. вони починають набувати власні будинки і окремі господарства¹²³⁾. Тут, в останні хвилини життя Січі, ми бачимо, що вони живуть уже цілком по-панському.

Як видно з таблиці, рядова маса старшини мала дуже небагато посуду, до того ж простого типу: тут ми бачимо простіші казани, корці, каstrулі тощо, а про зайвий, розкішний посуд годі й казати.

Розгляньмо докладніше таблицю: тут виразно відокремлюються три перших господарі: Калнишевський мав 342 речі, Глоба 175, Головатий 198; після цього загальне число речей посуду починає круто спадати: Фридрих мав лише 34, Гелех 24, Качан 19, і т. д., і в кінці таблиці бачимо, що інвентар Кравця обмежувався погребцем із 3 рюмками та 1 штофом, Хмарки — 2 казанами та сковородою, а Перехриста — корцем та мисочкою (кандійкою). Щодо типів посуду, вживаного від старшин, то бачимо, що найбільше було казанів — вони були у 17 осіб із загального числа 18, що мали будь-який посуд. Далі 8 мали сковороди, 6 — штофи та блюда, 5 — тарілки, каstrулі, погребці, по 4 — чайники, таці, чарочки, корці. Здебільша посуд — казани, каstrулі, корці, горщики, мисочки — були з міді, але були й чавунні. Рідко-рідко — залізні, переважно корці. Блюда та тарілки переважно були бляшані. Не може бути сумніву, що вживали і глиняного посуду, але його чомусь не записали, бо жадних відомостей про нього нема.

Тепер зупинимось на посуді Калнишевського. Він інтересний не тільки тим, що його багато було, а й своєю цінністю. Тут було 7 таць — бляшаних, лакових, мідяних, одна срібна; 37 блюд різного гатунку — з того числа 35 цинових, різного розміру,

Прізвища	ПОСУД																		
	Калнишевський	Головатий	Глоба	Фридрих	Гелех	Качан	Смола	Ногай	Цуґач	Кулик	Пишич	Яловий	Білий	Гараджа	Куций	Гелехів брат	Хмарко	Перехрист	У скількох господарів були
Посуд столовий:																			
Штофи	16	—	2	5	—	—	—	1	1	—	—	—	—	—	—	—	1	—	6
Блюда	8	9	8	8	—	—	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	6
Тарілки	75	12	28	7	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	5
Корці	—	—	—	—	—	—	—	1	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	4
Чайники	3	2	1	—	3	—	—	—	—	—	—	2	—	—	—	—	—	—	4
Таці	7	8	5	—	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	4
Чарочки	6	1	12	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3	—	4
Мисочки	4	—	—	—	4	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	3
Сервіетки	34	8	13	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3
Ножи з виделками пар	42	—	—	5	4	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3
Склянки	29	35	37	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3
Чашки	16	27	12	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3
2 стол.																			
Цукерниці	2	2	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3
Струсові яйця	1	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Рюмки	9	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Ножи	8	36	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Ложки дерев.	—	26	—	4	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Бутельки	—	7	10	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Чайниці	—	2	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Кавники	1	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Стакани срібні	17	—	3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Миски супні	2	—	3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Ложки срібні	29	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Барильця кришт.	—	—	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Кубки	3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Бокали	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Скляниці	—	3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Приб. кришт. стол.	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Млинок для кави	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Миска полоскат.	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Кухлік	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Погрібці	7	—	3	1	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	5
Посуд кухняний:																			
Казани	14	8	21	3	7	8	14	10	8	8	8	6	7	6	5	5	—	2	17
Сковороди	—	—	1	—	—	2	1	1	1	1	1	—	1	—	—	—	—	1	8
Каstrулі	2	—	13	1	—	1	—	—	—	—	—	—	1	—	—	—	—	—	5
Горщики	1	—	—	—	2	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	—	—	3
Тагани	—	—	—	—	—	1	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Січка капустяна	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Миски дерев.	—	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Лоточки дерев.	—	6	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
																			342
																			198
																			175
																			34
																			24
																			19
																			18
																			13
																			10
																			10
																			9
																			8
																			8
																			8
																			5
																			5
																			5
																			3
																			2
																			—

¹²²⁾ А. А. Скальковській, Ист. Нов. Сѣчи I. 82-83.

¹²³⁾ Д. И. Эварницкій. История запор. козаковъ, 1, 226-227.

два «салатних»; 75 тарілок «разнокалиберныхъ» — теж бляшаних; 2 супних вази, срібних, позолочених; ціла купа срібних чарочок, кришталевих рюмок, кремінних кухликів, 14 срібних стаканів, 2 бокали, 3 кубки, 42 пари ножів із виделками — з того числа 24 пари срібних «съ дутыми черенками», 29 ложок срібних — різного розміру; тут треба відзначити різницю в техніці — були «23 старинныхъ русскихъ», «одна большая козацкимъ манеромъ», «три ложки серебряные новымъ манеромъ». Мабуть для фахівця ці примітки мають спеціальне значіння. Було й приладдя для чайного сервізу: 3 чайники, з того числа два мідяних, один срібний, 16 чашок — мабуть, так треба розуміти вираз: фарфоровыхъ саксонскихъ кружечекъ съ блюдечками» — тут інтересне ще й походження цих кружечок — саксонські. Далі бачимо ще складніше зазначення: 2 стопи чашек. Які це стопи? Не ясно. Потім бачимо дві срібних цукерниці, кавник, струсеве яйце в оправі. Цей список робить загальне вражіння поміщицько-буржуазного хатнього побуту, з масою коштовного посуду, починаючи від срібних кубків та стаканів і закінчуючи кришталевиими бокалами, рюмками, склянками та саксонськими чашками, і він якось мало гармонує з бідною обстановою хат, з примітивними меблями.

Приблизно таку саму картину подають описи посуду у Глоби та Головатого: у Глоби ми бачимо, правда, далеко менше речей — немає, наприклад, срібних ложок, ножів із виделками, кубків, бокалів, але все ж є чимало різного посуду: 8 блюд, 28 тарілок, 5 таць, 37 склянок, 3 срібних стаканів, чарочок 12, чайників 2 — один «фарфуровий», 12 чашок, чайниця, цукерниця. У Головатого — 9 блюд, 12 тарілок, 8 таць, 35 склянок, 27 чашок, 2 цукерниці, 2 чайниці, кавник, млинок для кави, та ще якийсь «приборъ столовый стеклянный бѣлой съ золотомъ» тощо. Крім того, всі вони мали сервієтки: 34 — Калнишевський, 13 — Глоба, 8 — Головатий. Правда, у Головатого менше срібла — були навіть дерев'яні ложки; замість того переважає мідь та «фарфур», одначе всі ці речі є характерні, як свідчення буржуазних потреб.

Інші мають таких коштовних речей небагато: більш-менш наближається до цих осіб інвентар писаря Фридрика — з його 8 блюдами, 7 тарілками, ножами з виделками, — або Гелеха — з його 3 чайниками, 2 тацями, і якимсь загадковим «бочонкомъ хрустикальнымъ» — чи не слід читати «хрустальнымъ» — тоді, це можна припустити, тут ми маємо звичайне українське кришталеве барильце. Щодо рядової, так би мовити, старшини, то тут кількість буржуазного посуду зменшується і замість того

виступає звичайний сільський посуд, корці, казани, горщики, сковороди тощо.

Щоб закінчити огляд цієї таблиці, треба підкреслити ще наявність спеціального посуду для робітників в інвентарі Глоби: це дерев'яні миски та лоточки, «изъ которыхъ работники ѣдятъ» — примітка досить змістовна.

Інтересні пояснення додано і до казана мідяного, що в ньому у Калнишевського зберігався лій: надісланий «отъ генераль-аншефа и кавалера Г. А. Потемкина». Відомі різні подарунки, що їх робив Потьомкін Калнишевському¹²⁴⁾, але цей казан, здавалося б, не пасував до тих подарунків.

Тепер я хочу перелічити ті оригінальні речі, що були в деккого із старшин, а саме: у Калнишевського 16 гаманців, шитих золотом та сріблом, у Калнишевського, Глоби та Головатого — прозорні трубки, у Калнишевського та Фридрика — рахівниці, у Калнишевського — печатка, у Калнишевського та Головатого — безмін, у Калнишевського — аршин залізний, у Перехриста — вага, у Гелеха — чотки, у Фридрика — бандура.

Треба ще зупинитися на дуже невеликому числі книжок: у Калнишевського було дві книги «бесід Іоанна Златоустого», та ще 4 книги «священного» змісту, невідомо, які саме. У Глоби були «проповѣди мініатовы, псалтир, та «книгъ большихъ и малыхъ молитвенниковъ и историческихъ — 15». На жаль, зміст цих книг загально залишився невідомим, і ми знаходимо лише часткові вказівки, що між цими книгами були «полскихъ календарей два, Російскихъ одинъ, книжка одна старая и списокъ о статскихъ чинахъ». Крім того, у Глоби було ще 6 «тетрадей печатныхъ» — що це за «тетради» — неясно. Як бачимо, бібліотека дуже скромна¹²⁵⁾.

По суті не дивно, що у цих осіб були книги — цікавіше те, що у Перехриста теж знайшлося три книги — «Апостоль московской печати», «Псалтирь кievской печати» та «Канонъ житія великомученицы Варвары».

На жаль, загинуло безнадійно листування старшини — отак у Калнишевського взято цілу скриню «съ разными письмами» та «отослано для разобранія оныхъ писемъ къ г. коменданту подполковнику Норову». Так само зроблено і з листуванням писаря Глоби.

Тепер від, так би мовити, «пищи духовной» — я хочу перейти

¹²⁴⁾ Наприклад, він надіслав кошовому р. 1774 «карманные дзегарки и оксамиту на платье». А. А. Скальковській, *Ист. нов. Сѣчи*, III, 160.

¹²⁵⁾ У Головатого книг не було; треба пам'ятати, що він був неписьменний. (А. В. Флоровській, *Депутаты войска запорожского*, Зап. Од. Общ., т. XXX, 396).

до «пищи телесной» — до тих запасів різних харчових продуктів, що зберігалися у старшини. Їх було небагато взагалі, і їх краще видно на таблиці № 18: навіть вина було мало — лише у Калнишевського, Глоби та Пугача. Крім вина був цукор — у Калнишевського, Глоби та Головатого, і у двох перших навіть чимало — бочками, скринями. Але у рядових козацьких старшин не було ні грудки цукру. У Глоби та Гелеха був оцет, по «бочонку». Далі у Глоби був «персик» — що його поїли миші. У Калнишевського була шухлядка з «пряними кореннями», — та в саквах було з півмішка кави, ось і все.

Таблиця № 18

ЗАПАСИ ХАРЧОВИХ ПРОДУКТІВ

Прізвища	Калнишевський	Глоба	Головатий	Кравець	Гелех	Пугач
Назва предметів						
Цукру . . .	2 бочки 2 скрині 20 голів	1 бочка	8 голів	—	—	—
Горілки . . .	2 барила	3 барила	—	—	—	—
Вина солодкого	1 бочка	—	—	—	—	1 барило
Оцту . . .	1 барило	—	—	—	1 барило	—
Сороч. пшени	—	—	«несколько фунтов»	—	—	—
Кави . . .	½ сумки	—	—	—	—	—
Пряних коріннів	1 скринька	—	—	—	—	—
Персику . . .	—	3 мішка	—	—	—	—
Яблука . . .	—	—	несколько	—	—	—
Груші . . .	—	—	—	—	—	—
Кислиці . . .	—	—	—	1½ бочки	—	—
Горіхів волоських	—	—	1 мішок	—	—	—
Сухарів . . .	—	6 мешк.	—	—	—	1 лантук

Велика частина старшинського майна припадає на різний одяг: тут ми знову таки мусимо підкреслити надзвичайне багатство цього відділу в господарствах Калнишевського, Глоби та

Головатого, порівнюючи з майном інших старшин. У Калнишевського було, наприклад, 10 шуб, 20 «кафтанів», 13 киреюк, 15 черкесок, 65 сорочок, 8 поясів тощо. У Глоби було вже куди менше — 2 шуби, 5 бурок, 10 «кафтанів», 7 черкесок, 9 сорочок; у Головатого — 3 шуби, 8 черкесок, 5 «кафтанів», 8 сорочок. Щодо інших — то там трохи визначається Смола, що мав 7 шуб, 6 бурок, 4 «кафтана», або Кулик, що мав 6 шуб, 6 сорочок.

Ще більше робить вражіння різниця якісна: в гардеробі перших осіб ми бачимо розкішні матерії, сизу коштовного хутра, оздоб тощо. Пояснюємо на прикладах. Візьмімо Калнишевського: тут бачимо 10 шуб: одна на «куньємь мѣху, pokryta parchenymъ», друга «на лисьемь», «крыта чернымъ бархатомъ съ серебрянымъ приборомъ», третя теж лисяча — «покрыта плисомъ малиновымъ», четверта теж лисяча, «покрыта малиновымъ сукномъ, обложеннымъ золотымъ позументомъ», п'ята «на лисьемъ подбрюшномъ мѣху pokryta березовымъ сукномъ и опушена собольими хвостами», шоста лисяча, «покрыта кофейнымъ сукномъ съ золотымъ позументомъ», сьома вовча, «покрыта сѣронемецкимъ сукномъ», восьма вовча, «покрыта песочнымъ сукномъ съ шелковыми петлицами»; про прості я не згадую. Або кирей — їх було 13; тут було чимало кирей на хутрах — одна «на сивыхъ крымскихъ смушкахъ, pokryta зеленымъ бархатомъ съ серебрянымъ приборомъ», друга на лисицях, «покрыта зеленымъ сукномъ съ золотымъ узенькимъ позументомъ», третя на вовчому хутрі, «покрыта темноглубымъ сукномъ». Були кирейки і без хутра, напр., «вишневого сукна съ обыкновеннымъ золотымъ приборомъ», або «кирея лѣтная съ петлицами шелковыми зеленая», «кирейка суконная красная», або «суконная голубая».

Не менш розкішні були й кафтани, яких налічувано мало не двадцять. Тут були й штофні — «желтый штофный кафтанъ къ нему черкеска обьяринная зеленая», другий «кафтанъ штофный по желтой землѣ, къ нему черкеска обьяринная бѣлая», третій «кафтанъ голубой штофный, и къ нему бѣлая черкеска суконная съ узинкимъ золотымъ позументомъ», четвертий «штофовый зеленый съ цвѣтами»; були кафтани з парчі — напр., «кафтанъ розовый парчовый», «кафтанъ бархатной парчи, з зелеными цвѣтами», «кафтанъ малиновыи парчевый», отаких кафтанів було два; «вишневыи грызетовый кафтанъ и черкеска», були кафтани оксамитні — напр.: «кафтанъ голубого бархату»; треба додати, що оці кафтани парчові зберігалися з коштовнішими речами у скрині в церкві. Деякі розкішні кафтани, здається, ношено — наприклад, у кімнаті Калнишевського з іншими кафтанами, був «вишневыи грызетовый кафтанъ, и къ нему чер-

кеска рытого кофейного бархату подбитая голубою тафтою», та «поношенный гызетовый кафтанъ зеленый подбитъ байкой». Був ще «кафтанъ русской полуатласный стеганный на бумагъ», був «двуличный гарнитуровый кафтанъ и къ нему черкеска гарнитуровая... зеленая» і багато інших. Було чимало кафтанів суконних — «дикого», «кирпичного» кольорів.

Порівнюючи до числа кафтанів та черкесок, дуже мало було шаровар: лише 4 пари, з того числа 2 пари «голубыхъ, суконныхъ», пара «краснова сукна», та одна пара «зеленые матерьянные». Пояси зазначено теж розкішні: — пояс «фіолетовый сырцовый», другий «красный съ золотомъ», 2 пояси — «персидскихъ съ серебромъ», 2 турецьких — «малиновый шолковый», та «парчевый дикий».

З іншого одягу треба відзначити відлогу — вона була тільки у Калнишевського, також і шляфори та спальні ковпаки; шляфорів було три, один із них дитячий. Шляфори були — один «на черныхъ смушкахъ покрытъ малиновымъ плисомъ», другий — «коломенковый». Ковпаки були один бумажний, другий шовковий, блакитний, із золотом та сріблом. В цьому ясно видно вплив російського оточення, що в ньому обертався Калнишевський.

Шапка у Калнишевського була одна: «кучма съ крышкою парчевою и съ кистью золотою». Чобіт було 5 пар, здебільшого червоні, сап'янові, а одна пара з них ще й «вышита золотомъ»; рукавичок було 2 пари замшових, одна з них теж «вышита золотомъ».

В гардеробі багатьох, в тому числі й Калнишевського, були хустки, бумажні, шовкові, різних кольорів, розшиті сріблом.

Загальне число речей, що належали до одягу, подано на таблиці № 19.

Тут ми бачимо, що далеко не всі старшини мали одяг: з 23 осіб його знайшли тільки в 15. Нічого не мали Пишмич, Гараджа, Білий.

Одяг Глоби був трохи бідніший, як у Калнишевського. Але й тут ми бачимо дві шуби — одна «лисъя, покрытая коришневымъ сукномъ», друга «волчьа, покрытая сьронъмецкимъ сукномъ»; та чорну винчур, «изъ смушекъ, подбита лисицами»; далі гарнитуровый кафтанъ», «плисовый кафтанъ», «черная бархатная черкеска, подбита двуличною тафтою и къ ней голубой парчевый кафтанъ» тощо. «Малиновая съ черными крапинками плисовая черкеска и къ ней кафтанъ плисовый», «черкеска дикая суконная обложена золотымъ позументикомъ и къ ней грезетовый стеганный на бумагъ кафтанъ», 4 кафтани із

Прізвища	Калнишевський	О Д Я Г														
		Глоба	Головатий	Кулик	Смола	Качан	Фридрих	Пугач	Ногай	Яловий	Гелехів брат	Перехрист	Гелех	Куций	Кравець	У скільк. осіб були
Назва одягу																
Кафтани ¹²⁶⁾	20	10	5	4	4	2	—	1	2	2	4	—	2	3	1	14
Шуб	10	2	3	6	7	2	—	1	3	5	—	—	1	3	2	12
Штанів	4	—	2	1	2	1	—	—	—	2	2	—	1	—	—	10
Бурок (винчур) ¹²⁷⁾	2	6	1	3	6	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	10
Чобіт — пар	5	11	1	26	6	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	9
Шапок	1	2	2	—	1	2	—	—	2	3	—	—	—	2	—	9
Сорочок	65	9	8	6	—	5	3	—	4	—	—	4	—	—	—	8
Поясів ¹²⁸⁾	8	—	2	2	—	1	—	—	2	1	—	—	—	—	—	7
Свит	2	—	1	—	1	—	—	—	—	—	—	2	—	—	—	5
Хусточок	26	11	7	—	—	—	—	14	1	—	—	—	—	—	—	5
Кирей ¹²⁹⁾	13	8	—	1	7	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	6
Кожухів	—	4	1	—	1	—	3	—	—	—	—	4	—	—	—	5
Черкесок ¹³⁰⁾	15	7	8	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3
Спідніх	2	—	—	—	—	3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Вашликів	1	—	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Рукавичок	2	4	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Вдлог	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Шляфорів	3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Ковпаків спальн.	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Мешин ¹³¹⁾	3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Картузів	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Застіжок до шуб	5	6	4	—	—	6	—	—	—	—	—	—	—	—	—	4
Китиць	4	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Поворозок	19 ар.	—	1 в'яз.	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Бинд	6	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
	201	81	46	49	36	25	19	16	14	13	12	9	8	7	6	—

¹²⁶⁾ Кафтан чи каптан — нижній довгий одяг з «закаврашами», з гапליками до верху. Д. И. Эварницкій, Ист. запорож. казак., I, 266. Запорожье I, 21).

¹²⁷⁾ Бурка, або винчура, чи вільчура (там таки, стор. 265).

¹²⁸⁾ Пояси: довгі, аршин по 5-12, з широкої матерії; його закручували багато разів (там таки, стор. 268-9, 271).

¹²⁹⁾ Кирея, одяг без рукавів, із шкіри, або вовни, до самої землі (там таки, стор. 272).

¹³⁰⁾ Черкеска, або жупан — довга з прорізними широкими рукавами, з «роздерами», що їх можна закинути на спину та зв'язати (там таки, 271-72).

¹³¹⁾ Мешини: штани з шкіри.

штофу — білого, «палевого съ цвѣтами», «на бѣломъ полю съ разными цвѣтами», «голубой съ бѣлыми цвѣтами».

У Головатого бачимо черкески: «малинового бархату», бѣлой парчи», та 6 суконних; кафтани: 3 з парчі — білої, рожевої, з золотом, та дикої з сріблом, один білий, штофний та один «помаранцового мору» (?). У того ж таки Головатого був «поясъ персидскій». Всі три шуби Головатого були лисячі, під сукном, диким, кавовим та зеленим.

Одежі в інших старшин куди менше: Калнишевський мав загалом 201 речі з одягу, Глоба 81, Головатий 46. Тут несподівано вирізняється Кулик, але це пояснюється просто — він мав чомусь 26 пар готових чобіт, може на продаж, — невідомо. Без цих чобіт він мав лише 23 речі. Четверте місце належало Смоли — він мав 36 речей, далі — оцей самий Кулик, Качан — 25, потім Фридрих — 19, Пугач — 16, Ногай — 14, Яловий — 13, брат Гелехів — 12, Перехрист — 9. Тепер розгляньмо, які це були речі: більшість старшин мали кафтани — 14 чолов., далі шуби були у 12 чолов., бурки та штани — у 10, чоботи та шапки — у 9; сорочки — у 8, пояси — у 7, киреї — у 6, свити та хустки у 5, черкески — у 3. Тут треба ще виділити одяг деяких господарів — напр., у Ногая було 3 шуби — одна на ведмеді, «вишневого сукна», дві вовчі, одна теж вишневого, а друга блакитного кольору. У Фридриха відзначено кафтан «канаватний, стеганий на бумагѣ, блакитний». Щодо інших, то кафтани були суконні, різного кольору, так само і штани — «василькового, синяго, блакитного» кольору, часто — червоного, дико-го, зеленого.

Шапки теж були різного кольору¹³²⁾: сині, червоні, часто з сірими смушками. У Смоли шапка була «зъ золотою кистью опушенная сѣрымъ барашкомъ». У того ж Смоли були окремі шуби та «сермяги» для робітників — 7 сермяг та 6 шуб. Можливо, що для робітників були й ті «нагольні» шуби, що були у Калнишевського та Глоби.

Отак більш-менш певно виявляються запаси одежі в старшини. Можна порівняти цей матеріял, що його дає наш документ, із тими відомостями, що знаходимо в описах А. О. Скальковського та акад. Д. І. Яворницького. Загалом він не суперечить тому, що було вже відомо, але дещо він подає і нового. Виявляється, що той опис одягу, наприклад, що його подав Никита Корж, а за ним А. О. Скальковський¹³³⁾, а згодом

використав та доповнив Д. І. Яворницький¹³⁴⁾, не можна прикладати до всієї старшини: або ще менше до цілого запорізького козацтва. За Д. І. Яворницьким, одяг запорожця складався з каптана (кафтана), та жупана (черкески). Він так описує костюм козака з слів Росолоди: поперше — широкий шаровари, що їх одягали поверх чобіт; далі каптан, або кафтан, з гудзиками, потім — довгий пояс, аршин 10 завдовжки, а зверху — черкеска, або жупан, із широкими рукавами, «з роздерами», куди можна було просунути руки в рукавах кафтана; ці рукави можна було зав'язувати на спині. Поверх черкески вдягали кирею, або широкий плащ, без рукавів¹³⁵⁾. З нашого реєстру видно, що оці черкески були дуже мало поширені навіть поміж старшиною: вони були тільки в Калнишевського, Глоби та Головатого. Так само і киреї — їх мали тільки 6 осіб, а кафтани були у всіх, у кого знайдено одяг. Д. І. Яворницький згадував ще про вільчури — їх ми бачимо лише у двох, у Калнишевського та Глоби; решта мали бурки. З того підрахунку, що ми зробили вище, видно, що одяг був досить одноманітний для більшої частини старшини.

Природна річ, починаючи огляд одягу запорізької старшини, цього «безженного» товариства, дослідник не сподівався знайти тут жіноче вбрання, але натрапив на нього, та ще і в досить великій кількості. Справа в тому, що чомусь у Глоби знайшлося чимало речей жіночого одягу, а саме: 13 «робронів», 5 «юпок», 3 «попередника», та корсети, що їх носили єврейки. Деякі з цих речей були розпороті і, можливо, їх зберігали як матеріял, щоб перешити з нього кафтани, бо це був штоф; так само й єврейський попередник був з атласу, а корсети з парчі. Крім того, Глоба мав жіноче намисто. Звичайно, можна зробити чимало гіпотез — яким шляхом перейшли ці речі від своїх законних володілиць до запорізького писаря. Крім Глоби, мав частину роброна та єврейський «попередник» Головатий, а також деяке жіноче вбрання Перехрист, але тут воно було іншого типу: це були намітка, дві плахти, та дві сорочки — тут можна припустити наявність якоїсь жінки в ближчому оточенні самого Перехриста. Крім того, у Фридриха була «каптура красная съ сѣткою мишурной золотою».

До цих речей треба почасти додати ще й досить багато різних запасних матеріялів — як от петлиць для шуб (у Калнишевського і Глоби по 5-6, у Головатого — 4), китиць до

¹³²⁾ Д. І. Яворницький, з слів Росолоди, що колір шапки залежав од куреня — по куренях були однакові шапки. (Запорож'є, II, 21).

¹³³⁾ А. А. Скальковскій, Історія Новой Сѣчи, т. 268-70).

¹³⁴⁾ Д. И. Эварницкій, Історія запор. козаковъ, т. I, стор. 265-266.

¹³⁵⁾ Д. И. Эварницкій, Історія запор. коз., I, 270-72. Запорож'є, II, стор. 21-23.

ЗБРОЯ У СТАРШИНИ

шуб (у Калнишевського — 4), тасьми (у Головатого 1 в'язка), та бинд — у Калнишевського 6 шматочків, а також багато різних матерій, починаючи з простого селянського холста і до коштовної парчі, грезету, оксамиту тощо. Не легко підбити підсумки — скільки було цих матерій, бо мало що було міряне аршинами — здебільшого ми маємо визначення: «кусок», «штучка», «несколько» тощо, але в кожному разі видно, що навіть не знаючи розмірів цих «шматків», вони за тих часів загалом коштували чимало. Найбільше таких «шматків» та «штучек» було, звичайно, у Калнишевського та Глоби. У рядової старшини була інколи «штучка» полотна, шматок сукна, чи оксамиту, а здебільшого рядно. Таблиця № 20 виявляє приблизно ті запаси, що до них, як уже казалося вище, треба було б прилучити ці роброни, юбки, попередники, часто вже розпороті (див. табл. 20 на стор. 258-259).

В цій таблиці треба звернути увагу на походження цих матерій: тут ми бачимо шліонське, флянське полотно, швабське полотно, руське полотно, турецькі матерії — шамаладжа, алача, та і всі матерії, крім може рядна та холсту, свідчать про торговельні зв'язки, всі ці сукна різнобарвні, оксамит, плис, парча різних гатунків, обер, штофи.

Тепер треба ще розглянути нам те, що становить козацький інвентар «rag excellence»: я маю на увазі відділ зброї різного типу.

Найбільше зброї було у Калнишевського: разом 190 речей; тут бачимо 49 рушниць (в тому числі 1 штуцер та 1 фузея), 20 шабел та 1 шапка, 47 пістолей, 22 перначі, 11 кинджалів, 6 луків, 7 лядунок, 5 рожків для пороху, 5 сагайдаків, і навіть пара літавр та 2 пальники — це вже, здається не приватна, а війська власність. Далі 1 спис, 1 натруска для пороху тощо.

Передусім скажемо про панцери — вони були тільки у Калнишевського — 2, один «съ нарукавниками и съ наголовникомъ», у Глоби, Головатого (у Головатого панцер, рубашка, штани, на голову й на руки) та Гелеха — по 1: це цілком відповідає тому, що подає і Д. І. Яворницький¹³⁶), але видно, що їх було не багато.

Серед зброї отаманової, звичайно, було чимало розкішної, так би мовити, — музейної, — можна припустити наперед, це стверджують і факти. Ось беремо, наприклад, «лукъ съ сайдакомъ, оправленной серебромъ», «парчевый чехоль на колчанъ», два «сайдаки съ серебряною крымскою позолоченою оправою». Або рушниці — турецька: «съ золотою насъчкою и прикладъ окованъ серебромъ», а друга теж турецька «съ серебрянными

¹³⁶) Ист. запор. коз. I, 294.

Прізвище	Калнишевський	Глоба	Головатий	Качан	Яловий	Фридрих	Нотай	Смола	Кулик	Гелех	Куцый	Перехрист	Гараджа	Білий	У скількох осіб було
Назва предм.															
Рушниця . . .	49	27	11	1	3	1	—	4	1	—	1	—	2	—	10
Рожків порох. . .	5	6	1	1	2	1	2	—	1	—	1	—	1	—	10
Шабель . . .	20	3	3	2	—	1	2	1	—	1	1	—	—	—	9
Пистолів . . .	47	21	9	—	2	2	—	1	—	1	—	2	—	—	8
Лядунок ¹³⁷ . . .	7	3	5	2	—	1	1	—	—	—	—	—	—	—	6
Кобур ¹³⁸ . . .	1	2	2	—	—	—	—	1	1	—	—	—	—	—	5
Кинджалів . . .	11	2	2	—	—	—	—	2	2	—	—	—	—	—	4
Натрусок . . .	1	—	—	2	—	—	—	3	1	—	—	—	—	—	4
Панцерів . . .	2	1	1	—	—	—	—	—	—	1	—	—	—	—	4
Луків . . .	6	2	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3
Сагайдаків . . .	5	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Стріл . . .	2 пуч.	—	4 пуч.	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Чехлів на сагайдаки . . .	2	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Ножів турецьких . . .	—	1	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Ножів кримських . . .	1	—	—	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Погонів до пістолів . . .	1	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Перначів . . .	22	—	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Пальників до гарм. . . .	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Списів . . .	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Шпаг . . .	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Келепів ¹³⁹ . . .	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Літавр . . .	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Пороху ¹⁴⁰ . . .	3 меш. 2 боч.	4 меш.	—	16 ф.	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3
Олива ¹⁴¹ . . .	19 шт.	—	—	14 ф.	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
	190	71	43	12	7	6	6	6	6	6	3	2	2	2	1

¹³⁷) Лядунка — патронташ (там таки, 294-5).

¹³⁸) Кобура, або кубура — чехол для пістолів, пришиваний до штанів або до сідла (Д. И. Эварницкий, Ист. запор. козац., I, 286) А. А. Скальковский, Ист. Н. Сѣчи, I, 272.

¹³⁹) Келеп — чекан, бойовий молоток (там таки, 290-92. Запор. II, 25).

¹⁴⁰) Порох я рахую за 1 одиницю.

¹⁴¹) Оливо я рахую за 1 одиницю.

скобками, а стволъ съ насѣчкою», або «серебряные пахвы и сабля съ кистми». Або шаблі: «турецкая, окладенная по мѣстамъ камушками», друга «оправлена серебромъ съ насѣчкою золотою по желѣзу», третя: «съ зелеными пахвами окована серебромъ», четверта «вовсе ножны окованы серебромъ», п'ята «бошняцкая, окована серебромъ», шоста «персидская окована по мѣстамъ серебромъ», сьома «польская сабля сребромъ окована» — оці шаблі та рушниці зберігалися в церкві. Там таки зберігалися «ледунка на красномъ сафьянѣ визолочена съ каменьями», натруска срібна, два рожки оковані сріблом. Було чимало кинджалів у срібній оправі, з срібними насічками, був, напр., кинджал «серебряний съ финифтовым голубымъ грифомъ», тощо.

У Глоби було далеко менше зброї: разом 71 речей: 27 рушниць, 21 пистолей, 6 рожків, 2 кинджали, 3 шаблі, 3 лядунки, 2 луки тощо. З цього числа були коштовні лядунка та кинджал із срібною насічкою, чехол на сагайдак, «оправленный серебромъ», турецький ніж із сріблом.

У Головатого було ще менше, разом 43 речі, 11 рушниць, 9 пистолей, 2 шаблі, 2 кинджали, 5 лядунок, шпага тощо. Із розкішних речей можна зазначити шаблю «серебромъ окованная вызолоченная», лядунки з срібними платівками, ніж турецький, «оправленъ серебромъ», рушниця турецька, «насѣченная серебромъ»; окремо стоїть «знамя на голубой тафтѣ».

З таблиці № 21 видно, що кількість зброї у інших представників запорізької старшини була більше обмежена: 12 речей у Качана, 7 у Ялового, по 6 у Фридрика, Ногає, Смоли, Гелеха, та у Кулика, у інших — ще менше, не кажучи вже про те, що лише 15 старшин мали будь-яку зброю, а 4, крім того, *інше приладдя козакування. Як видно з таблиці, найбільше було рушниць — у 10 чоловіка, та рожків для пороху — теж у 10, шаблі були у 9, пистолі — у 8, лядунки у 6, кобури на пистолі у 5, натруски, кинджала та панцери у 4, луки з приладдями — сагайдаками, стрілами, а також чехлами на сагайдаки — у 3, далі по 2 чоловіка мали погони до пистолів, ножі кримські та турецькі; піки, шпаги, келепи, пальники до гармат — кожне було в одного лише чоловіка. Крім того, двоє мали порох та оливо.*

Як видно — реєстр дуже небагатий. Бідність на зброю можна, мені здається, пояснити тим, що здебільшого козаки мали зброю при собі, особливо, що військо допіру повернулося з походу, і в зимовниках, можна припустити, зберігалася лише зайва зброя, або попсована, як це часто зазначалося в реєстрах. Тоді стає ясно, чому 8 чоловіка з 23 не мали жадної речі з *озброєння*.

Ці числа тісно зв'язані з числами, що стосуються до кінської зброї, потрібної для козакування: таких речей було навіть більше як зброї, разом їх мали 19 козаків. Тут так само, як і в інших таблицях, виразно визначаються три перші особи: кошовий, писар та суддя. Калнишевський мав 229 речей (разом із зброєю 419), Глоба мав 145 речей (разом із зброєю — 216), Головатий — 76 (разом із зброєю — 119). Різниця тут, звичайно, не тільки в числі, а й у якості речей: це видно вже з таблиці № 22 на стор. 264.

Як видно з 22 таблиці, тут була теж колосальна нерівність і в інвентарі різних осіб — у Калнишевського було 229 речей, у Глоби — 145, у Головатого — 76, а далі числа починають круто спадати: у Гелеха 34, у Качана, Ногає, Фридрика — від 29 до 20, у Смоли, Кулика, Пугача, Куцого та Гелехова брата — від 13 до 10, у Білого та Ялового 8-9; а далі ще менше — у Хмарка та Пишмича — 4-3, Перехриста та Кравця — по 2, у Гараджі, заможного сільського господаря, знайшлося лише одне сідло. З останньої графи видно, що найбільше було сидел, — у 17 чолов., узд — у 13, обротей — у 8, пут — у 7; далі мундштуки, батоги, пітники мали по 6 чолов., потебенки, палатки — по 5, подушки на сідла, сакви та стрем'яна — по 4, паперсті, чепраки, повсті, чушки та орчики були у 3 господарів, і т. д. Крім різниці в кількості зброї, варто зупинитися на характері розкішної зброї у старшини: тут ми бачимо те саме явище, що і з зброєю: надзвичайна кількість коштовних речей; «повода, шитые золотомъ», «красная на сѣдло подушка, шитая серебромъ», «вальтрапъ серенково сукна шитый золотомъ и серебромъ», «красный суконный вальтрапъ, вышитый золотомъ», «зеленый суконный вальтрапъ, съ серебрянымъ позументомъ», «уборъ конский медный старый вызолоченный», другий — «суголовъ сребренный, вызолоченный, а къ нему поперсина медная вызолочена», третій «сребренный, на красномъ сафьянѣ узенький», четвертий «суголовъ, поперсина, подлогання и недоуздокъ сребренные», п'ятий — «сребренный, старый, суголовъ съ голубыми кистми шолковыми, а къ нему подперсия съ кофейными кистми», «двѣ подушки на сѣдло шитые золотомъ», «двѣ плети обдѣланныя серебромъ», «пахталь сребренный, поверхъ шитые жемчугомъ», «митюковъ на сѣдла шитыхъ золотомъ», «персидская попона тканная сребромъ и золотомъ», «попона турецкая матеріи розовой тканная сребромъ, выкладенная сребренными вызолоченными бляшками», «чушки на сѣдло шитые», «красные суконные чушки, обложены золотомъ», «чушки красного ж сукна новые, вышиты золотомъ». Це все — власність отамана Калнишевського. Не дивно, що чимало з цих речей зберіга-

Таблиця № 22

РЕЧІ ДЛЯ КОЗАКУВАННЯ — ЗБРУЯ

Прізвище Назва предм.	Калнишевський		Глоба	Головатий	Гелех	Качан	Ногай	Фридрих	Смола	Кулик	Путає	Кудий	Гелехів брат	Вілий	Яловий	Хмарко	Пішмуч	Перехрист	Кравець	Гараджа	У скількох козаків було
	Калнишевський	Глоба																			
Сідел	40	35	12		4	4	5	—	11	3	4	5	2	2	2	2	3	—	1	1	17
Узд	30	28	25		4	12	8	7	—	1	4	2	2	2	3	4	—	—	—	—	13
Оброгей	3	—	—		5	9	5	—	—	—	—	—	—	3	2	—	—	—	—	—	8
Пут (триног)	30	20	10		7	—	—	6	—	3	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	7
Мундштуків	4	7	—		1	—	—	—	—	1	—	1	—	1	—	—	—	—	—	—	6
Батогів (малахаїв)	2	—	1		—	3	2	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	6
Пітників	6	5	—		7	—	—	—	—	3	2	—	2	—	—	—	—	—	—	—	6
Потєбенек 142)	20	18	6		2	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	5
Наметів	2	2	—		1	—	1	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	5
Подушок на сідла	5	3	—		—	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	4
Стрем'ян (пар)	1	—	5½		—	1	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	4
Саківів	2	1	2		—	—	—	4	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	4
Паперстів 143)	1	1	—		1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3
Чепраків	1	—	3		—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	3
Повстей	10	2	1		—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3
Чушек	3	3	1		—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3
Орчиків 144)	9	8	—		2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3
Митюків	2	1	—		—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Вальтрапів	3	2	—		—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Попон	43	2	—		—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Наметів на сідло	1	—	—		—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Пафталів 145)	1	—	—		—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Поводів	2	—	—		—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Рондиків 146)	7	—	—		—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Удил	—	7	—		—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Торб	—	—	9		—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Арканів	—	—	1 в'язка		—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Гаврів	—	—	—		—	—	—	—	—	—	—	2	—	—	—	—	—	—	—	—	1
Троків	1	—	—		—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
	229	145	76½		34	29	21	20	13	13	12	10	10	9	8	4	3	2	2	1	1

142) Потєбенки — або тебенки, шкіряні лопасті сідла (Д. И. Эварницкий, Истор. запорож. козак. I. 296).

143) Паперсть — паперсина, частина узди.

144) Орчик — черкеське сідло (там таки, 296) або — руське: А. Ефименко, Южная Русь, т. II, стор. 198.

145) Пафтал — металічна платівка (бляха) звичайно срібна, часом золота, її підвішують до кінської вуздечки. Таке пояснення мені ласкаво подав академік А. Ю. Кримський, що до нього я звернулася по допомогу. Прошу його прийняти мою щиро подяку.

146) Рондик — убор бойового коня. Д. И. Эварницкий, Исторія зап. козац., I, 296.

лося по скринях у церкві, разом із коштовнішою зброєю, з золотими годинниками тощо.

У Глоби бачимо: «уздечка, паперсти и пажей съ мѣдью въ золоченомъ приборѣ», «покрышки на потникъ... суконная сина... а другая красная сафьяномъ обложена, краснымъ сукномъ, вышитымъ золотомъ», «красные суконные чушки, обложены, серебрянымъ позументомъ», «такіе же чушки обложены сребреною сѣткою», «покрывало на сѣдло голубое суконное»; у Головатого «чушки красные съ золотымъ позументомъ» тощо.

Цей інвентар, разом із речами зброї, інтересний ще з такого погляду: тут більше, ніж в інших відділах, зазначали походження цих речей, і ось на цьому я й вважаю за потрібне трохи зупинитися.

У Калнишевського серед речей для козакування найбільше було турецьких походженням: 2 рушниці та пугуцер, 5 кинджалів, 2½ пари пістолів, 3 розкішних шаблі, 2 сідла, рондик оздоблений сріблом, розкішна попона, стрем'яна. Звичайно, не можна залічувати всі ці речі до торговельного імпорту, можливо, що це були воєнні трофеї, але наявність їх треба відзначити. Далі бачимо кримські сагайдаки з сріблом, потєбенки до сідел, 5 пар, 2 пучки стріл. Черкеські — 2 сідла, 2 вальтрапи. Перські — шабля та розкішна попона. Далі бачимо поодинокі речі — бошняцька шабля, арнаутська пара пістолів, а також декілька речей західньо-європейського походження: це польська шабля, англійських пістолей пара, віденських пістолей пара, та німецьких — теж пара. Що нижче ми спускаємося від кошового, то менше бачимо чужоземних виробів: у Глоби лише турецькі кинджал та ніж, у Головатого — теж турецькі: ніж та 2 рушниці; у Фридриха — черкеська рушниця та пара кримських потєбенек, у Перехриста — пістоль турецька, у Ногай — кинджал турецький, — та й годі.

До цього відділу трохи штучно я долучила також намети, що були потрібні в походах, чи то мандрівках. Їх мали 5 осіб. Робили їх, здається, з коломенку; про намет Глоби читаємо, що він був «съ полами и съ подбоемъ», і до нього було чотири гульки; у Калнишевського великий намет «съ полами», і до нього п'ять «шишок»; другий намет спеціально для кухні; у Смоли був намет зелений, «съ подбоемъ», у Гелеха: намет «съ полами».

Окреме місце належить запорозьким регаліям: корогва, що зберігалася у Головатого: вона була «на голубой тафтѣ»; літаври — їх було двоє, у Калнишевського; вони були «мѣдныя на желѣзныхъ подставленныхъ ножкахъ»; пірначі, що їх було 22 у Калнишевського, та 2 у Головатого, та тростина у Калнишевського.

У нашому реєстрі можна підкреслити отаке: всі ці клейноди зберігалися не в церкві, як це було завжди, а в Калнишевського та судді Головатого ¹⁴⁷⁾.

В інвентарях майна перших осіб із старшини запорізької ми бачимо ще декілька коштовних речей; до них володільці, здається, так і ставилися, як до дорогоцінностей і зберігали їх у схованках, у церкві. У Калнишевського було декілька годинників — золотих та срібних; один — «золотые часы, обсыпаны бриллиантами новые», другий — «часы золотые плоские», два «старыхъ золотыхъ французскихъ»; далі: «двое часовъ турецкихъ серебряныхъ», та «англійскіе томпаковыя». Крім того, він мав дві табатирки — одна «большая золотая», друга теж золота, маленька. У Глоби був «перстень съ патретомъ цесаря рымского и Маріи Терезіи».

Те, що було коштовного з посуду, начиння, зброї, ми розглянули вже у відповідних розділах нашої статті і не будемо тепер повторювати цього.

Але залишається ще досить багатий відділ коштовних речей, що їх треба розглянути окремо. Це речі церковного призначення. Як відомо Калнишевський, Глоба та почасти й Головатий брали участь у церковному будівництві. Калнишевський збудував 4 церкви: в Лохвиці, Ромнах, Пустовой товці та Межигір'ї ¹⁴⁸⁾, Глоба — в Гупаловці ¹⁴⁹⁾.

Можливо, що для цих церков і були призначені ті речі, що їх зараз розглядатимемо. Ми їх не розміщаємо в окрему таблицю, бо були вони лише у Калнишевського та Головатого. Отак у Калнишевського було: 5 дискосів, 2 «звѣздицы», 2 лжиці, 2 потіри, 6 риз, 3 підризники, 5 епітрахілей, 5 пар нарукавників, 4 воздухи, 1 хрест церковний, 2 кадильниці, себто мало не повне устаткування церковне. У Головатого бачимо якусь «гробницу» — що це таке, залишається неясне, 2 потіри, 10 риз, 6 епітрахілів. Крім того, у них, а також у Глоби були відрізки парчі з зазначеннями, що їх призначено до церкви.

У декого із старшини знайдено чимало грошей готівкою. Тут знову таки на перше місце висувається Калнишевський. Він мав різними монетами досить велику суму: тут були і російські монети золоті, срібні, мідяні, і асигнації, і чужоземні, а са-

ме турецькі півторалеви, леви, паралі, фондуклі та тинфи, цісарські ефимки, голяндські ефимки, подвійні голяндські червінці, ординарні червінці; вони зберігалися почасти в церкві, де було разом грошей на 32.488 карб. 90 коп., та в його будинку, в коморах, у скринях було 16.032 карб. 05 коп. міддо та сріблом, разом на сумму: 48.520 карб. 95 коп. Крім того, було чимало чужоземних монет, а саме: 108 полторалевів, 52 тинфи, 4 леви, 120 паралів, 2 цесарських ефимки, 5 турецьких червінців, 1 імперіял, 2 півімперіялів. Усі ці гроші були розкладені по різних мішках, і лежали в скринях.

Але Калнишевському належали не всі оці гроші: як видно з його листа Петерсенові, тут були гроші його служників, а саме: Гарасима Чорного, що прослужив у нього понад 20 років, 500 крб., Петра Никифорова, «при канцелярії служащего» — 100 крб., Якова Крижановського «евреина моего крестного» — 517 крб., «о чемъ и ярликъ его свидѣтельствуеть». Разом — 1 117 карбов. Як відлічити ці гроші, Калнишевський мав 47.403 крб. 95 коп.

Крім грошей готівкою, він мав боргові розписки, напр., козака Миколи Рудя на 1 000 крб. Калнишевський, як видно з інших документів давав гроші в позику і раніше; р. 1765 він дав В. Перехрестові якусь суму, 1769 позичив Караванцеві 2 400 крб., та ще іншому козакові 188, а купцеві Кнескові 900 крб. ¹⁵⁰⁾.

У писаря Глоби було грошей на 1 508 крб. в коморах, у його будинку, та на 22.040 крб. 60 коп. готівкою в церкві і розписками та векселями на 5.618 крб. 72 коп., разом 29.167 крб. 32 коп., та ще 2 рагузьких таляра. Як бачимо з реєстру, 2.000 крб., із цієї суми належали архімандритові, отже Глобі належало 27.167 крб. 32 коп. та 2 рагузьких таляра.

У Головатого знайдено лише 13 крб. 47 коп. та векселів на 230 крб.

У Фридрика 13 крб. 55 коп.

У Гелеха — росписка на 7 карбованців.

У матеріалах про конфіскацію старшинського майна є дуже важливий документ, що висвітлює характер і розмір грошових операцій Калнишевського, Глоби та Головатого, а також характеризує більш-менш коло їхніх клієнтів. Це список векселям та розпискам, складений для «учрежденной в Покровскѣ при Славянской провинціальной канцелярії по претензіямъ на бывшихъ запорожцевъ комисіи». Тут ми бачимо ота-

¹⁵⁰⁾ М. Слабченко, Паланкова організація. Праці Комісії для виуч. зах.-руського права, в. VI, стор. 225.

¹⁴⁷⁾ Порівн. Д. И. Эварницкій, Исторія запор. коз. I, стор. 307-8.

¹⁴⁸⁾ П. Ефименко, Калнишевскій. Русск. Стар., 1875, кн. XI, 408. К. Стар. 1892, т. 37, ст. 276.

Г. Надхін зазначає, що крім цих церков, Калнишевський збудував ще п'яту, в Кодаку. (Память о Запорожьѣ и о послѣднихъ дняхъ запорожской Сѣчи, Москва, 1877, стор. 11).

¹⁴⁹⁾ А. Богумиль, Изъ исторіи управления Новороссіи, II, 36, № 506.

ке: на ім'я Калнишевського була розписка «козака куреня Поповичевского Николая Рудя 1.000 крб.».

На ім'я Головатого розписки: «козака куреня Шкуринского Алексѣя Щербины» на 50 карб., «козака куреня Канивского Никифора Бурина» на 100 карб., «вексель, даний одоевскому купцу Василию Зеленому отъ козака куреня Леушківського Івана Голька по которому онъ, Зеленый, поверилъ деньги взимать бывшему войсковому судьи Головатому на 40 карб.», «вексель данной одоевскому купцу В. Зеленому от подданного полку лубенского сотни роменской войскового товарища Ондreja Марковича, Демка Урдина зятя, по которому онъ Зеленый поверилъ деньги взискать бывшему войсковому судьи Головатому на 40 руб.».

На ім'я Глоби: козака куреня Рогівського Гарасима Кручковського на 10 карб., поручика Самойла Недгельського на 10 карб., колишнього запорозького кантаржея Михайла Псіола на 200, Константина Мавроена — на 1.852 карб. 50 к., полкового осавула Василя Рецетового на 107 крб., козака куреня Тимошевського полка Скачка на 35 карб., козака куреня Пашковського Гарасима Сопка на 50 карб., векселя колишнього перекладача запорізького Андрія Константинова один на 369 крб., а другий на 2.325 крб. 22 коп., «обязательство» козака самарського жителя Федора Колотнечі на 500 крб., розписки жителя Каменського Семигоринського куреня Матвія Білого на 34 крб., запорізького жителя з с. Перещепи Пилипа Шила на 10 крб., бунчукового товариша Максима Яновського на 16 крб., та товариша корсунського куреня Івана Швидкого шинкаря на 100 крб., разом на 5.618 крб. 72 коп.

Як бачимо — коло досить широке: тут і свої товариші запорожці різних куренів, і козаки з Гетьманщини, і «поручики» російських полків, і «жителі» з різних сіл. Із рапорта губернатора Муромцеву комісії в запорізьких справах, що намагалася стягнути з винуватців зазначені тут суми, видно, що вона вжила належних заходів, щоб розшукати їх і року 1777 виявила, що вони перебували: Рецетовий в Охтирці, Мавроен та Швидкой у Полтаві, Яновський, Щербина та Демка, Урдин зять — у Лубенському полку, Константинов — при Слобідській губернії за перекладача, Псіол при Наддніпрянській лінії за перекладача, Рудь та Колотнеча — в Самарському повіті, Шило в Личківському, Білий у с. Кам'янці Озівської губернії, поручник Недгельський в м. Крюкові, Голиш та Кручковський перебувають невідомо де. Отож не тільки коло людей було досить широке, а й територія, де жили ці клієнти, далеко виходила за межі тодішнього Запоріжжя. Звичайно, фактів занадто

мало для загальних висновків, але все ж вони досить яскраво свідчать про комерційні лихварські операції старшини, що цілком засвоїла собі способи капіталістичної буржуазії.

Векселі, знайдені у старшини, не задовольнили канцелярію Новоросійської губернії, і вона року 1775 розіслала по всіх урядових місцях оповіщення з закликом, щоб усі «взаемовзятелі у кошевого Кальнишевського, судьи Головатого і писаря Глоби» з'явилися до канцелярії, бо відомо, що «многіє різнихъ мѣст жители бывшей Сѣчи» кошовому, судді, та писареві на векселі та й без векселів винні багато грошей¹⁵¹). Можливо, що відповідно на цю публікацію була заява від бунчукового товариша Руденка, полкового осавула Макухи та відставного капітана Мавроена (sic), що надіслали ген.-поручикові Текелі 887 карб., у рахунок боргу 2 000 карб., що вони позичили в Калнишевського і просили повернути їм їхні векселі. Калнишевський тоді був уже заарештований, сидів у Соловецькому монастиреві, і слідчий допитував його з приводу цієї заяви¹⁵²); отже можна припустити, що до нашого реєстру потрапили не всі векселі, а їх було більше.

До цього реєстру є ще одна інтересна примітка: це записка перекладача Константинова, який, не мавши певности, що повернеться живий із подорожі і сплатить векселі — за 2 векселями він був винний 2 694 карб. 22 коп. — доручав Глобі вибрати цю суму крамом із того, що він, Константинов, залишив у Січі та Сумах. (Цей Константинов згодом був за резидента при кримському хані, р. 1776¹⁵³).

Треба додати, що Константинов мав складні грошеві операції в Січі: р. 1776 він подав скаргу на Глобу, що той не повернув йому, Константинову, позичених грошей і не заплатив за крам, куплений у нього¹⁵⁴).

Відомості про ще складніші вексельні операції бачимо у двох випадках: купець Зелений передовірив Головатому право одержати гроші на свої векселі з козака Івана Голиша та Демка, Урдина зятя; це вже свідчить, що ми маємо в даному разі не випадкове явище, а наслідки постійних, звичних стосунків.

Коло осіб, що володіли не абиякими капіталами грошовими і використовували ці капітали для різних операцій — позичали під векселі, або розписки тощо, не обмежувалося самими ви-

¹⁵¹) А. А. Андрієвський, Матеріалы по исторіи Запорожья и пограничныхъ отношеній. Зап. Од. Общ., т. XVII, стор. 154.

¹⁵²) П. Ефименко, Кальнишевский, Русская Старина, 1875, № XI, стор. 416.

¹⁵³) А. А. Скальковскій, Исторія Новой Сѣчи, I, 225.

¹⁵⁴) Дніпроп. крайарх., № 9(9468) за описом В. О. Грекова.

цими представниками старшини. Конфіскація майна старшини р. 1775 почасти виявила цих козаків, бо від неї потерпіли не тільки ті, в кого конфісковано майно, а й ті, що були з ними зв'язані грошовими або торговими операціями. Наприклад, як ми вже бачили, 2 000 карб., що були у Глоби, належали архімандритові, себто Володимирові Сокальському, і йому повернули ті гроші негайно, бо він мав на них «ярлик». Далі до комісії, що розглядала претенсії до запорізьких козаків, подано ряд скарг на неправдиво конфісковані гроші, а саме: козак Попатенко скарживсь, що з майном Головатого конфісковано його власних 4 700 карб.¹⁵⁵⁾ — цікаво, що якраз у наших реєстрах немає такої суми. Полковник Гук р. 1782 писав Потьомкінові, що під час конфіскації майна дядьківського куреня взято його власних 200 карб., разом із «товариськими» 1 151 карб. 66 коп. та курінними 281 карб., і просив повернути йому його гроші «кь пропитанію на старости лѣтъ»¹⁵⁶⁾. Козак Тяпун просив теж повернути йому 569 карб., забраних у його брата під час зруйнування Січі¹⁵⁷⁾. Козаки Яковлев та Стіна скаржилися на те, що під час конфіскації майна пашківського куреня взято їхніх власних грошей 2 118 карб.¹⁵⁸⁾.

Полковник Панас Колпак теж скаржився, що під час зруйнування Січі секвестровано його власних 1 000 карбованців¹⁵⁹⁾.

До цього можна додати факти, що їх навів М. Є. Слабченко — про те, як сама Січ давала гроші в позику — одному р. 1770 дано 600 карб., другому 400, р. 1771 — третьому 140 карб.¹⁶⁰⁾.

Наші матеріали дають також деякі підстави для того, щоб скласти уявлення про заможність окремих членів старшини. Я вже зазначала, що переписані речі не були оцінені, і ми не можемо навіть приблизно встановити порівняльну вартість інвентаря окремих осіб. Але в деяких деталях це можна зробити. Я вже підрахувала, звичайно, дуже приблизно, вартість худоби, а це, як можна припустити, була найбільша цінність у господарстві старшини. Знову таки попереджуючи, що висновки наші цілком умовні, приблизні, ми можемо скласти підсумок головного багатства Калнишевського, Глоби, Головатого, а саме: Калнишевський мав різної худоби на 38 718 карб. 50 коп., та грошей готівкою на 47 403 карб. 95 коп. та вексель Рудя на 1 000 карб., разом на 86 122 карб. 45 коп. Глоба мав худоби на 31 267

¹⁵⁵⁾ А. Богумилъ, ор. сіт., II, стор. 53, № 661.

¹⁵⁶⁾ Д. И. Эварницкій, Источники, II 2091.

¹⁵⁷⁾ Арх. Екатерин.: губ. прав., в. 69, № 655.

¹⁵⁸⁾ Зап. Арх., в. 36(182), стор. 70.

¹⁵⁹⁾ Дніпроп. Крайарх, № 26(9110), за описом В. О. Грекова.

¹⁶⁰⁾ Зап., Арх., 26-17, 222.

карб. 50 коп., грошей готівкою та векселями на 27 167 карб. 32 коп., разом на 58 434 карб. 82 коп. Головатий мав худоби на 9 702 карб., та готівкою й векселями на 233 карб. 47 коп., разом — на 9 935 карб. 47 коп. Якою ж мізерною виявляється сума — 29 912 карб., що за неї кінець-кінцем продано майно запорізької старшини, порівнюючи до цих чисел вартости приватних господарств.

Отакі матеріали має в собі опис майна запорізької старшини. Як я вже зазначала, підпали конфіскації занадто мало осіб, щоб робити будь-які загальні висновки, та все ж деякі висновки зробити можна. Насамперед ми маємо тут певні дані, що всі ці господарства були переважно скотарські, і в меншій мірі хліборобські. Крім скотарства та хліборобства, ми не знаходимо відомостей про якібудь промисли, як обминути пасічництво, мало розвинене. Господарство зимовників здебільшого можна характеризувати, як господарство не трудове, не селянського типу, а поміщицько-капіталістичного, де вживають найманої праці, з більш-менш великим числом робітників. Разом із тим, треба підкреслити, що головний прибуток ці господарства мали з торгових операцій, з торгівлі різною худобою, кінями.

Хатній інвентар яскраво вирізняє трьох осіб — Калнишевського, Глобу та Головатого, може ще яскравіше, ніж їхнє сільське господарство та скотарство. Тут ми не маємо змоги казати про всю масу старшинську, як про щось однотипне: в інвентарі цих осіб, економічної та адміністративної верхівки, ми бачимо досить цікавого: тут, поруч небагатого внутрішнього прибрання, бідних меблів, ми маємо чимало розкішного посуду, коштовні кришталеві, срібні, скляні, порцелянові речі; чимало їх мають чужоземне походження — саксонські чашки, російське срібло. Ще розкішніший одяг: дуже багато шуб, кафтанів, черкесок тощо з парчі, гризету, оксамиту, штофів турецьких, західноєвропейських; масу запасних матеріял — флянського, шліонського, швабського полотна, сукна, турецьких алачі, шамаладжі. Речі із зброї та кінського приладдя у старшини заслуговували на музейні місця: обкладені сріблом, золотом, з коштовним камінням, насічками, шаблі, рушниці, пістолі, сідла, поводи, узди тощо. Все це переважно турецьке, перське, кримське, а разом із тим — англійські та німецькі пістолі, польські шаблі тощо. Інвентар цей, можна сказати без перебільшення, насичений чужоземною продукцією, свідчить, що володільці його не задовольнялися місцевими виробами, а разом із тим — почали завоювати і чужий для них побут. За це говорять, наприклад, шлафори та ковпаки в господарстві Калнишевського, супні вази у Головатого та Калнишевського, чайники, цукерниці, кавники

атласу; б'їлой тонкого сукна, полы подложены малиною тафтою, вокруг обложенъ узкимъ золотымъ позументомъ, синяго сукна, безъ подкладки вокруг обложенъ золотымъ шнуркомъ». 9-10 шуби «лисыяго хребтового м'їха, pokryта голубымъ сукномъ, вокруг обложена золотымъ узенькимъ позументомъ», друга «черныхъ мерлушекъ, pokryта алым сукномъ, по поламъ обложенная узенькимъ золотымъ газомъ», третя червоного сукна, лисяча, четверта синяго сукна, біляча. 13. «Кирейка песочного сукна». 14. Тулуп, нагольний. 15. Пояс, перський, червоний, з сріблом. 16. Пояс шовковий, червоний. 17. «Пуховикъ, наволочка м'їховая». 18. Ковдра. 19. Простирадло. 20. Пологъ конопляного холста. 21-23. Коври. 24. Стакан срібний. 25. Тарілок цинових 5, блюда 4. 26. Два чайники, казан мідяний, на пів ведра, «кубикъ для двоенія водки, м'їдний, четверной». 27. «Чугунка небольшая, на ножкахъ». Все це майно одержала племянница Глоби, дочка його сестри, Елисавета Василевна Бойко, яка була одружена з Федором Легкоступом, спочатку запорізьким козаком, згодом капітаном російської армії. Гроші, що залишив Глоба, вона лодарувала Туруханському монастиреві¹⁶³). З цього реестру ясно, що більшу частину речей було привезено Глобою з Запоріжжя: всі ці каптани, шуби, пояси, срібний стакан. Цікаво, що в нашому документі не зазначено, що взяв Глоба з собою, а крім того й не має тих речей, які перелічено в цьому реєстрі: напр., не зазначено таких шуб, не відповідають кафтани. Можливо, що крім описаного майна, Глоба мав дещо інше. Важко припустити, щоб Глоба міг робити собі в Сибіру такі розкішні шуби та кафтани. Ось тулуп або кедрова скриня — вже місцевого походження.

Дехто з заарештованих зробили ніби заповіти — кому з близьких до них людей передати дещо з їхнього майна. Не відомо, як виконали останню волю володільців, але відомості про ці розпорядження залишилися, і я їх наведу. Тут треба згадати інтересний лист Калнишевського, писаний Петерсонові, — цього листа я цитую зовсім:

«Милостивый Государь Благодаритель Иванъ Ивановичъ.

Вашего высокоблагородія покорнѣйше прошу оказать Ваше милосердіе на сихъ сиротъ мнѣ служащихъ: выдать имъ по моему опредѣленію, именно, Корнѣю Кучеру 15 р., Грицку Малому ферейтеру 15 р., Левку Косому хозяину въ зимовнику 50 р., Савкѣ Великому въ зимовнику 50 р., Данилу Малому при мнѣ служителю 30 р., Петру Малому при мнѣ служителю 30 р., Пав-

¹⁶³) П. Ефименко. Послѣдній писарь войска запорожского, Глоба. К. Старина, 1882, т. III, стор. 370-71.

лю и Николѣ, съ турковъ моимъ синамъ крестнымъ по 35 р., Матвѣю малому хлопцу на воспитаніе 10 р. Да между моими деньгами имѣется денегъ собственныхъ сихъ именно: Герасима Черного у меня больше двадцати лѣтъ служащего 500 р., Петра Никифорова при канцеляріи служащего 100 р., Якова Крижановського съ еврейна моего крестного 517 р., о чемъ и ярликъ его свидѣтельствууетъ. Покорнѣйше прошу Вашего высокоблагородія по великодушію милосердія все сіе имъ выдать, чтобы оны плакаться не могли, за ихъ добро вѣрно заслуженное, а затѣмъ остаюсь вашимъ, Милостивый Государь, благодарителя вашего высокоблагородія покорнѣйшимъ слугою Петр Калнишевский. 1775 г. мая 10 дня. Для сихъ же сиротъ тамо есть сукна синого простого поставъ и шматокъ. Покорнѣйше прошу на одѣяніе имъ выдать».¹⁶⁴)

На жаль, невідомо, яке вражіння справив цей лист, і чи виконано прохання Калнишевського, чи ні. В описах не бачимо даних, щоб видали щонебудь його «сиротам», а з другого боку бачимо, що дехто з цих сиріт р. 1777 подають прохання до канцелярії Новоросійської губерні про видачу їм платні за службу кошовому: тут були Корній Кучер, Сава Великий, Грицко та Павло Малі¹⁶⁴). З приміток до опису видно, що з капіталу, знайденого в кошового, видано, за його борги, «часнику» Цихановському Казімірові Бургатському 682 карб. 35 коп., та священникові Василеві Магеровському «за издержанные имъ на надобности кошевого... церковныя деньги выдано 130 руб.».

Крім цих боргів, сплачено борг Калнишевського купцеві Шалникову, в сумі 500 карб., за іконостас для церкви, що її будував Калнишевський у Ромнах — цю суму мали віднести на рахунок майна, секвестрованого в нього¹⁶⁵).

Головатий, здається, не залишив заповіту, але все ж чимало його майна роздано: напр., гробницю срібну, потири, хрест, ризи та «патрахілі» передано отаманові шкуринського куреня; також скатерть, шиту червоними нитками, частину в'яленої риби, сукна синього шматок, декілька кіс сінокосних; слуга Головатого Григорій одержав теж чимало, а саме сокиру, 3 сорочки, шматок полотна, «несколько» в'яленої риби, великий смушковий кожух, свиту сукна серм'яжного, шматок синього сукна, декілька штук в'яленого м'яса, та декілька кіс сінокосних. Крім того, стадник Головатого одержав чорну бурку козацьку, «свой-

¹⁶³) Дніпроп. крайарх., ф. Канц. Новорос. губ., в. 105, № 2839, стор. 24-25.

¹⁶⁴) Дніпроп. крайарх., ф. Канц. Новорос. губ., в. 112, № 3121.

¹⁶⁵) Дніпроп. крайарх., в. 108, № 2905.

ственный мальчик» запону на постіль одну, а військовий старшина Лонгин — другу. Чому так розподілено майно Головатого — не ясно.

В описі інвентарю Глоби знаходимо отаку примітку: «з вышеписанного числа имъ, Глобою, прежде сего подаровано: племенничъ своей Елисаветъ однамастныхъ каро гнѣдыхъ лошаковъ третяковъ» 4, да корбил вороних 6, та корів із телятами 10, панотцеві Евлахію, Новокодацькому священникові, корів із телятами 10, Павлові Делдинку корів із телятами 10, Герасимові Малому корів із телятами 10, хрещеникові Петрові Арапові корів із телятами 10, архимандритові січових церков корів із телятами 2.

Глоба теж не виплатив свого боргу робітникам, що будували його коштом церкву в Гупалівці, і Потьомкін наказав «удовольствовать изъ оставшагося послѣ того писаря Глобы имѣнія, но какъ оно уповательно все поступило въ казну, то извольте подлежащее число сумы требовать откуда слѣдуетъ»¹⁶⁶).

Щодо майна трьох вищих представників старшини, то треба нагадати, що їм було наказано з 1776 р. виплачувати на утримання до тих монастирів, куди їх заслано, із секвестрованого майна — Калнишевському по 1 карб. на добу, писареві та судді — по півполтини на добу¹⁶⁷).

З майна Фридрика дано його братові Петрові Гноеву 2 кафтани, пояс, 2 свити, кожуха, чоботи червоні, шапку, килим, котлик, малахай, 13 карб. 55 коп. готівкою, 3 коня з возом, упряжжю, та колекбою.

Про майно Фридрика відомо, що р. 1775 його мати, келебердянська жителька Гноева, просила комісію повернути їй її худобу, що була в зимовнику її сина, а саме 37 гол. рогатої худоби, 6 коней та приплід від них¹⁶⁸).

Звичайно, порівнюючи до загальної кількості конфіскованого майна, усе це були дрібниці. Все, як уже писалося вище, було тимчасово залишене на старих місцях, і передане під догляд та відповідальність призначених до цього людей. Нам залишається неясна дальша доля майна старшини: у справах наступних років ми знайшли лише згадки про майно Калнишевського, Глоби, Головатого, Поляруша (що його не було в цих реєстрах), і не згадується про майно інших членів старшини.

¹⁶⁶) А. Богумиль — Къ истории управления Новороссіи кн. Потемкинъмъ, ч. II, стор. 36, № 5067.

¹⁶⁷) Дніпроп. крайарх., ф. канц. Новорос. губ., в. 104, № 2722.

¹⁶⁸) Дніпроп. крайарх., ф. канц. Новорос. губ., в. 97, № 2491.

Або те майно звільнили від конфіскації¹⁶⁹), проте мало є підстав так гадати, бо між ними були Гелех, Гараджа, що їх вважали за видатних злочинців, і Фридрик, що помер під вартою, — або, мабуть, його ліквідовано якимось іншим способом. Звичайно, майно згодом «таяло», «усыхало», і губило свою вартість. Досить для висвітлення цього навести декілька фактів. Як ми вже бачили, був складений докладний реєстр майна Калнишевського, Глоби, Головатого, і це майно передано під догляд скарбника, поручика Іванова, а згодом, не зазначено, коли саме, в кожному разі не пізніше, як через рік, передано скарбникові поручикові Аврамову. Тут новий доглядач склав новий опис тому, що прийняв, і цей опис уже далеко не подібний до першого.

У першому, наприклад, зазначено 32 образа, у новому 21, у старому 75 тарілок — у новому 63, ножів столових із виделками було 18 пар, стало 12, шкляннок кришталевих було 6, стало 5, і т. д. Крім того, багатьох речей, зазначених у першому реєстрі, зовсім бракує у новому. Але інтересно ще й те, в якому вигляді збереглося те, що занесено до нового реєстру: напр., «2 зеркала, одно из нихъ разбито», дзегарник — попсований, блюда «поврежденные», ножі «поломанные», щипці до шандалів — «изломанные», чайники «поломанные», «стаканчики... совсѣм разбитые», погребецъ із штофами «розбитыми», фури «негодные, без колесъ» тощо. Навіть зазначений у першому реєстрі в майні Головатого «мешок съ волоскими орѣхами» — у другому реєстрі дістає примітку: «въ мѣшкѣ одна скарлупа». З цього можна зробити висновок, що зберігали майно не дуже то ретельно, і чимало речей «распылилось», і попсувалося. Такий висновок можна застосувати і до нерухомого майна: із звідомлення р. 1777 бачимо, що «означенные при зимовниках строения за давностию без починки пришли в ветхость, равно и отъ квартирующихъ командъ частью обожжены», що «камышевую с полами мельницу (на р. Ингулі) и прочимъ и плотину большею водою снесло, а осталось только 2 мукомольныхъ камня», тощо¹⁷⁰).

Можливо, що траплялися зловживання і в більших масштабах: наприклад: р. 1776 Озівська губерньська канцелярія пропонувала підполковникові Норову повернути масток кол. полковника запорізького Козаковського на Великому Лузі, що мав бути секвестрований і переданий Озівській губерні, а Норов

¹⁶⁹) Напр. р. 1779 прохав повернути худобу Іван Кулик. Дніпроп. крайарх., ф. канц. Новорос. г. к., опис Грекова, № 6 (5842).

¹⁷⁰) Дніпроп. крайарх., ф. канц. Новорос. губ. канц., в. 112, 3130, арк. 44-46.

«отписаль» його на себе¹⁷¹). Можна уявити, що чи мало коней та іншої худоби теж «отписано» кому слід.

Ми вже звертали увагу на те, що здебільшого в господарствах старшинських були сполучені худоба і різне майно різних володільців. Це, звичайно, дуже ускладнювало конфіскацію майна, і збільшувало коло осіб, що потерпіли від неї. Майже в кожному господарстві були спільники, що не мали змоги довести, що конфісковано їхнє майно; у звідомленнях офіцерів, що провадили конфіскацію, ми читаємо, що вони відрізняли худобу володільця господаря від «молодецької», або взятої на випас, а в інших випадках навпаки — бачимо, що описувачі брали під сумнів подібні заяви. Напр., підпоручик Стерхов рапортував ген.-майорові Якобі, що «новоселицькій житель Федотъ Колотничче объявляетъ, что скота писаря Глоби здѣсь на Волчей не имѣется, только отъ пчелиныхъ ульев 17, мельница одна... да размѣрного хлѣба доведеться четвериковъ до 15, кои на его объявленія не смотря описавъ мельницу, избное строеніе, хлѣбъ, лошадей, скота рогатого и прочее имѣніе». Другий описувач, сек.-майор Баричевський писав теж про зимовник Глоби, на р. Терновці отак. «Ожидать буду Вашего повеленія о рогатомъ скотѣ, коихъ показывается... 20 штукъ принадлежащихъ другимъ козакамъ, такъ же о жеребцѣ, двухъ лошадяхъ и кобилѣ, изъ коихъ кобылу и мерена управляющий симъ хуторомъ показываетъ своими собственными и другого мерена и жеребца, принадлежащимъ другимъ козакамъ».

Отже від начальства залежало, чи повернути майно його володільцям чи залишити його з майном старшин. Майно інших козаків звільняли від конфіскації, коли володільець доводив своїх прав. Ось тут і полягали перешкоди. Звичайно, скоро після зруйнування Січі мало хто мав змогу їздити, збирати свідків, клопотатися про повернення худоби. Справи про це почалися року 1775 і тягнулися по декілька років: останні відомі мені справи розглядала нова адміністрація країни ще 1784 р.

Напр., р. 1776 «поселенец» Семен Торба скаржився, що з худобою Калнишевського забрали його 4 воли; Новоросійська губ. канцелярія дала наказ волів йому повернути¹⁷²). Полковий старшина Дмитро Карнієв просив повернути йому 3 коней, 3 сідла, 1 повозку, намет, 2 повсті, 2 бурки, шаблю турецьку, 2 пістолі і інші речі, що їх узяті у писаря Глоби¹⁷³). Того ж року прап.

¹⁷¹) Одеськ. окр. арх. Запор. Арх., в. 36, № 323 (162) арк. 9.

¹⁷²) Зап. Арх., в. 36, № 323 (162), стор. 39.

¹⁷³) Зап. Арх., в. 36, № 323 (162), стор. 120.

Яковлев просив повернути йому 40 коней, з його таврами, що ходили в табуні Макара Ногає¹⁷⁴).

Того ж таки року священник новокадацький, Стефан Черемнін, просив повернути йому млин, що подарував йому Калнишевський, а того млина секвестрували та й усе майно, що було в млині, а також 2 коней, що ходили в табуні кошового¹⁷⁵).

Рoku 1776 священник Євтихій Іванов просив повернути йому його майно, що було у Глоби: 6 арш. сукна, вовче хутро, 30 лисячих, 2 шуби, коняку 3 лощат¹⁷⁶).

Рoku 1776 полковник Папатенко скаржився Потьомкінові, що з майном Головатого конфісковано і його власних 4.700 карб.¹⁷⁷).

Того ж таки року почалася справа про повернення начальникові церков на Запоріжжі, ієромонахові Володимирові Сокальському, ієромонахові Варахаїлові, та ієродияконові Паладієві їхніх власних коней, 12 голів, що паслися в табуні Головатого¹⁷⁸). Брат Степана Гелеха, Андрій Гелех, скаржився Потьомкінові, що в нього забрато 1.400 овець, разом з вівцями його брата, полковник Гук писав, що в нього забрано 200 карб. власних та 1.156 курінних, та 281 карб. товариських¹⁷⁹).

Того ж таки року Герасим Полієвський клопотався, щоб повернули йому його 2 жеребців, 20 корів із телятами, 6 кобил із лощатами та 6 лошаків, що їх секвестровано з худобою Глоби¹⁸⁰).

Рoku 1778 козак Павло Делдиш, просив повернути худобу, що ходила в табуні Глоби¹⁸¹), того ж таки року запорізький купець Швець просив повернути коней, секвестрованих із табунами Калнишевського¹⁸²).

Рoku 1779 сек.-майор Завезіон згадав, що його худобу секвестровано разом із худобою його небожа, козака Герасима Кучера, і просив повернути її йому¹⁸³).

¹⁷⁴) Зап. Арх., в. 36, № 323 (162), стор. 34.

¹⁷⁵) Дніпроп. крайарх., № 87 (15630) та 88 (15632), за описом В. О. Грекова.

¹⁷⁶) Дніпроп. крайарх. Фонд Новорос. губ. канц., в. 102, № 2726.

¹⁷⁷) А. Богумиль — Къ истории управления Новоросійского края Потемкинскимъ, в. II ст. 53, № 561.

¹⁷⁸) Дніпроп. крайарх., ф. канцелярії Новорос. губ., в. 99, № 2627. В. Бѣдновъ. Къ истории бывшей запорожской старшины. Екатеринбург. 1915, ст. 7.

¹⁷⁹) Д. И. Эварницкій — Источники, II, 2090-91.

¹⁸⁰) Дніпроп. крайарх., ф. канцел. Новорос. губ. в. 106, № 2886.

¹⁸¹) Дніпроп. крайарх., № 11 (9046), за описом В. О. Грекова.

¹⁸²) Дніпроп. крайарх., № 84 (6606), за описом В. О. Грекова.

¹⁸³) Дніпроп. крайарх., ф. канц. Новорос. губ., в. 146, № 5001.

Ще року 1780 козак Тяпун просив повернути йому 550 карб., відібраних у брата його, коли руйнували Січ¹⁸⁴).

Року 1781 кол. запорожець Іван Смола скаржився, що йому досі не повернули 2 000 карб., що їх були секвестрували¹⁸⁵). Це дуже інтересний факт, якщо це той самий пушкар Іван Смола, чие майно було секвестровано; в наших матеріялах не згадується про гроші, та ще такі великі.

Самий факт, що ці скарги та справи розтягнулися мало не на 10 років, говорить про те, що клопотатися було не легко: треба було писати скаргу, чи їхати самому до Покровська, чи до іншого міста, та й витратити гроші, а крім того, можливо, що першими роками це вважали і за небезпечне — підкреслювати близькість до засуджених старшин тощо. Приклад Петра Арапа, хрещеника Глоби, може домалювати загальну картину, і показати, як нелегко було доводити своїх прав. Конфіскуючи майно Глоби, взяли два коні Петра Арапа, і їх записали, як власність Арапа. Підтвердив права Арапа на них земський комісар капітан Петров. Здавалося б — не було жодних перешкод, щоб здобути коні. Але коли Арап приніс наказа від губернатора Муромцева видати йому коні, — до завідувача конфіскованих коней пор. Харевського, то виявилось, що коні продано. Арап знову звернувся до Муромцева. Муромцев наказав видати власникові по 20 карб. за кожного коня, всього 40 карб., а пор. Харевський відмовився, і заявив, що за його відомостями коні належали Глобі, а не Арапові. Почалася тяганина, слідство, справа доходила до Потьомкіна; а тут же були і свідки, а навіть посвідка земського комісара¹⁸⁶).

Ще гірше стояла справа з конфіскованими грошима: коли не залишалось ні розписок, ні векселів, ні свідків. А таких справ було чимало — напр., скарги козаків Яковлева та Стіни на те, що під час конфіскації майна пашківського куреня взято їх власних 2 118 карб. 40 коп., що вони дали до куреня¹⁸⁷), або Панаса Ковпака, що просив повернути йому 1 000 карб., узятих під час зруйнування Січі¹⁸⁸).

Отак сталася чимала економічна реорганізація країни: майно найзаможніших представників старшинської буржуазії конфіскували, зруйнували понад 20 господарств, і повернули в дер-

жавний скарб. Але життя не задовольнялося такими загальними формулами: життя, щоденне життя, вимагало чогось певнішого: бо треба було доглядати та годувати худобу, треба було харчувати й тих, хто доглядав її. Продати все — здається, було не легко після зруйнування Січі, бо хто ж міг і хто б хотів придбати всі ці господарства? З іншої нашої статті видно, що перші поміщики нової країни не були дуже заможними людьми, і більше сподівалися придбати все «на даровщину». З цього виходило, що залишався один шлях — якось провадити далі господарство в зимовниках, щоб не дати зруйнуватися їм, і зберегти худобу.

Ми вже згадували, що в кожному зимовнику, складаючи опис, призначали одного чи двох відповідальних людей, переважно з колишніх служників цього самого зимовника, і зобов'язували берегти все майно. Головне командування над ними доручили поручикові Василеві Харевському, що про нього ми теж уже не один раз згадували.

Так тяглися справи до 1777 року, коли господарства колишніх зимовників були ліквідовані¹⁸⁹). За цей час, протягом мало не трьох років, у складі майна сталося чимало змін: продано ще р. 1775 частину худоби Калнишевського, Головатого та Глоби¹⁹⁰), далі чимало коней — 100 гол. — продано, як уже зазначено, Смоленському драгунському полкові, частину товару передали арнаутським командам, а саме 353 вола, 2 507 овець 741 ягня¹⁹¹); дещо з худоби придбав князь Баратов, та ген.-пор. Текелі. Потьомкін у таємному наказі Муромцеву пропонував «состоящихъ въ секвестрованныхъ табунахъ кобыль и жеребятъ стараться распродать предпочтительно въ полки драгунскіе и жителямъ Новороссійской губерніи, дѣлая имъ перед прочими в цѣнѣ уступку»¹⁹²). Але, крім законного продажу, ми вже відзначили, що дещо з майна руйнувалося, губилося, зникало. Як, хто, коли — це, звичайно, встановити не можна. У піснях згадувалося, що й донці, — а вони, як ми бачили, брали безпосередню участь в охороні майна, «кой чѣмъ поживились». Можливо, що це робили й не самі донці¹⁹³).

Року 1777, березня 18, поручик Харевський подав рапорта губернаторові М. В. Муромцеві, просячи його від «смотренія бывшихъ запорожскихъ старшинъ при зимовникахъ имѣніи»

¹⁸⁴) Дніпроп. крайарх., в. 161, № 5828.

¹⁸⁵) Дніпроп. крайарх., ф. канц. Новорос. губ., в. 174, № 6573.

¹⁸⁶) Одеський крайарх., ф. Запор. архіва, в. 36, № 323 (162), стор. 23-39.

Дніпроп. крайарх., ф. канц. Новорос. губ., в. 107, № 2877.

¹⁸⁷) Зап. арх., в. 36, № 323 (182), стор. 70.

¹⁸⁸) Дніпроп. крайарх. № 26 (9110) за описом В. О. Грекова.

¹⁸⁹) Дніпроп. крайарх. № 140 (16319), за списом В. О. Грекова.

¹⁹⁰) Дніпроп. крайарх. ф. канц. Новорос. губ., опис № 93 (тимч. 9316).

¹⁹¹) Дніпроп. крайарх. ф. канц. Новорос. губ. канц., в. 106, № 2861; в. 109 № 2590; в. 112 № 3130.

¹⁹²) Сборник военно-историч. матеріаловъ, вып. VI, ст. 54, №51.

¹⁹³) А. А. Скальковскій — Исторія Новой Сѣчи, III, ст. 199.

звільнити, і призначити на посаду «смотрителя» скарбових слобід Комисарки та Петрової. Муромцев дав на це згоду, і на його місце призначив старшину Петра Стіну. Через те нам залишився не позбавлений значіння документ¹⁸⁴) — акт передачі майна від Харевського Стіні, де зазначено зміни за час завідування Харевського¹⁸⁵). З цього документа видно, що господарство йшло поволі, сіяли, збирали збіжжя, молотили, годували людей та худобу. Продавали вовну, смушки — по 15 коп. за штуку, «овчини» — по 20 коп., ягнячі руна продавали по 5 коп., телячі по 75 коп. Продано всю птицю; продавали небагато сиру — 41 пуд, та масла коров'ячого — 5 пуд. Інтересно, що нібито за інерцією ходила валка по сіль, на Прогної, і привезла 30 фур пароволових соли, а цю сіль продано всю за 127 карб. 50 коп. у Миргороді. Від цих торговельних операцій, від продажу шкур, смушків, рун, вовни, соли, птиці, а також за оренду одного зимовника, що його здали купцеві Цибульському, одержано 331 карб. 80¹/₄ коп. за 1775 і 1776 роки.

Із цієї суми витрачено на покупку різних ліків для овець (як от дьоготь, сірка, шпигинар тощо), на покупку хрящу для робітників, також чоботів, на валяння сукна, на покупку паперу, на різні витрати для господарства — як от шворки, дьоготь, наймання комор для соли в Миргороді, платню робітникам, разом за 1775, 1776 та 1777 роки — витрачено 315 карб. 59 коп.

Ці відомості інтересні тим, що вони подають конкретні ціни на різні продукти і висвітлюють почасти те, як провадилася господарство в зимовниках, що купували, що продавали.

Так тяглося до кінця 1777 року, коли господарство в конфіскованих зимовниках ліквідували, можливо, у зв'язку з тим рапортом, що його подала Слов'янська провінціальна канцелярія (на чолі її стояв підполковник І. М. Синельників, пізніше правитель Катеринославського намісництва) губернаторові Муромцеву. Рапорт цей являє такий інтерес, що на ньому варто зупинитися¹⁸⁶). Канцелярія звертала увагу губернатора на те, що поруч її існували такі установи, що їхня компетенція не була розмежована з нею. Наприклад, 1. «учрежденная при оной провінціальной канцелярії слѣдственная надъ бывшими запорожцами комиссия нерѣдко требуетъ объясненій о тѣхъ людяхъ, кои по разнымъ претенсіямъ должны состоять подъ отвѣтомъ въ

¹⁸⁴) Дніпроп. крайарх. ф. канц. Новорос. губ., в. 112, № 3130.

¹⁸⁵) В нагороду за це воєвода Слав'янської провінції, підполковник Синельников просив губернатора Муромцева «собственный его (Стіни) зимовникъ избавить отъ трехрублевого оклада и отъ всѣхъ общенародныхъ нарядовъ и повинностей».

¹⁸⁶) Дніпроп. крайарх. ф. канц. Новорос. губ. в. 113, № 3158, стор. І.

той комиссії и канцелярія видитъ, что изъ числа оныхъ у нѣкоторыхъ по заключенію о винности имѣнія описаны, а какіе то описи, и кѣмъ цѣнены, и сколько, гдѣ и у ково чево описано, и кѣмъ то нынѣ состоящие на лицо хранитца, а также и какіе есть о томъ описаномъ имѣнії наставленія и позволенія тѣмъ людямъ ихъ имѣніемъ владѣть и какую должно по жительству ихъ земскому Правленію имѣть предосторожность сія канцелярія всего того обстоятельно не знаетъ. 2. Также учрежденная комиссія присылаетъ сюда запросы о выправкахъ по бывшей запорожской архивѣ разнятію принадлежащимъ документами производимымъ тамо дѣяныхъ дѣлъ, а во оной и архивы той въ принятіи нѣтъ. 3. Вступаютъ въ сію канцелярію отъ земскихъ комиссаровъ рапорты что остающіеся безъ наслѣдниковъ козацьи имѣнія ими, комиссарами, продаютца, по предложеніямъ комендантской канцелярії, а какъ оный велено продавать, треба ли прежде резолюціи отъ губерніи, или безъ оной и къ какой суммѣ тѣ деньги велено причислять (и причисляютьца) и есть ли что нынѣ на лицо также свѣдѣній о томъ нѣтъ. А какъ по справкамъ видно, что все такихъ дѣлъ управління по первоначальному здѣсь по разрушенію сѣчи заведенію теченія имѣли по комендантской канцелярії, то на всѣ тѣ случаи и должна она имѣть вѣрнѣйшее обстоятельство: какъ же всѣ таковыя дѣла принадлежатъ оной провінціальной канцелярії по земству и по обряду должного ей распоряженія, данъ указъ Новороссійской губернской канцеляріей» . . . «г-ну подполковнику Норову сообщить, и требовать, дабы благоволилъ всю бывшую запорожскую архиву¹⁸⁷) приказать тому у ково оная на рукахъ состоитъ по описи отдать правящему в сей провінції секретарскую должность войсковому товарищу Золотаревскому, а о вышеписанныхъ описныхъ имѣніяхъ сколько гдѣ чего именно имѣетца и кто при чемъ смотрителемъ находица прислать ему за своею рукою вѣдомость», і залишити у себе лише ті справи, що стосуються до комендантської посади. Із справ видно, що по «вѣдомости ево, Норова, за щетомъ находящегося при немъ казначеемъ капитана Потресова разной суммы состояло на лицо 79 754 р. 49¹/₂ коп., то благоволилъ бы прислать объ оной особую вѣдомость съ показаніемъ какіе были послѣ того мѣсяца приходъ и расходъ, и затѣмъ сколько на лицо . . . а сверхъ того по теченію же дѣлъ устатривается, что у него г . . . Норова в вѣдомствѣ имѣются конфискованные имѣнія бывшихъ здѣсь кошевого Кальнишевского, судьи Головатого и писаремъ

¹⁸⁷) Так виявляються перші кроки історії «Запорізької архіви» після зруйнування Січі.

Глоби, а также и другіе войсковыя принадлежности, яко то орудія, ружья, порохъ, и протчіе снаряды, то между тѣмъ представить В. Пр-ву и просить резолюціи что именно изо всего вышеписанного повелеть изволите впредь имѣть въ вѣдомствѣ и въ управленіи, по комендантской канцеляріи, и что по провинціи».

Не легко простежити долю майна запорізької старшини: вже в самий день атакування Січі Потьомкін, не ясно, з яких причин, наказував губернаторові Новоросійської губерні Муромцеву, таке: «Всѣ состоящіе нынѣ въ вѣдомствѣ Вашемъ по бывшему войску Запорожскому денежныя суммы, табуны и все прочее частныхъ людей (разрядка наша) имѣніе, вступившее в казенный секвестръ, имѣете . . . во всѣхъ публичныхъ сношеніяхъ именовать общимъ Запорожскимъ; по внутреннему же оныхъ имѣніемъ, употребленію, служащему единственно къ вашему свѣденію разумѣть оное по тѣмъ самымъ частямъ, от коихъ оное въ секвестръ вступило»¹⁹⁸). Через таке ставлення не легко виявити, за яку суму справді продано майно старшини: А. О. Скальковський писав, що за 29.912 карб.¹⁹⁹) З другого джерела можна відзначити, що р. 1780 прем.-майор Мерлін купив зимовник Калнишевського, на р. Кам'яниці, тодішнього Кизикерменського повіту, за 200 карб., і, разом із тим, на аукціоні, придбав його майно за 73 карб. 50 коп. На місці зимовника він заснував слободу Златоустинську. Ми бачимо, що за відомостями, поданими від Текелі, секвестровано 74.507 карб. 43 коп. старшинських грошей, та 56.446 карб. 82 коп. військових сум²⁰⁰): тут старшинські капітали відрізнено від військових. Разом тут маємо 130.954 карб. 25 коп., а тимчасом у височайшому наказі, на підставі рапорту князя Потьомкіна, 20 квітня 1776 р. читаємо, що після зруйнування Січі до скарбу прийнято «денежной казны, которая состоитъ теперь на лицо, 120.000 руб.²⁰¹); отже тут виділити з цієї загальної суми вартість приватного майна не можливо, а з першого наказу Потьомкіна ми бачили, що перемішано ці фонди не випадково. У всякому разі ясно, що ця сума, навіть коли б за саме старшинське майно взято 120.000 карб., — була занадто мізерна, порівнюючи до того, що мали окремі господарі.

Беручи на увагу цю суму, треба пам'ятати, що тут ми маємо не лише те, що здобуто через продаж конфіскованого майна, а

¹⁹⁸) Сборникъ военно-историч. матеріаловъ, вып. VI, ст. 36, № 35.

¹⁹⁹) Ист. Новой Сѣчи, т. III, ст. 199. (Дніпроп. крайарх., ф., канц. Новорос. губ., в. 161, № 5884).

²⁰⁰) П. Щербальскій. — Потемкинъ и заселеніе Новорос. края. Сборн. антроп. и этнограф. стат. о Россіи, кн. I, М. 1868, ст. 136.

²⁰¹) Сборникъ военно-историч. матер., вып. VI, стор. 74, № 62.

також і деякі випадкові суми, що переходили до скарбу: напр., із рапорту воеводи Слав'янської провинції, І. М. Синельнікова, р. 1777, 10 липня, губернаторові Муромцеву, видно, що разом із худобою старшинською була ще й інша худоба — «имѣніе остающееся безъ наслѣдниковъ послѣ смерти здѣшнихъ жителей», відумерле майно, а крім того, «безвѣстно бѣжавшихъ» і «ссылочныхъ». Все це тимчасово здали під догляд прап. Харевського²⁰²), потім передали до старшини Стіни і, кінець-кінцем, продали; звичайно, відокремити в цих сумах прибутку від продажу те, що належало за секвестроване майно старшини, а що, як «відумерле», вступило до скарбу, і зазначити всі ці градації за сучасним станом звідомлень дуже важко. Гроші ці, 120.000 карб., за пропозицією Потьомкіна, ухваленою від Катерини II, повернуто в міський капітал, що з нього «жители тѣхъ губерній на распространеніе домостроительства и торговли въ разсужденіи заселяемыхъ ими степныхъ почти мѣсть, съ вѣрнымъ для соблюденія казны залогомъ, за платежъ указныхъ процентовъ на основаніи учрежденій о банкахъ, займовъ пользоваться могли». Відсотки з капіталу призначалися на «строенія, содержаніе публичныхъ школъ, больницъ, и на другія до общаго призьрѣнія касающіяся учрежденія»²⁰³). Але 14 травня того ж таки року ми бачимо, що Катерина знов ухвалила нову пропозицію Потьомкіна щодо призначення цих коштів, а саме: з «поступившего въ секвестръ быв. запорожского имѣнія (сплачувати) кошовому по рублю, а прочимъ по полуполтинѣ на день. Остающееся же затѣмъ обратить по всей справедливости на удовлетвореніе разоренныхъ ими вѣрнопопавшихъ Вашихъ рабовъ, кои повинуются Божественному Вашему предписанію сносили буйства бывшихъ запорожцевъ безъ малѣйшого сопротивленія, ожидая избавленія своего отъ десницы Вашей и претерпѣвъ убытковъ болѣе нежели на 200.000 руб., коимъ и не оставлю я соразмѣрное дѣлать удовлетвореніе²⁰⁴). Як бачимо — тут уже ні слова про банк, а мова йде лише про компенсацію збитків і не нових пересельців, а людности, як можна припустити, колишніх Нової та Славяносербії, що найбільше потерпіли від боротьби за землі.

У А. О. Скальковського ми читаємо, що деяку суму — 29.912 карб. передано банкові, а згодом, р. 1787 її передано проектова-

²⁰²) Дніпроп. крайарх. ф. Новорос. губ. канц., в. 112, № 3130.

²⁰³) Сборникъ военно-историческихъ матеріаловъ, вып. VI, стор. 74-75, № 62.

²⁰⁴) Сборникъ военно-историческихъ матеріаловъ, вып. VI, стор. 80-81, № 69.

ному університетові²⁰⁵⁾. Це підтримує і В. Біднов, але додає: «до яких розмірів доходила ця сума, не скажемо»²⁰⁶⁾. Можливо, що з тих 120.000 карб., про які писав Потьомкін, коли роздали частину їх на компенсацію тим, що потерпіли від запорожців, і залишилося 29.912 карб., і їх передали міському банку. У всякому разі таке призначення цих коштів привело дослідника Запоріжжя В. Біднова до такого висновку: «оборонці козацької свободи на запорізьких землях прислужилися справі колонізації принадних для Москви степів не тільки персонально, заснуванням зимовників, а й капіталами своїми... Послуга, яку слабо підкреслювали всі дослідувачі минулого Степової України»²⁰⁷⁾.

Отака була доля майна запорізької старшини... Здебільшого воно загинуло, розвіялося, не залишило ні економічних, ні археологічних наслідків у країні.

На цьому я закінчу мою розвідку: в ній я хотіла лише висвітлити значіння реєстрів майна запорізької старшини, як джерела для дослідження соціально-економічної історії Запоріжжя. Як я вже зазначала, роля його в цьому куди ширша за ту, що, здавалося б, міг мати реєстр майна: тут із окремих розірваних рис, натяків, можна реконструювати, бодай не повно, але все ж досить яскраво картину життя у зимовнику, становища робітників, — якраз тих питань, що до нашого часу не були висвітлені в соціально-економічній історії Запоріжжя.

Цей опис вперше показав фактичну картину господарства в зимовниках запорізької старшини, наче світлина, знята раптом по декількох зимовниках: не все охоплює вона, але те, що потрапило до фокуса, передано точно. Можна поставити питання лише про те, оскільки важливе те, що зафіксовано, оскільки має воно історичне значення. І на це запитання треба дати позитивну відповідь: за це промовляє вже самий момент життя Запоріжжя, який зафіксовано на цій світлині: це той останній, кульмінаційний пункт в історії розвитку господарства Запоріжжя, момент найбільших досягнень, за яким почалася руйнація цього господарства і соціально-економічного ладу цілої країни.

Протягом XVIII століття Запоріжжя пройшло шлях швидкого соціально-економічного розвитку: з 1734 р., року повернення запоріжців та заснування Нової Січі, процес клясового розшарування козацтва, виділення козацької старшини, аналогічний тому процесові, що спостерігається в Гетьманщині, набу-

²⁰⁵⁾ Історія Нової Сьчи, III, 199.

²⁰⁶⁾ Атакування Січі. Літерат.-науковий Вісник, 1925, IX, ст. 60.

²⁰⁷⁾ Атакування Запор. Січі, Літерат.-науковий Вісник, 1925, ст. 60.

ває особливої інтенсивності. Старшина починає скупчувати в своїх руках землі, засновувати власні зимовники, з великими скотарськими та хліборобськими господарствами. Отакі міцні господарства вимагали й найманої праці, і наприкінці існування Запоріжжя старшинські зимовники являли з себе вже не хутори та пасіки поодиноких козаків похилого віку, а складні господарські одиниці з великими стадами різної худоби, з зерновим господарством, з ієрархією робітників різних категорій, з отаманами над чабанами та прикажчиками над сільськими робітниками, що їх наймали за певною умовою, і ці начальники, відповідно до тих великих цінностей, що їм довіряли, діставали досить велику платню. Між цими найманими робітниками не останнє місце належало і запорізьким козакам. Усі ці риси деякою мірою порушують схему М. Є. Слабченка про «павперний» стан робітників у Запоріжжі і наявність псевдородинних стосунків між господарями та аргатами. Все в житті Запоріжжя останніми часами його існування промовляє за складний економічний побут, за те, що Запоріжжя вже виходило із стадії натурального господарства, і перейшло до капіталістичного господарства.

Звичайно, головним нервом економічного життя тих часів Запоріжжя була торгівля. На перший погляд наш матеріал не дає прямих фактів для освітлення торговельних операцій старшини; це залежить цілком від його характеру: він подає лише те, що в певний момент було в господарстві. Але разом з тим можна сказати без перебільшення, що він має чимале значення і для торгівлі: інвентарі насамперед скотарських господарств свідчать, що вони були спрямовані не на задоволення власних потреб, а на широкий збут, всі ці стада та череди різної худоби годувалися для ринку. З другого боку в інвентарях верхівки старшини зазначено силу речей (як от полотна, різні тканини, фарфор, скло тощо), які потрапили на Запоріжжя з далеких країн, треба гадати, шляхом торгівлі, хоч не виключається можливість, що набували і як воєнну здобич. Про це свідчать ще більше складні грошові операції, що відбулися в реєстрі векселів та боргових розписок, знайдених разом із грошима готівкою у деякого із старшини, — усе це свідчить про напрямок, що позначався в господарстві Запоріжжя перед його зруйнуванням.

І все це, цей складний економічний побут відбиває наш реєстр, записаний руками людей, що, мабуть, вперше побачили запорожців не в бойовому оточенні, не на коні з рушницею та шаблюкою, а в звичайних обставинах сільського господарства, в затишних зимовниках, з набитими різним скарбом коморами,

з тихими пасіками, з цілою ієрархією різних служників. Багато чого вони, мабуть, не зрозуміли в цих складних, нових обставинах, але дещо впадало в очі своєю подібністю до вже відомих, звичних форм, і в описах господарства козаків, що їх майже протягом ста років після зруйнування Січі вважали історики, за Скальковським, за зразок рівності та братерства, несподівано являлись такі терміни, як «панський будинок», чи «чорна хата» для «челяди». Запоріжжя, що почалося як спілка людей, що шукали волі і тікали від клясового пригнічення, кінцецькінцем, висунуло свою власну буржуазію, заможну, впливову, що скупчила у своїх руках і великі скарби і політичну владу. Звичайно, тут не має та й не може відбиватися динаміка клясової боротьби тих часів на Запоріжжі: матеріал подає лише один момент, але, безперечно, тут багато фактів підкреслюють наявність тої матеріальної бази, яка неминуче викликає клясову боротьбу.

Шукання нових торговельних шляхів спонукало російську торговельну буржуазію захоплювати нові країни: виконуючи замовлення цієї буржуазії російська держава всіма способами підтримує інтереси російського торговельного капіталу. З середини XVIII ст. поступінно захоплює російський торговельний капітал Гетьманщину, Слобожанщину і швидко скупчує торгівлю в руках великоросійського купецтва. Українське купецтво не могло витримати боротьби з ним: на боці російського капіталу були й урядова підтримка, і більший капітал; українське купецтво не могло конкурувати з ним: воно примушене було змінити звичні ринки збуту на російські порти, сплачувати мита, відмовитися від торгівлі тими товарами, які стали монополією російського скарбу. Разом з торговельним капіталом посувається на Україну російське землеволодіння: російські урядовці дістають землі від уряду, купують земельні дачі, і на Україні утворюються великі кількістю та розміром маєтки російського шляхетства. Захоплення родючих українських земель представниками російського капіталу ще збільшує тягу верхівки російського уряду на південь, до Чорноморських портів. Поміщика другої половини XVIII ст. чимраз більше цікавить питання про збут збіжжя та про закордонний ринок. Постає природне намагання знайти вигідніший продукт: жито, що сіяти його було найзручніше, не мало збуту за кордоном, а пшениця, що на неї завсіди був попит, сливе не родила в середній Росії, а там, де вона давала великі врожаї — на Україні, не було портів, щоб збути її ²⁰⁸).

²⁰⁸) Див. «отвѣты на экономическіе вопросы по Слободской провин-

Таким чином всі інтереси вели на південь, до Чорного моря, з його портами, до південних степів.

Але тут на заваді стояло Запоріжжя, яке міцно тримало в руках і степи, і ключі від чорноморської торгівлі. Оскільки велике місце в економіці Запоріжжя належало торгівлі, свідчить те, що мито з купців та оплата перевозів становили головну статтю прибутків коша. Запорізька старшина була водночас не тільки керівною верхівкою, а також і осередком торговельної буржуазії країни, в руках якої були найбільші капітали. Беручи постійну участь у всіх торговельних справах Запоріжжя, вона енергійно відстоювала «вольності» запорізькі в галузі торговельних прав та пільг, надсилаючи депутації до Петербургу, намагаючися зберегти в своїх руках посередництво між Туреччиною та Росією та забезпечити вивіз продуктів власного господарства. Але боротьба була не рівна: російський уряд не охоче давав згоду на ці пільги, та запроваджував нові й нові митні податки, на користь представникам російського капіталу. З другого боку запорізька старшина тепер, в другій половині XVIII стол. вже добре розуміла цінність родючих земель, і не тільки визискувала податки з численного запорізького поспільства, а також широко засновувала власні господарства. А як раз оці землі й приваблювали російських колоністів. З самого моменту заснування Нової Січі почалося захоплювання запорізьких вольностей російським урядом, для ландміліцьких полків, та різних залог. Заснування сербських колоній на запорізьких землях висунуло проти Запоріжжя бар'єр озброєних поселень, і бодай вони не виправдали всіх надій, що на них покладала російська держава, вони багато сприяли посуненню російської колонізації на південь; це остаточно закріпило заснування Новоросійської губернії на загальній російській засадах, яка охопила наче лещата запорізькі вольності. Марно слали запорожці своїх депутатів до Петербургу, доводячи своїх прав на землі, марно озброєною рукою намагалися вони зупинити ворожу займанщину. Переможний наступ російського торговельного капіталу йшов далі й далі на південь, до Чорного моря, і запорізькі кордони були безсилі затримати його рух. Кучук-Кайнарджійський мир віддав російській державі землі, які оточували Запорозькі вольності, і зробив існування Запоріжжя, навіть як воєнного заслону, зайвим. Загубивши своє значення воєнного форпоста воно залишалось лише єдиною перешкодою на шляху торго-

ці Изюмской пров., Ахтирской, Острогжской, Сумской»: Труды Имп. Вольно-Экономическ. Общества 1768 р., ч. VIII, ст. 76, 115, 136, 164, 203.

вельного капіталу до Чорного моря — і 4 червня 1775 року його було зруйновано. Маніфест 1775 року виразно формулював ті причини, якими уряд пояснював зруйнування Січі: надмірне зростання людности, яка тікала з закріпачених частин імперії, заведення власного хліборобства, а головне — загроза торгівлі, яка могла б розвиватися «кь позавидованію всего свѣта», як би не перешкоджали запорожці...

Ось цей момент і зафіксовано на наших світлинах.

Д О Д А Т К И

РЕЄСТРИ МАЙНА, ОПИСАНОГО У ЗАПОРІЗЬКОЇ СТАРШИНІ ПІСЛЯ ЗРУЙНОВАННЯ СІЧІ Р. 1775 ²⁰⁹⁾

Опись дому вещамъ и денгамъ бывшего кошевого Калнишевскаго.

Звание вещей Число оныхъ

Домъ объявленнаго кошеваго состоитъ из одной теплой горницы с комнаткою; в сеняхъ оного дому приделан чуланъ; неподалеку от него есть кухня, у которой поставлена бочка с солью;

в горнице оказалось вещей:

Столъ деревянной с тремя ящиками	1
На оном послан коверъ гарусной	1
Лавки покрыты ветхими коврами;	
Кресель кожею обитых	2
Образовъ большихъ без окладовъ на холстине писанных и поставленных на стѣне	5
Средних и малых, в томъ числе за стекломъ одинъ	32
Образовъ малых финифтовых в коем числе одинъ оправленъ серебром	2
Медных малых	4
Крестъ малинкой оправленъ серебромъ, за стекломъ	1
Крестовъ кипарисных резных малых же	2

²⁰⁹⁾ Дніпроп. крайарх. фонд канцелярії Новоросійської губерні, в'язка 105, № 3130. Я друкую їх зберігаючи мову, правопис, порядок у кожному описі, але, як видно з зазначених аркушів, за певною системою: всі описи майна Калнишевського, Глоби та Головатого, розкидані по різних аркушах справи, я об'єднала, щоб полегшити дослідникові роботу над ними. Крім того, я відкинула повторення кількості предметів: в тексті кожне число повторювалося двічі: спочатку словами, а при кінці рядка — цифрами. Перше зазначення словами я не друкую, як зайве (напр., ковер гарусный одинъ).

в ящикахъ:

Образъ шитой на атласе золотомъ и серебромъ	1
Образовъ новыхъ написанныхъ на дереве	4
Образовъ за стеклами	2
” на дереве написанныхъ безъ стекла	9
Стеклянныхъ неболшихъ лампадъ	3
Библии	2
Неболшихъ зеркалъ	2
Часы деревянные стенныя	1
Статуя деревянная вызолоченная на ношкахъ	1
Патретовъ писанныхъ на холсте цесаревича Павла Петровича	3
Гибсовой портретъ императрицы Елисаветъ Петровны ²¹⁰⁾	1
Календарь печатной столетней ²¹¹⁾ на холстине	1
Пистолеть разныхъ калибровъ	12
Ружье турецкое длинное	1
Кинжал турецкой оправленъ серебромъ	1
Трубка подзорная в коженомъ чехле	1
Аршинъ железной	1
Штофовъ стеклянныхъ внутри с распятіями	2
Стальная цепочка	1
Платковъ бумажныхъ	6
Шелковыхъ	2
Рушниковъ шитыхъ бумагою	5
Колпакъ спальной бумажной	1
Лентъ широкихъ голубыхъ кусочковъ	5
Баначка оловянная с терлакомъ	1
Пороховая проба сталная	1
Петлицъ малиновыхъ шелковыхъ на шубу	6
Тасмы малиновой на шубу аршин	6 ^{1/2}
Кисти к шубе малиновыя	1
Тесмы пунцовой шелковой аршин	12 ^{3/4}
Шумова головка	1
Серебряныя паски и сабля с кистми	1
Щоты костенныя	1
Келепень железной на камышевой трости	1
Цевачка серебра	1
Страусово яйцо оправленно медью	1
Блюдь оловянныхъ болшихъ и малыхъ	32

²¹⁰⁾ У другому опису зазначено, що це портрет Катерини II.

²¹¹⁾ У другому опису зазначено, що це не календер, а «эблематическая картина».

Тарелокъ глубокихъ и мелкихъ	73
Оловянной рукомойникъ з блюдомъ	1
Серебряная мисочка безъ одной ручки и бес крышки	1
Чарокъ серебряныхъ водочныхъ разныхъ	6
(ис которыхъ при отезде кошевого ему отдана одна)	
Чайная серебряная ложичка	1
Фарфоровыхъ саксонскихъ кружичекъ з блюдечками	16
Подносозъ жестяныхъ лакированныхъ	2
Медныхъ подносозъ	4
(ис каковыхъ в дорогу отданъ одинъ)	
Кременныхъ водочныхъ кружичекъ	2
Серебряной приборъ к ледунке	1
Стаканчиковъ стеклянныхъ хрустальныхъ в футляре	6
Безъ футляра болшихъ и малыхъ	6
Рюмокъ хрустальныхъ	9
Бакаловъ хрустальныхъ	2
Стакановъ хрустальныхъ белыхъ среднихъ	2
Турецкое ружье	1
Сабля	1
Медныхъ литавръ на железныхъ подставленныхъ ношкахъ	2
Палниковъ пушечныхъ	2
Пирночей разныхъ болшихъ и малыхъ	22
(По приказанію Е.-Пр-ва г. ген. пор. П. А. Текелія отправлено к сек. м. Пузыревскому).	
Мешокъ пороху	1
Пика	1
Священныхъ книгъ разныхъ	4
Чайниковъ медныхъ	2
На кровати ветхой коверъ	1
Печать медная	1
Шеровары краснова сукна	1
... голубова	1
Башлыкъ суконной дикова цвету	1
Кирейка суконная красная поношенная	1
(По присланному от его высокопревосходительства Петра Аврамовича Текели регистру отдано в дорогу кошевому бывшему).	
Шлафоръ каламенковой	1
Поношенная суконная голубая кирейка	1
Кафтанъ суконной дикова цвету	1
Скатертей в томъ числе новая одна	2
Салфетокъ старыхъ	32
Полотна салфеточного аршина	4
Рубахъ мускихъ	6
Портковъ	2

Чайных салфетокъ одна белая, а другая цветная	2
Ножей столовых с вилками парь	18
Без вилокъ	6
Шендаловъ медных болших	2
Малинкой	1
К нимъ медныя щипцы	1
Погребецъ пустой	1
Шкапъ зеленой стеной	1
Кровать деревянная	1
Скрынечка малинка окована железом	1
Сундучокъ с пряными кореньями	1
Болшой медной котель	1
Ружей старых разных сортовъ	3
Старой пистолетъ	1
Два футляра с ножами и вилками серебряными дутыми черенками	24
Полотна шлюнскова остатокъ	1
Клеенка для покрышки на столъ	1
Красныхъ сафьянныхъ малинкихъ кошиковъ	2
Казачьихъ седель	16
Турецких	3
Старыхъ бавуловъ обитыхъ кожей	3
Медныхъ кострюль	2
Кострюльныхъ крышекъ	5
Медной горшокъ	1
Медной тась	1
Оловянная миска	1

Кушелецкова куреня в первой кладовой
каморе

Образъ преображения господня с серебряною и позолоченною оправою	1
Образъ успения богородицы с позолоченою оправою и с мощами	1
Образъ печерския богородицы	1
Бочки пороху	2
Пороху же мешка	2
Штук свинцу болших и малых	18

(По вышеобъявленному приказанию отправлены в артиллерискую команду).

В той же каморе в сундуке под №1

Шуба на куньем меху покрытая парчею	1
Шлафаръ на черныхъ смушкахъ покрытъ малиновымъ плисомъ	1
Кирейка на сивыхъ крымскихъ смушкахъ покрытая зеленымъ бархатомъ с серебрянымъ приборомъ	1
(По присланому от его превосходительства господина генерала майора Викентия Викентьевича фон Райзера реестру отданы в дорогу кошевому Калнишевскому).	
Кирейка на лисьемъ меху покрытая зеленымъ сукномъ с золотымъ узинкимъ позументомъ	1
Шуба на лисьемъ меху покрытая чернымъ бархатомъ с серебрянымъ приборомъ	1
Шуба полская на лисьемъ меху покрытая плисомъ малиновымъ с черными крапинками	1
Шуба на лисьемъ горловомъ меху покрытая малиновымъ сукном и обложена золотымъ узинкимъ позументомъ	1
Шуба на лисьемъ подбрюшномъ меху покрытая березовым сукномъ и опушена собольими хвостами	1
Кирейка на волчьемъ меху покрытая темноглубымъ сукном	1
Плису малиноваго кусокъ мерою неизвестно и потому запечатан с обоихъ концовъ печатью полковника Петерсона	1
Малиноваго бархату початыхъ штучки запечатаны тое же печатью	2
Парчи золотой по голубой земле штучка запечатана тое же печатью	1
Два сталныхъ панцыря ис коихъ одинъ с нарукавниками и с наголовником и другой простой	2
Полуатласной полосатой волоской кафтанъ стеган на бумаге	1
Четыре полки сивыхъ крымскихъ барашковъ в томъ числе одинъ лапчетой	4
Потебенекъ или полукъ к седлу коженыхъ крымскихъ	20
Красныхъ турецкихъ сафьяна	4
Чорной	1
Лукъ с сайдакомъ оправленной серебромъ с стрелами	1
Лукъ с простымъ сайдакомъ и зъ стрелами	1
Конские турецкие старые рондики оправлены серебромъ	1
Лука	4
Старой парчевой чехол на колчакъ	1
Саки суконныя на пистолеты	1

Три пары сапоговъ ис красного сафьяну ис коих одна пара вышита золотом	3
Сайдаковъ с серебряною крымскою позолоченою оправою Черкесских седель с серебряною вызолоченою оправою у коих крылья вышиты золотомъ	2
Турецкое седло с серебряною оправою покрытое парчею	2
Крышекъ на потники красных сафьянных	1
Золотых петлицъ на шубу прибор	2
Резных кипарисных крестов	1
Вырезанной из середалика крестик	4
Трость камышевая оправлена серебромъ	1
Волчья шуба покрыта серонемецким сукномъ	1
Волчья шуба покрыта песочнымъ сукномъ с шелковыми петлицами	1
Лисья шуба покрыта кофеиннымъ сукномъ з золотымъ позументом	1
Винчура из черных смушков подбита тхарями	1

Въ той же каморе в сундуке под № 2-м

Сундукъ под № 2-м по словесному приказанию его высокопревосходительства господина генерал порутчика и кавалера Петра Аврамовича Текелли отослан на дорогу порожней к бывшему кашевому Калнишевскому, а бывшия во оном вещи переложены в сундукъ под № 1-м.

Жолтой штофной кафтанъ и к нему черкеска обяринная зеленая пара	1
По выше объявленному резстру отосланы бывшему кашевому Калнишевскому.	
Кирейка вишневаго сукна с обыкновеннымъ золотымъ приборомъ	1
Двуличной гарнитуровой кафтан и к нему черкеска гарнитуровая же пара зеленая	1
Черкеской обяринной кафтан	1
Кафтан штофной по желтой земле и к нему обяринная черкеска белая пара	1
Черкеска малиновая плисовая	1
Кафтан обяринной оранжевой (один) и к нему черкеска суконная оранжевая обложена серебрянымъ позументомъ пара	1
Голубой штофной кафтан и к нему белая черкеска суконная с узинким золотымъ позументом пара	1

Вишневой гарнитуровой кафтанъ и к нему дикая суконная черкеска з золотымъ позументиком	1
Вишневой грызетовой кафтан и к нему черкеска из рытова кафейнова бархату подбитая голубою тафтою пара	1
Остаточекъ голубово бархату тканой з золотомъ аршин	1 ^{1/4}
Розоваго бархату аршина	4
Голубова штофу от старова платя за печатью подполковника Селиверстова свертокъ	1
Новой парчи свертокъ за тое жъ печатью	1
Повода жолтыя шелковыя тканья з золотомъ	1
Синая шолковая турецкая скатерть тканая з золотомъ	1
Ножикъ крымской	1
Перчаток замшевыхъ ис коих одни вышиты золотомъ черныя а другия малиновыя	2
Бархатныхъ сумочекъ вышитых золотомъ	3
Поесовъ турецких один малиновой шолковой, а другой парчевой дикой	2

Въ сундуке подъ № 3-м лежат мешки с серебряною манетою под нижеследующими №

№ 1 рублевъ	1000 р.	№ 13 рублевъ	1000 р.
№ 2 рублевъ	1000	№ 14 рублевъ	132
№ 3 рублевъ	1000	№ 15 рублевъ	20
№ 4 рублевъ	689 40 к.	№ 16 рубли	184 25 к.
№ 5 рублевъ	999 50 к.	№ 17 рублевъ	830
№ 6 рублевъ	1000	№ 18 рублевъ	400
№ 7 рубли	803 88 к.	№ 19 рубли	142 40 к.
№ 8 рублевъ	1000	Да сверхъ оного в сем мешке лежит	
№ 9 рублевъ	1000	полуторалевов	
№ 10 рублевъ	1000	турецких	96
№ 11 рублевъ	1000	№ 20 рублевъ	96
№ 12 рублевъ	518		

Итого во ономъ сундуке во всех мешках рублей 13816 р. 43 к. и 96 турецких полуторалевов

В 1 же каморе в сундуке под № 4

Поеса верблюжей шерсти	2
Поесъ фиалетовой сырцовой	1
Погонъ зеленой шелковой к пистолетам	1
Красная суконная на седло подушка шитая серебром	1

Валтрапъ на черкеское седло серинкова сукна шитой золотомъ и серебромъ	1
Красной суконной гусарской чепракъ обложенной в два ряда позументом, старой	1
Серинкова сукна остатокъ за печатью полковника Петерсона, тоже синева сукна за тою жъ печатью	1
Красной суконной на черкеское седло валтрапъ вышитой золотомъ	1
Чехоль на калчанъ дикова сукна подбитъ жолтымъ отласомъ и обложанной золотымъ позументомъ	1
Зеленой суконной валтрапъ с серебрянымъ позументомъ	1
Старой децкой тафтяной шлафоръ	1
Розовой тафтяной платокъ вышитъ серебромъ	1
Платковъ шелковыхъ разныхъ цветовъ	5
Бумажныхъ новыхъ	12
Старья красная суконная чушки обложены золотымъ позументомъ	1
Чушки красного ж сукна новья вышиты золотомъ	1
Два лоскутка голубого сукна в обеих по примеру аршинъ	1 1/2
Остатокъ алова сукна за печатью полковника Петерсона	5
Лоскутковъ разныхъ бархатныхъ і суконныхъ запечатать жъ малиновова отласу аршин	5
Старыхъ позументовъ золотыхъ и серебряныхъ за печатью, в платке	

В той же каморе в сундуке под № 5-м

Двуствольныхъ пистолетъ пара	1
Турецкой пистолетъ с оправой серебряною	1
Турецкихъ кинжаловъ с костеными черенками	2
Шашка донская	1
Сабель с серебряною оправой местами	3
Сабля с стальною оправой	1
Кинжалъ турецкой простой	1
Штуцеръ турецкой	1
Кинжалъ с костенымъ белымъ череномъ	1
Казацкихъ ружей простыхъ	8

Въ той же каморе в сундуке под № 6-м

Фламского полотна непочатые штуки	2
Тесмы к полатке в мешке за печатью полковника Петерсона	
Сафьяновъ красныхъ	25
Жолтой	1
Черной	1

Во оной же каморе лежать на земле в мешках мелкия денги медныя за их ерлыками, а за печатью полковника Петерсона под нижеследующими №

№ 1	} 98 руб.	№ 12	36 руб.
№ 2		№ 13	33 "
№ 3	20 "	№ 14	36 "
№ 4	20 "	№ 15	36 "
№ 5	30 "	№ 16	36 "
№ 6	40 "	№ 17	15 "
№ 7	21 "	№ 18	20 "
№ 8	9 "	№ 19	40 "
№ 9	30 "	№ 20	30 "
№ 10	30 "	№ 21	50 "
№ 11	40 "		

Из оныхъ денегъ по насланному отъ его превосходительства г. генералъ майора Векентия Векентиевича фонъ-Райзера ордеру с повеленіемъ его высокопревосходительства господина генералъ поручика и кавалера Петра Аврамовича Текелии за удержанные бывшимъ кашевымъ атаманомъ Калнишевскимъ валы деньги частнику цехановскому Казимиру Бургатскому отпущено 682 рубли 35 копеекъ, с коихъ и расписка с него взята.

№ 22	20 руб.	№ 25	35 руб.
№ 23	20 "	№ 26	20 "
№ 24	20 "	№ 27	14 руб. 77 коп.,

ис коихъ выдано по вышеобъявленному повеленію в добавку 682 рублямъ 35 копеекъ 12 рублей 35 копеекъ, и за темъ осталось 2 р. 42 коп.

Итого медныхъ денегъ в вышеписанныхъ мешкахъ при свидѣтельствѣ оказалось 799 рублей 77 копеекъ, а за выдачею 682 рублей 35 коп. осталось на лицо . . . . . 117 р. 42 коп.

Въ той же каморе въ сундучкѣ подъ № 4-мъ мѣдныхъ денегъ въ мѣшкахъ за ихъ ерлыками а за печатью полковника Петерсона:

№ 1	24 р. — к.	№ 6	20 р. — к.
№ 2	20 " — "	№ 8 ²¹²⁾	23 " — "
№ 3	10 " — "	№ 9	28 " — "
№ 4	40 " — "	№ 10	7 " — "
№ 5	13 " 81 "		

²¹²⁾ Тут явна помилка переписувача: пропущено № 7, і тому в підсумках розбіжність: підсумок поданих чисел — 185 карб. 81 коп., а зазначено, що було в скрині 205 карб. 84 коп. себто в мішку № 7 було 20 карб.

Итого во ономъ сундуке медныхъ
денегъ во всѣхъ мешкахъ . . . . . 205 рублей 81 коп.

Въ той же коморе в окованномъ подголовке²¹³⁾ подъ № 8 въ мешкахъ за печатью полковника Петерсона серебрян. денегъ:

№ 1 рублевъ . . . . . 111 р.
№ 2 рублевъ . . . . . 187 р.
во ономъ же мешке лежить 52 тынфы и 3 лева
№ 3 295 рублевъ, ис коихъ выдано 130 рублевъ и
затемъ осталось на лицо . . . . . 165 р.

По словесному приказанію его высокопревосходительства ген. пор. и кавалера Петра Аврамовича Текели священнику Василию Могеровскому за издержанные имъ на надобности бывшего кошевого Калнишевского церковные деньги выдано 130 рублевъ под росписку войскового товарища Василя Могеровского.

№ 4 рублевъ . . . . . 184 р. 60 коп.

Итого во оныхъ мешкахъ при свидѣтельствѣ оказалось серебрянныхъ денегъ 777 рублевъ 85 коп. за выдачею 130 рублевъ
рублевъ 647 р. 87 коп.
52 тынфы,
3 лева.

В той же коморе в сундуке под № 9:

В мешке безъ номера с ледунки и сабли лом серебра
Мускихъ рубашекъ из разнаго полотна 30
Рушниковъ 24
Полотна рускова штукъ 7
Колпакъ спальной шитой по голубому гарнитуру
золотом и серебромъ 1

В той же коморе въ шкатуле под № 10 серебряныхъ и золотыхъ денегъ в мешкахъ подъ номерами:

№ 1 рублевъ . . . . . 232 р. 50 к.
№ 2 Серебрянныхъ рублевъ . . . . . 200 р. 50 ко

²¹³⁾ Оной подголовникъ по словесному приказанію его высокопревосходительства господина генераль-поручика и кавалера Петра Аврамовича Текели отосланъ порожней бывшему кошевому Калнишевскому, а бывшіе во ономъ мешки з деньгами переложены в большой мешокъ подъ № 8, который и запечатанъ полковника Петерсона печатью.

№ 3 В кошелке вышетома серебромъ одна цесарская золотая медаль, одинъ имперіалъ, два полуимперіала, одинъ російской червонной и пять турецкихъ.

№ 4 Полуторалевовъ турецкихъ 12
левъ 1
цесарскихъ ефимковъ 2
а в немъ же положенъ маленькой мешочокъ в которомъ
завернуты
турецкихъ паралей . . . . . 120.

В той же коморе сундукъ подъ № 11 с разными письмами: отосланы для разобранія оныхъ писемъ к господину коменданту подполковнику Норову.

В той же коморе сундукъ с сахаромъ подъ № 12.
В той же коморе закупоренная бочка с сахаромъ 1

Кушелецкого куреня во второй коморе:

Кинжаловъ турецкихъ с медною оправою 2
Мушкатонъ з железною оправою 1
Ружье охотничье с медною оправою 1
Козачьихъ ружей 2
Сабли 2
Трокъ полушолковой 1
Безмень железной 1
Пороховой рожокъ з двумя сафьяновыми сумачками 1
Мисакъ оловянныхъ скръшками 2
Салатныхъ блюда 2
Оловянное старое блюдо 1
Тарелка такая жъ 1
Свинцу кусокъ 1
Старое оловянное блюдо бес краевъ 1
Писталетъ в медной оправе съ сафьяновыми олстредми
пары 2
Уздъ ременныхъ 2
Паперсть наборная зъ змеиными головками 1
Турецкия стремяна 1
Свяска зайчьихъ шкурокъ 1
Старая сабля 1
Треногъ конскихъ ременныхъ 15
Куницъ 6
Смушковъ крымскихъ сивыхъ 18

Черных	18
Белыхъ	12
Выдры	4
Лисицъ деланныхъ	15
Хвостовъ лисьихъ свяска	1
Подметокъ под седла войлочныхъ	3
Погребецъ с шестью штофами	1
Перьяных подушокъ	3
Погребцовъ болшихъ и малыхъ порожнихъ	4
Воску болшихъ и малыхъ круговъ	5
Сундукъ съ сахаромъ запечатанъ	1
Погребецъ, в немъ болших штофов шесть, малинких четыре, рюмокъ болших две, малинких три, поднось рогавой съ серебряною оправою	1
Закупренная бочка съ сахаромъ	1
Медвежьих шкур	2
Узть ременныхъ	5
Недоузтковъ	3
Переметная сумы, в одной половинка насыпано кофию, а в другой лежит синей китайки аршинъ	5
Разныхъ шерстяных ковровъ и попонъ	10
Наметъ на седло шерстяной	1
Кафтанъ русской полуатласной стеганой на бумаге	1
Полокъ лисьихъ две, ис коихъ, одна лапчатая, а другая брюшковая	1
Одеяло из лисьих хвостовъ покрыто выбоикою	1
Подушокъ суконных на седло	2
Уборъ старой конской плетеной ременной с шолковыми кистями	1
Ремни на уздечку	1
Сафьянные новые сапоги	1
Красной кожиной патникъ	1
Сахару в сундуке головъ	20
Плису малиноваго цвету аршинъ	1 ¹ / ₄
Шліонського полотна штуки	1 ¹ / ₂
Скатерть шитая бумагаю	1
Рушниковъ шьтых бумагою	5
Мускихъ рубахъ	22
Белае холшевое покрывало конское	1
Кирей суконных галубыхъ	2
Две свиты ис коих одна галубаго, а другая фиалетоваго сукна	2
Четыре бочки сырцу меду ис коих одна неполная	4
Катель медной присланной от генералъ аншефа и кавала	

лера Григорія Александровича Потемкина, в нем лою говежьего половина	1
Черныхъ козловъ выделанныхъ	4
Мешокъ съ сыромятными ремнями	1
Сукна василковаго простаго половина по обеимъ концамъ запечатано	1
Холста толстова простаго по показанию казака Герасима Чорного, у котораго ключъ былъ от оной каморы, аршинъ	1300 ар.
Одеяло выбойчатая стеганая на бумаге	1
Котлов медныхъ { болшихъ	2
{ малыхъ	2
Бумажной хлапчатой матокъ нитокъ	1
Кирейка волчьа покрытая галубымъ сукномъ с петлицами тогожь цвету	1
Шуба баранья черная	1
Поношеная кафтанъ песочного цвету с узинкимъ залотымъ позументом	1
Поношенной зеленой грезетовой кафтан подбитъ байкой	1
Кафтанъ кирпичного цвету обложен золотымъ шнуркомъ	1
Кирей летнея с питлицами шолковымі зеленая	1
Шаровары голубыя суконныя	1
Сабель казачьихъ	2
Писталеть пара с олстредми	1
Капишонъ суконной оливковой	1
Шуба баранья черная	1
Оловяннае блюда	1
Тарелка	1
Сапоги красные казачьи	1
Рубахъ	7
Войлоковъ седельныхъ	3
Бурка черная всключная	1

Второй оного Калнишевскаго домъ, что на предместьи, разделенъ на три двора

Въ первомъ дворе

Теплая горница с комнатою съ сенми и на противъ чуланъ, во оной горнице образовъ писанныхъ разной величины	20
Болшихъ в рамкахъ картины	2
Полатка болшая с полами	1

Шишокъ полоточныхъ	5
В сеняхъ подситку полбочки	1/2 бочки
Уздъ ременныхъ с уделами	20
Пара писталетъ съ серебряною оправою	1 пар
3 железною пара	1 пар
Казачьихъ ружей	25
Конскихъ ременныхъ путалищей	15
Казачьихъ арчиговъ	9
Казачье седло съ серебряною оправою	1
Папонъ простыхъ суконныхъ	6
Шинь железныхъ	8
Старыхъ изломанныхъ котловъ	6
Сукна прастова серого кусочка	2
Пестрыхъ мешинъ	2
Белая	1

Та во же двора в сараи

Четверомесныхъ поезжаныхъ колясокъ	2
Фурмановъ	5
Парусинной для кухни шетер	1
Хамутовъ ременныхъ со всемъ приборомъ	20
Казачьихъ седелъ со всемъ приборомъ же	17
Шлеи к припрежамъ	15
Папонъ конскихъ с падпругами	26
Муштуковъ ременныхъ	4
Уздъ	2
Важжей ременныхъ	17
Полстеи суконныхъ	20
Сала караваевъ	9
Шор ременныхъ	8
Неводъ	1
На ономъ же двору кухня съ сенми канюшня о двадцати двухъ стоилахъ. Во онои лошадей	14

Во второмъ дворе

Теплая светлица съ сенми и к ней приделана каморка, погрибъ дверми на улицу.	
В немъ вина простаго бочки	2
Дехтю	4
Уксуса боченакъ	1
Вина слаткова бочка на исходе	1
Кубикъ медной с крышкой	1
К нему трубница деревянная с медною трубою	1

В третьемъ дворе

Люцкая изба съ сенми	1
Сарай в немъ муки арженой четвертей	40 чет
Овса в куляхъ четвертей	30 чет
Овса бочки	22
Муки { в куляхъ четвертей	10
{ бочек	10
Пшена бочки	2
Рагожь	170
Фуръ воловыхъ	14

В земле закопаной соли в пяти ямахъ по объявлению над оными зрителя возов около 50 воловьихъ четверныхъ.

Сия опись учинена нами обще с определеннымъ при насъ бывшей сечи судьей Андреемъ Насакиным, с которымъ мы свидѣтельствуемъ чрезъ сие, что у вышереченного кашеваго атамана Калнишевскаго, как вещей такъ и денегъ более нами не найдено в чемъ и подписуемся.

Полковникъ Иванъ Петерсон, Подполковникъ Алексей Селиверстов, Капитанъ Алексей Потресов.

Въ место судьи Андрея Носакина за незнаниемъ его грамоты по его приказанію войсковый канцеляристъ Данило Римаевъ к сей описъ руку приложилъ.

Опись о найденныхъ деньгахъ и вещахъ в церкви сечовой а сколько оныхъ и кому принадлежительно явствуетъ ниже:

Кошевого в большомъ сундуке мешки:

1	550 р.	7 Турецкими левами считая	
2	411	каждый левъ въ 60 к.	120
3 Ефимками голландскими	182	8	1000
4	850	9	1000
5	1000	10	655
6	1000	11	917
		12	1000

Из того числа вынято и отдано на прогонъ майору Пузыревскому когда повезли кошевого 166 р. 67 к.

13	1000
14 Рублями 250, да ассигнаціями на 750 р., итого	1000
15	930
16	1000
17	1660

Польского шляхтича Якубовского заарестованны кошевымъ, что и на ярлыке поставленному отъ кошевого значить.

18	1000	26	1000
19	996	27	1000
20	970	28	880
21	500	29	1000
22	500	30	1000
23	1060	31	1000
24	1050	32	1000
25	1000		империалами 3185

С того числа отдано по ордеру кошевому 106¹/₂ империаловъ.

Червонцевъ голанских 294 а на рубли считая каждый в два рубля 70 коп. . . . . 785 р. 80 коп.
Отданы по ордеру кошевому.

Двойныхъ галанскихъ червонцев 14, а на рубли считая каждой въ 2 р. 10 коп. отданы по ордеру кошевому . . . . . 75 р. 62 к.

Одинъ галанской пятичервонный, а на рубли по тому же курсу отданъ кошевому, по ордеру 13 р. 50 к.

Два рублевыхъ российскихъ денегъ отданы по ордеру кошевому . . . . . 20 р.

Турецкихъ фонъ-дукли 60, а на рубли считая каждой в 2 р. 25 коп. натурою 135

Рублевыхъ российскихъ восемь съ того числа отдано кошевому пять . . . . . 8 р.

Одинъ десятичервонной галанской по выше-означенному курсу отданъ кошевому 27

Итого денегъ: . . . . . 32.488 р. 90 к.

Да сверхъ того в томъ же сундуке положено вещей:

одни золотые часы обсыпаны бриллиантикомъ новые.
Двое часовъ старыхъ золотыхъ французскихъ
Одны часы аглицкие томпаковые
Одни часы золотые плоские (отданы кошевому)
Двое часовъ турецкихъ серебряныхъ
Табакирка большая золотая одна
Другая жъ золотая маленькая
3 часовъ корпусъ серебряной пустой одинъ

Вещи которые состоятъ не в сундуках а, именно,

Фузия адна тулсоки работы в футлере
Руже одно турецкое з золотою насечкою и приклад окованъ серебромъ
Другое турецкое з серебрянными скобками, а стволь с насечкою серебряною,
Третье турецкое короткое простое одно
Длинное турецкое красного железа простое адно
Два казацкие простые

С а б л и

- 1 оправленная серебромъ турецкая окладенная по местамъ камушками
- 2 оправлена серебромъ с насечкою золотою по железу, что называется табанъ, отдана по ордеру кошевому
- 3 новсе ножны серебромъ кованы; отдана по ордеру кошевому
- 4 з зелеными пѣхвами окована серебромъ
- 5 бошняцкая окована серебромъ
- 6 турецкая окована железомъ
- 7 персидская окована по местамъ серебромъ
- 8 полская сабля серебромъ окована

В сундуке беломъ дощатомъ вещи

Два образа на финифте четвертные ничемъ неокованные
Адинъ уборъ конской медной вызолоченой старой
Другой уборъ суголовъ серебрянной вызолоченой, а к нему поперсина медная вызолоченая
Третьей серебряной на красномъ сафяне узенкой
Четвертой уборъ большой суголовъ, подперсина, подлоганя и недоуздокъ серебрянные
Пятой серебряной старой суголовъ, з голубими кистми шолковими, а к нему подперсина з кафейными кистми
Две подушки на седла шитие золотомъ
Адинъ кинжалъ небольшой серебрянной с финифтовымъ голубимъ грифомъ
Другой кинжалъ болшой оправленъ серебромъ на красномъ сафяне
Адна пара пистолетъ новыхъ вѣнскихъ оправлены серебромъ
Друга пара старыхъ аглицкихъ
Третья пара турецкихъ серебромъ окованы с черню,

Четвертая пара арнаутских с медными головками,
 Пятая пара немецких окованных серебром старые,
 Адинъ пистолетъ, толко серебромъ окованной под черню,
 Два пистолета разнокалиберные
 Две плетъ обделанные серебромъ.

В коробке деревянной белой

Пахталъ сребранные поверхъ шитие жемчугомъ,
 Разныхъ пуговокъ, бляшечокъ, пряжек и адинъ серебрянной ланцюжокъ в мешечке завязано.
 Натруска сребренная 1
 Рожковъ окованных серебромъ 3
 Рожокъ деревянной окованной серебромъ 1
 Патронташъ турецкой з серебрянимъ патронами
 Ленты голубой широкой аршина 2
 Кистей золотых з краснымъ шолком 3
 В тряпицы завязано копеекъ малих старинных сребреных
 Кадилницы сребрение с цепами 2
 Кошелковъ шитых 5
 16 стаканов сребреных завернутых в платке 7, а протчие
 особливо, из ныхъ отдано кошевому 3
 Ледунка сребренная одна. Другая такая жъ
 Старие окование серебромъ 2
 На красномъ сафяне визолочена с каменямъ 1
 Кубика сребреных небольших (из ныхъ отдано кошевому 2)
 Сосудка сребренная с кришкою наверху кришки шрубъ 1
 Шкатулка сребренная на тесомке плетеной от шпоръ
 Подносъ сребренной небольшой (отданъ кошевому) 1
 Дискоса новые на седисе визлоченние 2
 Дискоса безъ седисовъ визлоченные жъ 2
 Сребренной дискосъ без визлотки на седисе 1
 Сребренние звезды визлоченние 2
 Ложицы сребренние ж 2
 Потира болшие сребренние, с оних один с финифтою визлоченние 2
 Чайникъ сребренной 1
 Стаканъ болшой сребренной сломаной 1
 Бляшки от ледунки сребренние 2
 Медныхъ 2
 Чайникъ круглой сребренной (отданъ кошевому) 1
 Сахарница болшая и в ней сеточка на чай сребренная 1
 Другая сахарница меньшая сребренная (отдана кошевому)

Ложечка кофейна сребрена,
 Проволоки немного сребреной,
 Бляшка сребренная на подобие сердца с убора конского 1
 Табакирка бумажна, с нею восемь перстней простых среб- 1
 ряных . . . . .
 Ложекъ сребренных старинных русских (с оных отдано 23
 кошевому шесть) . . . . .
 Сребренная болшая козацкимъ манеромъ в кофейномъ фут- 1
 ляре (отдана кошевому) . . . . .
 Ложки сребренные новымъ манеромъ 3
 Ложка поменше сребренная 1
 Платокъ что постилается на стол когда кофе пють 1
 Болших стопы чашек с кришками сребреные 2
 Слитки кусками и разного лому серебра в одномъ мешке.

В болшомъ чорномъ сундуке

Кучма с кришкою парчевое и с кистью золотою (отдана ко- 1
 шевому).
 Шаравары зеленые матерьянные . . . . . {
 Кафтанъ штофовой зеленой с цветам . . . . . { отданы по
 Черкеска бархатная зелена . . . . . { ордеру ко-
 Черкеска рецетовой материи . . . . . { шевому
 Третья черкеска бархатна парчъ красной (отдана кошевому)
 Четвертая черкеска белой парчъ
 Пятая черкеска бархату ритого голубого (отдана кошевому)
 Шестая черкеска кофейна с разными цветами
 Кафтанъ розевой парчевой,
 Кафтанъ парчевой жолтой (отданъ кошевому по ордеру)
 Кафтанъ бархатной парчи з зеленими кветами
 Кафтанъ голубого бархату
 Кафтанъ малиновой парчевой (отданъ по ордеру кошевому)
 Подушка на седло бархату красного адна
 Кусокъ ритого бархату малинового
 Риза церковна жолтой парчъ и до неи патрахиль и нарукавници
 Риза зеленого бархату
 Риза черного бархату
 Риза фиалетова матерялна с кветами сребреными
 Риза штофная палеваая,
 Риза кафейная штофная,
 Подризникъ на полотнѣ шитой золотомъ и шолкомъ,
 Подризникъ на красной голѣ шитой золотомъ,
 Подризникъ шитой белой тафты
 Патрахилей разного цвету пять
 Нарукавницъ разныхъ пять паръ

Воздуховъ 4
 Митюковъ на седла шитие золотомъ 2
 Персидская попола тканая сребромъ и золотомъ 1
 Попона турецкая материи розевой тканая сребромъ, а викладеная сребренными визлоченными бляшками
 2 пучка стрель татарскихъ
 Чушки на седло шитие
 Поясъ красной з золотомъ (отданъ кошевому)
 Поясъ персидской з сребромъ 1
 Другой такой же (отданъ кошевому)
 Белой парче кусочокъ
 Штофу белого кусочокъ
 Парчѣ желтой сребренной кусочокъ,
 Да сверхъ оного при описѣ суд'и Головатого с экипажа расписка сискана, что долженъ кошевому козакъ Никола Рудь денегъ 1000 рублевъ

которая расписка при семъ в оригинале представляется

ВѢДОМОСТЬ ОБ ИМѢЮЩИХСЯ ВЪ ВѢДОМСТВѢ МОЕМЪ БЫВШЕГО КОШЕВОГО КАЛНИШЕВСКОГО СЕРЕБРЕННЫХЪ И ЗОЛОТЫХЪ ВЕЩАХЪ:

Званіе вещей	Число оныхъ
Серебряная мисочка безъ одной ручки и без крышки	1
Чарокъ серебряныхъ водочныхъ разныхъ	5
Чайная серебряная ложечка	1
Серебряного къ ледунке прибору бляха и разныхъ штукъ	8
Серебряныхъ разныхъ штукъ въсомъ золотника	44
Самого подлого серебра до спижевыхъ и мѣдныхъ разныхъ же штукъ	84
Кадилницъ серебряныхъ церковныхъ	2
Стакановъ серебряныхъ разныхъ	13
Чарка серебряная съ ножками	1
Адна сосутка серебряная съ крышкою и с шурупомъ	1
Шкапулка серебряная на тѣсемке пистеной отъ шткофы	1
Дисковъ новыхъ вызолоченныхъ	2
Дискосъ безъ сѣдиса небольшой сверху вызолоченой	1
Дискосъ безъ вызолотки насѣднѣ и безъ всякого изображенія здѣланой какъ подносъ	1
Серебряная вызолоченная толко по мѣстамъ звѣзда	1
Чаша болшая серебряная вызолоченная	1
Ложка серебряная вызолоченная церковная	1

Кофейникъ серебряной посредственной з деревянную ручкою	1
Стаканъ серебряной болшой съломанъ	1
Бляшекъ серебряныхъ от лѣдунокъ	2
Сахарница серебряная болшая и в ней сѣточка серебряная же	1
Кофейная ложечка	1
Проволоки серебряной немного	
Бляшка серебряная наподобіе сердца	1
Ложекъ серебряныхъ старыхъ разныхъ старинныхъ	17
Ложекъ серебряныхъ старыхъ же нынешней работы	3
Малая серебряная	1
Чашекъ суповыхъ съ крышками серебряными въ серединѣ совсѣмъ а сверху понемного вызолоченныхъ	2
Серебра малыхъ три слитка и разныхъ штукъ сѣмнатцать да в лому штукъ же дватцать шесть и в нихъ четырьѣ камушка	
Табакирка золотая болшая	1
Другая маленькая золотая же	1

порутчикъ Даміанъ Аврамовъ

В Е Д О М О С Т Ь

СКОЛКО БЫВШЕГО ВОЙСКА ЗАПОРОЖСКОГО КОШЕВОГО ПЕТРА КАЛНЫШЕВСКОГО ЗИМОВНИКОВЪ И ВО ОНЫХЪ СТРОЕНИИ И КАКИЕ ТЕМ ЗИМОВНИКАМЪ НАЗВАНИЯ И ВО СКОЛЬКО РАСТОЯНИЕМЪ ОТ БЫВШЕЙ СЕЧИ И НА КАКИХЪ РЕКАХЪ, И КОЛИКОЕ ЧИСЛО РАЗНОВА РОДА СКОТА И МЕЛНИЦЪ СОСТОИТЬ, ТОЖ И ЖИВУЩИХЪ ВЪ ТЕХЪ ЗИМОВНИКАХЪ ЛЮДЕЙ ЗНАЧИТЪ ПОД СИМЪ, ИЮНЯ 20 ДНЯ 1775 ГОДУ.

Зимовникъ названого кошевого в устьи балки Водяной где упадаетъ в речку Каменку разстояние о бывшей сечи въ 50 верстахъ.

Во ономъ зимовникѣ строение.

Жилыхъ избъ три

1-я господская тиосунаю деревянною гонтою покрыта в дву покояхъ с зеленою глиненою грубою, с четырьмя большими окнами и стекленами сенцами и во оныхъ две небольшие кладовые каморки с присенками рубленые, и под одною кровлею кладовой анбаръ по левую сторону.

2-я большая в адномъ пакое покрыта камышом, с пятма большими стекленными окнами, печью, сенцами и присенками рубленые, где живутъ служители.

3-я небольшая где портнши всегда платье строятъ, бес печи о дву небольших окнах и з сенцами, и под одною камышевою кровлею, по левую сторону два небольших анбара обмазанные глиною желтою, где птица содержитца, а по правую сторону кладовой болшой анбаръ, а подли онова болшой шаговъ въ 25 сарай ис тыну тесяного от правой стороны, а левой на мхах построеной, где обозъ становитца, погребовъ кладовыхъ 2, ка-нюшенъ 2: первая без станковъ в адия ряд и съ яслами ис форо-росту плетеноми и подли оных помощено деревьями тесеными в сороку шагах покрыта камышомъ. Другая в сороку трехъ станцах с помостом во оных деревянным о трехъ воротахъ по-крыта камышомъ.

Кузнеца со всеми к ней инструментами.

Мелница ветренная об мукомелномъ камне и 4 просеныхъ тол-качахъ, размерного хлѣба ничево нетъ, а приход временно бы-вать.

Прошлогоднева сена скирда одна в длину 10 маховыхъ, а в шырину в 4 сажняхъ по примеру въ 2000 пудах; загородъ куда скоть загоняють 6 и з сараями покрытыми камышом, без са-раевъ 3.

В показанном зимовнике служительѣй ево кошевого при раз-ных должностях 30 человекъ.

Разстояние от бывшей сечи въ 105 верстах при деревни Пе-тровой на речке Ингульце мелница рубленая покрыта камы-шомъ о трехъ колахъ, дву мукомелных камнях, а третое о 6 ступахъ, но как оная вновь строитца и недокончена, то размер-ного хлѣба ничего не имеетца, а по окончаніи постройки мо-жетъ по действию тамошнѣй воды временно приход хлѣбу быть.

СКОТА

	Лошадей		
Жеребцовъ	{	старыхъ	11
		молодыхъ	8
		Итого	19
Мереновъ	{	старыхъ срозлых лет неспособных к службе	22
		годныхъ к ездѣ, молодых	78
		молодыхъ трелетних неспособных к ездѣ	
		до совершенного возросту	41
		Итого	141

Кобыль и з жеребятами	{	молодыхъ	80
		старыхъ	36
Кобыль молодых без жеребятъ			129
		Итого	245

Кобыль и лошаковъ дву летнихъ	104
Итого всехъ лошадей	509

Ослять старыхъ	5
--------------------------	---

Рогатого

Бугаевъ	{	старыхъ	10
		молодыхъ	3
Дойных коровъ старых			239
Телят			239
Яловыхъ коровъ и бычковъ молодых			199
Рабочих валовъ старыхъ			46
Неесжалых валовъ старыхъ			168
Молодыхъ воловъ			172
		Итого всехъ	1076

Буиловъ

Бугай молодой	1	
Воловъ старых	4	
Коровъ старых	4	
	Итого	9

Овецъ

Въ 1-й отарѣ наречке Висун

Барановъ старых	500
Старых овецъ	3197
Ягнятъ	2600
Козловъ старых	79
Козъ старых	322
Козенятъ	122

Въ 2-й черной отарѣ

Барановъ старых	200
Овецъ старых	1646
Ягнятъ	1418

Козловъ старых	10
Козъ старых	105
Козенятъ	122

Въ 3-й отарѣ на речке Ингулцѣ

Барановъ старых	150
Овецъ старых	1920
Ягнят	1375
Козловъ старых	10
Козъ старых	60
Козенятъ	40

ИТОГО

Овецъ	
Барановъ старых	850
Овецъ старых	6763
Ягннятъ	5393
А всехъ	13006

Козъ

Козловъ старых	99
Козъ старых	487
Козенятъ	453
А всехъ	1039
Итого всехъ ис козами	14045

Свинѣй	{	Старыхъ	58
		Парасятъ	48
		Итого	106

Полковой квартирмейстеръ Иванъ Фендриковъ

Ведомость сколько бывшего войска запорожского кошевого Калнишевского при табунахъ служителей ево и другихъ чиновъ скота и какова именно на пазбе находитца значитъ подсию. 1775 году июня 21 дня*)

*) Арк. 53-59. Ця відомість друкується у скороченому вигляді: подасмо лише загальні числа худоби в кожній особі, проминаючи вік та стать кожної тварини.

Служители	лошадей	Служители	лошадей
Никиты Кравчина	8	Козака Романа Олшанского	2
Григория Патоки	5	Козака Михаила Венгерского	1
Петра Курдюка	4	Новокадацкого попа Степана Чемериса	2
Дмитра Волошина	3	Новокадацкого дьякона Семена	1
Алексѣя Кардаша	3	Петра Малого	1
Саввы Бутовича	2	Матвѣя Шевца	2
Гаврила Перехриста Герасима, что при кошевомъ	7	Родиона Кравца	2
Корнѣя Мушталера	3	а всего	69
Прокопа Малого	14		

Служители	число рога-того скота	Служители	число рога-того скота
Осипа Палируша	23	Семена Малого	5
Саввы Бутовича	8	Ивана Сокуры	8
Сьдора Ждана	1	Михаила Шевцова	1
Петра Малого	15	Ивана Кравца	1
Леонтия Великого	16	Еремы Свиная	1
Дмитра Пуца	8	Матвѣя Волошина	1
Григория Патоки	6	Прокопа Малого	4
Якова Чигринца	3	Герасима что при кошевомъ	6
Ивана Великого	1	итого всехъ	108
Михаила Бинерского	1		

О В Е Ц Ъ

въ 1-ой отарѣ:	въ 2-ой отарѣ:
Гаврила Чабана	У Платона Волошина . . . . .
У Сидора Белого	У Якова Сокуры . . . . .
У Григория Волоха	У Василия . . . . .
У Максима Волоха	У Ивана Чудного . . . . .
У Ивана Пнайда	У Саввы Бутовича . . . . .
У Алексѣя Кардаша	
У Старого	въ 3-й отарѣ:
У Федора Золотаря	У Кузмы чабана . . . . .
У Ивана Неклесы	У Романа Корнея . . . . .
У Прокопа Малого	У Ивана Сокуры . . . . .
	У Ивана Великого . . . . .

У Моисея Ушки	6	ягнать	283
		козъ старыхъ	20
Итого:		козлятъ	18
овець старыхъ	564	а всѣхъ ис козами	786 ²¹⁴⁾

Полковой квартирмейстеръ Иванъ Фендриковъ.

РЕГИСТРЪ УЧИНЕННОЙ МНОЮ СОСТОЯЩЕМУ БЛИЗЪ СЛОБОДЫ ПЕТРОВО БЫВШЕЙ СЕЧИ ЗАПОРОЖСКОЙ КОШЕВАГО КАЛЪНИШЕВСКАГО ХУТОРЪ, ЧТО ВО ОНОМЪ ЕВО СОБСТВЕННАГО И ВОЙСКОВОГО СОСТОЯЛО РАВНО И ПРИ СЛАВОДЕ ПЕТРОВОЙ, О ТОМЪ ЗНАЧИТЬ НИЖЕ СЕГО. ИЮЛЯ 4 ДНЯ 1775 ГОДУ.

Мельница на речки Ингулци строющаяся обѣ двухъ каменяхъ и ступахъ съконныхъ и пшониныхъ, ис коихъ в работѣ толко одинъ камень, а другой камень и ступа недоделаны.

Вещей в оной мелнице

	Число вещей
Свердловъ	2
Дологъ	2
Риховъ до питирень	6
Веретенъ до камней	2
Крукъ железной	1
Плешня	1
Оскардовъ	3
Молотъ железной	1
Топоръ	1
Казанов чагунныхъ	
Большой	1
Маленкой	1
Бочокъ	3
Во оной хлеба	
Гречихи мерокъ три	
Пшеницы мерокъ пять	
Жита две	
Мерочка млиновая	1
Каменей млиновых не в работѣ новыхъ	4
Старыхъ	4
Дерева принадлежащей и пристройки валовъ	2

²¹⁴⁾ Підсумок оригіналу.

Тертиць резанныхъ	18
Колода дубовая болшая	1
Анбаръ	1
В немъ вещей	
Бочекъ порожнихъ	3
Обручей для набивки бочокъ	30
Дворовъ войсковыхъ	4
Хлеба войскового в яме	
Жита мешковъ	15
При слободе Петровой в амбаре пшеницы шесть четвертей	
Рогожокъ старыхъ зъшитых на четверти	50
В томъ же анбарѣ войсковой пшеницы три четверти с половиною.	

Генераль Маеор Федоръ
(Підпис не прочитано).

О П И С Ъ
ДОМУ ВЕЩАМ И ДЕНГАМЪ БЫВШЕГО ПИСАРЯ ГЛОБЫ
В СЕЧИ ЗАПОРОСКОЙ

Звание вещамъ

Дом онаго писаря состоитъ на одномъ дворе с войсковою канцеляриєю из одной теплой светлицы с комнаткою; чрезъ сени на противъ одна кладовая комната;

В горнице найдены нижеследующия вещи:

	Число оныхъ
Образовъ написанных на холсте в рамках	2
На дереве	13
На стекле малинкой	1
Лампада с цепочками медными	1
Гибсавой партреть ныне владеющей нашей императрице	1
Пакойной императрицы Елисаветъ Петровны гибсовой же	1
Цесаревича Павла Петровича на холстине писанных партретов	2
Неболшия зеркала	2
Ледунка съ серебряною оправою	1
Кинжал турецкой оправленной серебромъ	1
Пистолеть пары	2
Сабля с оправою серебряною	1
Столовъ покрытыхъ двумя гарусными каврами	2
Стульевъ деревянныхъ	8

В комнатке

Кинжалъ простой с нажнами	1
Чайникъ медной	1
Сахарница жестеная	1
Переныхъ подушекъ с простыми наволочками	2
Войлок	1
Подносовъ медныхъ малинких	2
Тарелок оловянных разныхъ	28
Блюд разныхъ же	8
Скатертей	2
Салфетокъ	5
Шандаловъ медныхъ	3
Щипцы железныя	1
Рупниковъ	2

В кладовой чрезъ сени комнате

Казачьихъ ружей	26
Уздечныхъ уделъ	7
Олстровъ пары	2
Фляжъ деревянныхъ с оловянными шурупамы	2
Смушковъ бараньихъ черныхъ	4
Фанаръ медной	1
Маленкихъ колоколчиков на почтахъ употребляемыхъ	3
Рашковъ с сумками казачьихъ	6
Ледунка простая	1
Пистолетъ с медною оправою	1
Красныхъ сафьяновъ	2
Казловъ черныхъ	3
Муштуковъ турецкихъ	6
Патниковъ поярковыхъ	2
Малинка ледуночка	1
Паперсть	1
Страусово яйцо оправлено жестью	1
Сабля с медною оправою	1
Уздъ ременныхъ	5
Китайки черной штучки	3
Синей	1
Полотняной полахъ	1
Остаточикъ кирпичной китайки	1
Уздечка, паперсти и пажей с медью зъ залаченымъ приборомъ	1

Штукы сукна за печатью полковника Петерсона: Синей а две красныхъ	3
Старыхъ кавровъ	3
Руже охотничье	1
Палатка с полами и с подбоемъ	1
При ней галакъ медныхъ	4
Невъделанныхъ лисиць	29
Вделанныхъ	3
Пистолетъ зъ железною оправою пара	1
С медною	1
Ременной старой муштукъ с шолковыми кистями	1
Гарусной коверъ	1
Гарнитуровой кафтанъ старой	1
Шуба лисья покрытая каришневымъ сукномъ	1
Вольчья серонемецкимъ	1
Черная винчура из смушакъ подбита лисицами	1
Полка пестрыхъ барашковъ	1
Черныхъ	2
Мускихъ рубашекъ	6
Салфетокъ	2
Салфеточнова полотна кусочикъ	1
Погребцовъ о штофамы	2
Выделанныхъ куницы	2
Выдра	1
Коробочка небольшая з грецкимъ мыломъ	1
Панцирь стальной	1
Стекляныхъ маленкихъ чарачикъ в лубеной коробке дюжина	12
Фарфоровыхъ чашокъ разныхъ сортовъ	12
Толстова холста по примеру аршинъ	130
Стаканчиковъ маленкихъ стекляныхъ	10
Футляръ деревянной с маленкими стаканчиками	1
Портретъ Цесаревича Павла Петровича писаной на холсте	1
Старыхъ сапаговъ	4
Деревянной ящичекъ для чаю з двумя жестянками	1
Книга проповедей миниативныхъ	1
Псалтырь	1
Тась медной	1
Штофъ с распятиямъ внутри	1
Бутыли болшая одна, маленкихъ три	4
Банокъ стекляныхъ	3
Серебреной стаканъ	1
Сабля	1
Подносовъ жестяныхъ	3

Бочонковъ пустыхъ большихъ и малыхъ . . . . .
 Два старыхъ кафтана ис коихъ одинъ выбойчетой а другой
 красной бугасовой . . . . .

В сундуке под № 1-м которой стоялъ в еко-
 номической бутке и перенесенъ в сию
 комнату.

Красныхъ сафьянов	14
Шапка зеленая бархатная, в которую положены два вышитыя золотом и серебром кошелка . .	1
Кусочикъ шамаладжи	1
Палдожины новыхъ камчатныхъ салфетокъ	6
Два лука с однимъ калчаном стрель	2
Крымскихъ патебенекъ к седламъ паръ	5
Старой коверъ	1
Полотна небольшихъ штучекъ	3
Рушниковъ вышитихъ бумагою	8
Остатокъ швабского полотна	1
Рубашки	3
Покрышки на потники ис коихъ одна вышета сук- конная синей гарусом, а другая красная сафьян- ная обложена краснымъ сукном, вышитымъ зо- лотом; обе старые	2
Погонъ к карабину голубой тесмы с серебромъ . .	1
Наволочка надеваемая на подушку	1
Образъ евангелиста Иоанна на холсте писанной . .	1
Штучка полотна простова	1
Кусокъ парчи запечатан полковника Петерсона пе- чатью; куплена по обещанию писаря Глобы в церков на ризы	1
Другой кусочекъ такой же парчи за той же пе- чатью	1
Кусокъ малиноваго сукна за той же печатью	1
Синева за той же печатью	1
Зеленова за той же печатью	1
Нашивки зеленыя пары	3
Три пары пистолетъ	3
Пистолета разныхъ	2
Черная бархатная черкеска подбита двулочною тафтою и к ней голубой парчевой кафтанъ . .	1
Малиновая с черными крапинками плисовая чер- кеска и к ней плисовой кафтанъ пара	1

Черкеска дикова сукна обложена узинким золо- тымъ позументомъ	1
Белой штофной старой рабронъ с черными цве- тами	1
Старой же штофной рабронъ с разными цветами	1
Распоротое старое женское платье запечатано в свяске	1
Да по реестру объявленнаго писаря Глобы прислан- но от команды при ордере, показано что въ ономъ сундуке под смотрениемъ казака Ивана Малого положено было 700 рублей, однако при свиде- тельстве оныхъ денегъ не явилось, а оной Малой объявилъ, что онъ те денги в самое то утро, ко- гда корпусъ пришел к сему месту, вынелъ ис того сундука и после отвесъ к помянутому писарю, отъ котораго по приказу, его превосходитель- ства господина генералъ маиора Векентия Викин- тевича фонъ Райзера оныя денги при ево отсюда отезде отобраны, а при свидетельстве явилось	652 р.
Да в другомъ сундуке в мешке найдено 172 р. и 2 рагускихъ талера; из оныхъ по насланному от его превосходительства господина генералъ маиора Векентия Векентевича фонъ Райзера с пове- лениемъ командующаго корпуса отпущено писарю Глобе под росписку Пашъковскаго куреня ка- зака Ивана Кирилова 500 руб. да секундъ ма- иору Пузыревскому под ево росписку 166 руб- левъ 66 копеекъ споловиною	
В том же сундуке в малинкомъ мешечке денгами рублев	11 р.
Осигнациевъ сто рублевая одна, пятидесять рубле- вая одна, дватцати пети рублевыхъ девятнатцать всего	625 р.
Итого за выдачею показанныхъ 666 рублей, 66 ¹ / ₂ копеекъ, осталось на лицо денгами 168 рублей 33 ¹ / ₂ копейки и 2 рагускихъ талера	168 р. 33 ¹ / ₂ и 2 рагускихъ талера
Осигнациями на	625 р.
Всего со осигнациями на	793 р. 33 ¹ / ₂ и 2 рагускихъ талера
Сии оставшие денги и осигнации которые по осви- детельствованиии общими печатями запечатаны и подписаны общими ж руками и положены в сунду- ке под № 1-м.	

В той же кладовой комнате в сундуке под № 2.

Пара пистолетов с серебряною оправою	1
Холста подкладочнаго ровнаго штучакъ	5
Трубка подзорная	1
Подушка седельная	1
Патбенекъ к седламъ паръ	7
Сафьяновъ красныхъ	8
Желтой	1
Турецкой ножикъ серебромъ оправленной	1
Остатокъ дикова сукна за печатью полковника Петерсона	1
Темновишневого за той же печатью	1
Красныя суконныя чушки обложены серебрянымъ позу- ментомъ	1
Такие ж чушки обложены серебряною седкою	1
Рукавицы вышиты серебромъ	1
Простые замшевыя рукавицы	1
Гарусныя	1
Сафьянныя	1
Смушковая черная шапка	1
Голубое суконное покрывало на седло	1
Красное	1
Остатокъ оливковаго сукна за печатью	1
Зеленаго	1
Василковаго сукна аршина	1 1/2
Черной китайки штуки	2
Белой поярковой картусъ обложен узинкимъ золотымъ позументомъ	1
Залатой парчи по галубой земли распоротая юпка	1
Старой штофной распоротой рабронъ з белыми цветами поголубой земли	1
Рабронъ съ юпкою ношеные штофные по красной земли разные цветочки	1
Распоротой рабронъ цветной бархату по дикому цвету пунцовые травы	1
Рабронъ распоротой по желтой земли штофной разные травы	1
Два клина парчи	2
Штофные остатки от раброна по песочной земли разные цветочки	1
Плису оранживаго за печатью остатокъ	1
Пестрой бумажной платок	1
Черкеска дикая суконная обложена золотымъ позументи- ком и к ней грезетовой цветной стеганой на бумаге	

кафтаны пара	1
Рушников бумагою вишитых	4

Из взятых ис Пашковъскаго куреня двухъ сундуков нашолся одинъ пустой которой означен под № 3-м.²¹⁵⁾

Въ 2-м ис Пашковъскаго куреня взятомъ сундуке под № 4-м явилось

Образовъ большихъ и малыхъ	15
Образъ большой на холсте написаной святыхъ великомуче- ницы Варвары	1
Партретъ Цесаревича Павла Петровича такой же	1
Книгъ болшихъ и малыхъ молитвениковъ и историческихъ	15
Тетрадей печатныхъ	6
Чехоль на сагайдакъ оправленной серебромъ	1

Въ чердаке онаго дому

Мешковъ съ сухарями	6
Бурки	3
Ременныхъ пристежей пары	2
Новыхъ ременныхъ уздъ	2
Черныхъ шкуръ	4
Поезженныхъ ременныхъ уздъ	20
Ременныхъ треногъ старыхъ и многихъ изорванныхъ	20
Неделанныхъ смушковъ бараньихъ и казлячьихъ белыхъ и черныхъ	125
Боченковъ налитыхъ горячимъ виномъ	5
Болшихъ бутели	4
Сахару 24 головы, в том числе целыхъ 7	24
Бочка закурбренная с сахаромъ	1
Персику мешечка	3
Медной вылуженной посуды разныхъ штукъ	13
Медныхъ старыхъ котловъ болшихъ и малыхъ	12
Сковорода медная	1
Необделанныхъ арчечковъ	8

²¹⁵⁾ Во оной сложены все найденные у писаря Глобы разные писма и отосланы для разобранія при известіи господину коменданту подполковнику Норову. (Примітка оригіналу).

На том же дворе въ экономической бутке

Хамутовъ ременных	6
Седелъ казачьихъ	35
Полатка старая подбитая с полами	1

Во дворе Пашковскаго товарища Пархома

Лою бочек	12
---------------------	----

Сия опись учинена нами обще бывшей сечи с судьёю Андреемъ Насакинымъ с которымъ мы вместе свидетельствуемъ, что у выше объявленнаго писаря Глобы какъ вещей такъ и денег более нигде не оказалось в чем и подписуемся.

Полковникъ Иван Петерсонъ.
Подполковникъ Алексей Селиверстов.
Капитан Алексей Потресов.

К сей описе вмѣсто судьи Андрея Носакина за неумениемъ его грамоты войсковый канцеляристъ Данила Римаревъ по его приказанію руку приложилъ.

О П И С Ь

Найденнымъ деньгамъ и вещамъ в церквѣ сичовой бывшего войскового писаря Глобы явствуетъ ниже:

В беломъ сундуке окованномъ железомъ:

№ мешкамъ:	рубл. коп.
1	400 —
2	1000 —
3	1000 —
4	199 —
5	500 —
6	500 —
7	1000 —
8	500 —
9 Турецкими левами натурою	1100 —
10	500 —
11	1000 —
12	600 —
13 Турецкими большими левами, считая каждой по 90 коп.	243 —
14	457 —

15	1000 —
16 Турецкими большими левами, считая каждой по 90 коп.	1197 —
Да турецкихъ червонныхъ синжирли 11, каждой на российской щотъ по 1 р. 60 коп.	17 60 к.
Да въ семь же сундукъ асигнациевъ на	6025 —

В другомъ сундуке маломъ при головахъ писаря Глобы деньги:

1	400 —
2	200 —
3	500 —
4	200 —
5	200 —
6	500 —
По ярлику значило, что сия сума архимандрита здешнего всего 2000 р. нонче отданы ему архимандриту по повелению главной команды.	
7	1000 —
8	84 —
9	250 —
10 Турецкими левами курсомъ въ 60 коп. въ курсъ пошли.	588 —
11	400 —
12	480 —

Итого наличныхъ и по асигнациямъ . . . . . 22040 р. 60 к.

Да по роспискамъ и вексямъ 16 ти, которымъ при семь прилагается регистръ съ настоящими оригиналами всего денегъ на 5618 р. 72 коп. А всего наличной по асигнациямъ, вексямъ и роспискамъ 27659 р. 32. к.

Писаря же Глоби в большомъ беломъ сундуке, что стоялъ в архимандрита, а теперь поставленъ въ погребе:

Кримскихъ потебенекъ паръ	4
Пестриды аршинъ	10
Кумачу красного шматковъ	2
Вибойки штучокъ	3
Турецкой матеріи алача штучокъ	3
Жидовская старая юпка полосатой матеріи	1
Малинового отласу юпка другая	1
Женской рабронъ красной штофовой с передникомъ	1

Рабронъ понцовой с ветами штофовой	1
Жидовской попередникъ отласной малиновой	1
Карсетовъ жидовскихъ два, одинъ парчевой, а другой красной атласной с пузументом	2
Юпка жидовская голубая тафтяная	1
Юпка каламайковая	1
Рабронъ темнезеленой штофовой с цветами	1
Бархата малинового штучка	1
Сукна зеленого бреславского аршинъ	5
Сукна кофейнаго шматокъ	1
Сукна малиноваго аршинъ	4
Сукна малиноваго цвета аршин	4
Сукна шитого на подушку до седла	1
Распорень ребронъ на белом поле цветами	1
Ласкутов зеленого резету маленькихъ несколько	
Разного ласкутя матеріи и бархату грезету красного шматок	1
Канафату голубого и кофейнаго шматковъ	2
Голубого оберу с цветами штучка	1
Бачасні кофейной штучка	1
Риза белого штофу з золотими цветами	1
Шитое на одинъ митюкъ по красном сукне шматковъ	2
Кафтанъ белого штофу	1
Кафтанъ палеовой штофной с цветами	1
Кафтанъ штофовой на беломъ полю с разными цветами	1
Кафтанъ штофовой голубой с белими цветами	1
Черкеска песочного сукна	1
Черкеска вышневая	1
Черкеска дикого цвету	1
Петлицѣ на керю золотие и приборомъ	1
Петлицѣ на керю шолку голубого	1
Петлицѣ красныхъ мешаныхъ з серебром	2
Зеленого канафату шматокъ	1
Шнуровъ на саблю старыхъ	2
Намисто, что носить на шею	1
Платковъ шолковыхъ	10

О П И С Ь

Данныхъ писару Глобе роспискамъ и вексельамъ о взятии взаимобразно денег.

	Рубл. Коп.
1 Росписка данная от козака запорожского куреня Рогѣвского Герасима Кручковского	10

2 Росписка данная порутчикомъ Самоиломъ Нигельскимъ на	10
3 Росписка данная от запорожского кантаржия Михаила Псюола на	200
4 Обязательство данное от Константина Ивановича Мансоренского о том что естли онъ и товарищи ево на срокъ по векселям денег 1852 р. 50 к. не уплатятъ, то он сим обязался	1852 50
5 Росписка данная от полкового асаула Василия Рецетового на	107
6 3 векселя копия и подленной вексель данной от переводчика Андрея Константинова взяты для исправления денегъ полковимъ старшиною Головатымъ по надписѣ во оной копии значить	
7 Росписка данная от козака куреня тимопивъского Скочка на	35
8 Росписка данная от козака куреня пашкивского Герасима Сопка на	50
9 Вексель данной запорожского переводчика Андрея Константинова на	369
10 Вексель данной от запорожского переводчика Андрея Константинова на	2325 22
11 Обязательство данное от козака и самарского жителя Федора Колотничи на	500
12 Росписка данная от жителя села Камянки куренного васюринского Матвея Белого на	34
13 Росписка данная от жителя села Перещепи Пилипа Шила на	10
14 Росписка данная от бончукового товарища Максима Яновского на	16
15 Росписка данная куреня корсуновского от товарища Ивана Швидкого на	100
16 Записка данная от переводчика Андрея Константинова какъ онъ в далекой путь отправляется чтобы за долгъ по двумъ вексельамъ в случае смерти заплаченобъ било з товаровъ ево имеющихъ в Сечи и Сумахъ.	
Итого по роспискамъ и вексельамъ	5618 72

В Ъ Д О М О С Т Ь

Его превосходительству господину генерал порутчику и кавалеру Петру Аврамовичу Текелию. Сколко в состоящемъ при реке Базавлуке выше церковного мосту разстояниемъ от быв-

шей сечи за 70 верстъ бывшего запорожского писаря Ивана Глобы зимовнику избѣ и разной пристройки, и коликое число живетъ въ ономъ людей и разного скота именная, учиненная июня 20 1775 году.

При речке Базавлуке в бывшего войскового писаря Глобы зимовнику избѣ на подклетѣ з сѣнми	3
Стадня с перегородкою чистоколова	1
Инбар с хвосту плетеной для укладу хлѣба з двома хвостяними ж засѣками	1
Загорода для загону свиней хвостом оплетенная небольшая	1
Загородъ болших плетенных хвостомъ для загону зимнего времени подчас неумѣренной стужи рогатого скота	2
Шопа плетенная с хвосту с перегородкою для загону маленьких телѣнок	1
Близъ загородъ шопа небольшая для поставки повозок, с хвосту ж плетенная	1
Повѣт для поставка скотинного с кирпича для топлева с хвосту плетенная	1
Лѣохъ уходной дубовой для поставки дойва и протчего	1
Коморок плетенных с хвосту для поклажи молодецкого экипажа съ одною повѣткою	3
Станя для лошадей хвостомъ плетенная	1
Огородъ с токомъ где и пашня молоченна бываетъ съ одною шопою	1
Мельница вѣтряная зъ однимъ коломъ и пято толкачами для молотя домашнего хлѣба	1
При ономъ же зимовнике во услуженіи людей и в смотрѣнии скота; а именно:	
прикажчикъ Иванъ Гуменъ, Сидоръ Чорний, Говрила Летай, Юхимъ Цибуля, Семень Малый, Ониска Великий, Павло Низкоглядъ, Яковъ Остроглядъ, Олекса Чорний, Пилипъ Дурноглядъ, Грицко Малый, Демко Швець, Степанъ Швець, Федос Топаль, Иванъ Корхъ, Итого	15
Возовъ воловыхъ порожнѣхъ	20
Возовъ конныхъ порожнѣхъ	5
Соли возовъ	3
Соли в ямѣ возовъ	8
Проса в ямѣ мѣховъ	80
Борошна засѣк ржаного, в которомъ мѣховъ 10	1
Плуговъ з желѣзомъ	2
У полѣ засѣенного при урочищѣ кошевого балцѣ от зимовника верстѣ за пять жита висѣянню 50 мѣховъ, ячменю	

10 меховъ, пшеницѣ 20 мехов, гречки 15 меховъ, проса 10 меховъ, конопель 2 меха, и луку 1 мѣхъ.	
Лошадей езжалыхъ лет от пяти до восьми и до десяти или лет срослыхъ	27
Лошаков гулящихъ неизжалихъ от трехъ до пяти летъ	25
Кобыль з лошатамъ от трехъ до шести летъ	71
Кобыль без лошат от трехъ до шести летъ	82
Стрижчатъ	48
Итого	226

Рогатого скота

Коровъ с телятами	128	Воловъ пятаковъ	47
Коровъ без телятъ	92	Быковъ четвертаковъ	23
Бугаевъ	9	Быковъ третяковъ	43
Воловъ рабочихъ	128	Назимковъ дволѣтнихъ	100
		Итого	750

Овецъ

Барановъ	250	Козъ старыхъ с козенятами и яловыхъ	263
Овецъ яловыхъ	1106	А под ними козенятъ	190
Овецъ старыхъ	2739	Итого	7272
Под ними ягнять	272		

Звышеиманного числа ним Глобою прежде сего подаровано племенницѣ своей Елисаветѣ одномастныхъ каро гнѣдихъ лошаковъ третяковъ четыре да кобыль вороныхъ шесть.

Из рогатого жъ скота вышеписаннаго числа оной же племенницѣ коровъ с телятами 10, отцу Евтихию Новокодацкому священнику коровъ с телятами 10, Павлу Зелдишу коровъ с телятами 10, Герасиму Малому коровъ с телятами 10, сину крестному Петру Арапу коровъ с телятами 10, отцу архимандриту сѣчевыхъ церквей коровъ с телятами 2.

Лошади находящиеся в табунѣ стороннихъ козаковъ по прозѣбѣ на время, а именно:

Козака Дмитрия Сѣромахи	3
Данила Василева	4
Козака Ивана Кирилова	4
Грицка Малого	3
Ониска Щербиновского	1
Шрама Ивонишевского	1
Ивана Чабана	2

О П И С Ъ

В местечке Вилнах в хуторе на реке Самаре писаря войска запороского Глобы в которомъ состоит его имения сколко чего значить ниже; учинена июня 10 дня 1775 год.

Самарского отамана Петра Рябого	11
Павла Васильевича Кочубея	1
Козака Павла Жидковского	1
Петра Арапа Бойка	3
Полтавского жителя Василя Бойка	2
Герасима Малого	2
Николая Заславского Евтихия	1
Священника Новокадацкого отца Евтихія	2
Ивана Гумена	3
Михаила Рубана	2
Священника Нижемлинского	2
Павла Деляша	5
Молодецкого заслуженного и искупленного рогатого скота:	
Прикащика Ивана Гумена	27
Грицка Малого	23
Ивана Пашковского	5
Ониска Великого	5
Федора стадняка	9
Сидора Чорного	10
Гаврила Лютого	8
Грицка Тарана	6
Пилипа Великого	2
Ивана Чабана	6
Демка Шевца	2
Степана Шевца	2
Ивана Кириченка	29
Юхима Цибулка	1
Семена Малого	1

Итого всѣх: 130

Да Ивана Кириченка, и чабанского отамана Ивана Волошина, Ивана Толмача, Александра, Василя Великого, Кирилла, Гордея, Василея Малого, Кирилла Тарана, и его брата Ивана, Штефана, Павла Малого, Демяна и Грицка Тарана овецъ старихъ съ ягнятами заслуженных и купленных ими 354

Яловыхъ овецъ 145

Итого 509

Свиней при зимовнике старых 45

Свиней при зимовнике молодыхъ 20

Итого 65

Поручик Матвей Киржа.

А именно	Коликое число состоит хлеба і прочего				
	Четверти	Четверки	Гуды	Скота рогатого	Птицы
Хутор 1, строения в немъ изба, амбар, канюшня 1, сараев 3, на реке Самаре мельница с трехъ колах 1					
Разного хлеба					
Муки арженой	2	—	—	—	—
Ржи немолотой	8	7	—	—	—
Пшеницы	10	2	—	—	—
Гречихи	1	—	—	—	—
Пшена	6	—	—	—	—
Проса	29	—	—	—	—
Соли	—	—	70	—	—
Сала свиного	—	—	17	—	—
Коров доеных с телятами	—	—	—	2	—
Свиней старых	—	—	—	23	—
Порасят	—	—	—	16	—
Гусей старых	—	—	—	—	10
Молодых	—	—	—	—	20

Сверхъ вышеписаннаго числа состоит: колесъ колясочныхъ стан 1; кадок 20, бочек сороковых 7.

Подпоручикъ Степан Даевъ

О П И С Ъ

Описанному войска запорожскаго войсковаго писаря Глобы на Волчей реке мелницъ и всего его имения и прочего значить ниже июня 12 дня 1775 года

А именно	Четверги	Четверяки	Пуды	Фунты	Скота	Птицы	Строения	Посуд
Мельница об одном анбаре о двухъ камняхъ, третья толчея о шести ступах, а другой анбаръ строитца.	—	—	—	—	—	—	1	—
Избъ	—	—	—	—	—	—	2	—
Для варення кашъ котловъ чугунныхъ	—	—	—	—	—	—	—	2
Анбаръ	—	—	—	—	—	—	1	—
Конюшенъ и стоилъ	—	—	—	—	—	—	4	—
Погребъ	—	—	—	—	—	—	1	—
Скота рогатого болшихъ и малыхъ	—	—	—	—	46	—	—	—
Свиной	—	—	—	—	27	—	—	—
Поросятъ	—	—	—	—	20	—	—	—
Кобыль	—	—	—	—	4	—	—	—
Меринъ	—	—	—	—	1	—	—	—
Жеребятъ	—	—	—	—	3	—	—	—
Ржи	5	2	—	—	—	—	—	—
Просы	—	3	—	—	—	—	—	—
Пшеницы	8	4	—	—	—	—	—	—
Пшеницы крупы	—	1	—	—	—	—	—	—
Овец холостыхъ и с ягнятами	—	—	—	—	400	—	—	—
Гусей с молодыми	—	—	—	—	—	20	—	—
Утокъ	—	—	—	—	—	5	—	—
Куры	—	—	—	—	—	25	—	—
Сала скотинного в пищу негодного	—	—	2	20	—	—	—	—
Соли	—	—	3	10	—	—	—	—

Бочек ободныхъ две да сверхъ вышеписаннаго числа в бочке смолы десять ведеръ.

Воловихъ телегъ пять, конскихъ две в томъ числе у одной колеса кованы.

Подпоручикъ Аврамъ Стерховъ.

Опись хутора лежащаго при речкѣ Малой Терновки писаря войсковаго Глобы учиненная июня 8-го 1775 года.

Званіе вещей

Званіе вещей	Число оныхъ
1) Дворъ обставленной пластиникомъ состоящей в двухъ хатах	—
2) Амбар	1
3) Возовня с поветкою	1
4) Погребъ	1
5) Поветокъ плетневыхъ з загонами	6
6) Камора 1 в коей найдено ниже следующее	—
7) Проса в закроме четвертей 20	2 ^{1/2}
8) Пшеница четверть с неболшимъ	1
9) Хомуть	1
10) Бурокъ	2
11) Буравцовъ	3
12) Топаровъ	10
13) Железъ пахотныхъ плуговыхъ штукъ	4
14) Косъ сенокосныхъ	2
15) Подмютка седельная	1
16) Сундукъ пустой безъ оковки	1
17) Полотна посконнова толстова в разныхъ кускахъ аршинъ	34 ^{1/4}
18) Выпортокъ овечьихъ чорныхъ	12
19) Гречихи четверть	1
Которую, равнымъ образомъ и четверть пшеница, вышеупомянутую, дозволилъ употреблять въ пищу работникамъ.	—

Въ амбарѣ.

20) Кулей съ аржаною мукою четвертей	34
21) Мерлужинныхъ овечьихъ кожъ	33
22) Волонныхъ кожъ	4
23) Конскихъ две	2
24) Колесъ простыхъ	2
25) Проса въ закромѣ примѣромъ четвертей до	5
26) Подошвенныхъ кожъ двѣ изъ коихъ одна пачата	2
27) Кадка проса, смешана съ пшеницею примѣромъ четвертей до	2
28) бочекъ порожнихъ	3
29) бочекъ в коей соли крымской третья часть	2

В погребѣ найдено

30) кожуховъ дмя работниковъ	4
31) бочка съ квасомъ	1
32) кадочка въ коей масла толко на днѣ	1
33) кадка съ сыромъ 1 въ коей оногo также мало	—
34) бурдюковъ сала овечьего 2, глечиковъ или кушиновъ с лоемъ или с овечимъ саломъ 9. Да еще оногo стопка съ ведерко	1
35) кадочекъ порожнихъ	6
36) чоботъ работничихъ недошитыхъ безъ подошвъ	7 пар

Пасика съ садкомъ оной

37) ульевъ со пчелами	27
38) повѣтка 1, в коей посудѣ порожнихъ ульевъ	350
39) кадочка меду	1

Живности птицъ

40) гусей старыхъ и молодыхъ	57
41) индѣекъ старыхъ 3 малыхъ 6, а всего	9
42) курей по сказкамъ работниковъ до	50

Въ избе другой

43) кадокъ кожаныхъ	3
44) бочка пустая	1
45) овчинъ выдѣланныхъ	55
46) невыделанныхъ овчинъ	74

На току найдено

47) мѣшковъ проса съ пшеницею	12
48) немолоченогo тогожъ проса копь до	4

Рогатогo скота,
находящегося при томъ же хуторѣ

49) бугаевъ болшихъ	2
50) третьяковъ	2
51) коровъ съ телятами	23
52) воловъ	6
53) третьяковъ и двулѣтокъ	73
Итого всего на лицо	106

Да сверхъ оногo скота у работниковъ, кои поѣхали въ лѣсъ, 6 воловъ, да у пастуховъ присматривающихъ за ватагами овецъ 4 вола, итого 10 воловъ.

Секундъ Маіоръ Иванъ Баричевскій.

Дополнение прежней описи имѣнія писаря войскового Глоби, найденного уже послѣ отпращенной вѣдомости при хуторѣ, лежащего при рѣчкѣ Терновкѣ.

Учинено Іюня 11 дня 775 года.

Званіе вещей

	Число онихъ
1 Изба съ кошарами для зимовли овецъ, коя отдалена от зимовника версты на двѣ	1
2 Неводъ рыболовный болшой	1
3 Бредень, которой хотя и показывается, что оной принадлежитъ прикажчику, однако до повелѣнія остается на моемъ охраненіи	1
4 Котловъ чугуныхъ 4 да одинъ отправленъ съ работниками въ лѣсъ да у овчара таковыхъ же чугуныхъ 3, итого	8
5 Дѣжа болшая	1
6 Мѣрочокъ неболшихъ	2
7 Бочонокъ маленкой	1
8 Латочковъ деревяныхъ, изъ коихъ работники ѣдятъ	6
9 Чашекъ деревяныхъ	2
10 Жеробчикъ темногнѣдой 1, хромой на правую ногу, которой хотя и показывается что не писарской, а принадлежащей другому зимовника казаку, однако до повелѣнія остается в моемъ охраненіи	1
11 Кобыла и меренъ, которые хотя по увѣренію и принадлежатъ сего хутора прикажчику, но какъ на семь утвердится не можно, то оставилъ оныхъ впредъ до повелѣнія подъ мое охраненіе	2
12 Пара воловъ съ возомъ по показанію прикажчика находится въ другомъ козачьемъ зимовникѣ, которые такъ же отыскать приказано мною	2

13	Коровай сала свиного	1
14	Желѣза кусокъ, вѣсу же знать не можно, сколько оного за неимѣниемъ безмѣну	1
15	На строеніе избы изготовленной лѣсъ Сѣна скирдов, а сколько въ которомъ мѣстѣ, и какъ оныя отдалены отъ сего хутора явству- етъ ниже сего.	
16	Надъ рѣчкою Терновкою в 5 верстахъ отъ ху- тора скирдъ	15
17	Въ вершинѣ той же рѣчки въ хуторѣ въ 9 вер- стахъ скирдъ въ томъ числѣ съ одной надоб- рано	12
18	Въ урочищѣ называемомъ Лозовой балкѣ въ 13 верстахъ от хутора скирдъ	5
	а всего	32 ^{1/2} скир.
19	Овчиныхъ смушковъ изъ коихъ черной 1 бѣлой 1 итого	2
20	Лошадь сѣрая, которая по показанію прикаж- чика принадлежитъ козаку живущему въ семъ зимовникѣ, однако до повелѣнія оставлена подъ моимъ охраненіемъ	1
	Высѣяно хлѣба, а какъ прикажчикъ точно не знает и записки о засѣвѣ неимѣетъ, то и по- лагается примѣромъ а именно	
21	Ржи четвертей до	8
22	Пшеницы четвертей до	5
23	Гречихи " до	3
24	Ячменю " до	3
25	Овес " до	2
26	Проса четверть	1
27	Коноплей четвериков	2

В описи при первомъ рапортѣ отправленной хотя и показано, что рогатого скота найдено при счетѣ, какъ состоящего на лицо такъ и въ расходѣ 6 воловъ посланныхъ за лѣсомъ такъ же и находящихся 4 воловъ у овчарей, а всѣхъ 116 штукъ оного скота; но какъ послѣ оной пригнано 21 штуку, изъ коихъ показывается бычокъ двулѣтней принадлежить писарю, а прочіе 20 живущимъ въ его, писаря, хуторахъ козакамъ, но не утверждаясь однако на семъ показаніи, и не отдавая хозяивамъ, приказалъ онымъ оставаться въ моемъ охраненіи впредь до повелѣнія; да сверхъ оныхъ 21 штуки, какъ явствуетъ по сему дополненію паръ воловъ оставленныхъ у казака, объ отискѣ коихъ съ возомъ приказано управляющему симъ хуторомъ; то

за собраніемъ всѣхъ сихъ будетъ состоять 139 штукъ разного рогатого скота.

Кому же оныя 20 штукъ скота по показанію принадлежать значится ниже сего, а именно.

Козаку Василию живущему въ писарскомъ же хуторѣ называемомъ Волномъ штукъ рогатого скота	12
Козаку Антону такъ же тамо живущему штук	3
" Роману въ семъ хуторѣ живущему штук	3
" Грицку тутъ же живущему телица	1
" Гаврилу такъ же тутъ живущему телица	1
Итого	20

Жителей при семъ зимовникѣ состоитъ, а именно

1 Козакъ Максимъ Сычъ управляющей онымъ	1
2 " Василей Кравецъ	1
3 " Романъ	1
4 Пасяшнякъ	1
5 Малчикъ употребляющей для варенія пици	1
6 Парубокъ присматривающей за рогатомъ скотомъ	1
7 Атаман над овчарами осми итого	9
8 Парубковъ отправленныхъ въ лѣсъ человѣкъ	3
А всего	18 чел.

На всѣхъ сихъ упоминаемыхъ 18 человѣкъ производилась пища писаря Глобы, да и нынѣ до повелѣнія прикажчикъ управляющей симъ хуторомъ даетъ пищу съ дозволенія моего по-прежнему изъ описного найденного въ амбарѣ хлѣба; почему уже противъ описей и не будетъ сходства въ хлѣбѣ и пшенѣ; на что и ожидать буду предписанія вашего превосходительства.

Опис овцамъ сколько оныхъ оказалось по счетѣ

1 Барановъ	214
2 Овецъ яловыхъ и валаховъ	1759
3 Овецъ бывшихъ съ ягнятами	1590
4 Ягнатъ	1546
5 Козъ старыхъ	119
6 Козенятъ	53
А всего	5281

а съ того числа по показанію принадлежитъ:

козаку Василию Кравцу живущему въ семъ хуторѣ ба- ранъ 1, овецъ и ягнать	89
---	----

отаману овчарскому Данилѣ Волоху барановъ 2, овецъ, козъ и ягнятъ	108
молдовану Ивану Овчару баранъ 1, овецъ, козъ и ягнятъ	65
волошину овчару Ивану козъ, козенытъ, овецъ и ягнятъ	52
рускому овчару Харку овецъ и ягнятъ	36
рускому овчару Грицку овецъ и ягнятъ	15
Молдовану Василью овчару же баранъ 1, коз, козенытъ, овецъ и ягнятъ	71
Молдовану Андрѣю пастуху овецъ и ягнятъ	13
Прокопу молдовану овчару овецъ и ягнятъ	17
Овчару Василью молдавану овецъ, козъ и ягнятъ	19
а всего принадлежащихъ по показанію другихъ барановъ, овецъ, козъ, козенытъ и ягнятъ	485
За исключеніемъ же вышепоказанныхъ принадлежащихъ козаку и овчарамъ девяти число барановъ и овецъ дѣйствительно остается писарскихъ	4791
Кожъ овечихъ отъ отамана овчарского принятыхъ отъ упалыхъ овецъ по счету оныхъ	8

Секундъ маіор Иванъ Баричевскій.

О П И С Ь

вещамъ въ доме судии Головатого какіе въ его доме найдены и что именно значить ниже.

Гробница серебряная в церковь	}	отдано по ордеру атаману куреня шкуринского	1
Потировъ серебряныхъ вызолоченыхъ з дисъкосами и звездами			2
Крестъ большой серебряной			1
Ризъ новыхъ			10
Патрахилей			5
Образъ богоматере небольшой окованой серебромъ и вызолоченой			1
Образъ богоматере на немъ две каронки маленькихъ серебрянныя			1
Образовъ разныхъ ничемъ не оправленныхъ			12
Сабель серебромъ окованныхъ вызолоченныхъ (съ коихъ одна отдана ему судии по ордеру)			2
Сабля простая при ней на паскахъ серебрянныя бляшки			1
Пистолеть 3 ^{1/2} пары между коими две с половиною наверху бляшками серебрянными оправлены			3 ^{1/2}
Ледунокъ з серебрянными бляшками			3

Соныхъ одна з серебрянимъ ланцюжкомъ и набойцемъ	2		
Ножовъ турецкихъ с оныхъ адинъ оправленъ серебромъ	2		
Плеть окована серебромъ	1		
Патронташъ пустой	1		
Рогъ козацкой с кисетами на пули	1		
Ружье турецкое насеченное серебромъ	1		
Стволъ турецкой краснаго железа	1		
Трость и в немъ шпага	1		
Чепраковъ козацкихъ	3		
Олстровъ съ ушками паръ	2		
Чушки красныя с пузументомъ	1		
Безмѣнъ	1		
Булавовъ железныхъ	2		
Блюдець новыхъ оловянныхъ	9		
Чашекъ оловяныхъ 3, с нихъ две с кришками	3		
Тарелокъ оловянныхъ	12		
Кувшиновъ большихъ оловянныхъ	3		
Рукобойникъ оловянной	1		
Свешникъ медной четверной	1		
Маленкой медной же	1		
Топоровъ (с оныхъ одинъ отданъ слуге его, судии, Григорию)	4		
Скобелокъ железныхъ	4		
Пилъ железныхъ	2		
Пила ж маленка	1		
Свердловъ большихъ	2		
Молотокъ	1		
Жаровница железная складная	1		
Духовница чагунная от галанской печи	1		
Тазъ медный	1		
Рубашекъ казацкихъ простыхъ	}	отдано слуге его Григорию	3
Шматокъ полотна			1

В зеленомъ сундуке

Пузументъ золотой обмотаной на дощечке	
Простина	1
Денегъ медныхъ в двухъ мешечкахъ 13 р. 47 к. (а болѣе денегъ не найдено, а которые были, то при прежней описи вынуты полковникомъ Языковымъ)	
Рубашекъ	5
Серебряной и золотой сетки пучокъ	1
Салфетокъ старыхъ	8
Скатертей	2

Рушниковъ	10
Покривало вишитою красною бумагою	1
Ножей з деревянными черенками новых, дюжинъ	2
Старых ножей дюжина	1
Кумачу красного шматокъ	1
Петлицъ золотых на бекешки	2
Передние полы с реброна женского штофные белие	1
Поясъ шолковой красной старой	1
Пестри красной шматокъ	1
Ложекъ деревянных	26
Полотна толстого простого штучок	2
Шапка красного бархату з серымъ околышемъ	1
Сетокъ сребренных и пузументу старого свезка маленка Голубого и красного сукна лоскуты	—
Потебенокъ до седла паръ	6
Шапка зъмния	1
Дикого сукна аршинъ	5
Шматокъ синего сукна аршинъ	4
Другой шматокъ дикого цвету аршинъ	5
Постель	
Ковровъ шерстяныхъ	4
Подушекъ безъ наволочекъ	2
Перина безъ наволочки	1
Штука синего простого сукна	1
Сахарница медная	1
Чайникъ медной	1
Подносовъ маленких железных вызлочених	4
Подносовъ медных	3
Чашекъ кофейных красных паръ	9
Поболше чашекъ паръ	3
Кофейников фарфурных	2
Чайникъ фарфурный	1
Чайница фарфурная	1
Приборъ столовой стекляной белой с визолоткою	1
Подносъ железной болшой	1
Чаша поянцова полоскателная	1
Сахарница поянцова	1
Мелница кофейная	1
Разных стаканов фрусталных	34
Бутилокъ стекленыхъ большихъ	7

В беломъ болшом сундуке:

платков старых	6
пучокъ выбойки	1

попередникъ жидовской штофной зеленой	1
черкеска малинового бархату	1
черкеска суконная кофейная	1
черкеска белой парчѣ	1
кафтанъ белой парчѣ	1
кафтанъ розевой парче з золотомъ	1
кафтанъ дикой парче з серебромъ	1
кафтанъ белой штофной	1
черкеска белого сукна	1
штаны плисовые красные	1
кафтанъ помаранцового мору	1
черкеска помаранцового сукна	1
черкеска красного сукна	1
черкеска василковая	1
штаны красные	1
поясъ персидской	1
черкеска старая дикого цвету	1
лукъ	1
сагайдакъ	1
стрель пучковъ	4
седель казацких	11
уздь до седель шесть в томъ числѣ зелена адна, з бляш-ками медными адна	6
зеркалов неболших	2

отданы по ордеру
ему судии Голо-
вагому

Над горницами нагоре

образъ оправленъ медю с визолоткою	1
а другой ничемъ неоправленъ	1
в одномъ мешку сорочинского пшона фунтов несколько в другомъ мешку такоеж число пшеницѣ, в двух де-ревянных сундуках скло листовое на окошки	2
шлеевъ пенковых пучковъ	2
лисных хвостов пучки	1
сапоги красные сафянные	1
в одномъ мешечке хлопчатой бумаги несколько в другомъ мешечке расного шматя ремънею з несколько ружьевъ простых старых	9
смущковъ черныхъ	20
да ласкутя черных же смущковъ	3
смущковъ белых	6
рушниковъ холстиныхъ шитых красное бумагою	18
скатерть шитая красною бумагою (отдана отаману курена Шкуринского)	1

полотна простого шматковъ	2
пистолетъ простыхъ пара	1
ледунка	1
трубка зрительная	1
котловъ медныхъ болшихъ	3
да маленкихъ	3
кастрюля с кришкою	1
корецъ медной	1
пологовъ над постелью (с оныхъ одинъ отданъ свойствен- ному его судди мальчику, а другой войсковому старши- не Логвину)	2
панцирь рубашка, штаны, на голову и на руки	1
тесомокъ нитенихъ связка	1
шерстяныхъ попружекъ несколько	—
клею рыбного пучковъ несколько	—
рибы вялой штукъ до 100 (дана отаману курня Шкурин- ского и слуге его судии Григорию, потому что начала портиться	—
платокъ шолковой старой	1
шуба лисья покрыта сукномъ дикимъ	1
другая шуба лисья покрыта сукномъ кофейнымъ	1
третья шуба лисихъ лапокъ покрыта сукномъ зелонымъ	1
лисихъ меховъ полокъ	9
седло новое со всемъ козачьимъ приборомъ	1
узды при немъ козачьихъ	2
одяля	2
войлоковъ	2
большой овчинной кожухъ	1
свита сукна сермяжного	1
одяля волчими мехами подбито	1
сукна синего простого шматковъ (отдано слуге его, судии, Григорию, и отаману курня Шкуринского, потому что оно куплено за ихъ деньги)	2
торбъ конскихъ волосяныхъ	9
в одномъ мешке канопляного сѣмя несколько разного вялого мяса до несколько штукъ	
кругъ воску	1
красная юфта	1
черныхъ юфтъ	2
подошовныхъ шматковъ	4
подошовна шкура цела	1
разного ремню в саквахъ старыхъ полотненныхъ	2
чорная бурка козачая (отдана стаднику его, судии Голо- ватого)	1

разныхъ шматковъ стали сполпуда въ дежечке	1
связка аркановъ	1
ореховъ турецкихъ немного в мешку	1
стульевъ деревяныхъ новыхъ безъ оправы несколько рибнихъ визиковъ связка	1
узды ременныхъ козачьихъ	17
путь ременныхъ	10
простого белого сукна руского штукъ	2
простого серого сукна штукъ	3
овчинъ белыхъ и черныхъ	10
штука зеленого сукна простого	1
каламенку палаточного штукъ	2
саль свиныхъ	6
несколько штукъ вялой овечой пасьтрами и ветчины сахару головъ	8
крейды белой каменей	3
шпалеровъ штукъ	6
рибы вялой разной несколько штукъ (отдано слуге его, су- дии Григорию съ товарищи)	
сушеныхъ яблукъ и грушъ несколько косъ сенокосныхъ что наверху гори были (отдано слуге Григорию и отаману курня Шкуринского)	
столовъ деревяныхъ	2
стульевъ старыхъ	14
знамя на голубой тафте	1
да сверхъ того по роспискамъ и векселямъ пяти всего денегъ (которые росписки и векселъ при семъ оригинальные представляю)	230 р.
на дворе у ево коляска дорожная	1
палубовъ новыхъ	2

По сей описи мы ниже подписавшиися свидетельствуемъ что все вещи и денги найденные в церквѣ сечовской, а надлежать как кошевому також и писару Глобе то же и архимандрички и войкового судии Головатого в доме его порознь все пере-читано і на мешкахъ при денгахъ ярлики положены и как оные денги також и те вещи под печатью тамъ, где что и стояло, оставлены в чемъ и подписались

Полковникъ Семень Пищевичъ
Секунт майоръ Сергей Михайловъ
Капитанъ Иванъ Тевяшовъ

войсковий старшина Логгинъ Томенскій будучи при том опису комендированъ і присутствовал в том свидетелствую, а за его неграмотного полковій старшина Семень Геръ подписался.

4. Вал (не розібрано) . . . 1	14. Фомы Белого 2
5. Семена Стадника . . . 4	15. Грицка Тарана . . . 3
6. Данила Вроды 3	16. Николая Магеров-
7. Семена Малого 4	ского 3
8. Аниски Желѣзняка . . 1	17. Клима Шевца 3
9. Гарасима Самарца . . . 1	18. Ивана Коваленка . . . 3
10. Алексея Болдакова . . 5	19. Карпа Кучера 4

Итого второго табуна

скота:	волонъ	10	
	коровъ:	старыхъ	1
		яловъ	89
		бузовыхъ	54
быковъ и бугаевъ:	90		

Лошадей:

	число онихъ	которые способны къ верхо- вой езде
жеребцовъ:	большихъ	3
	по 4 года	2
	по 3 года	4
Его судьи Головатого:	мереновъ	34
	кобылъ	70
	стрижаковъ	20
	жеребятъ	34

Взятыхъ на прокормъ разныхъ людей:

Ляха куреня Донского	Ивана Коваленка	1
Андрея Лукьянова . . . 14	Клима Швеца	2
Чернецкихъ коней . . . 15	Василя Чебана	8
Василя Белова 8	Матвея Лысова	6
Ивана Шеварца 4	Павла Мирошника	7
Клима Подлини 2	Семена Резника	2
Никифора Великого . . . 1	Семена Бойки	1
Фомы Белого 8	Прикащика Демка	
Николая Магровского . . 8	Алексея Разгоны	2
Грица Тарана 5		

Итого лошадей:	жеребцовъ:	старыхъ	3
		малыхъ	15
		мереновъ	91
		кобылъ	93
Свиней:	жеребятъ	стрижаковъ	29
		борововъ	1
			7
		гусей:	старыхъ . . . . .
Птицы:	уток:	молодыхъ	55
		старыхъ	9
	кур:	молодыхъ	20
		индейскихъ	3
	русскихъ	старыхъ	15
		молодыхъ	20

В 2-м зимовникѣ, состоящемъ при урочище Соленомъ реки вершине в пустомъ строении:

Хата	1
для пригону въ зимнее время скота кошаръ	2
комора	1
сараявъ	2

З В А Н И Е .

При ономъ же хуторе состоитъ овецъ и козъ:

Его судьи Головатого:	барановъ	64
	овець	550
	козловъ	3
	козь	33
	козеньятъ	28
	ягнятъ	356

На прокормъ разныхъ людей:

Ляха донского Андрея Лукьянова	168
Ивана Старого	106
Василя Чебана	130
Прокопа Чемары	50
Степана Найды	43
Артема Волошина	35
Семена Стадника	7

Итого всехъ:	барановъ	76
	овець	847
	ягнятъ	543
	козловъ	7
	козь	55
	кознятъ	45

поручикъ Иванъ Татариновъ.

Р Е Е С Т Р

Описанному зимовнику бывшего судьи Головатого сколко в оном каком строения и прочего значит ниже авъгуста 19 дня 1775 г.

а именно		
дворъ обнесенъ плетнемъ		1
при немъ для присматриванія людей		4
во дворе горница с чуланомъ		1
в горнице образовъ на картинахъ написанных		2
груба		1
окончинъ стеклянныхъ		4
лавокъ		2
сени, в нихъ небольшой чуланчикъ		1
через сени противу горницы анбаръ		1
в немъ соли бочекъ { больших		4
	{ малая	1
сарайчикъ малой пустой		1
конюшна		1
сарай оплетеной		1
повозокъ с колесами: { конных		2
	{ валовыхъ	4
колясочка недоделаная необитая с колесами не коваными		1
точило малое с вертеномъ железнымъ		1
погребъ небольшой пустой		1
на гумне сарайчикъ оплетеной с дверми		1
в немъ насыпанныхъ бочекъ ржи болшихъ и малыхъ		11
пшеницы бочка		1
муки ржаной бочка		1
кость сенокосныхъ		28
колясочка ветхая без колесъ и осей		1
пилъ { большихъ		2
	{ малыхъ	2
малая одинакая рушная пилочка		1

кочерга железная	1
стремень ветхихъ пар	5 ^{1/2}
топоровъ	4
котловъ медныхъ среднихъ с душками железными	2

к новозастроенной мельнице прибору:

клевач железной	1	
подстокъ шаловыхъ	8	
к ступе обоемъ	8	
веретенъ { большее	1	
	{ малое	1
портъница (?) съ камня	1	
колецъ валовыхъ	2	
чеповъ валовыхъ	3	
близъ двора сать в немъ дровъ: { яблоней	15	
	{ вишней молодыхъ	8
	{ грушъ	2
гусей	30	
утокъ	28	
мельница ветреная { в ней жернова	1	
	{ ступъ	2
другая застроена	1	
к доделке оной навожено лесу та деревянокъ	1	
брусевъ большихъ и малыхъ	30	

прапорчикъ Петръ Веригинъ.

О П И С Ъ

отъправляющимся от меня въ учрежденную въ Покровскѣ при Славянской провинциальной канцеляріи по претензіямъ на бывшихъ запорожцовъ комиссію векселямъ и роспискамъ даннымъ бывшимъ запорожскимъ старшинамъ от кого оныя именно на коликую сумму и сколко в нихъ числомъ значитъ ниже сего.

Руб. коп.

- 1 росписка данная бывшему кошевому Калнишевскому от козака куреня поповичевского Николая Рудя на 1000
- 2 росписка данная бывшему войсковому судьи Головатому от козака куреня шкуринского Алексея Щербины 50
- 3 вексель данной адовскому купцу Василию Зеле-

ному от козака куреня леушовского Ивана Голыка, по которому онъ Зеленой поверил денги взыматъ бывшему войсковому судьи Головатому на	40
4 росписка данная бывшему войсковому судьи Головатому от козака куреня канивского Никифора Бури на	100
5 вексель данной адоевскому купцу Василию Зеленому отъ подданного полку лубенского сотни роменской войскового товарища Андрея Марковича, Демка Урдина зятя, по которому онъ Зеленой поверил денги взыскать бывшему войсковому судьи Головатому на	40
6 росписка данная бывшему войсковому писарю Глобѣ от козака куреня рогивского Герасима Кручковского на	10
7 росписка данная войсковому писарю Глобѣ от порутчика Самоила Недчелского на	10
8 росписка данная ему ж Глобѣ от бывшего запорожского кантаржея Михайлы Псіюла на	200
9 росписка данная ему ж Глобѣ от Константина Маворенского на	1852—50
10 облікъ данной ему ж Глобѣ от полкового есаула Василя Рецетового на	107
11 копія векселъ данной ему ж Глобѣ от переводчика бывшего запорожского Андрея Константинова, а подлинной взятъ ко взысканію денег полковымъ старшиною Головатымъ на	369
12 росписка данная ему ж Глобѣ от козака куреня тимошевского полка Скочка на	35
13 росписка данная ему ж Глобе от козака куреня пашковского Герасима Сопка на	50
14 векселъ данной ему ж Глобѣ от переводчика бывшего запорожского Андрея Константинова на	369
15 векселъ данной ему ж Глобѣ от одного переводчика Константинова на	2325—22
16 обязательство данное ему ж Глобѣ от козака и сармарского жителя Федора Колотнечи на	500
17 росписка данная ему ж Глобе от жителя каменского семиторенского куреня Матвея Белого на	34
18 росписка данная ему ж Глобѣ от запорожского жителя Филипа Шила на	10
19 росписка данная ему ж Глобѣ от бунчукового товарища Максима Яновського на	16

20 росписка данная ему ж Глобе от товарища куреня корсунского Ивана Шинкаря на	100
21 записка данная ему ж Глобѣ от переводчика Андрея Константинова к уплатѣ ему по двумъ ево векселямъ в оставшихся в сече ево Константинова товаровъ	

О П И С Ъ

бывшаго войска запорожского полковника Гараджи зимовникъ, коликое число во ономъ собъственномъ ево строеніи и оставшихъ пожитковъ и разнаго званія скота о томъ значить под симъ. Іюня 20 дня 1775 г.

Іменно:

куреней изъ сеньми 2

во оныхъ куреняхъ состоитъ разныхъ вещей:

образовъ болшихъ и малыхъ	11
коверъ шерстеной пестрой	1
одеяло турецкое ветхое	1
подушекъ изъ перевъ с наволочками исподними	3
на дворе выходъ земъленной	1
во ономъ боченковъ порожнихъ	7
кадушекъ	10
на дворе же анбаръ рубленой	1
еще зачетой делать анбар	1
загородовъ съ сараями скоцкихъ	4
канюшня конская	1
кухня плетневая	1
котловъ { чугуныхъ	4
{ медной	1
горшокъ медной	1
ружей	2
тапоровъ	3
плуговъ с лемешами и череслами	3
повозокъ валовыхъ	6
колесъ валовыхъ новыхъ и старыхъ	14
седло старое	1
хомутъ старой	1

во оном же зимовнике разного звания состоит скота

июня дня 1775-году.

		Именно:	
лошадей:			
кобыль з жеребятми			1
кобыль же холостых			20
жеребцовъ			2
жеребятъ годовалых и двулетнихъ			10
мереновъ			3
		всего всехъ	39
скота рогатого:			
валовъ езжалых			18
неезжалых молодых валов же			27
быковъ не кладеных			4
коровъ дойных и холостых			68
телятъ нынешнихъ и прошлогоднихъ			50
		итого рогатого	149
овець считая съ егнятами и козами			2700
		всего всехъ разныхъ званий скота	2888
кожъ воловыхъ			3
хлеба посеенного в поле разного, именно:			
ръжи загоновъ			2
пшеницы загоновъ			1
ечмень загонъ			1
овса загонъ			1
гречихи загонъ			1
бокчей:			
арбузовъ и дыней загоновъ			2
с разными овощами загонъ			1
сена прошлогоднего сотенныхъ скирдовъ			16
косъ литовъ сенокосныхъ			2
квартирмейстер Александръ Безобразовъ прапорщикъ Степанъ Лазаренко			

К О П И Я

реестра бывшего запорожского войска полковника Гараджи описанному в Барвенковой стенке шинку

Дворъ огороженъ стоячею пластиною и к нему кругомъ пригороженъ скотской дворъ с сараемъ			1
изба з сенми			1
анбар деревянной крытой тесом			1
соли грудокъ			5
кадушекъ порожнихъ			6
достокъ малыхъ для покрышки			2500
гвоздей болшихъ железныхъ			1500
солодовня с сенми соломою			1
поварня крыта мальми досками			1
для варення пива кателъ железной			1
заторныхъ болшихъ кадей			2
мерныхъ кадей			2
мельница крыта соломою			1
в ней мучныхъ калесъ			2
точей для валяння суконъ — калесо			1
котель чугунной для грення воды			1
шинокъ з двумя покоями, сени и напротивъ ледникъ накрыт соломою			1
дано от него Городжи живущему в шинке малоросійанину Якову Базушку для торговли денегъ 100 рублей. На оные 100 рублей куплено вина бочка в 50 ведръ за 90 рублевъ			
меду патаки 3 пуда за 5 рублей	}	оное состоит в наличности	
табаку 500 папуш за 5 рублей			
при торговани взято за вино денегъ			17 р.
воцинъ			31 ф.
шерсти пряденой черной овечей			18 ф.
порожнихъ { кадушекъ	}		3
куфъ винныхъ			9
погребовъ с выходомъ и с пластинъ			1

О П И С Ъ

Коликое число осталось после покойнаго писаря Афанася Фридриха в доме ево имущества и протчаго значить под сим.

а именно:

Иконъ богоматернихъ на полотне			2
чацке липовой { образъ покаяния	}		1
Харлампия і Власия			1
круглая на обе стороны на одной Афанасия и Кири-			

дугъ	2
генбелей плотничих	2
буравовъ болших і малых	5
долотъ	3
пилка слесарская	1
резецъ пасищницкой	1
топоров	3
барандзейка с оловянным винтом	1
бадя порожная	1
уликовъ	8
кадокъ	6
кожъ неделаных конских валовъих и овечьих всего	9
повозокъ { конских	2
{ воловъя	1
ермо воловъе	1
бочка со пшеницею неполная	1
проса малая кадка	1
краватей	2
скамейка	1
дежа	1
шкабъ деревянной	1
дворъ обнесенной полисадою дубовою, в нем хата мазаная белая	1
то ж перегорожена в середине досками каморка	—
окончин стекляных	3
нестроеная кузня	1
чуланъ	1
погребъ	1
конюшня деревянная из досок	1
лавка на улицу	1

Скота рогатого въ зимовнике сергевского куреня у казака Якова Яшинского:

валов	5
бугай	1
коровъ с телятами	5
овецъ	60
сена стоговъ	7

да сказывалъ Яковъ матери его скота состоит:

валовъ	21
коровъ	8
теленокъ	1

Коршунского куреня в зимовнике у казака Павла Головка:

ево лошадей	7
да сказывает матери ево (в том числе лошацкъ 1 и стрижацкъ 1)	4

Из выше писанного числа дано родственнику ево брату родному

казаку Петру Гноеву из ьмущества ево а именно:

кафтанъ канаватной стеганой на бумаге блакитной	1
кафтанъ сукна василкового подбитой крашениною	1
поясъ полушелковой красной з белым мишурою	1
свита сукна зеленого окладеная шнурком золотымъ	1
свита дикаго цвету обложена шнурком шелковымъ	1
кожух черных смушокъ покрытой маковым сукном	1
чоботы красные	1
шапка сива	1
коверъ разноцветной малой руки	1
бурка белая	1
котликъ чугунной	1
малахай	1
денегъ { серебряных	6 р.
{ медных	7 р. 55 к.
лошадей с повоскою и со всею упряжью и колебанью	3

О П И С Ъ

слободы Петровой жителей Трофима Перехреста ьмущества ево.

А именно:

Во первых на холсте святых образов	6
хата мазаная і выбелена	1
оконницъ	3
стол деревянной	1
сундукъ деревянной	1
столь	1
рубах { мужских	4
{ женских	2
наволочка	1
рушник узорами шит	1
поесъ шелковой поношеной разноцветной	1
свита зеленая старая	1
женская наметка белая	1
канонъ и житие великомученицы Варвары	1

псалтир з киевской печати	1
апостол московской печати	1
пистолет железной, в нем оправы верхней губы нету, на- сеченой жестеною медю, а лопасть серебряная	1
пистол железная и вся оправка железная	1
турецкой поесь шолковой и при нем кисть	1
плахть { разных цветов	1
{ серова цвету	1
мешков новых	4
чуланъ	1
бочка ржи неполна	1
вески жестяные	1
колесь	2
реднов	2
кадочка, что воду держут	1
шеравары старые синие, ветхие	1
свита синяя ветхая	1
плеть залитая на конце оловом	1
чепракъ черной	1
хомуть ременной з дугою	1
топоръ	1
генбель	1
серпов	3
косъ	3
муки житной мешков	2
творагу кадочка	1
кандейка медна	1
просъ немолоченой копна	1
гречижи хрецов	10
пшеницы бочка	1
кадка простая	1
рогатого скота { волов	2
{ корова с телятом	1
повоска валовая	1
сарай ветхой плетеной	1
ковш медной	1
дежа	1
загороди из хворосту	1

Якова Кравца:

сундук изломаной, в нем редно, старое седло с подушкой со всем прибором	1
шуб нагольных	2

бурка белая	1
сапоги старые	1
полуштофъ съ 3-мя чарками	1
рыбы соленой	104
сукна анучнаго белаго аршинъ	2
кавтан китайчетой старой	1
свита старая голубая	1
баклагъ	2
дротикъ	1
соли во двух местах	
кислицъ полтары бочки	

Иванъ Третьяковъ.

О П И С Ъ

В ниже писанных зимовных строению вещамъ и скоту а сколько в котором чего описано значить под симъ, Августа 7-го Дня 1775 г.

На речкѣ Самотканий зимовникъ войскова старшины
Макара Нога

В нем строенія

избъ {	белая	1
	черная для работниковъ	6
	с кухнью	1
анбаровъ для поклажи		3
анбарчикъ непокрытой		1
сараевъ		6
огородъ {	для немолоченого хлеба	1
	для скотины	7
хлевковъ		2

Именія

кафтановъ {	Алой	1
	Голубой с узинким позументом	1
шубъ {	вишневая подбитая волками	1
	голубая подбита ж волками	1
сукном {	вишневая подбита медвединою	1
шапокъ суконных обложенных серыми барашками		2
овчиныхъ выделанных		46
пестреди 4 аршина		4

поясов	{ шелковой алой	1	
	{ каломенковой	1	
рубахъ		4	
утиральниковъ		5	
платокъ бумажной		1	
сукна сераго простого двѣ малинкіе трубки		—	
войлоковъ шерстяных		4	
палатка		1	
одіяло		1	
кувшинъ медной		1	
тасъ медной большой		1	
мисокъ медных		2	
оловянное блюдо		1	
воску		5 ф.	
сала	{ топленого 1 кругъ	—	
	{ евинаго 5 короваевъ	—	
ветчины 3 лопатки		—	
роговъ пороховыхъ		2	
патранташъ		1	
плетей казачих		2	
шкуръ покрышных на воза		3	
кожъ	{ невыделанных	5	
	{ выделанных белых	12	
уздь ременных		8	
обротей ременных же		5	
кинжалъ турецкой		1	
котловъ	{ медныхъ	7	
	{ чугуныхъ	3	
сковорода железная		1	
топоров		5	
долотъ		4	
стругъ		1	
косъ сенокосных		8	
серповъ		4	
саблей	{ новая оправленная серебромъ	1	
	{ ветхая	1	
седель		5	
колясок обитых кожею		2	
муки оржаной		2 кади	
соли кадка		1	
смолы въ двухъ бочкахъ по половин			
лошадей		282	
воловъ и коровъ		157	

барановъ и козъ	2000
свиной	12
хлеба немолоченого	
ржи скирда	2
пшеницы	1

Прапорщикъ
(прізвища не зазначено)

На речкѣ нижний Хортице зимовникъ войсковаго пушкаря
Ивана С м о л ы .

В нем строенія

изба съ кухнею	1	
анбарчикъ	1	
сараевъ	1	
Огородовъ	{ для скота	1
	{ для складыванія немолоченого хлеба	1
кафтанов	{ Алаго сукна обложеной позументом усским	1
тонкихъ	{ Зеленой съ петлицами шелковыми	1
	{ Китайковых подбитых	2
башлыкъ голубова цвету	1	
штановъ	{ алого сукна	1
	{ василковые	1
кирея дикова цвету	2	
шуба волчья покрытая василковымъ сукном	1	
шапка зъ золотою кистю опушенная серым барашком	1	
тулупъ нагольной сурковой	1	
постилка холстинная подбитая хвостами сурковыми	1	
постелей	2	
полатка зеленая съ подъбоемъ	1	
полсть покрытая сукномъ авчинная	1	
подушокъ	{ под головы	5
	{ на седло, покрыта алымъ сукномъ	1
бурокъ шерстяных	6	
овчинокъ	{ выделанных	5
	{ невыделанных	9
войлоковъ	10	
для работников	{ сермягъ	7
	{ шуб нагольных	6
фонарь	1	
стульевъ обитых кожею	2	
шкуръ на покрышку воевъ	3	

сапоговъ шитыхъ паръ	6
ружей	4
сабля оправленная медью	1
пистолеть с медною оправою	1
седель	11
хомутовъ ременныхъ	4
котловъ { медныхъ	7
{ чугуныхъ	7
сковорода железная	1
таганъ	1
мисокъ медныхъ	3
ковшей медныхъ	2
топоровъ	4
косъ сенокосныхъ	5
{ с житомъ	1
{ с солью	2
кадокъ { с творогомъ	2
{ с ржанною мукою	1
{ с просомъ	1
котель с просомъ	1

Немолоченаго хлеба ржи полтора съкирда а протчей несвезень с поля

сена скирдов { прошлогоднего	1
{ нинешнего	2
лошадей	77
воловъ и коровъ	198
овець и козь	112

На речкѣ Боковенкѣ зимовникъ Казака Карнея Яловаго .

В нем строенія

изба с кухнею	1
каморка для поклажи	1
землянка	1
хлевковъ	2
огородовъ { для немолоченаго хлеба	1
{ для скота	2

именія

кафтанов { голубова сукна	1
{ китанковой веткой	1
штановъ { голубые	1
{ василковые	1
шуба покрытая голубымъ сукномъ	1

шубъ нагольныхъ	4
овчинокъ выделанныхъ	6
полсть	1
поясъ шолковой алой зъ белыми полосами	1
шапокъ покрытыхъ сукном { алая	1
опушенные серыми барашками { зеленая	1
черная баращачная	1
шкура выделанная белая одна	1
подошевъ паръ	14
седель	2
хомутовъ ременныхъ	2
уздь ременныхъ	4
недоустковъ	2
ружей	3
пистолеть пара	1
пороховыхъ роговъ	2
топоровъ	4
буравовъ	6
долотъ	5
шинъ с колесъ	2
котловъ { болшихъ	2
{ малыхъ	4
ковшей медныхъ	2
пчоль улеевъ	10
сундучокъ замкнутой	1
лошадей	7
воловъ и коровъ	15
барановъ и козь	200
свиной	3

Григорій Архыповъ

Состоящему при речке Камышеватой старшины Василья Писмечя зимовнику сколко в немъ состоитъ строения и его Писмечя имения.

Избъ жилыхъ с сенями до половины рубленья	2
недостроеная	1
амбаръ рубленой	1
камора рубленая	1
саравъ плетеныхъ	4
загородовъ	3
огородъ	2
розпуски обитыя кожею безъ переднихъ колесъ	1
возовъ воловѣихъ	8

кось сенокосныхъ	12
серповъ	10
топоровъ	5
железныхъ	2
плуговъ медныхъ турецкихъ большихъ, мелкихъ	2
казановъ { медныхъ	4
{ чугуныхъ	5
струговъ	2
буравовъ	4
заступовъ	2
седель	3
кожъ товарицкихъ не деланныхъ	4
в деле бараньихъ кожъ	20

Скота рогатого

волось	20
каровъ дойныхъ	20
прошлогоднихъ бычковъ и телиць	1
яловыхъ коровъ	12
бычковъ прошлогодныхъ	14
четвериковъ быковъ	5
овець { старыхъ	150
{ сеголетнихъ	150
лошадей езжалыхъ	3
свиной старыхъ	23
молодыхъ	12
волны рунъ	450
сена прошлогодного скирда	3
сего лета накошено копиць	300

Капитанъ Григорий Артемиевъ

О П И С Ъ

О имени войсковаго есаула Гелеха что въ его хуторе
состоить скота и прочихъ вещей значить ниже
июля дня 1775 году

какие именно вещи

	сколько всех вещей есаула Гелиха вещей	в том числе брата ево	числе челя- динцевъ ево
рогатого скота штук	320	48	21
лошадей старыхъ	103	10	2

лошадь	24	6	—
потныхъ	9	2	—
бурокъ	4	3	—
коцей	4	—	—
килимовъ	2	—	—
овець	860	200	50
полатка с полами	1	—	—
реденъ холстеньхъ	41	4	—
деланыхъ	11	11	—
седел со всем прибором	6	2	—
голыхъ орчеховъ	3	—	—
хамутовъ	7	3	—
шлея ременная	1	—	—
уздь ременныхъ	6	2	—
мунштукъ	1	—	—
недоуздки ременныхъ	5	—	—
треноговъ конскихъ	4	4	—
путь ременныхъ	7	—	—
повстей сырмятныхъ	3	—	—
фашин сырмятныхъ	5	—	—
тапоровъ	12	6	2
свердловъ	4	3	—
гребло	1	1	—
железа полшины	1	—	—
шворинъ железныхъ	1	—	—
струговъ	3	—	—
пилокъ	4	1	—
железа ломанова полпуда	—	—	—
заступовъ	3	3	—
уксусу бочонокъ	1	—	—
казановъ медныхъ большихъ	5	—	—
маленкихъ	4	2	—
чугунныхъ казановъ	3	3	—
горшковъ медныхъ	2	—	—
кастрюля с крышкою	1	—	—
тазь медный	1	—	—
подсвешникъ	1	—	—
полумисокъ цыновыхъ	1	—	—
медныхъ	3	—	—
чайниковъ медныхъ	3	—	—
железь плуговыхъ	3 пар	3 пар	—
куборъ пара	1	—	—
шапокъ	2	—	—
пологъ	1	—	—

кафтановъ	6	4	—
шараваръ	3	2	—
шуба волчья	1	—	—
ножей столовых	4 пар	—	—
подносозъ медныхъ	2	—	—
сукна синего два лоскута	—	—	—
отъ лядунки тесма шелковая съ серебряной пряжкой и наконешником	1	—	—
чотки костяныя	1	—	—
пороховая натруша	1	—	—
расписка въ 7 рубляхъ	1	—	—
потребенекъ на седла	2 пар	—	—
кинжалъ	3	—	—
панцыръ	1	—	—
бочонокъ хрущакалний	1	—	—
кожуховъ	4	4	—
кость	5	5	—
сала одно с половиной	1 1/2	—	—
скрыни	2	1	—
крицы	6	6	—
полотна два шматка	2	2	—
шкуръ возовыхъ	3	1	—
бочокъ	24	15	—
соли возъ	1	—	—
шкуръ воловьихъ неделаныхъ	15	15	—
с телянокъ шкуръ	7	—	—
возовъ порожнихъ	18	6	—
пчолъ улъевъ	72	3	10
сена пятьсотъ копъ	—	—	—

Птицъ

утокъ агарей	6	—	—
утокъ простыхъ	20	—	—
гусей	2	—	—
индеекъ	12	—	—
курей	20	—	—
лебедь	1	—	—
павъ	2	—	—

Строения

хатъ	2	—	—
каморъ	4	—	—

саравъ	5	—	—
мельница	1	—	—
погребъ	1	—	—
образовъ	13	—	—
патретъ	1	—	—
лампадъ медной	1	—	—

Список есаула Гелеха зимовника которых куреней и откуда родом и что от них отобрано и где проживат желаютъ значить ниже

имена и прозвища и которого куреня	от роду летъ	откуда родомъ и из каких местъ	что отобрано оруж., вещей	где проживать желаетъ
Гуклиевского куреня Есаула Степана Гелиха братъ Андрей Гунка	46	Лубенскаго полку мещанства Лохвицы	ружей 2	на прежнем месте
сынъ его Иван Белый	19	Киевскаго полку мещанства Кобыщей Ис Полтави		
челядникъ Иванъ Кобыщча	23			
Григорий Захарченко	25			на свою родину
Ефим Щербина	50	города Миргорода харковской губернии села Лещечевъ		желаютъ на прежнем
Иванъ Опалаленко	19	запорожець села Куриковки		
Иванъ Расли	8			
Константинъ Волошинъ с куреня ведмедевского	10	с мещанства Койдаку		желаютъ на прежнем
Яковъ Самарский	55	ис Полши города Павлочи		

подлинный подписал прапорщик Дмитрій Эрастовичъ

ВЕДОМОСТЬ

Его превосходительству господину Генералъ маиору и кавалеру Матвею Василевичу Муромцову сколько где полковничихъ принадлежащихъ к сече Куликова, Пугачева, Куцова, Качановского и атамана Давида Белого зимовникахъ при какихъ урочищахъ и сколько в которомъ чего именно рогатого скота лошадей овецъ и прочего имения состоитъ значить под симъ. августа 20 дня 1775 году

Дядковского куреня полковника Кулика на речке
Чертомлике на той стороне в вершине к нему строение
и прочее имение

звание	число всего имущества
изба з сенмы	1
погребъ подле избы	1
амбаровъ плетневых	3
загорода болша плетнева	1
загородокъ малих плетневых	2
хлезовъ плетневых	4
агароть плетневой	1
гумно	1
в избе образовъ без окладки	9
жита стоговъ	2
пшеници стогъ	1
сена стоговъ	2
саломи скирда	1
косъ сенокосных	17
тапоровъ	4
серповъ	13
плугъ з железомъ	1
путь конских железных	3
лому железново пудъ	1
капусная сечка	1
казанов чугуних малих	2
казань чугуной болшой	1
казановъ медных малих	4
казанъ медной болшой	1
буравовъ	2
заступовъ железнихъ	3
пила	1
терпугъ	1
долото	4
кожъ дублених на подошвы	10
сирих кожъ	2
сапоговъ новых пар	26
кафтанъ ветхой матерчетой	1
шубъ авчиних старих	5
шуба телячая новая	1
овчинъ виделаних болших	5
кошекъ виделаних	5
старих седель	3

недоузтковъ	2
простой муштукъ	1
кабуръ пара	1
натрусокъ порохових	3
ружье сломаное	1
рубашекъ простих	6
полотна штучка маленькая	1
простих утиралних платков	3
поясовъ ветхих шолкових	2
салъ свиних целих	10
рыбы сухой семги сто пидесять штукъ	150
узда и хамуть	1
соли бочокъ	3
соли кадокъ	3
бочекъ с житомъ	5
бочекъ с авсомъ	3
бочка с просомъ	1
бочка с пшеницею	1
бочка гречки	1
пшена мешков	2
сира кадка	1
войлоков малих на потники	3
ржаной муки кулей	2
луку венковъ	11
возовъ воловых с ярмами	4
конской возъ	1
бочокъ порожних	22
медовых кадокъ порожних	5
мазницъ	4
керее песочная ветхая	1
шаровари ветхие песочние	1
нитокъ клубковъ	8
сковорода железная	1
бурокъ одежных	3

Рогатого скота

коров дойних с телятами	11
коровъ яловых	2
прошлогодних телючокъ	8
воловъ рабочих	7
трехлетнихъ бычков	3
прошлогодних бычков	2
Итого	44

свиной старих	24
ранних поросятъ	14
поросятъ малых	6

Живностей

гусей старих и молодых	20
утокъ старих и молодых	16
курей старих и молодых	20
Все выше писаное имение вместе нераздельно с полковником Куликом дядковского куреня козака Ивана Латуна.	
Да притом же зимовнике казачее скот, пчели и прочее казака Ивана Латуна собственное ево	
лошадей ежалих	2
улевъ с пчеламы	126
порожных улевъ	121
того же куреня дядковского Ивана Иванова волов	2
козака Игната Тихого корова с прошлогодним и нынешним теленкомъ	1
да куреня Гиклиевского Ивана Алексеева корова яловая	1

Поповичевского куреня полковника Григория Качана по той стороне Днепра на речке Кушуме въ Великомъ Луге неподалеко велеких песков разстояниемъ от сечи в сто верстах зимовникъ, принадлежащее к нему строение и прочее

изба с сенми	1
в ней образвъ деревянных	3
кухня	1
амбаръ плетневой	1
больших загород з сараями	2
сарай без загороды	1
загорода плетеная	1
амбаръ недостроенъ	1
загорода маленка и приней хлезовъ	2
хлевъ малой	1
погребъ на той стороне Кушума	1
бочка житной муки	1
бочка соли	1
пшена полбочки	1
сира кадочка	1
жиру рыбьево топленово кадочка маленка	1
бочка пшеницы	1

ружье сломано	1
сабель простих	2
рогъ с порохомъ	1
вязня и натрусокъ порохових	2
свинцу 14 фунтовъ в мешке	1
патрониць	2
пороху 16 фунтов в двухъ мешках	2
сундуков окованих	2
погребецъ з штофамы	1
шапка тхоровая	2
шапка с чернымъ околищемъ	1
ручников утиралных шитихъ	6
ручников простих	4
полотна простого не большой шматокъ канчуков	1
петлицъ шелковых зеленых з шнурками	3
скатерть	6
сапоги красные	1
стремень новых паръ	1
турецких блюдь медних и тарелок	6
корецъ железной	1
шуба смушева черная покрыта голубим сукном	1
керея ветхая голубово сукна	1
шаравари голубые ветхие	1
шуба новая нагольная	1
каванъ китайчетой синей	1
лисица виделана	1
смущекъ черной	1
рубах с порты	3
уздь	10
обротей	8
полотна простова штучка	1
рубашекъ	2
ножичекъ	2
килимъ мохнатой	1
бурокъ одежных	2
мешков порожних	5
долоть	4
буравовъ	5
струговъ	3
пилокъ	2
заступъ железной	1
лопатка железная	1
косъ сенокосныхъ	3

хомутовъ	4
дубленая кожа на подошвы	1
седель	3
овчинъ виделанихъ	2
кожа возъ накривать	1
вощинъ нетопленихъ мешокъ	1
нитокъ на сети мотков	9
новая сеть смреже	1
к неводу штука новая	1
к неводу веревокъ	6
неводъ	1
безмин	1
седель	5
уздь	2
обротъ	1
тесловъ	2
сѣтей рыболовнихъ новыхъ	5
сѣтей же ветхихъ	7
волок	1
большой чугунной казанъ	1
среднихъ чугунныхъ казановъ	4
малыхъ чугунныхъ казановъ	2
медной казанъ средней	1
сковородъ железныхъ	2
таганъ железной	1
воловохъ возовъ съ ярмами	4
конной возъ	1
улевъ с пчелами	6
порожнихъ улевъ	30
лотокъ	7
сена стогъ	1

Рогатого скота

коровъ дойныхъ	20
телятъ при нихъ	20
коровъ яловыхъ	4
воловохъ рабочихъ	6
неученихъ воловохъ трехлетнихъ	8
четырёхлетнихъ воловохъ неученихъ	2
двухлетнихъ теличекъ	5
бугаевъ некладенихъ	3
Итого	68

старихъ свиней	9
раннихъ поросятъ	16
живности курей старыхъ и молодыхъ	12

Лошадей

кобилъ	4
при нихъ жеребятъ	4
жеребцовъ трехлетнихъ	2
жеребцовъ четырехлетнихъ	1
двухлетнихъ жеребцовъ	2
верховыхъ ежалихъ	4
Итого	17
бочекъ порожнихъ	11
пологовъ полотняныхъ спальнихъ	5
воилоковъ большихъ	2

Да тогожъ куреня казакъ Абрамъ Хмарко объявилъ, что въ томъ числѣ выше написаномъ въ зимовникѣ между полковниковимъ Качановимъ имениемъ ево собственное есть а именно:

коровъ дойныхъ	6
телятъ при нихъ	6
воловохъ рабочихъ	2
бичковъ трилетнихъ	3
возовъ воловохъ	2
седель	4
мерень гнедой	1
лотокъ	2
котловъ чугунныхъ	2
сковорода железная	1
сетей рыболовнихъ	4
кадка порожняя	1

Васеринского куреня куринново атамана Давида Белово вновь заведенной на речкѣ Ингуле на той сторонѣ выше Горишильской балки разстояниемъ отъ сечи въ 150 верстахъ зимовникъ, въ немъ строение и прочее принадлежащее имение

амбаръ плетневой	1
загорода плетнева больша	1
землянокъ	4
возовъ воловохъ съ ярмамы	4

седель	2
топоровъ	2
косъ сенокосних	2
серповъ	4
буравъ	1
долото	1
сковорода	1
казань медной	1
чугунной казань	1
плугъ з железами	1
хомуть	1
уздъ	3
обротей	3
муштук	1

Рогатого скота

коровъ дойних	19
телятъ при них	19
коровъ яловых	9
теличокъ прошлогодних	4
бичковъ прошлогодних	2
робочих воловъ	5
Итого	58

Лошадей

кабиль	5
при них жеребятъ	5
кобиль без лошасть	3
мереновъ	4
жеребець	1
стрижакъ	1
Итого	19

Тогож куреня козакъ Павло живущей в том зимовнике объявилъ, что между атаманский имением ево собственое есть, а именно.

коровъ дойних	2
телятъ при них	2
каровъ яловыхъ	3
рабочих воловъ	2
быкъ прошлогодней	1
Итого	10

Тогож атамана Давида Белово другой зимовникъ на речке Базавлуке в самой вершине в разстоянии от сечи въ 90 верстах принадлежащее в нему строение и прочее

изба з сенми	1
загорода болшая плетеная	1
загорода плетнева маленка	1
амбаровъ плетневых	2
хлевов плетневых	2
овчинъ невиделаних	17
хомуть	1
катловъ меднихъ	2
чугуних катловъ	3
возовъ волових съ ярмамы	2
сало	1
сиру кадокъ	2

Хлеба немолоченово

жита стогъ	1
пшеници стогъ	1
ячменю стогъ	1
проса стогъ	1
сена скирдъ	2
саломи скирда	1
воловъ рабочих	4
лошадей ежалих	2
козъ старих и молодых	50
овець старих и молодых	750
гусей	8
курей старих и молодых	20

Дядковского куреня полковника Афанасия Куцова зимовникъ на сей стороне речки Ингула при урочище Вербовой разстояниемъ от сечи въ 180 верстахъ принадлежащее к нему:

Изба з сенми	1
в ней образовъ	3
амбаровъ плетневих	2
загорода з шапою плетнева болшая	1
загорода плетнева болша з двома хлевами	1
загородъ маленких с хлевами	2
в дворе погребъ	1

вологих воевъ съ ярмами	3
конской возъ	1
хамутовъ	2
уздь	2
неводъ	1
соли бочка	1
дегть полбочки	1
валу нитокъ мотковъ	40
седель	5
соли полбочки	1
бичовъ к неводу	7
тапаровъ болших что лед рубят	6
плешна рубить ледъ	1
буравовъ болших	3
пила	1
резецъ	1
наковальня чемъ коси отбиваютъ с молоткомъ	1
тавръ	2
буравовъ малых	2
долотъ	2
чованъ	1
пистоль сломаной	1
ружье и рогъ с порохомъ	1
сабля простая	1
подосковъ	6
топоровъ	4
авчин виделаних	15
капканъ железной	1
шубъ авчинних	3
кавтанов синих суконних	3
сапоговъ пара	1
кадочка сиру	1
кадка медовая ващин	1
ножницы болшие	1
муштукъ простой	1
улевъ с пчелами	140
порожних улевъ	105
бочекъ порожних	15
казановъ медних	4
чугунной казанъ	1
сена скирдовъ	3
сенажъ стоговъ	4
коровъ дойних	9
при них телятъ	9

коровъ яловыхъ	9
воловъ рабочих	6
бичковъ прошлогодних	3
теличокъ прошлогодних	6
Итого	40

Лошадей

мереновъ	3
кобыль	4
при них жеребятъ	2
кобыла трехлетняя	1
жеребчиковъ	2
да в том табуне капитана Елисавецкого поймана на сенокосах лошадь мерень серой	1
Итого	13

овець старых	220
ягнятъ нонешних	162
козь старых	10
козинятъ нонешних	11
да находящиеся при тих овцах чабаны Григорий Черный Телятникъ объявили что сверхъ полковничих овецъ они имеютъ в той же ватаги собствених своих овецъ	98
да в том же зимовнике куреня дялковского козака (Гаврила) Гарасима Великого собствених ево пчел улевъ	18

Тогож полковника К у ц о в а другой зимовникъ на речке Ингуле на той стороне от первого въ 15 верстахъ ниже Бурносова броду

К нему принадлежащие

изба з сенми	1
амбаръ плетневой	1
амбаръ плетневой з сараемъ	1
хлебов болших	2
загородокъ малих	2
кадок сира	8
смущковъ белих	7
бочокъ с житомъ	2

бочка с пшеницею	1
седель	2
хамутовъ	2
шуб овчиних	4
волковъ виделаних	7
лисицъ виделаних	3
сена стоговъ	5
воловых воевъ съ ярмамы	3
конских воевъ	4
казановъ медних	2
чугуних казанов малих	2
рогатого скота болшова й малова	74
лошадей	8

Показаной полковникъ Куцовъ объявил что сей зимовникъ ево, а рогатой скот и прочее имение находящихся в семь зимовнике козаковъ куреня дячковского а имено: Максима Кладні, Матвея Кравца, Ивана Бучка, Павла Шевца и козака Гурина о чемъ си казаки что оне в полковничьемъ зимовнике живутъ а скотъ и прочее имение не полковничье, а их собственое скаживали, а толко в семь зимовнике полковника Куцева:

Немолоченой хлебъ

пшеници стогъ	1
жита стоговъ	2
ячменю стогъ	1

Куреня Тимошевского полковника Гардового Пугача зимовникъ на сей стороне речки Саксагани више Великих Терновъ; кругомъ двора плетнева огорожа.

Принадлежащие к нему

изба з сенми	1
в ней образовъ	4
амбаръ плетневой	1
загорода болшая плетнева	1
загородокъ малих плетневих	2
хлебовъ плетневых малих	2
кибитка кругомъ кованая	1
волових воевъ съ ярмами	4
конских воевъ	2

хамутовъ	2
уздь	4
седель	4
недоузтковъ	2
толстой канатъ	1
тонких веревокъ пучка	2
черних новых юфтъ	2
потниковъ новых	2
сабля простая	1
рогъ в оправе всее	1
авчинъ виделанных старых	15
смушков виделаних	10
бумажных платковъ новых	14
авчинъ курников виделаних	9
кафтанъ зеленой матерчиной с пузументом	1
юфта черная что вюки накриваютъ	1
шуба черних смушковъ покрыта синим сукном	1
мешковъ порожних	1
буравов болших	3
долоть	2
образов на полотне новых	3
стругъ	1
серповъ	7
пила	1
тапоровъ	4
кость сенокосных	5
медних казановъ болших	3
чугуних катловъ больших	2
малих катловъ чугуних	3
сковорода железна	1
плугъ с железами	1
дехте бочка	1
железа нового полтора шини	1½
погребець новой	1
сундуковъ новых	3
ржаной муки кулей	2
ржанойже муки бочокъ	2
пшена бочка	1½
муки пшеничной мешокъ	1
гавяжева топленава лою полкадки	1
авечьева лою топленова кадка маленка	1
бочонокъ с водкою ведра в два	1
сужарей куль	1
сена стоговъ	4

Хлеба немолоченого на гумне

жита стогъ	1
пшеницы стогъ	1
проса стогъ	1
овса стогъ	1
ячмень стогъ	1

Рогатого скота

коровъ доиних	33
при них телятъ	33
коровъ ялових	6
воловоу рабочих	14
воловоу неучених	22
быковъ некладених	7
теличокъ двулетних	14
Итого	139

Лошадей

мереновоу ежалих	4
трехлетних мереновоу	3
кобыль старих	7
при них жеребятъ	4

Живности

гусей	22
курей	20
наседокъ с цеплятами	4

полковникъ Пугачевъ объявилъ, что находящееся в зимовнике ево казаки имеютъ рогатой скотъ и другое именно, а хто сколько чево имеетъ ниже сего явствуетъ, а именно

козака Гаврила Свисанова рогатого скота	22
козака Харитона Топалова	16
козака Михаила Пишинова	15
козака Амелки Дрибаса	7
лошадей	3
козака Максима Товарчия рогатого скота	12
козака Никиты Климовского	4
лошадей	3

козака Гаврила Головка коров	3
козака Григория Рогатова лошадей	4
козака Якова Чейка	2

Прапорщикъ Богданъ Шилингъ

Кисляковского куреня у козака Герасима Головченка находится бывшего полковника Харитона Чепеги имущества.

Скота рогатого

болцова и малова	55
овець и барановъ старыхъ	450
сеголетнихъ	150

Капитанъ Григорей Артемовъ

Состоящему на верхней Хортицы Крыловского куреня казака Андрея Притыки зимовник сколько у немъ состоитъ строения и ево Притыки имения

хата рубленая	1
бутка плетеная	1
сарай плетеной	1
загорода	1
коровъ доинихъ	7
телиць третегоднишнихъ	2
прошлогоднишнихъ	3
воловоу рабочихъ паръ	1
лошадь старая	1
свиней	5
возъ воловоу	1

Ивана Кислева

коровъ доинихъ	7
телиць трехлетнихъ	2
прошлогоднишнихъ телиць	4
воловоу рабочихъ паръ	1
свиней	5

Капитанъ Григорей Артемовъ

ПОКАЗНИК ІМЕН

- Аврамов, поруч., 277.
 Алексеев, губ., тов., 144.
 Алексеев Іван, козак, 360.
 Андрієвський О., автор, 45, 59-60, 63, 64, 66, 69, 72-79, 83, 87, 91, 109, 110, 141, 192, 269.
 Андрій, молдав., пастух, 212, 230.
 Аносов, коз., 189.
 Антон, коз., 337.
 Антон, чабан, 363.
 Антонович В., авт., 184.
 Анна, імператр. (див. Ганна).
 Апостол Данило, гетьм., 18, 71.
 Арсеній, Архимандр., авт., 39.
 Артем, волошин, 212, 347.
 Артемієв Григ., капіт., 364.
 Архіпов Григ., коз., 363.
- Ба...скій Г., автор, 148.
 Багалій Дмитро, авт., 8, 56, 69, 90, 93, 100, 159, 272.
 Базушко Яків, коз., 353.
 Бакунін, «дійств. ст. сов.», 162.
 Бантиш-Каменський Д., авт., 29.
 Барановський Іван, ювел., 144.
 Барвінський В., авт., 47, 48.
 Баричевський, прем.-майор, 189, 193, 278, 335, 338.
 Барсов, авт., 169.
 Басов, дон. коз., 189.
 Безобразов Олександр., квартирм. 352.
 Бекон, філос., 108.
 Бенедикт, вірм., 229, 230, 345.
 Бестужев-Рюмін, авт., 59.
 Беднов (Біднов) В., авт., 87, 99, 100, 105, 140, 143-145, 173, 174, 187, 190, 192, 279, 286.
 Белов Фома, коз., 345, 346.
 Белов Василь, коз., 346.
 Білецький О., кошов., 86.
 Білий Давид, кур. отам., 195, 197, 201, 202, 212-215, 217, 219, 220, 222, 223, 225-228, 233, 234, 239, 240, 242, 249, 254, 261, 263, 264, 373, 375.
 Білий Іван, коз., 367.
- Білий Матвій, коз., 268, 327, 350.
 Білий Сидір, коз., 96, 194, 315.
 Білий Фома, коз., 229.
 Білов, отаман, 189.
 Більбасов В., авт., 36, 175.
 Більський, 47.
 Більфельд, авт., 169.
 Бінерський Михаїл, служн., 315.
 Биковський Дмитро, коз., 169.
 Богасєвський, авт., 169.
 Богацько, суддя, 77.
 Богодер, військ. старш., 157.
 Богуміл О., авт., 56, 115, 142-146, 173, 187, 193, 266, 176, 279.
 Бодянский О., авт., 11, 12, 21.
 Бойко Василь, полтав. мешк., 330.
 Бойко Петро Арап, козак, 276, 280, 329, 330.
 Бойко Семен, стаdn., 210, 344, 346.
 Бойко Єлисавета (плем. Глоби), 274, 276, 329.
 Болдаков Олекса, коз., 344, 346.
 Болотов А., поміщ., 29, 179-181.
 Болтін І., генерал, 26, 28, 33-40, 43, 44, 53, 103, 160, 161.
 Боногурт Іос., авт., 182.
 Боплан, авт., 246.
 Борщак Ілля, авт., 50, 124, 137.
 Брандт фон, генерал, 94, 111.
 Булгаков С., авт., 169.
 Бургартський Казімір, «частник» Цихановський, 275, 299.
 Буря Нікіфор, коз., 268, 350.
 Бутович Сава, прикац., 289, 229, 315.
 Бучко Іван, коз., 211, 378.
- Вальтер-Скотт, авт., 108.
 Варахаїл, ієромон., 279.
 Варлаам, ієрей, 144.
 Василенко М., авт., 83.
 Василів Д., коз., 329.
 Васильчиков А., авт., 34.
 Василь, служн., 315, 337.
 Василь, служн. Головатого, 229.
 Василь, молдаван., овч., 212, 238.
 Вейсбах, граф, 41, 49, 50, 52, 53, 56, 60, 61, 72.
- Великий Василь, коз., 330.
 Великий Герасим, коз., 377.
 Великий Іван, служн., 315.
 Великий Микита, коз., 345.
 Великий Нечипір, коз., 344-346.
 Великий Олександр, коз., 330.
 Великий Онисько, служн., 328, 330.
 Великий Пилип, коз., 330.
 Великий Савко, служн., 207, 274, 275.
 Вельцин, авт., 170, 175.
 Венгерський Михаїл, служн., 315.
 Веригін П., прапорц., 348.
 Вербицький О., писар, 78.
 Верменко (Вірменко), писар, 105, 197.
 Вертильяк Н., авт., 13.
 Висоцький Максим, зап. полк., 124, 137, 226.
 Вишневецький Дмитро, князь, 7.
 Владислав, польський королевич, 128.
 Влас'єв, авт., 12.
 Воейков Ф., кийв. ген.-губ., 67, 87, 118, 134, 141.
 Володимир, Архимандр. (лив. Сокальський Володимир),
 Волков, член Комісії, 41, 161.
 Волох Максим, служн., 315.
 Волох Данило, овчарський отам., 212.
 Волох Максим, служн., 315.
 Воронцов М., кн. 12, 22, 107.
 Воронцов М., граф, 34.
 Вольтер, філос., 21.
 Врода Данило, коз., 344-346.
 Вульф, барон, авт., 181.
 Вяземський О., кн., 94, 111.
- Гавриїл, архієписк., 74.
 Гаврило, коз., 337.
 Ганна, імператр., 14, 32, 40, 41, 50-53, 71.
 Гараджа Іван, полковн., 114, 190, 193, 196, 200-204, 212-215, 217-220, 222, 223, 225-228, 230, 233, 234, 236-240, 242-247, 249, 254, 261, 263, 264, 277, 351-353.
 Гелех Степан осавул, 193, 195, 196, 210-212, 219, 220, 222, 223, 225-228, 230-234, 237-240, 242-252, 255, 259-265, 267, 272, 277, 279, 367.
- Гелех (Гунька) Андрей, брат Степана Гелеха, 143, 195, 212-213, 215, 219, 220, 222, 223, 225, 226-228, 233, 234, 238-240, 242, 243, 249, 255, 256, 259, 263, 264, 279, 378.
 Гелех, 201, 202, 209, 217.
 Генрик IV, король, 33.
 Гер Семен, полк. старш., 188, 343.
 Герасим (при кошовому), 315.
 Гільденштедт, авт., 57, 90, 100, 107.
 Гладкий Данило, кошовий, 66, 86.
 Глібов І., генерал, 62, 64.
 Глібов О., підполковн., 72, 74, 78, 111.
 Глинків, депутат, 183.
 Глоба І., писар, 105, 114, 115, 125, 135, 140, 142, 143, 188, 189, 191, 192, 197, 198, 200-206, 208-215, 218-240, 242-252, 254-258, 260, 261, 263-267, 269-274, 276-281, 284, 291, 316, 320, 321, 323, 324-326, 328.
 Гнатюк В., авт., 63.
 Гноєв, коз., 357.
 Гноєва, мати Фридрика, 276.
 Голицин Д., кн. Київ. ген.-губ., 75.
 Голик (Голиш) Іван, коз., 268, 350.
 Головатий Антін, писар, 96, 104.
 Головатий, депутат, 93.
 Головатий Павло, суддя, писар, 114, 115, 125, 135, 140, 142-144, 191, 192, 197-210, 212, 213, 215, 216, 218-223, 225-228, 230-253, 255-261, 263-273, 275-279, 281, 283, 291, 327, 338, 341, 343-345, 347-350.
 Головко, кур. отам., 196.
 Головко Гаврило, коз., 381.
 Головко Мойсей, 196.
 Головко Павло, коз., 357.
 Головченко Герасим, коз., 211, 381.
 Грабянка, авт., 21.
 Греков В., авт., 119, 279.
 Григорій, служн. Головат.,
 Григорій-Сич, кошовий, 133.
 Грицько, коз., 337.
 Грицько, «руськ.» овч., 212, 338.
 Грицько малий, форейт., 223, 224, 229, 241, 275, 328-330.
 Горбань М., авт., 121.
 Гопалів Жарит., служн., 229.
 Гордієнко, отам., 128.

Грошовий Денис, коз., 142.
Грушевський М., авт., 48, 51, 63,
83, 100, 147, 148, 152, 155, 156,
178.

Гук, полк., 143, 270, 279.
Гумен Іван, прикащ., 224, 328, 330.
Гурин, коз., 211, 378.
Гуслийтий К., авт., 118, 124.

Гоббс, філос., 168.

Давид Петро, осав., 77.
Даєв Степан, підпоруч., 331.
Дашкевич М., авт. 105.
Дебоксет, авт., 67.
Делдишко Павло, коз., 276, 279,
330.

Демко (зять Урдіна), 210, 223, 268,
269, 350.

Демко, прикащ., 344-346.
Деркач, полковн., 96.
Джиджора Іван, авт., 49, 71.
Дмитро, волош., служн., 212, 315.
Долгорукий, кн., ген., 105, 139.
Донець, слобід. полковн., 272.
Дорошенко Д., авт., 12.
Драгоманов М., авт., 83, 104, 146,
147, 149, 151, 152, 154-156, 184.
Дрибас Омелько, коз., 380.
Дубровин Н., авт., 140-142, 165, 191.
Дурногляд Пилип, служн., 328.
Д...ський, авт., 74.

Еварницький Д. (див. Яворниць-
кий).
Евлахій, священик, 276.
Ейлер А., авт., 180.

Елагін, авт., 37, 170.
Елисавета, імператр., 32, 58, 61,
112, 148, 174, 247, 276 317.
Ємін, авт., 21.
Єрастович Дмитро, прап., 367.
Єфіменко О., авт., 247, 264.
Єфіменко П., авт., 44, 66, 87, 115,
125, 136, 140, 141, 143, 191, 266,
269, 274.

Ждан Сидір, служн., 315.
Железняк Онисько, коз., 344, 345.
Женатий Іван, чаб., 344.

Жерар-Рейневаль де, консул, 124,
137.
Жидковський Павло, коз., 330.

Заболотський П., авт., 148, 152,
157.
Завезіон, сек.-майор, 279.
Загоровський Є., авт., 60, 62, 64,
72-74, 99.

Залізник Максим, гайдам., 118.
Зарульський Станисл., авт., 31,
112, 160, 164.

Засецький А., авт., 181-183.
Заславський Мик., коз., 330.
Захарченко Григ., коз., 367.
Звірев-Лукул Василь, полковн.,
101, 102, 106.

Зелдиш Павло, ко., 329.
Зелений Василь, куп., 268, 269,
329-350.

Зибелін, авт., 169.
Золотар Федір, коз., 315.
Золотаревський, військ. тов., 283.
Зоннефельс, авт., 169.
Зуєв Василь, авт., 61, 62, 91, 218,
219.

Зуйченко П., автор, 155.
Зюсьмільх, авт., 169, 175.

Іван молдаван., овч., 212, 338.
Іван волошин. овч., 212.
Іван волошин. служн., 212, 330.
Іванов Євтихій, священик., 279,
329, 330.

Іванов Іван, коз., 370.
Іванов П., авт., 45-50, 57, 60, 61,
72, 84, 88, 140, 145, 146.
Івонішевський Шрам (Аврам),
коз., 329.

Ігнатович (Малий) Яким, кошо-
вий, 76-79, 81-83, 110, 133.
Іконніков В., авт., 20, 36, 37, 38,
40.

Йогансен Ф., видавець, 20, 26.

Калнишевський Петро, Кошовий,
8, 32, 42, 66, 69, 84, 86, 87, 94-
96, 100, 104, 110-115, 117, 119,
120, 122, 123, 125, 130-133, 135,
136, 140-143, 147, 148, 151, 188,
191, 192, 194, 197-202, 204, 206,

207, 209, 210, 213, 215, 219-232,
234-261, 263-279, 281, 283, 284,
291, 296, 299, 300, 303, 305, 310,
311, 314, 316, 348.

Калачов М., авт., 31, 163.
Кантемір, автор, 58.
Кантемір Смарагда, мати авт., 38.
Канчелєєв, майор, 196.

Каманін І., авт., 141, 173, 192.
Капніст, полковн., 58, 59.
Капніст, поет, 124, 125.
Караванцев, коз., 207.
Карамішев О., авт., 181.
Кардаш Олекса, служн., 315.
Карпів Дмитро, військ. старш.,
278.

Касап Микола, суддя, 119, 120.
Катерина II, імператр., 18, 32, 33,
36, 37, 94-96, 98, 105, 112, 121,
125, 127, 137, 139, 141, 142, 152,
153, 156, 170, 171-175, 178, 179,
191, 247, 285.

Каховський В., Тавр. губерн., 173.
Качан Григ., полковн., 195, 202,
211-213, 217, 219, 220, 222, 223,
225, 227, 228, 233, 232, 234, 235,
236, 238-240, 242, 243, 245, 246,
248, 249, 255, 256, 259, 261-264,
272, 370.

Качановський, полковн., 196, 367.
Киржа М., поруч., 330.
Кирилів Іван, коз., 321, 324.
Кириченко Іван, коз., 229, 330.
Кисилев Іван, коз., 195, 223, 225,
227, 228, 238, 240.

Китицин П., авт., 98.
Кишенський Василь, суддя, 85.
Кладій Максим, коз., 211, 378.
Клаус А., авт., 175, 176.
Клерк Н. Г. (див. Леклерк).

Клінгштейн, авт., 184.
Климовський Микита, коз., 380.
Ключевський В., авт., 40.
Кнесков, куп., 267.
Кобишча Іван, челядн., 367.
Коваленко Іван, коз., 346.
Ковпак Панас, полковн., 69, 114,
135, 196, 270, 280.

Козаковський, полковн., 277.
Козелецький П., кошовий, 76.
Кологривий Г., осав., 121.
Колотнеча Федір, коз., 268, 327,
350.

Колотніче Федот, «новосел.
мешк.», 278.

Конашевич-Сагайдачний, гетьм.
(див. Сагайдачний).
Кондратович Ф., авт., 145, 151, 154,
155.

Кондратьєв М., кошовий, 76.
Кониський Т., архиеп., 75.
Конфуцій, філос., 33.
Корж Н., коз., 41, 70, 74, 91, 140,
145, 185.

Корней Роман, чаб., 315.
Короленко П., авт., 49, 50, 57, 64,
79, 86, 87, 91, 142, 145, 157.

Коропчевський П., бунч. тов., 125.
Корж Іван, служн., 328.
Корчагін, поруч., 196.
Косий Левко, служн., 207, 274.
Костомаров М., авт., 147, 149, 150-
155, 157.

Косторін Іван, Київ. губ., 82.
Костянтин, волошин, служн., 210,
367.

Костянтинів Андрій, перекладач,
268, 269, 327, 350, 351.

Кочубей Павло, коз., 330.
Кравець Василь, коз., 337.
Кравець Іван, служн., 315.
Кравець Матій, коз., 211 358, 378.
Кравець, коз., 235, 237, 239, 242,
243, 249, 252, 255, 259, 263, 264.

Кравець Родіон, служн., 315.
Кравець Яків, коз., 315, 195, 201.
Кравченко Микита, служн., 220.
Кравчин Микита, стаdn., 206, 315.
Крафт Г., авт., 169.
Крижановський Яків (хресник
кош. Кальнишевського), 266,
267, 275.

Кримський А., авт., 198, 264.
Кромер, авт. (хроногр.), 21.
Кручковський Герасим, коз., 326,
350.

Кулик Іван, полковн., 193, 195, 196,
201, 202, 211, 212, 213-215, 217,
218, 223, 225, 227, 228, 230, 233,
234, 235, 237, 239, 240, 242, 243,
249, 253, 255, 256, 259, 261, 262-
264, 368.

Куліков, капр., 81, 367.
Куліш П., авт., 147, 149, 150.
Курдок Петро, служн., 315.
Кухар Грицько, коз., 210, 344, 345.
Куций Панас, полковн., 189, 192,
201, 202, 211-215, 217, 219-223,
225, 227, 228, 232-240, 242, 243,
244, 249, 255, 261, 263, 264, 375,

377, 378.
Кучер Герасим, служн. 279.
Кучер Карпо, коз., 346.
Кучер Корній, служн., 207, 274, 275.
Кузьма, чаб., 315.

Лазаревський О., авт., 15, 31, 44, 48, 88, 92, 102, 103, 109, 148, 163, 1674.
Лазаренко Степан, прапорщ., 352.
Лаксман, авт., 181.
Лантух-Федорів (див. Федорів).
Латун Іван, коз., 195, 211, 220, 222, 228, 229, 232, 234, 370.
Левицький Ор., авт., 157, 174.
Легкоступ Федір, капітан., 274.
Леклерк Г., авт., 26, 28, 33-44, 53, 103, 107, 160, 161.
Лемак, авт., 181.
Леотьев М., ген.-губ., 57, 72, 74-79, 82, 83.
Лизавета (див. Єлисавета, імператр.).
Лизогуб, тесть Рігельмана, 20.
Лизогубівна, жінка Рігельмана, 159.
Лисов Матвій, коз., 346.
Лобисевич О., авт., 126.
Ловягін А., авт., 182.
Локк, філос., 168, 169.
Лонгін, військ. старш., 342.
Ломоносов, авт., 33, 34, 37, 169.
Лук'янів Андрій, лях, 229, 230, 345.
Лупул-Звірев (див. Звірев).
Лупулеско авт., 145.
Лучицький І., авт., 207.
Лютий (Летай) Гаврило, служн., 328, 330.
Лясота, авт. 46, 47, 117.

Мавроєні Костянтин, «отст. кап.», 327, 350.
Магеровський Василій, свящ., 275, 300.
Магеровський Микола, коз., 345, 346.
Мазепа Іван, гетьман, 7, 15, 18, 49, 58, 65, 128.
Макар, рійськ. старш., 157.
Максимович Л., авт., 19.
Макуха, осав., 269.
Малашевич, кошовий, 128.

Малий Василь, коз., 330.
Малий Герасим, служн., 276, 329, 330.
Малий Гордій, коз., 330.
Малий Грицько, служн., 207.
Малий Данило, служн., 207, 274.
Малий Іван, коз., 321.
Малий Кирило, служн., 330.
Малий Павло, служн., 275, 330.
Малий Петро, служн., 207, 229, 274, 315.
Малий Семен, коз., 315, 328, 330, 344, 346.
Малий Стефан, коз., 330.
Манджура І., авт., 149.
Манштейн, генерал, 39.
Марія Тереза, цесарева австр., 226.
Маркевич М., авт., 51, 92, 165.
Маркевич О., авт., 104, 179.
Маркович Андрей, військ. тов., 268, 350.
Марковин Н., авт., 149, 150.
Мартинович, авт., 205.
Масарик Т., президент Чехії, 45, 145, 173, 190.
Матвій, волошин, служн., 212, 315.
Матвій, служн. Кальниш., 275.
Мельгунов О. генерал, 41, 42, 161.
Мерлін, прем.-майор., 284.
Метелка, коз., 145, 190.
Микола, служн. Кальниш., 275.
Микола І-й, імпер. Рос., 212, 315.
Миргородський А., кошовий, 77.
Мирович Ф., полковн., 65.
Миролуб., поруч., 176.
Мирошник П., коз., 346.
Михайлів Сергій, сек.-майор, 188, 343.
Мишецький С., кн. авт., 11-30, 41, 50, 56, 68, 69, 71, 74, 92, 107, 158, 159, 164.
Міллер Г., авт., 11, 12, 15-20, 22, 25-27, 31, 37, 50, 55, 71, 74, 92, 107, 162-164, 173.
Мілюков П., авт., 38, 40.
Мініх, генерал, 53.
Молчановський Нікандр, авт., 69, 72, 91.
Мотеск'є, філос., 169, 178.
Мощинський Логин, коз., 96.
Мурзакевич М., авт., 13, 106.
Муромцев М., Новорос. губерн., 142, 144, 145, 187, 196, 206, 222, 268, 280-282, 285, 367.
Мусін-Пушкін, авт., 37.

Мушталер Корній, служн., 315.
Мякотін В., авт., 47, 48, 179.

Надхін Гр., авт., 74, 91, 139, 140, 146, 150, 155, 182, 184, 266.
Нагай, військ. старш., 114, 194, 197, 200-202, 204, 213-217, 219, 220, 222, 223, 225-228, 230-232, 234, 239-244, 246, 247, 249, 255, 256, 259, 261-265, 279, 359.
Найда Степан, коз., 344, 345, 347.
Недгельський (Недчельський) Самоїл, поруч., 268, 327, 350.
Недоступа, коз., 70, 209.
Неживий Семен, гайдам., 118.
Некlesa Іван, коз., 315.
Нечеса Грицько (Потьомкін), 106, 150.
Нижемлинський, свящ., 330.
Низкогляд Павло, служн., 328.
Ніколайчик Ф., авт., 92.
Нікіфоров О., сек.-майор., 76-78, 83, 116.
Нікіфоров Петро, служн., 267, 275.
Новіков Н., авт., 34.
Новицький Я., авт., 95, 96, 112, 142, 145, 147-156.
Ноженець, значк. тов., 226.
Нольде Б., бар. авт., 8.
Норов, підполковн., 145, 191, 195, 196, 209, 227, 251, 283, 301, 323.
Носакін (Носач) Андрій, суддя, 188, 305, 324.

Овчар Іван, молдаван., 338.
Оглоблин О., авт., 47, 126.
Одобаш, капітан, 97.
Олександр І-й, імперат. Рос., 136, 141.
Ольшанський Роман, коз., 315.
Опаленко Іван, коз., 367.
Орлик П., гетьман, 16, 22, 50.
Орлов Г., князь, 176, 180.
Орлов, кн., 29.
Острогляд Яків, служн., 328.

Павло Петрович, кн. насл.-цесаревич, 34, 35, 247, 317, 319, 323.
Падалка Л., авт., 47, 52, 70, 209.
Паладій, ієродіак., 279.
Палас, авт., 180.
Панін М., граф, ген.-аншеф, 53.

94, 96, 105, 111, 139, 162.
Папаченко, полковн., 143, 270, 279.
Паралич Осип, кур. отам., 195, 196.
Пархом, військ. тов., 324.
Патока, служн., 206, 315.
Перехрист В., коз., 267.
Перехрист Гаврило, служн., 212, 220, 229, 315.
Перехрист Трохим, коз., 195, 201, 202, 212, 213, 216, 222, 223, 225, 228, 229, 233, 238, 239, 240, 242, 243, 247-249, 251, 255, 256-259, 261, 263-265, 357.
Перехрестів, авт., 247, 272.
Петерсон Іван, полковн., 188, 206, 207, 241, 267, 274, 299, 300, 305, 319, 320, 324.
Петренкова Г. П., співроб. УВАН, 198.
Петрик П. канцеляр., 48.
Петро І-й, імпер. Рос., 7, 18, 33.
Петров, капітан, 280.
Петрушевський Д., авт., 160.
Писаревський Г., авт., 174-176.
Пишмич Василь, осав., 194, 197, 201-203, 213-217, 220, 222, 223, 225-228, 230-232, 239, 240, 242, 249, 254, 263, 264, 363.
Пишнов Михаїл, коз., 380.
Пишчевич Олександр, авт., 62, 97, 99, 100, 114, 140.
Пишчевич С., авт., 62-64, 188, 343.
Підлильний Клим, коз., 346.
Платон, волошин, служн., 212, 315.
Пнайда Іван, служн., 315.
Погодін, авт., 181.
Покровський М., авт., 46, 47, 83, 178-182, 199.
Полетика А., авт., 94, 111, 126.
Полієвський Герасим, коз., 279.
Полуботок Павло, гетьман, 83.
Поляруш, осав., 190, 193, 229, 230, 276, 315.
Пономарев, прапорщ., 103.
Попов, депут., 183.
Попов Ніл, авт., 60.
Попов В., прав. канц. Потьомк., 37.
Порожня Андрей, коз., 196.
Потресов Олексій, капітан, 188, 283, 305, 324.
Потьомкін Г., князь, 32, 33, 36-38, 44, 56, 98, 101, 102, 104-106, 115,

- 125, 137, 139-148, 156, 157, 165, 173, 179, 182, 186, 187, 191, 193-195, 227, 251, 270, 276, 279-281, 284-286, 303.
- Прерадович, полковн., 63.
- Пресняков О., авт., 179.
- Приключенський В., авт., 181.
- Притика Андрій, коз., 195, 201, 202, 220, 222, 223, 225, 227, 228, 238, 240, 381.
- Прозоровський, генерал, 105, 106, 145, 146, 173.
- Прокоп, молдаван., овч., 212, 238.
- Псіола Михайло, запороз. кан-таржей, 268, 327, 350.
- Пугач Василь, полковн., 189, 195, 197, 202, 210-213, 215, 217, 219, 220, 222, 223, 225, 228, 233-235, 239, 240, 242, 243, 249, 252, 255, 256, 261, 263, 264, 367, 378, 380.
- Пугачов О., отам., 31, 179.
- Пуфендорф, авт., 168.
- Пуц Дмитро, служн., 315.
- Разгон Олекса, коз., 346.
- Райзер фон, Вік. Вікент., ген.-майор, 188, 207, 295, 299, 321.
- Райко, полковн., 63.
- Расля Іван, коз., 210, 367.
- Ревуцький Д., авт., 148-150, 153.
- Регенсбургер Іосиф, авт., 180.
- Резник Семен, коз., 346.
- Рейхель, авт., 169.
- Репнін В., авт., 57.
- Репетовий Василь, осав., 268, 327, 350.
- Римарев Данило, військ. канц., 188, 305, 324.
- Ричков П., поміщ., 170, 180, 181.
- Рігельман А., авт., 11, 12, 20-30, 44, 49, 50, 51, 71, 74, 140, 148, 153, 159, 160, 164, 165, 168.
- Рклицький С., авт., 143.
- Рогатов Григ., коз., 381.
- Розумовський К. гетьман, 29, 34, 96, 180.
- Роман, коз., 337.
- Романовський Д., писар, 65, 81, 83.
- Рондо, авт., 69, 70, 114.
- Росолода, коз., 257.
- Рубан В., авт., 34.
- Рубан Михайл, коз., 330.
- Рубінштейн, авт., 31, 165.
- Руденко, бунч. тов., 269.
- Рудольф, цісар, 117.
- Рудь Мик., полк., 114, 191, 267, 268, 270, 310, 348.
- Румянцев П., граф, Презид. Малорос. Колегії, 94, 105, 111, 118-120, 134, 139.
- Рябий Петро, отаман, 330.
- Савицький, коз., 42.
- Сагайдачний-Конашевич П., гетьман, 128.
- Самариц Герасим, коз., 344-346.
- Самарський Яків, коз., 367.
- Самойлов О., граф, авт., 37, 140.
- Санбика Микита, суддя, 77.
- Сафонов С., авт., 13, 60.
- Свинар Єрема, служн., 315.
- Свисанів Гавриїл, коз., 329, 380.
- Святослав Ігоревич, кн., 46.
- Севестьянов, депутат, 93.
- Селіверстов Олексій, підполковн., 188, 297, 303, 305.
- Семевський В., авт., 30, 170, 178, 179, 183.
- Семен, диякон Новокодацький, 315.
- Семен, «роду Козарського», 21, 22.
- Симоновський Петро, авт., 8.
- Синельніков І. М. підполк., воев. слов. пров. 197, 282, 285.
- Сич Василь, коз., 78.
- Сич Максим, коз., 200, 337.
- Сичов, коз., 189.
- Сіверс Я., граф, 180.
- Сідельніков, дон. коз., 196.
- Сіромаха Дмитро, коз., 329.
- Скальковський А., авт., 8, 15, 28, 32, 41, 42, 45, 46, 49-52, 55-67, 69, 71, 73-75, 84-86, 89-99, 101, 104, 105, 107-109, 111, 114-116, 119, 123, 124, 133, 136, 138, 139, 141-143, 145, 150, 154, 158, 173, 186, 190, 192-194, 196, 197, 207, 209, 214, 219, 221, 224, 248, 251, 256, 261, 269, 281, 284, 285.
- Скапа, депутат, 93.
- Скачок (Скочек, Скочко) коз., 268, 327, 350.
- Слабченко М., авт., 8, 47, 48, 110, 113, 114, 129, 131, 132, 135, 205-209, 211, 214, 218, 224, 226, 229, 267, 270, 287.
- Смірдин, книгар 170.
- Смірнов П., авт., 40, 53.
- Смола Іван, військ. пушкар, 195, 202, 204, 212, 213, 215, 217, 219, 220, 222, 223, 225, 227, 228, 233, 236, 239, 240, 242, 243, 280, 361.
- Собакин, М., авт., 34.
- Соймонов П., статс-секретар, 44.
- Сокальський Володимир, Архимандрит, 125, 135, 143, 149, 194, 270, 279.
- Сокура Іван, коз., 229, 315.
- Соліньок, авт., 21.
- Соловійов С., авт., 39, 42, 48, 50, 60, 67, 68, 83, 92, 96, 103, 111, 123.
- Сопко Герасим, коз., 268, 327, 350.
- Сохацький, суддя, 86.
- Ставицький М., підкоморій, 26.
- Стадник Семен, коз., 346, 347.
- Старий Іван, коз., 315, 347.
- Стерхов Аврам, підпоруч., 278, 332.
- Стіна, коз. 270, 280, 282.
- Суворов О., генералісімус, 170.
- Судієнко М., авт., 95, 111.
- Сумароков, авт., 37.
- Сухін, сек.-майор, 156.
- Сухомлінов М., авт., 34-39.
- Тарабан, коз., 205.
- Тарадалка Грицько, стадник, 206.
- Таран, коз., 330, 345, 346.
- Таран Дем'ян, коз., 330.
- Таран, отам., 86.
- Таран Іван, коз., 330.
- Таран Кирило, коз., 330.
- Таран Микола, 345.
- Татаринів Іван, поручн., 348.
- Татищев В., авт., 21, 170, 180.
- Твердохлебов А., авт., 97, 109, 140.
- Тевяшов, капітан, 188, 343.
- Текелі П., генерал, 56, 106, 140, 142, 144-146, 150, 154, 167, 187, 188, 269, 281, 284, 296, 299, 300, 327.
- Теліченко І., авт., 98.
- Теодоріт, ієромон., 80, 83.
- Терновський М., авт., 109, 120.
- Тихий Гнат, коз., 367, 370.
- Тищенко М., авт., 206, 207.
- Ткаченко М., авт., 60, 90.
- Товарчій Максим, коз., 380.
- Толмач Іван, коз., 330.
- Томенський Логин, військ. старш., 188, 276, 342, 343.
- Тотт, барон, авт., 60.
- Топалов Х., коз., 380.
- Топаль Федось, служн., 328.
- Торба Семен, коз., 278.
- Третьяков Іван, коз., 359.
- Тукало, кошовий, 77.
- Туманський Ф., авт., 76.
- Тяпун, коз., 143, 270, 280.
- Удолов Федот, авт., 181-183.
- Урдин, коз., 268, 269.
- Ушаков Іван, авт., 180.
- Ушко Мойсей, коз., 316.
- Федір, служн., 330.
- Федорів-Лантух Григ., кошовий, 42, 79, 80, 83, 85-88, 90, 110.
- Федорів Пилип, кошовий, 87, 88, 118, 135.
- Федцов В., сек.-майор, 73, 79-85.
- Фендріков Іван, полк. квартирм. 314, 316.
- Феодосій Преосвящ., авт., 55, 56, 63, 109, 179.
- Філіпович, полковн., 176.
- Фірсов Н., авт., 179.
- Флоровський А., авт., 73, 90, 93, 95, 98, 105, 119, 251.
- Фридрих Панас, писар, 145, 190, 192, 197, 202, 203, 216, 219, 220, 222, 223, 225-228, 230, 232, 234, 238-249, 251, 255, 256.
- Фридрих Великий, король, 169.
- Харко (із запор. пісні), 152.
- Харко, «руський» овч., 212, 338, 345.
- Харевський, поруч., 204-206, 215, 231, 237, 280-282.
- Херасков, авт., 33.
- Хмарко, коз., 235, 238-240, 248, 249, 263, 264.
- Хмарко Абрам, коз., 373.
- Хмарко Григ., коз., 195.
- Хмарко Іван, коз., 211, 222.
- Хмельницький Богдан, гетьман, 47, 58, 66, 68, 77, 121, 128, 148, 162, 207.
- Хорват Іван, Ком. Нов. Сербії, 59, 60-62, 65, 67, 94.
- Цибуля Юхим, служн., 328.
- Цибульський, куп., 282.
- Цибулко Юхим, коз., 330.

ПОКАЗНИК ТОПОГРАФІЧНИХ НАЗВ

Чабан Василь, служн., 220, 344, 346, 347.
 Чабан Гаврило, коз., 315.
 Чабан Іван, коз., 329, 330.
 Чайка Яків, коз., 381.
 Чегиринаць Яків, служн., 206, 315.
 Чемаро Прокіп, чаб., 344, 347.
 Чемерис Степан, священик, 279.
 Челіга Харко, полк., 148, 193, 197, 223, 225, 226, 228, 381.
 Чередник Харко (Юско, Яско), 344, 345.
 Черемнін Стефан, Новокад. свящ., 279.
 Черкесів, 93.
 Чернишов З. граф, 29, 94, 103, 111.
 Чернишов П. Г., 180.
 Чернявський В., авт., 13, 68.
 Чернявський Петро, писар, 77, 78, 83.
 Чертков В., генерал-майор, Озів. губ., 101, 102, 143, 145, 146, 173, 195.
 Чорба, полк. серб., 60, 106.
 Чорний Герасим, коз., 267, 275, 303.
 Чорний Олекса, 194, 328.
 Чорний Сидор, коз., 229, 328, 330.
 Чорний, полковн., 196.
 Чорний, коз., 197.
 Чубинський П., авт., 149, 153, 156.
 Чудний Іван, коз., 315.
 Чугуєвець Іван, кол. ас., 66, 67.
 Чугуєвець, писар, 88.
 Шалників, куп, 275.
 Шафіров, авт., 39.
 Шаховской, кн., авт., 169.
 Швачка Микита, гайдам., 118.
 Швець Павло, коз., 211, 378.
 Швець купець, 279.
 Швець Матій, служн., 315.
 Швець Демко, служн., 328, 330.
 Швець Степан, служн., 328, 330.
 Швець Клим, коз., 345, 346.
 Швидкий Іван, коз., 268, 327.
 Шевалієр, авт., 21.
 Шеварц Іван, коз., 346.
 Шевич, полковн., 63.
 Шевцов Михаїл, служн., 315.
 Шевченко Тарас, 71.
 Шидловський, сек.-майор, 246, 272.
 Шило Пилип, коз., 268, 327, 350.
 Шиманов О., авт., 65, 97, 99, 100, 109, 113.
 Шинкар Іван, коз., 351.
 Шкура Федір, коз., 85.
 Шлецер Август, авт., 169.
 Шмід А., авт., 61, 142.
 Шпилевський М., авт., 163, 169-171, 175.
 Шретер, авт., 180.
 Штелін, авт., 39.
 Штеп Трохим, коз., 145.
 Штерх, авт., 169.
 Шувалов, граф, 169.
 Щербальський П., авт., 142, 143, 187, 227, 284.
 Щербановський Онисько, коз., 329.
 Щ(екатов) А., авт., 19, 144, 165.
 Щербатов М., князь, авт., 34, 36, 161, 164, 179, 183.
 Щербина В., авт., 75, 82.
 Щербина Олекса, коз., 268, 349.
 Щербина Юхим, коз., 367.
 Щербінін, Слобід. губерн., 139.
 Щурат В., авт., 71.
 Юст, авт., 168, 169, 175.
 Яворницький (Еварницький) Дмитро, авт., 8, 45-51, 53-59, 61, 63, 65, 67-71, 73, 74, 76, 83, 85-93, 97, 99, 100, 102, 103, 109, 113, 116, 133, 140-144, 147-156, 173, 183, 184, 192-195, 205, 214, 219, 221, 224, 226, 230, 233, 248, 255, 256, 257, 259, 260, 261, 264, 267, 279.
 Язиков, губернат., 172, 339.
 Якобі, ген.-майор, 188-190, 278.
 Яковлев, коз., 270, 280.
 Яковлев, прапорц., 279.
 Якубовський, пол. шляхт., 306.
 Яловий Корнілій, коз., 192, 202, 220, 222, 223, 225-228, 233, 234, 239, 240, 243, 249, 255, 256, 261-264, 362.
 Яновський Максим, бунч. тов., 268, 350.
 Яско, чередн., 345.
 Ястребов В., авт., 52, 63, 65, 97, 100, 109.
 Яшинський Яків, коз., 356.

Австрія, 60.
 Австро-Угорщина, 60.
 Азійська Росія, 176.
 Азовська губ. (див. Озівська).
 Александровськ (місто) (див. Олександрівськ).
 Александровський повіт (див. Олександрівський).
 Англія, 167.
 Андріївці, село, 20.
 Андрусівка, слоб., 59, 61.
 Атени (Афини), 47.
 Ахтирська пров. (див. Охтирська).
 Базавлук, р., 200, 201, 203, 236, 237, 327, 328, 375.
 Балканський півостров, 60.
 Барвінково-Стінківська паланка, 56, 113, 132, 189, 193, 201, 237, 352.
 Басарабія, 122.
 Батурич, місто, 115, 143.
 Бахмут, місто, 54, 102.
 Бекеневський брод, 54.
 Белоруссия, 31, 165.
 Велика Берда, р., 54.
 Середня Берда, 54.
 Бердинка, р., 54.
 Березовка, р., 60.
 Берлін, м., 124.
 Бершаць, р., 61.
 Бешка, р., 63.
 Биркутський Редут, 74.
 Біла Церква, м., 51.
 Білград, м., 92.
 Бог (Буг), р., 18, 20, 21, 55, 61, 63, 66, 70, 91, 147, 160, 166, 174, 194.
 Бокова, р., 59.
 Воковенька, р., 362.
 Бородаївка, слоб., 55, 65.
 Брацлавщина, 118, 134.
 Брилев Шлях, 90.
 Брита, р., 190.
 Бугогардівська паланка, 55, 61, 131, 229.
 Бурносів Брід на р. Терновій, 201, 377.
 Варна, місто, 89, 183.

Васильків, 37.
 Великий Луг, 52, 196, 227, 370.
 Верблюжка, р., 63.
 Верблюжка, слоб., 98, 100, 114, 192.
 Вербове урочище, 201, 375.
 Верхнедніпровський повіт, 65.
 Вільна, місто, 165.
 Вись, р., 55, 61.
 Висунь, р., 313.
 Вільна, слобода, 99, 201, 331.
 Вільховатка, слобода, 61.
 Вовча, р., 201, 204, 237, 278, 332.
 Малі Водолаги, слоб., 101.
 Нові Водолаги, слоб., 101.
 Водяна Балка, річка, приплив р. Кам'янки, 200, 201, 236, 241, 311.
 Волга, р., 30, 184.
 Волинь, 184.
 Вологодська губ., 182, 183.
 Вологодський пов., 181.
 Вольний хутір, 151, 153, 337.
 Володимир (Владимир, місто) 45, 142.
 Володимирська (Владимирська) пров., 181.
 Воронізька губ., 93.
 Галицька пров. (Моск.), 181, 183.
 Гарбузинка, р., 54.
 Гард, 70, 92.
 Гасан-Баші-Фобург Січі, 120, 201.
 Гданськ, м., 124, 137.
 Германські (Німецькі) держави, 167.
 Гетьманщина, 8, 47, 48, 71, 83, 99, 113, 117, 127, 131, 132, 184, 208, 221, 268, 286, 288.
 Глинське, слоб., 55.
 Глухів, місто, 34, 43, 75, 81, 85, 86, 121.
 Горишевська балка, 201, 373.
 Греція, 121.
 Громоклія, р., 54.
 Гумань, м., 90.
 Гупаловка, слоб., 115, 143, 151, 153, 269, 276.

Диковка, слоб. 61.
Дін (Дон), 30, 95, 146, 184.
Дінець, р., 193.
Дніпро, р., 16, 44, 48, 51, 54, 55, 57, 58, 59, 61, 63-67, 89, 90, 91, 95, 100, 111, 113, 147, 166, 174.
Дніпровська пров., 144.
Дніпровські гірла, 139.
Дніпрові пороги, 165.
Дніпропетровськ, 5.
Дніпровська лінія, 20, 29, 95.
Дністер, р., 95.
Домоткань, р., 55, 64, 97, 100.
Дон, р. (див. Дін).
Донець, р. (див. Дінець).
Військо Донське, 81, 166.
Драва, р., 60.
Дунай, р., 136, 146, 154, 156, 173.

Європа, 7, 46, 167, 182.
Європейська Росія, 176.
Єкатеринослав (див. Катеринослав), місто.
Єкатеринославська (див. Катеринославська) губ.
Еланчин, р., 57, 59.
Енікале, м., 142.
Еспанія, 167.

Єлисавета (Єлисаветград), м., 148.
Єлисавета (форт), 63, 65, 94, 97, 100, 109, 130.
Єлисаветградська пров., 32, 33, 94-96, 100-103, 111, 112, 163, 192.
Єлисаветградський пінікерський полк, 97, 100.
Єрусалим, м., 143.

Женева, м., 104, 147.
Жовтенька, р., 97.
Жовтенька, слоб., 100, 114, 132, 192.

Задунайська Січ, 145, 151.
«Западная» Росія, 31, 165.
Запоріжжя, 7-9, 13, 20, 22-30, 33, 35, 40, 42-44, 46, 48, 84, 89-91, 94, 97-101, 103, 106-110, 112, 113, 116-120, 122, 124-129, 131, 132-140, 142, 144, 146, 150, 154-156, 158-164, 174, 182, 184-186, 191-193, 195, 200, 205-208, 226, 227,

230, 231, 255-257, 261, 266, 268, 269, 273, 274, 279, 283, 286, 287, 289.

Військо Запорозьке Низове, 7, 8, 9, 59, 86, 103, 104, 127, 131, 132, 141.

Вольності запорозьких козаків, 51, 56, 89, 90, 91, 97, 128, 129, 131, 134, 165, 173, 174, 179, 194, 200, 205, 209.

Зелена, р., 98.
Зелена рота, слобода, 98, 114, 132.
Зимунь рота, 61.
Златоустинська слоб., 284.
Залотонощина, 207.

Ізюм, місто, 102, 113.
Ізюмська пров., 65, 102, 182, 193, 289.

Ізюмський шлях, 89.
Інгерманландія, 181.
Інгул, р., 20, 54, 91, 201, 277, 373.
Інгул Великий, р., 59, 64.
Інгул Малий, р., 59, 64.
Інгульська паланка, 56, 131.
Інгулець, р., 20, 61, 201, 231, 312, 314, 316.

Кагарлик, р., 60.
Калмазовка, слоб., 98.
Калміуський шлях, 89.
Калміюс, р., 57.
Калміюська паланка, 56.
Калужський повіт, 181.
Каменський редут, 74.
Камешивата, р., 59, 193, 363.
Кам'янка, р., 54, 200, 201, 236, 264, 311.

Кам'янка, слоб. Озівськ. губ., 268, 327.

Кам'яний затон, 48, 54.
Катеринославська пров. 101-103, 162, 163, 193.

Катеринославський шанець, 97, 98, 100.

Катеринослав, місто, 143, 150, 153, 157, 191-194.

Катеринославська єпархія, 179, 192, 195.

Катеринославська губ., 270, 273.
Катеринославське намісництво, 44, 273, 282.

Катеринославщина, 171.
Кафа, м., 128.

Кашинський повіт, 181.
Керч, м., 142.
Кизикерменський повіт, 284.
Кизикерменський шлях, 90.
Київ, м., 5, 48.
Київський полк, 367.
Київщина, 118, 134, 184.
Кіль, місто, 126.
Кільчень, р., 100.
Кінбурн, форт, 124, 135, 146.
Княжі Боераки, 98.
Кобиці, 367.
Кодак, містечко, 55, 210, 266, 367.
Кодацька паланка, 61, 65, 99, 229.
Кодацькі слободи, 100.
Кодима, р., 54.
Комісарівка, слоб., 100, 197, 282.
Конські води, р., 61, 67.
Конка, р., 54, 67.
Корабельна балка, форт, 98.
Корсунь, м., 90.
Костевата, р., 59.
Кременчук, м., 91.
Кривий Торець, р., 95.
Крилов, м., 55.
Крим, 9, 18, 40, 48, 53, 61, 81, 89, 90, 91, 93, 115, 116, 122, 133, 182, 183, 226.

Крюков, м., 266, 268.
Крюковський шлях, 90.
Кубань, р., 145.
Куриківка, село, 210, 367.
Куцівка, село, 114.
Кучук-Кайнарджі, 29, 104, 138, 182, 289.

Кушума, р., 370.

Лешечев, село, 367.
Лиса гора, слобода, 42, 96.
Лисянка, слобода, 90.
Лифляндія, 94.
Лиховка, слоб., 105.
Личковська паланка, 56.
Личківський повіт, 196, 268.
Лозова балка, урочище, 336.
Лохвиця, містечко, 115, 143, 266, 367.

Лубенський полк, 99, 268, 350.
Лубенщина, 113.
Лубні, м., 51.
Лугань, р., 63.
Луганчик, р., 95.
Львів, м., 48, 49, 126, 207.

Макарівська паланка, 132.
Мала Росія, 11, 20, 31, 34, 51, 59, 89, 159, 160, 166.
Малоросія, 23, 31, 47, 51, 52, 92, 102, 103, 121, 165, 177.
Малоросійський край, 15.
Межигір'я (манаст. біля Києва), 115, 143, 266.
«Мельгуновська черта», 32.
Мертві води, р., 54, 55.
Микитинський редут, 74.
Микитинський шлях, 90.
Миколаївка, слоб., 56.
Миргород, місто, 221, 282, 367.
Миргородський полк, 59, 99, 129.
Миргородщина, 113.
Мишурін-ріг, слоб., 55, 92.
Міус, р., 57.
Міуське, місто, 54.
Молдавія, 59.
Молдавський гусарський полк, 97, 98, 100.
Москва, місто, 7-9, 19, 34, 47, 48, 57, 127, 140, 142, 144, 286.
Московщина, 54, 62, 90, 104.
Муравський шлях, 89, 90.
Мюнхен, м., 191.

Наддніпрянська лінія, 268.
Наддніпрянщина, 174.
Нальчик, р., 57.
Нежин (Ніжин), м., 148.
Нестерівка, слобода, 61.
Нікополь, місто, 142.
Нова Сербія, 18, 20, 28, 53, 60-65, 88, 90, 92, 94, 96, 98, 111, 127, 130, 285.
Новгород-сіверський, м., 125.
Новобогородицький городок, 48.
Новобогородицька фортеця, 57.
Ново-Миргород, м., 61, 238.
Новоросійський край, 44, 55, 56, 62, 90, 97, 100, 101, 106-109, 114, 139, 140, 187, 207.
Новоросія, 59, 94, 100, 107, 115, 139, 142, 173, 182, 187, 276.
Новосергієвський городок, 48.
Новоросійська губ., 28, 42, 44, 88, 94, 95, 97, 101-103, 111, 112, 118, 120, 130, 132, 134, 138, 143, 144, 165, 174, 187, 196, 197, 207, 269, 275, 276, 278, 280, 284.
Новосіченський ретраншемент, 73, 79, 82, 120, 121, 131, 137.

Одеса, м., 5, 13, 26, 30, 41, 45, 50, 61, 107-109, 140.
Озівська губ., 28, 138, 196, 268, 277.
Озівське море, 54, 57, 91.
Олександрівський повіт, 151.
Олексіївська фортеця, 191, 193.
Олешки, слоб., 14, 16.
Олонецький повіт, 181.
Омельник, р., 60.
Орель, р., 48, 54, 58, 94, 95, 111.
Орельська паланка, 56, 105, 132.
Осички, слоб. капіт. Одобаша, 97, 98, 100.
Острогжська пров., 289.
Отоманська порта, 42, 90, 182, 231.
Охтирська (Ахтирська) пров., 181, 182, 183, 289.
Очаков, м., 89.
Наволоч, місто, 367.
Панчів, 61.
Париж, м., 161.
Перевіська паланка, 56.
Переволочна, м., 55, 66, 92.
Переволочанський шлях, 90.
Перещепи, село, 327.
Переяслав, м., 48.
Петербург, м., 9, 31, 34, 37, 61, 62, 83, 84, 86, 87, 96, 111, 123, 130, 136, 142, 182, 289.
Петрівка, слоб., 100.
Петровська слоб., 367.
Петрівці, слоб., 114, 201, 236, 282, 312, 316, 317.
Підпільна, р., 28, 51, 89.
Піщаний Брод, слоб., 42, 98, 96.
Плахтіївка, слоб., 61.
Поволж'є, 179.
Поділля, 118.
Покровська слобода, 2, 51, 56, 67, 136, 142, 187.
Полтава, місто, 128, 210, 268, 367.
Полтавська губ., 207.
Полтавський полк, 58, 99, 129.
Полтавщина, 207, 226.
Польща, 7, 18, 21, 22, 23, 55, 59, 60, 89-93, 98, 99, 114, 117, 132, 145, 182, 183, 210, 221, 226, 367.
Помочна Балка, форт, 98.
«Попова Мельниця», запор. слоб., 98.
Порта, 51, 166, 182.
Правобереж'я, 110, 117, 129, 134.
Прага, м., 12, 45, 173, 190.
Причорномор'я, 99.

Прогної, озера, 282.
Прогнойська паланка, 131.
Протовчанська паланка, 56, 131, 193, 229.
Пустова Товц, слоб., 266.
Рим, м., 121, 178.
Романово, слоб., 55.
Ромни, місто, 115, 266, 275, 350.
Росія, 8, 14, 16, 19, 25, 26, 28, 29-31, 33, 34, 36, 38-40, 42, 46, 51, 53, 60, 92, 93, 103, 108, 121, 123, 124, 136, 142, 146, 155, 161, 171, 173, 176, 178, 179, 181-183, 284, 288, 289.
Росія Велика, 59.
Сава, р., 60.
Саксагань, р., 59, 64, 378.
Самара (Самарь), р., 48, 56-59, 62, 66, 94, 95, 100, 111, 160, 204, 237, 331.
Стара Самара, 58.
Самарська паланка, 55, 56, 93, 131.
Самарський повіт, 268.
Самбор, рота, 61.
Самоткань, р., 63, 64, 66, 200, 359.
Сибір, 274.
Симферополь, м., 44.
Синюха, р., 18, 20, 55, 61, 97, 100.
Січ, 7, 8, 11-16, 18, 22, 24, 26, 28, 30-32, 40-46, 48, 81, 84, 85-91, 93-100, 105-113, 116, 117, 120-125, 127, 129, 131-136, 138-142, 144-146, 148-155, 158, 160-162, 164, 165, 167, 168, 172, 173, 179, 183, 184, 186-188, 191-193, 196, 200, 201, 206, 214, 219, 221, 224, 226, 251, 256, 261, 267, 269, 270, 278, 280, 283, 284, 286, 288-291, 314, 317, 327.
Слобідська губ., 95, 96, 102, 103, 268.
Слобідська пров., 181, 182, 288.
Слобідська Україна, 246.
Слобідський полк, 194.
Слобожанщина, 28, 113, 127, 131, 133, 146, 186, 272, 288.
Слов'янськ, місто, 268.
Слов'янська пров., 144, 197, 282, 285.
Слов'яносербія, 28, 60, 64, 98, 111, 127, 130, 285.
Сокольський редут, 74.
Соловецький монастир, 136, 140,

191, 269, 273.
Солона, р., 211, 244, 347.
Солоне, урочище, 201.
Спарта, 47.
Спасова слоб., 192.
Степова Україна, 12, 109, 118, 190, 192, 286.
Стецівка, слобода, 61.
Сугаклея, р., 59.
Суми, місто, 269, 327.
Сумська пров., 182, 183, 289.
Тамань, у., 147.
Ташлик, р., 55, 67.
Темерник, р., 57.
Терехтемиров, місто, 55, 95.
Терни Великі, 378.
Тернова, р., 287.
Терновка Мала, р., 189, 200, 333, 335, 336.
Тилигул, р., 136.
Тобольське намісництво, 273.
Токмак, р., 54.
Токмаковка, січ, 61, 209.
Тор, місто, 102, 113.
Торговиця, м., 55, 90.
Торець, р., 193.
Трапезунд, м., 128.
Трипілля, м., 55.
Трисяга, слоб., 61.
Троїцька слоб., 56.
Тура, р., 60.
Туреччина (Турція), 16, 20, 54, 105, 116, 120, 123, 136, 137, 140, 145, 148, 159, 289.
Туруханський монастир, 273, 274.
Тясмин, р., 55.

Україна, 7, 9, 20, 26, 28, 34, 35, 43,

47, 51, 55, 58, 60, 67, 68, 69, 84, 91, 92, 116, 118, 121, 122, 127, 128, 132, 134, 147, 152, 155, 157, 159, 161, 173, 178, 184, 205, 207, 246, 288.
Україна Південна (Полуднева), 8, 9, 69, 90, 98, 100, 107, 108, 117, 133, 135.
Українська лінія, 60, 95.

Франція, 33, 35, 38, 50, 167.

Харків, м., 55, 93.
Херсон, м., 44, 61, 62, 91.
Херсонська губ., 142.
Херсонська пров., 144, 196, 197.
Хортиця, острів, 109.
Хортиця Верхня, острів, 381.

Царгород, м., 89, 128.
Церковний міст на р. Базавлук, 237.

Чернігівщина, 20, 31.
Чорнград, селище, 61, 62.
Чорне море, 30, 44, 89, 92, 150, 182, 185, 289, 290.
Чорний Ліс, 55.
Чорномор'я, 89.
Чорноморське побережжя, 29.
Чорноморські порти, 44, 288.
Чортмлик, р., 368.

Шалмош, селище, 61.

Южня Русь, 46, 179, 247, 264.
Южнорусский край, 222.

З М І С Т

Від видавництва	5
Передмова проф. Олександра Оглоблина	7
Історики Запоріжжя (Збірник на пошану акад. Д. Багалія, Київ 1927)	11
До історіографії Запоріжжя XVIII сторіччя (Записки Історично- Філологічного Факультету Львівського Університету, т. I, Львів 1940)	28
З історії останніх часів Запоріжжя (Записки Історично-Філо- логічного відділу ВУАН, ч. IX, Київ 1926)	45
До історії повстання на Запоріжжі 1768 року (Науковий Збірник УВАН, ч. I, Нью Йорк 1952)	107
Зруйнування Запорізької Січі (Вісник ООЧСУ, ч. 7-8, Нью Йорк 1955)	127
Маніфест 3 серпня року 1775 в світлі тогочасних ідей (Записки Історично-Філологічного відділу ВУАН, кн. XII, Київ 1927)	138
Майно запорізької старшини як джерело для соціально-еконо- мічного дослідження історії Запоріжжя (Праці Комісії для виучання соціально-економічної історії України, т. I, Київ 1931)	186
Показник імен	382
Показник топографічних назв	391